
LAURELL K. HAMILTON
bir
Anita Blake
VAMPİR
AVCISI
romanı
Hasret Kardeş
MAVİ
AY

Delice bir tutkuyla bağlandığı sevgilisini arkasında bırakarak eski nişanlısına yardıma koşan vampir avcımız Anita Blake ile birlikte aşk ve sevgi bağları üzerine kafa patlatacağımız müthiş bir kurtarma operasyonu.

MAVİ AY

bir Anita Blake VAMPİR AVCISI romanı

Anita: "Richard bir alfa kurtadamdı. Tek ciddi kusuru da buydu. Onu birini yerken gördüğümde ayrıldık."

Ne olursa olsun, insan eski nişanlısını kolay kolay unutamaz, aradaki bağ kolay kopamaz. Anita Blake de gecenin üçünde, Jean-Claude'a aşık olmadan önce, yani bir zamanlar nişanlı olduğu Richard vesilesiyle arandığında, haberlerin iyi olmadığını sezdi. Görünüşe göre Richard tecavüzden içeri tıkılmıştı. Anita onun bir canavar olduğunu biliyordu ama sadece bu kadar, tecavüzcü olmadığına, olamayacağına da adı gibi emindi. Richard'ın masumiyetini kanıtlamak vazifesi artık Anita'nındı. Mavi ay yükselip de kurtadam için daha büyük belalar doğurmadan önce Anita tüm sorunları çözmeliydi.

"Laurell K. Hamilton, dişi karakteri Anita Blake'i erkeksi bir cesaret, kadınsı bir çekicilik ve kendi varoluşunu protesto eden sağlam bir mizah anlayışıyla donatarak yaratmış."
Publishers Weekly

Laurell K. Hamilton

Laurell K. Hamilton'ın yazdığı gizem, korku, bilgi, kurtlu ve vampirlerin konuk olduğu Anita Blake: Vampir Avcısı romanları New York Times Best Seller listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları dünyanın çeşitli yerlerinde bazı milyonlardan fazla kopya sattı. Hamilton, eşi, kızı, dört bulldog köpeği ve sayısı devamlı değişen bebekleri ile St Louis Missouri'de yaşıyor. www.laurellkhamilton.org / www.anitablakevampirkitabi.com adresinden yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

ISBN: 975-8733-90-7

ARTEMİS

MAVİ AY

LAURELL K. HAMİLTON

İngilizce'den Çeviren: Mert Süğlün

ARTEMİS YAYINLARI

AB/193
ABG/46
A/55

MAVİ AY
Laurell K. Hamilton

Orijinal Adı : *Blue Moon*
Genel Yayın Yönetmeni : Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren : Mert Süğlün
Görsel Konsept : photoRepublic
Grafik : Melek Koç
Mizanpaj : Hülya Fırat

1. Basım : Ağustos 2006
2. Basım : Haziran 2009
İSBN : 978-8733-90-7
Sertifika No : 10905

Laurell K. Hamilton© 2003

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmaaan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 34110
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20 - 21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım:
Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

1

Rüyamda üzerimde okşayan bir tenin dokunuşları ve kan rengi çarşafların gölgesi vardı. Telefon çalınca rüya parçalandı. Geriye sadece tenimi adeta emen gece mavisi gözler, vücudumda kayan ellerin içimi ürpertişi ve yüzümün üzerinden hoş kokulu bir bulut gibi uçuşan saç perçemleri kaldı. Evimde, yani Jean-Claude'dan kilometrelerce uzakta, onun varlığını tüm vücudumda hissederek uyandım. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran telefonu açtım ve "Alooo!" diye, homurtulu bir ses çıkardım.

"Anita, sen misin?" Arayan, Richard'ın küçük kardeşi Daniel Zeeman'dı. Daniel yirmi dört yaşında olmasına rağmen oyuncak ayılar kadar şirin bir delikanlıydı. *Küçük kardeş* onu tanımlamak için yeterli de değil aslında, zira bir zamanlar ağabeyi Richard'la evlenmeye niyetliydik. Richard'layken Jean-Claude'a vurulunca durum değişti tabii. Rakibiyle yatmış olmam, Richard'la aramızdaki her şeyi alt üst etti. Elbetteki tüm olup bitenler için Richard'ı değil, sadece kendimi suçluyorum, üstelik bu suçluluk duygum, Richard'la aramızda hala koruduğumuz birkaç nadir bağdan biri.

Gözlerimi kısıp yatağın yanındaki saate baktım. Sabaha karşı 03:10 mu?! "Daniel, yoksa bir şey mi oldu?" dedim. Ne de olsa hiç kimse iyi haber vermek için bu saatte aramazdı.

Sanki beni söyleyeceği şeye hazırlamak istiyormuş gibi derin bir nefes aldı ve "Richard hapiste," dedi.

Doğruldum, yatak örtüsünü dizime çektim. "Sen ne dedin?" Bir anda kendime gelmiştim, kalbim hızla çarpıp adrenalin pompalıyordu.

"Richard hapiste," diye tekrarladı.

Bir daha söylemesine gerek yoktu ama yine de tekrar etsin istemiştim. "Ne sebeple?" diye sordum.

"Tecavüze teşebbüs," dedi.

"Ne?" dedim.

Daniel tekrarladı. İkinci kez duyduğumda da bir anlam veremedim. "Richard örnek izci gibidir. Tecavüze teşebbüs değil de cinayetle suçlandığını söylesen belki inanırdım," dedim.

"Bu bir iltifat olsa gerek," dedi.

"Ne demek istediğimi anladın, Daniel. Richard böyle bir şey yapmaz."

"Bence de," dedi.

"St. Louis'de mi?" diye sordum.

"Hayır, hâlâ Tennessee'de. Mastırını bitirmesi için gereken son çalışmaları tamamladığı gece tutuklandı."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Tam olarak bilemiyorum ki," dedi.

"Ne diyorsun?" diye hayretle sordum.

"Onu görmeme izin vermiyorlar," dedi Daniel.

"Neden?"

"Annemin izni var ama bizimle görüştürmüyorlar."

"Avukatı var mı?" diye sordum.

"İhtiyacı olmadığını, bu işi yapmadığını ve bunun nasıl olsa anlaşılacağını söylüyor."

"Hapishaneler, tutuklanmalarına neden olan suçları işlemediklerini iddia eden insanlarla dolu, Daniel. Bir avukata ihtiyacı var. Onun söylediklerine karşılık, kadının söyledikleri. Üstelik eğer kadın bölgenin yerlilerindense ve Richard da bir yabancıysa, ki öyle, başı kesinlikle dertte demektir."

"Zaten başı dertte," dedi Daniel.

"Hassiktir," dedim.

"Başka kötü haberler de var," dedi.

Örtüyü açıp yatakta doğruldum ve telefona yapıştım. "Anlat."

"Şimdi 'mavi ay' zamanı." Çok sessizce söylemişti ve başka açıklama yapmamasına rağmen anlamıştım.

Richard buradaki sürünün lideri olan bir alfa kurtadamdı ve bu onun tek kusuruydu. Onu birisini yerken gördüğüm için ayrılmıştık, gördüklerimden sonra Jean-Claude'un kollarına koşmuştum. Yani bir kurtadamdan kaçıp bir vampire gitmiştim. Jean-Claude, St. Louis Şehri'nin Efendisiydi. Aslına bakarsanız ikisini kıyaslayınca, Jean-Claude daha insan sayılmazdı. Kanemici ile etyiyici arasında fazla bir fark yoktu ama en azından Jean-Claude beslendikten sonra sivri dişleri arasında et parçaları kalmıyordu. Bu, küçük ama beni etkileyen, belirgin bir farktı.

'Mavi ay', bir aylık süre içinde gerçekleşen ikinci dolunay anlamına geliyordu. Ayın rengi değişmiyordu ama eskilerin 'mavi ayda bir' sözü buradan geliyordu. Yaklaşık üç yılda bir oluyordu. Ağustos ayındaydık ve ikinci dolunaya sadece beş gün vardı. Richard kendini kontrol etmek konusunda çok iyiydi ama daha önce hiçbir kurtadamın, hatta bir sürü liderinin, bir Ulfric'in bile dolunay gecesi gelen de-

ğişim çağrısına dayanabildiğini duymamıştım. Hangi hayvana dönüşürse dönüşsün, likantrop yine likantroptu. Dolunay hepsine hükmediyordu.

"Dolunaydan önce onu oradan çıkartmalıyız," dedi Daniel.

"Evet," dedim. Richard, bir kurtadam olduğunu gizliyordu. Bir ortaokulda fen öğretmeniydi. Eğer kurtadam olduğu ortaya çıkarsa işini kaybederdi. Bir hastalık yüzünden, özellikle bulaşması çok zor olan likantropluk gibi bir hastalık yüzünden ayırımcılık yapmak yasa dışıydı ama yine de yapılıyordu. Hiç kimse çocuklarına bir canavarın ders vermesini istemezdi. Richard'ın ailesinde bile sırrını sadece Daniel'in bildiğini söylememe sanırım gerek yoktu. Anne ve baba Zeemanlar durumun farkında değildi.

"Sana ulaşabileceğim bir numara ver bana," dedim.

Verdi. "Yani buraya geliyorsun," dedi.

"Evet."

İç çekti. "Sağ ol. Annem ortalığı inletiyor ama bunun bir faydası yok tabii. Yasal sistemi bilen birine ihtiyacımız var."

"Gelmeden önce arayıp orada çalışan iyi bir avukat adı alabileceğim bir arkadaşım var. Belki ben gelmeden önce kefaleti ayarlayabilirsiniz."

"Tabii de, eğer Richard avukatı kabul ederse," dedi Daniel.

"Aptallık mı ediyor yoksa?" diye sordum.

"Doğruyu söylüyor olmasının yeterli olacağını düşünüyor."

Bu, tam da Richard'ın savunacağı türden bir şeydi. Ayrılmamızın birden fazla sebebi vardı ama hiçbiri onun dürüstlüğüyle ilgili değildi. Richard sadece sözde kalacak olsalar bile, gerçekleşmesi mümkün olmayan ideallere sahipti.

Doğruluk, eşitlik, Amerikan usulü hayat vesaire adaletin gerçek sisteminde kesinlikle işlemiyordu. Para, güç ve şans daha geçerliydi. Ya da yanımızda sistemin parçası olan birinin bulunması gerekiyordu.

Ben, vampir infazcısıyım. Mahkemeden infaz emri çıktığında vampirleri avlama ve öldürme yetkim var. Üç eyalette geçerli bir lisansa sahibim ama Tennessee bu eyaletlerden biri değil. Yine de, polisler, bir infazcıya bir sivilden daha iyi davranır, bu kesin. Ne de olsa biz de onlar gibi hayatımızı tehlikeye atıyoruz ve üstelik iş sırasında suçlu öldürme oranımız polisten yüksek olabiliyor. Gerçi öldürdüklerimiz vampir olduğu için, bazı insanlar onlan gerçek ölüm olarak da kabul etmiyor tabii. Onlara göre resmî ölüm sayılması için insan olmalan gerekiyor.

"Ne zaman gelebilirsin?" diye sordu Daniel.

"Burada halletmem gereken işler var ama sanırım seninle öğleden önce görüşebiliriz."

"Richard'ın aklını başına getirirsin diye umuyorum."

Anneleriyle birkaç kere karşılaşma şerefine nail olmuştum, o yüzden de "Esas Charlotte'un, Richard'ın aklını başına getirememiş olmasına şaşırdım," diye yanıtladım ben de.

"Richard'ın *sadece gerçek seni serbest bıraktıracaktır* fikrini nereden edindiğini zannediyorsun ki?" diye sordu Daniel.

"Anlaşıldı! Orada olacağım, Daniel," dedim.

"Gitmem gerek." Sanki yakalanmaktan korkuyormuş gibi telefonu aniden kapattı. Büyük ihtimalle annesi içeriye girmişti. Zeemanlar'ın dört oğlu ve bir kızı vardı. Oğullann hepsinin boyu bir seksenin üzerindeydi. Kızın boyu bile bir yetmiş beşten uzundu, hepsinin yaşı yirmi birin üzerindey-

di ve hepsi de annelerinden deli gibi tırsıyordu. Gerçek anlamda bir korku değildi tabii bu ama şu da bir gerçek ki ailenin dizginleri Charlotte Zeeman'ın elindeydi. Tek bir aile yemeğine katılmak bile bunu görmeme yetmişti.

Telefonu kapattım, ışığı açtım ve toparlanmaya başladım. Eşyalarımı bavulun içine atarken, bir an bu işi neden yaptığımı merak ettim. Richard'ın, Jean-Claude'un aramızda kurduğu, Richard, ben ve kendisinden oluşan triumvirliğin üçüncü üyesi olduğu için yaptığımı söyleyebilirdim. Başvampir, Ulfric ya da kurt kral ve nekromensır. Nekromensır olan bendim. Birbirimize o kadar sıkı bağlarla bağlıydık ki bazen yanlışlıkla rüyalarımıza girebiliyorduk. Bu rüyalara girme olayının yanlışlıkla olmadığı da oluyordu.

Ama Richard'ı kurtarmaya, üçlümüzün bir üyesi olduğu için gitmiyordum. Başka kimseye olmasa bile kendi kendime, Richard'ı hâlâ sevdiğimi itiraf etmeliydim. Jean-Claude'u sevdiğim gibi sevmiyordum ama Richard'a olan sevgim de Jean-Claude'a olan duygularım kadar güçlüydü. Başı dertteydi ve eğer yapabiliyorsam ona yardım edecektim. Basitti. Karmakarışıktı. Acı vericiydi.

Her şeyi bırakıp Richard'ı kurtarmaya gittiğim için, Jean-Claude'un ne düşüneceğini merak ettim. Bunun bir önemi yoktu. Gidiyordum. Ama yine de vampir sevgilimin neler hissedeceğini, bir an için bile olsa, düşünmekten kendimi alamamıştım. Atan bir kalbi yoktu ama yine de kırılabilirdi.

Aşk can sıkıcı bir şey. Bazen çok hoş bir his aşk. Ama işte bazen de insanın içini sızlatmanın farklı bir yolu sadece.

2

Bazı telefon görüşmeleri yapmaya karar verdim. Arkadaşım Catherine Masion-Gillette avukattır. Bilerek ya da isteyerek olmasa da, bir şekilde adımın karıştığı ve ölümle sonuçlanmış olaylar nedeniyle ifade verirken pek çok kez benim yanımda oldu. Gerçi şunu da belirteyim ki hiç hapse girmedim ben, hatta bizzat yargılanmadım bile. Bunu nasıl mı başardım? İtiraf etmek zor ama ne yazık ki yalan söylemek zorunda kaldığım çok zamanlar oldu.

Beşinci çalışta telefonu Catherine'in kocası Bob açtı. Sesi uyku mahmuru ve ifadesizdi. Açan kişinin Bob olduğunu anladım çünkü adamın sesindeki tanıdık bas ton karıştırılacak türden değildi hani. Bob da, Catherine de kolay uyanamayan insanlardır da.

"Bob, ben Anita. Catherine'le konuşmam gerek. İşle ilgili."

"Polis merkezinde misin?" diye sordu. Gördünüz mü, Bob da beni çabucak tanıyıvermişti.

"Hayır, bilemedin. Bu kez avukata ihtiyacı olan ben değilim."

Soru sormadı ve sadece "Catherine'i veriyorum. Durumu merak etmediğimi düşünüyorsan yanılıyorsun ama zaten sen kapattıktan sonra Catherine bana olanları anlatacaktır," dedi.

"Sağ ol, Bob," dedim.

"Anita, ne oldu?" Catherine'nin sesi sakindi. Özel bir firmada ceza avukatı olarak çalışıyordu. Garip saatlerde uyandırılmaya alışkındı, bu nedenle benim o saatte aramam hoşuna gitmese de çabuk toparlanmıştı.

Ona kötü haberlerden söz ettim. Richard'ı tanıyordu ve ondan çok hoşlanmıştı. Jean-Claude için onu terk etmemin nedenini bir türlü anlayamamıştı. Ona Richard'ın kurtadam olduğunu anlatamayacağım için de açıklamam biraz zordu tabii. Aslında ona Richard'ın kurtadam olduğundan bahsetseydim bile neden Jean-Claude'u seçtiğimin açıklanabilmesi yine de zordu.

Ben anlatmayı bitirince, "Cari Belisarius. O eyaletteki en iyi ceza avukatımızdır. Şahsen tanıyorum. Müşteri seçiminde benim kadar dikkatli değildir. Bazı müşterileri bilinen suçlulardı ama iyidir," dedi.

"Onunla konuşup işe başlamasını sağlayabilir misin?" diye sordum.

"Bunun için Richard'ın iznine ihtiyacımız var, Anita." dedi.

"Richard'la görüşmeden onu bir avukat tutmaya ikna edemem. Bu durumlarda zaman çok önemli biliyorsun Catherine. Acaba Belisarius bazı çarkları hemen harekete geçirebilir mi?"

"Şu an Richard'ın bir avukatı var mı, biliyor musun?"

"Daniel onun avukat tutmayı reddettiğini söyledi, yani olmadığını zannediyorum."

"Bana, Daniel'in numarasını ver ve ne yapabileceğime bir bakayım," dedi.

"Sağ ol, Catherine, gerçekten."

İç çekti. "Arkadaşların için ne kadar sıkıntıya girebileceğini biliyorum, bu kadar da sadıksın farkındayım ama bu işteki motivasyonunun sadece arkadaşlık olduğundan emin misin?"

"Ne dememi bekliyorsun?"

"Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?"

"Yorum yok," dedim.

Catherine hafifçe güldü. "Yorum yok mu? Burada zanlı değilsin."

"Sen öyle söylüyorsan, öyledir," dedim.

"Peki, buradan ne yapabileceğime bir bakayım. Oraya ulaşınca bana bildir."

"Tamam," dedim. Telefonu kapattım ve esas iş yerimi aradım. Vampir öldürmek sadece bir yan işti. Benim asıl işim, ülkedeki ilk animatörlük şirketi olan Animatörler A.Ş. için ölü diriltmekti. Ayrıca bu işte en çok kâr eden şirkettik. Bu başarının bir kısmı da dolarları ayağa kaldırıp şarkı söyletebilecek kadar maharetli patronumuz Bert Vaughn'a aitti. Patronum zamanımın çoğunu olağandışı suçlar bölümünde polisle çalışmak için ayırmamdan da, kişisel işlerim nedeniyle iş yerinden belirsiz sürelerle ayrılmamdan da hoşlanmıyordu. Bu yüzden, aramayı gecenin bu saatinde telefonun karşı ucunda olup bana bağıramayacağı sırada yaptığıma sevinmiştim.

Eğer Bert beni zorlarsa işi bırakacaktım ama bunu istemiyordum çünkü zombi diriltmem gerekiyordu, bu bir yetenekti, kullanmadığınız zaman işlevini yitiren bir kas gibi değildi. Benim için doğal bir yetenekti. Eğer kullanmaz-

sam, güç kendi başına hareket ederdi. Üniversitedeyken profesörlerden biri intihar etmişti. Genelde ruhun bedeni terk etmesi için geçen üç günlük süre içinde zavallı adamın cesedini kimse bulamamıştı. Bir gece, sürüklenerek gelen ceset yurttaki kapıma dayanmıştı. Birlikte kaldığım arkadaşım ertesi gün odasını değiştirmişti. Maceracı ruhu hiç yoktu.

Benim halim ise malumunuz, öyle ya da böyle ölüleri diriltmeye hala devam ediyorum. Başka çarem yok gibi. Aslında serbest çalışmaya yetecek kadar ünlendim, tek başıma çalışsam da iş kendi başına yürür ama yine de işlerimi idare edecek birine ihtiyacım var. Sıkıntı yaratan şey ayrılmak istemeyişim . Animatörler A.Ş.'de çalışanların çoğu en iyi arkadaşlarım. Ayrıca bu yıl için kaldırabileceğim kadar değişimi zaten yaşadım ve açıkçası hayatımda söz konusu olabilecek daha fazla değişikliğe tahammülüm yok.

Ben, Anita Blake, hortlakların kâbusu, ülkedeki bütün vampir infazcılarından daha fazla vampir öldürmüş olan insan, bir vampirle çıkıyorum. Durumumuz şairane bir biçimde ironik!

Derken kapının zili çaldı. Ses, birden yüreğimi ağzıma getirdi. Sıradan bir zil sesiydi ama sabahın 03:45'inde insanda sıradan bir his yaratmıyordu. Yarı yarıya hazırlanmış valizimi, henüz toplanmamış yatağımın üzerinde bıraktım ve oturma odama gittim. Beyaz mobilyalarımı, harika renkleri olan doğu usulü bir halının üzerine yerleştirmiştim. Kanepe ve koltukların üzerindeki minderler, halının renklerini ortaya çıkartıyordu. Mobilyaları kendim almıştım ama halı ve minderler Jean-Claude'un hediyesiydi. Onun stil duygusu her zaman benimkinden daha iyiydi. Neden tartışacaktım ki?

Kapının zili yeniden çaldı. Bu beni, kapıdakinin ısrarcılığı, saatin geç olması ve Richard'la ilgili haberler yüzünden gergin olmam dışında belirgin bir sebep olmadığı halde yeniden sıçrattı. Kapıya elimde en sevdiğim silahımla, 9mm.'lik Browning Hi-Power'la gittim. Emniyetini açmış, namluyu yere doğrultmuştum. Üzerimde geceliğimden başka bir şey olmadığını fark ettiğimde neredeyse kapıya varmıştım. Silahım vardı ama sabahlığım yoktu. Önceliklerim bu şekildeydi.

Göz alıcı halının üzerinde, çıplak ayaklarımla duruyordum, gidip bir sabahlık ya da kot, tişört gibi bir şeyler giyip giymemeyi düşünüyordum. Eğer üzerimde çoğunlukla giydiğim büyük boy tişörtlerden olsaydı kapıyı açardım ama şu anda sadece spagetti askılı saten bir gecelik vardı ve ancak dizlerime kadar uzanıyordu. Standart boy, herkese tam uymuyordu tabii. Her yerim örtülüydü ama yine de kapıyı açmak için yeterince uygun değildi. Aldırmamaya karar verdim.

"Kim o?" diye seslendim. Kötü adamlar genelde kapı zilini çalmazdı.

"Benim, Jean-Claude, *ma petite*."

Ağzım açık kaldı. Eğer bir kötü adam olsaydı bu kadar şaşırmazdım. Burada ne işi vardı?

Silahı emniyete aldım. Siyah saten gecelik Jean-Claude'un hediyesiydi. Beni üzerimde daha az giysi varken de görmüştü. Sabahlık giymeme gerek yoktu.

Kapıyı açtım ve oradaydı. Kendimi, örtüyü kaldırıp hoş asistanının orada olduğunu gösteren bir sihirbaz gibi hissettim. Onu görünce nefesim kesildi.

Gömleği dar kollu ve basit yakalı bir takım elbise gömleğiydi. Kırmızı gömleğin yakası ve kolları kalın set bir ku-

maştandı ama geri kalanı o kadar inceydi ki, kımızı kumaşın altından kolları, göğsü ve karnı görünüyordu. Omuzlarının üzerine dökülen siyah saçlan gömleğin kırmızılığı yüzünden daha da koyu görünüyordu. Gece mavisi gözleri de kımızı renkle çevrilenince daha da belirginleşmişti. Üzerindeki en sevdiğim renkti ve o bunu biliyordu. Siyah kotun kemer köprülerinin içinden kırmızı bir kordon geçirmişti. Kordonun düğümü kalçalarından birisinin üzerine sarkıtmıştı. Siyah çizmeleri neredeyse dizlerinin üzerine uzanıyordu, uzun, zarif bacakları parmak uçlarından, kasıklarına kadar deriyle sarılmış gibiydi.

Jean-Claude'dan, vücudundan, sesinden uzaktayken onunla çıktığım için utanıyor, bu durumdan rahatsız olabiliyordum. Ondan uzaktayken, kendimi ondan uzaklaştırabiliyordum –neredeyse. Ama onunla beraberken bunu asla yapamıyordum. Onunla beraberken, heyecandan midem kasılıyor ve garip şeyler söylememek için kendimi zor tutuyordum.

"Her zamanki gibi nefis görünüyorsun. Sana bu gece buraya gelmemeni söylediğim halde burada ne arıyorsun?" demekle yetindim. Yapmak istediğim üzerine bir palto gibi atılıp, göğsüne bir maymun gibi asılarak kendimi girişten içeri taşıtmaktı. Ama bunu yapmayacaktım. Bu, kendime olan saygımı azaltırdı. Ayrıca onu bu kadar çok ve sık istiyor olmam beni korkutuyordu. Yeni çıkmış bir tür uyuşturucu gibiydi üstelik bu aşırı hislerimin sebebi sadece vampir güçleri değildi. Bu, güzel ve eski moda arzuydu ama hâlâ kokutucuydu, o yüzden bazı sınırlar koymam gerekiyordu. Kurallar. Jean-Claude genelde bu kurallara uyuyordu.

Gülümsedi, bu gülümsemesini hem seviyor hem de korkuyordum. Gülümsemesi, iki ya da daha çok kişinin karan-

lık odalarda, yatak örtülerinin altında, pahalı parfümler, ter ve diğer vücut sıvılarının koktuğu yerlerde yapılan kötü şeyleri düşündüğü söylüyordu. Bu gülümseme sadece biz sevişmeye başlamadan önce yüzümü kızartmıyordu. Bazen tek yapması gereken gülümsemekti, o zaman ısı yüzüme sanki ben on üç yaşındaymışım ve o da ilk ilgi duyduğum kişiymiş gibi birden yükseliyordu.

"Seni orospu çocuğu," dedim hafifçe.

Gülümsemesi genişledi. "Rüyamız yarım kaldı, *ma petite.*"

"Rüyama girişinin bir kaza olmadığını biliyordum," dedim. Sesim düşmanca çıkmıştı ve bu hoşuma gitmişti çünkü sıcak yaz rüzgârı parfümünün kokusunu yüzüme savuruyordu. Çiçek ve baharat kokuları altında egzotik bir şeyler daha vardı. Bazen sırf onun kokusu gitmesin diye çarşaflarımı yıkamamayı düşündüğüm oluyordu.

"Senin rüyana girebileyim diye hediyemi giymeni istemiştim. Ne yapmak istediğimi sen de biliyordun. Aksini söylersen, yalan söylemiş olursun. İçeriye gelebilir miyim?"

Evime içeri davet edilmeden girecek kadar çok girip çıkmıştı ama bu onun için bir oyun olmuştu. Her seferinde onun girmesini istediğimi onaylatıyordu. Bu beni hem rahatsız ediyordu, hem de hoşuma gidiyordu, Jean-Claude hep böyleydi.

"Tabii ki içeriye gelebilirsin."

Yanımdan geçti. Siyah çizmelerinin arkasının topuğundan koncuna kadar oya gibi işlemelerle dolu olduğunu gördüm. Kotunun arkası o kadar dardı ki içine bir şey giymediğini tahmin etmeye gerek yoktu.

Arkasını dönmeden konuştu. "Bu kadar huysuz konuşma, *ma petite.* İstediğin zaman beni rüyalarından gönderme gücüne sahipsin." Sonra döndü. Gözleri vampir güçleriyle

hiç ilgisi olmayan koyu renk bir ışıkla parlıyordu. "Beni kolların açık karşıladın."

Beş dakikadan daha kısa süre içinde ikinci defa kızarmıştım. "Richard, Tennessee'de hapse girmiş," dedim.

"Biliyorum," dedi.

"Biliyor musun? Nasıl?" dedim.

"Bölgenin Şehir Efendisi beni aradı. Bunu, onun yapmış olabileceğini düşünmemden çok korkmuş. Bizim triumvirliğimizi yok etmeye çalıştığını düşünmemi istememiş."

"Eğer bizi yok etmek isteseydi, Richard cinayetle suçlanıyor olurdu, tecavüze teşebbüsle değil," dedim.

"Doğru," dedi Jean-Claude, sonra güldü. Gülüşü çıplak tenimde küçük, bana özel bir rüzgâr gibi gezindi. "Richard'ı her kim suçluyorsa onu iyi tanımıyormuş. Tecavüzden çok, cinayet işlediğine inanırdım."

Ben de neredeyse aynı şeyi söylemiştim. Bu, sinirimi neden bu kadar çok bozmuştu? "Tennessee'ye mi gidiyorsun?"

"Başvampir Colin, benim topraklarına girmemi yasakladı. Yani bu, savaş ilan etmek olmasa bile, saldırganca bir hareket olur."

"Ona ne ki?" diye sordum.

"Gücümden korkuyor, *ma petite*. Gücümüzden korkuyor, bu yüzden seni de topraklarında istemediğini belirtti."

Ona baktım. "Umarım dalga geçiyorsundur. İkimizin de, Richard'a yardım etmesini yasakladı mı?"

Jean-Claude başıyla onayladı.

"Ve bizden bu olanların onunla ilgisi olmadığını düşünmemizi mi istiyor?" dedim.

"Ona inanıyorum, *ma petite*."

"Yalan söyleyip söylemediğini telefondan anlayabildin mi?" diye sordum.

"Bazı başvampirler, diğer başvampirlere bile yalan söyleyebilir, gerçi Colin'in böyle bir gücü olduğunu zannetmiyorum. Ama ona inanmamın sebebi bu değil."

"Ya ne?"

"Sen ve ben, en son başka bir vampirin topraklarına gittiğimizde, onu öldürdük biliyorsun."

"O bizi öldürmeye çalışıyordu," dedim.

"Teknik olarak senin dışında herkesi serbest bırakmıştı. Seni de vampir yapmak istiyordu," dedi.

"Aynen söylediğim gibi, beni öldürmeye çalışıyordu."

Gülümsedi. "Oh, *ma petite*, beni yaralıyorsun."

"Saçmalığı kes. Bu Colin, gerçekten Richard'ı hapiste çürümeye terk edeceğimizi düşünüyor olamaz."

"Bizim geçişimizi yasaklayabilir," dedi Jean-Claude.

"Kendi topraklarında başka bir başvampiri öldürdüğümüz için mi?" diye sordum.

"Bu kararı için bir sebep göstermesine gerek yok, *ma petite*. Sadece reddetmesi yeterli."

"Siz vampirler bir işi yapmayı nasıl beceriyorsunuz?"

"Yavaşça. Ama şunu unutma *ma petite*, sabırlı olacak zamanımız var," dedi.

"Şey, benim ve Richard'ın yok."

"Eğer dördüncü izi kabul edersen sonsuzluk senin olur," dedi, sesi sakin, ifadesizdi.

Başımı iki yana salladım. "Richard ve ben insanlığımızdan geriye kalanlara değer veriyoruz. Ayrıca, nereden sonsuzluk oluyormuş, dördüncü iz bizi ölümsüz yapmaz. Sadece senin kadar uzun yaşarız. Öldürülmen bizden daha zor ama o kadar da zor değil."

Kanepeye oturdu, bacaklarını altına topladı. Üzerinde o kadar deri varken, rahat bir pozisyon değildi. Belki de çiz-

meler göründüğünden daha yumuşaktı. Hayır.

Dirseklerini kanepenin koluna dayadı, göğsünü öne yasladı. İnce kırmızı kumaş göğsünü tamamen sardı ve her şeyi ortaya çıkarttı. Göğüs uçları, kumaşı itiyordu. Kumaşın kırmızı tonu haç şeklindeki yara izini neredeyse kanlıymış gibi gösteriyordu.

Ellerini kanepenin üzerine, kayaya tırmanan bir deniz kızı gibi yasladı ve doğruldu. Onun benimle uğraşmasını, cinsel bir şey söylemesini bekledim. Onun yerine, "Sana buraya Richard'ın hapse girdiğini şahsen söylemeye geldim," dedi. Yüzüme çok yakından baktı. "Bunun seni üzeceğini düşünmüştüm."

"Elbette üzüyor. Bu Colin denen adam, vampir ya da her ne haltsa, eğer bizi Richard'dan uzak tutabileceğini düşünüyorsa, delirmiş."

Jean-Claude gülümsedi. "Şu anda biz konuşurken Asher senin Colin'in topraklarına girebilmen için görüşmeler yapıyor."

Asher, Jean-Claude'un ikinci adamı, vampir komutanıydı. Kaşlarımı çattım. "Neden sen değil de ben?"

"Çünkü sen polis meselelerinde benden daha iyisin." Uzun, deri kaplı bacaklarından birisini kanepenin kolu üzerine attı ve kayarak ayağa kalktı. Hareketleri ortada kucak olmadan, bir kucak dansı seyretmek gibiydi. Benim bildiğim kadarıyla Jean-Claude, sahibi olduğu Suçlu Zevkler kulübünde striptiz yapmamıştı ama istese yapabilirdi. En küçük hareketi bile seksi ve garip bir şekilde yüz kızartıcı bir hale getirebiliyordu. Her zaman aklından kötü şeyler geçtiğini, topluluk içinde uygun olmayacak şeyler düşündüğünü hissediyordunuz.

"Neden bunu telefonla arayıp söylemedin?" dedim. Cevabı, en azından söyleyeceklerinin bir kısmını biliyordum. Görünüşe göre o da benim vücudumdan, benim onunkinden etkilendiğim gibi etkileniyordu. İyi seks iki tarafa da etki ediyordu. Uygun kurbana denk gelirse, baştan çıkartıcı da baştan çıkarılabiliyordu.

Bana doğru kayar gibi geldi. "Bunun yüz yüzeyken verilmesi gereken bir haber olduğunu düşündüm." Tam önümde durdu, bana o kadar yakındı ki geceliğimin etekleri çizmelerine değiyordu. Vücudunu hafifçe oynattı ve geceliğimin saten kumaşı hafifçe çıplak bacaklarıma süründü. Pek çok erkek böyle hareketler yapmak için ellerini kullanırdı. Elbette, Jean-Claude'un bu tekniği geliştirmek için dört yüz yıl süresi olmuştu. Egzersiz mükemmelleştiriyordu.

"Neden yüz yüze?" diye sordum, nefesim biraz hızlanmıştı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Neden olduğunu biliyorsun," dedi.

"Söylemeni istiyorum," dedim.

Güzel yüzü ifadesizleşti, ciddileşti, biraz önceki ateşi sadece gözlerinde kalmıştı. "Sana son bir kere dokunmadan, gitmene izin veremezdim. Sen gitmeden önce o hınzır dansı yapmamızı istiyorum."

Güldüm ama gergin, sinirli bir gülüştü. Bir anda dudaklarım kurumuştu. Göğsüne bakmamak için kendimi zor tutuyordum. 'Hınzır dans' seks için bulduğu bir takma isimdi. Ona dokunmak istiyordum ama eğer bunu yaparsam, durabileceğimden emin değildim. Richard'ın başı dertteydi. Bir kere Jean-Claude'la ona ihanet etmiştim; onu bir daha yüz

üstü bırakamazdım. "Toparlanmam gerek," dedim. Hızla dönüp yatak odasına doğru yürüdüm.

Peşimden geldi.

Tabancamı, yatağın yanındaki komodinin üzerine telefonun yanına koydum, çekmeceden çoraplar çıkartıp valizime atmaya başladım, Jean-Claude'u görmezden gelmeye çalışıyordum ama onu görmezden gelmek kolay değildi. Valizin yanına yatağa uzanmıştı, tek dirseği üzerine dayanmış, uzun bacaklarını yatağın dışına sarkıtmıştı. Beyaz yatak örtülerimin üzerinde korkutucu derecede giyinik görünüyordu. Sadece gözlerini oynatarak odadaki hareketlerimi takip ediyordu. Bana kedileri hatırlatıyordu; dikkatli ve mükemmel bir şekilde rahattı.

Banyoya gidip ufak tefek temizlik malzemelerimi aldım. Bunları taşımak için bir erkek tıraş çantası almıştım çünkü son zamanlarda sık sık şehir dışına çıkmam gerekiyordu. Bu duruma hazırlıklı olmalıydım.

Jean-Claude sırt üstü yatıyordu, uzun, siyah saçları beyaz yastığıma koyu renkli bir rüya gibi yayılmıştı. Ben odaya girerken hafifçe gülümsedi ve elini bana uzattı. "Bana katıl, *ma petite*."

Başımı iki yana salladım. "Eğer sana katılırsam, dikkatim dağılır. Toparlanıp giyinmem gerek. Başka bir şey için vaktimiz yok."

Yatağın üzerinde bana doğru uzandı, sanki kas olmaması gereken yerlerde kasları varmış gibi hareket ediyordu. "Bu kadar itici miyim, *ma petite*? Yoksa Richard için duyduğun endişe o kadar çok mu?"

"Seni ne kadar çekici bulduğumu biliyorsun. Ve evet, Richard için endişeleniyorum."

Yataktan indi, peşimden geliyordu. Ben acele edip, hızlı davranıyordum, o da peşimden kayar gibi zarif hareketlerle geliyor ama hızıma yetişiyordu benim çabuk adımlarımı, kendi sakin adımlarıyla takip ediyordu. Zamanı olan ve eninde sonunda sizi yakalayacağını bildiğiniz, yavaş, vahşi bir hayvan tarafından kovalanmak gibiydi.

İkinci defa ona neredeyse çarpacak duruma gelince, sonunda, "Senin derdin nedir? Peşimi bırak. Beni geriyorsun," dedim. İşin aslı bana bu kadar yakın olması tenimi karıncalandırmıştı.

Yatağın kenarına oturup içini çekti, "Gitmeni istemiyorum."

Bu, olduğum yerde durup kalmama sebep oldu. Döndüm ve ona baktım. "Tanrı aşkına, neden?"

"Yüz yıllardır güvende olmama yetecek kadar gücüm olmasını hayal ettim. Kendi topraklarıma sahip olacak kadar güce sahip olmak istedim, uzun sürdü ama sonunda biraz huzura kavuştum. Şimdi bu arzumu yerine getiren adamdan korkuyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Gelip yanında durdum, kollarımda giyecekler ve askılar vardı.

"Richard; Richard'dan korkuyorum." Gözlerinde çok nadiren gördüğüm bir ifade vardı. Kendisinden emin değildi. Çok normal, çok insanca bir ifadeydi. İçini gösteren gömleği içindeki zarif adamda böyle bir ifade, çok garip duruyordu.

"Richard'dan neden korkacakmışsın ki?" diye sordum.

"Eğer Richard'ı beni sevdiğinden daha çok seversen, beni terk edip ona gitmenden korkuyorum."

"Eğer fark etmediysen söyleyeyim, Richard benden nefret ediyor. Seninle benden daha sık konuşuyor."

"Senden nefret etmiyor, *ma petite*. Benimle beraber olmandan nefret ediyor. Bu iki nefret arasında büyük farklar

var." Jean-Claude bana neredeyse kederli diye nitelenebilecek gözlerle baktı.

Derin bir nefes aldım. "Richard'ı kıskanıyor musun?"

Önüne, pahalı çizmelerinin parmak uçlarına baktı. "Eğer kıskanmazsam, aptalım demektir."

Elimdeki eşyaları tek koluma topladım ve yüzüne dokundum. Yüzünü benimkine doğru kaldırdım. "Seninle yatıyorum, Richard'la değil, hatırladın mı?"

"Ama, ben buradayım, *ma petite.* Rüyalarına yakışacak gibi giyindim ve beni öpmedin bile."

Tepkisi beni şaşırttı. Tam da onu tanımaya başladığımı düşünüyordum. "Sana bir merhaba öpücüğü vermediğim için kalbin mi kırıldı?"

"Belki," dedi hafifçe.

Başımı iki yana salladım ve elimdeki bluzları valize doğru fırlattım. Dizlerine çarpıp bacaklarımın onunkilerin arasına girmesini sağlayıncaya kadar ittim kendimi, vücudumu onunkine dayadım. Ellerimi omuzlarına koydum. İnce kırmızı kumaş, göründüğünden daha sertti, yumuşak değildi. "Nasıl senin kadar iyi görünen birisinin kendine güveni olmaz?"

Kollarını belime doladı, bana doğru sokuldu ve bacaklarıyla beni sıktı. Deri çizmeleri göründüğünden daha yumuşaktı, sert değildi. Kolları bana sarılmış, bacakları beni sıkarken fark edilir bir şekilde kapana kısılmıştım. Ama orada olmayı istiyordum, yani sakıncası yoktu.

"Şu anda dizlerimin üzerine çöküp, çıplak gömleğinin önünü yalamak istiyorum. Kumaşın üzerinden ne kadarını emebileceğimi görmek istiyorum." Ona bakıp, kaşlarımı kaldırdım.

Hafif ve kalın bir sesle güldü. Ses vücudumdaki bütün

tüyleri ürpertti, göğüs uçlarım ve başka yerlerim de sertleşti. Gülümseyişi dokunulabilecekmiş gibiydi. Sesiyle pek çok erkeğin elleriyle bile yapamayacağı şeyleri yapabiliyordu. Yine de onu, Richard yüzünden terk edeceğimi düşünüyordu.

Başını göğsüme dayadı, yüzü göğüslerimin arasındaydı. Yanaklarını hafifçe bana sürttü, saten kumaşı üzerimde kaydırıyordu, nefesim hızlanmaya başlamıştı.

İç çektim ve ona doğru eğildim. "Seni terk edip, Richard'a gitmeyi planlamıyorum. Ama onun başı dertte ve bu seksten önce gelir."

Jean-Claude yüzünü bana doğru kaldırdı, Kollarımız o kadar birbirine dolanmıştı ki, neredeyse hareket edemiyordu. "Öp beni, *ma petite*, sadece bunu istiyorum. Sadece beni öp ve beni sevdiğini söyle."

Dudaklarımı alnına değdirdim "Senin kendine daha fazla güvendiğini zannediyordum," dedim.

"Senin dışında herkese karşı öyle," dedi.

Yüzünü görebilecek kadar geri çekildim. "Aşkın seni daha güvende hissettirmesi gerek, daha az değil."

"Evet, öyle olması gerek. Ama sen Richard'ı da seviyorsun. Onu sevmemeye çalışıyorsun ve o da seni sevmemeye çalışıyor ama aşk bu kadar çabuk sönmez –ya da bu kadar kolay canlanmaz," dedi sessizce.

Ona doğru eğildim. İlk öpücük dudakların üzerinde gezinen saten gibiydi. İkincisi daha sertti. Hafifçe üst dudağını ısırdım ve ondan hafif bir ses çıktı. O da beni öptü, elleri yüzümün iki yanındaydı. Beni sanki yudum yudum içer gibi öpüyordu, sanki iyi bir şarabın son damlasını içmeye çalışıyormuş gibi nazik, hevesli ve açtı. Üzerine yığıldım, ellerim vücudunda sanki ben onun yakınlığına daha açmışım gibi geziniyordu.

Keskin sivri dişlerinin, dudaklarıma ve dilime değdiğini fark ettim. Hızlı, keskin bir acı hissettim ve ağzıma kanın bakıra benzeyen tadı yayıldı. Hafif anlamsız bir ses çıkarttı ve üzerime geçti. Ben bir anda kendimi, o üzerimdeyken yatakta buldum. Gözleri masmavi parlıyordu, göz bebekleri, arzunun akışıyla yok olmuştu.

Yüzünü boynumun yanına sokup oynaşmaya çalıştı. Yüzümü çevirip onu engelledim. "Kan yok, Jean-Claude."

Neredeyse üzerime yığıldı, yüzünü buruşmuş yatak örtüsüne yasladı. "Lütfen, *ma petite*."

Omzundan ittim. "Üzerimden kalk."

Sırt üstü döndü, tavana bakıyordu, bana bakmamaya çalışıyordu. "Her yönümle, vücudunun her yerine ulaşabiliyorum ama hâlâ bu son aşamada beni reddebiliyorsun."

Yataktan dikkatlice kalktım, dizlerimin tutacağından emin değildim. "Ben yemek değilim," dedim.

"Bunda beslenmekten çok daha fazlası var, *ma petite*. Eğer bana izin verirsen ne kadar fazlası olduğu gösteririm."

Bluzları aldım ve onları askılarından çıkartıp katlayarak valize koymaya başladım. "Kan yok; kural böyle."

Yan döndü. "Ben kendimi bütünüyle verdim, *ma petite* ama sen kendini tutuyorsun. Richard'ı nasıl kıskanmam?"

"Seninle sevişiyoruz. Onunla artık çıkmıyorum bile."

"Sen benimsin ama tamamen benim değilsin."

"Ben evcil bir hayvan değilim, Jean-Claude. İnsanlar, diğer insanlara ait olmazlar."

"Eğer Richard'ın canavarını sevmenin bir yolunu bulursan, kendini tutmazsın. Kendini ona verirsin."

Son bluzu da katladım. "Lanet olsun, Jean-Claude, bu çok aptalca. Seni seçtim. Tamam mı? Bunların hepsi gerçek. Neden bu kadar endişelisin?"

"Çünkü başı derde girdiği anda, her şeyi bırakıp ona koşuyorsun."

"Senin için de aynı şeyi yaparım."

"Kesinlikle. Beni kendine göre sevdiğinden hiç şüphem yok ama onu da seviyorsun."

Valizin fermuarını çektim. "Bunu tartışmıyoruz. Seninle yatıyorum. Sadece kendini daha iyi hisset diye sana kanımı veremem."

Telefon çaldı. Asher'ın bilgili sesi, tıpkı Jean-Claude'unki gibiydi: "Anita, bu hoş yaz gecesinde nasılsın?"

"İyiyim, Asher. Ne haber?"

"Jean-Claude'la görüşebilir miyim?" diye sordu.

Neredeyse vermeyecektim ama Jean-Claude elini telefona doğru uzattı. Telefonu ona verdim.

Jean-Claude Fransızca konuşuyordu, Asher'la bunu sık sık yapıyorlardı. Etrafta anadilini konuşacağı birisinin olması hoşuma gidiyordu ama benim Fransızca bilgim konuşmayı takip etmeye yetecek kadar iyi değildi. Çoğu zaman vampirlerin benimle konuşmayı takip etmekte güçlük çekecek bir çocukmuşum gibi konuştuklarından şüpheleniyordum. Bu, kaba ve küçümseyiciydi ama onlar yüzlerce yıl yaşamış vampirlerdi ve bazen kendilerini tutamıyorlardı.

İngilizce'ye geçti ve doğrudan benimle konuştu. "Colin, topraklarına girmeni reddetmiş. Adamlarımdan herhangi birisinin girişini de yasaklamış."

"Bunu yapabilir mi?" diye sordum.

Jean-Claude başı ile onayladı. "*Oui.*"

"Oraya gidip Richard'a yardım edeceğim. Bunu ayarla Jean-Claude, yoksa anlaşmalar yapılmadan giderim."

"Bu bir savaşa yol açsa bile mi?" diye sordu.

"Hassiktir. O orospu çocuğunu ara ve benimle konuştur."

Jean-Claude'un kaşlar kalktı ama yine de başı ile onayladı beni. Asher'la vedalaşıp telefonu kapattı ve numarayı çevirdi. "Colin, ben Jean-Claude. Evet, Asher bana kararını söyledi. İnsan hizmetkârım Anita Blake, seninle konuşmak istiyor." Bir süre dinledi. "Hayır, sana ne söylemek istediğini bilmiyorum." Telefonu bana uzattı ve yatağın başucuna doğru sanki bir gösteri seyrediyormuş gibi geri çekildi.

"Alo, Colin?"

"Benim." Aksanı tamamen Orta Amerika'ya aitti.. Bu onu diğerlerinden daha az egzotik bir hava veriyordu.

"Adım Anita Blake."

"Kim olduğunu biliyorum. Sen Cellat'sın."

"Evet ama oraya bir infaz için gelmiyorum. Arkadaşımın başı dertte. Sadece ona yardım etmek istiyorum."

"O sizin üçlünüzden bir tanesi. Eğer topraklarıma girersen, o zaman triumvirliğiniz benim topraklarıma girmiş olur. İçeri girmenizi kabul edemeyeceğim kadar güçlüsünüz."

"Asher adamlarımızın hepsinin girişini yasakladığını söyledi, bu doğru mu?"

"Evet," dedi.

"Tanrı şakına, neden?"

"Konseydekiler, vampir türünün yöneticileri bile Jean-Claude'dan korkuyor. Sizi topraklarımda istemiyorum."

"Colin bak, senin gücünü aldığın şeyleri istemiyoruz. Senin topraklarını istemiyoruz. Seninle ilgili hiçbir planım yok. Sen bir başvampirsin. Sözlerimdeki dürüstlüğün tadını alabilirsin."

"Söylediklerine inanıyor olabilirsin ama sen sadece hizmetkârsın. Efendin Jean-Claude."

"Bunu yanlış anlama Colin ama Jean-Claude neden senin topraklarını istesin? Eğer Cengiz Hancılık oynayıp bir

çeşit istila düşünüyorsa bile, senin toprakların bizden üç alan uzakta. Eğer birisini ele geçirecek olsaydı, yakındakilerden başlardı."

"Belki burada istediği bir şey vardır," dedi Colin ve sesindeki korkuyu fark etmiştim. Bu bir başvampirde rastlanması zor bir durumdu. Genelde duygularını gizlemekte daha başarılı olurlardı.

"Colin sana yemin ederim senden bir şey istemiyoruz. Sadece benim oraya gelip, Richard'ı hapisten çıkarmam gerek. Tamam mı?"

"Hayır. Eğer buraya davet edilmeden gelirseniz, bu aramızda savaş demektir ve seni öldürürüm."

"Bak Colin, korktuğunu biliyorum." Bunu fark ettiğim anda söylememem gerektiğini anladım.

"Ne hissettiğimi nereden biliyorsun?" Korkusu arttı ama kızgınlığı daha da hızlı artmıştı. "Bir başvampirin korkusunu hissedebilen bir hizmetkârsın –ve bana neden seni topraklarımda istemediğimi soruyorsun."

"Korkunun tadını alamıyorum, Colin. Sadece sesinden hissettim."

"Yalancı!"

Omuzlarım gerilmeye başlamıştı. Genelde sinirlenmem çok uzun sürmezdi ve şu anda beni zorluyordu. "Eğer oraya birisini göndermemize izin vermezsen, Richard'a nasıl yardım edebiliriz?" Sesim sakindi ama boğazımın gerildiğini hissediyordum, bağırmamak için sesimi biraz alçaltmıştım.

"Üçüncünüze ne olduğu beni ilgilendirmez. Beni, topraklarımı ve adamlarımı korumak ilgilendirir."

"Eğer bunun yüzünden Richard'a bir şey olursa, bunu senin de derdin yaparım," dedim, sesim hâlâ hafif çıkıyordu.

"Gördün mü, tehditler başladı."

Omuzlarımdaki gerginlik, boynuma da sıçradı ve ağzımdan boşaldı. "Bak, seni ödlek herif, oraya geliyorum. Senin paranoyanın Richard'a zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"O zaman seni öldürürüz," dedi.

"Bak, Colin, yolumda durma, o zaman ben de seninkine çıkmam. Benimle uğraşırsan, seni yok ederim, beni anlıyor musun? Bu, eğer sen başlatırsan bir savaş olur ama, Tanrı şahidim olsun, savaşı ben bitiririm."

Jean-Claude telefonu elimden almaya çalışıyordu. Ben Colin'e çağdışı politikacı türünden hakaretler yağdırırken ve çok daha kötü şeyler söylerken, ahize için birbirimizle güreşiyorduk.

Jean-Claude, hat sesi gelen, boş telefondan özür diledi. Telefonu kapatıp bana baktı. Bakışı harikaydı. "Söyleyecek söz bulamadığımı söylemeliyim, *ma petite* ya da biraz önce yaptığın şeye inanamadığımı. Yok, inanıyorum aslında. Şimdi soru şu: Biraz önce ne yaptığının farkında mısın?"

"Gidip Richard'ı kurtaracağım. Colin'in yanından ya da üzerinden geçebilirim. Bu artık onun seçimi."

Jean-Claude iç çekti. "Bunu bir savaş başlangıcı olarak görebilir ama Colin çok dikkatlidir. İki şey yapabilir. Ya bekleyip senin düşmanca hareketlerin var mı onu kollayacaktır ya da sen topraklarına ayak bastığın anda seni öldürecektir."

Başımı iki yana salladım. "Ne yapmam gerek?"

"Artık önemi yok. Olan oldu ama bu yolculuk planlarımızı değiştiriyor. Hâlâ özel jetimi alabilirsin ama yanında birileri de olacak."

"Sen de mi geliyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Eğer seninle beraber gelirsem, Colin onu öldür-

meye geldiğimizden emin olur. Hayır, burada kalacağım ve senin korumaların olacak."

"Şimdi, bir dakika dur bakalım," dedim.

Ellerini kaldırdı. "Hayır, *ma petite*. Çok sert davrandın. Hatırla, eğer sen ölürsen, Richard ve ben de ölebiliriz. Bize güç veren triumvirlik ama bunun bir bedeli de var. Tehlikeye attığın sadece kendi hayatın değil."

Bu beni durdurdu. "Bu şekilde düşünmemiştim," dedim.

"Benim insan hizmetkârım olduğunu belirtecek ve eğer gerekirse Colin'in adamlarıyla baş edecek güçte korumalara ihtiyacın var."

"Aklında ne var?" diye sordum, bir anda şüpheci olmuştum.

"Bunu bana bırak."

"Hiç zannetmiyorum," dedim.

Ayağa kalktı ve kızgınlığı, insanı haşlayacak kadar sıcak bir rüzgâr gibi odayı doldurdu. "Kendini, beni ve Richard'ı tehlikeye attın. Kızgınlığınla elimizdeki ya da elimizde olduğunu umduğumuz her şeyi tehlikeye attın."

"Sonunda bir ultimatoma gelecekti, Jean-Claude. Vampirleri tanıyorum. Sen iki gün tartışır pazarlık yapardın ama sonunda iş bu noktaya gelirdi."

"Bundan emin misin?" diye sordu.

"Evet. Colin'in sesindeki korkuyu duydum. Senden ödü patlıyor. Asla bizimle anlaşmazdı."

"Sadece benden korkmuyor, *ma petite*. Sen Cellat'sın. Genç vampirlere, eğer aptalca davranırlarsa, senin gelip onları tabutları içinde öldüreceğini anlatıyorlar."

"Uyduruyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır, *ma petite*, sen vampirler için öcüsün."

"Eğer Colin'i görürsem, onu şu an korkuttuğumdan daha fazla korkutmamaya çalışırım."

"Öyle ya da böyle onu göreceksin, *ma petite*. Ya senin kötü niyetle gelmediğini görünce bir buluşma ayarlayacaktır ya da saldırdıklarında orada olacaktır."

"Dolunaydan önce Richard'ı oradan çıkarmalıyız. Sadece beş günümüz var. Bunu yavaş yapacak zamanımız yoktu."

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun, *ma petite*, beni mi, kendini mi?"

Kendimi kaybetmiştim ve bu aptalcaydı. Affedilir bir şey değildi. Bazen sinirlenebiliyordum ama genelde bunu kontrol etmekte daha iyiydim. "Özür dilerim" dedim.

Jean-Claude nazik olmayan bir ses çıkarttı. "Şimdi de özür diliyor." Telefonu çevirdi. "Asher ve diğerlerinin toplanmasını söyleyeceğim."

"Asher mı? O benimle beraber gelmiyor," dedim.

"Evet, geliyor."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama Jean-Claude uzun parmağını bana doğru salladı. "Colin ve adamlarını tanıyorum. Çok korkutucu olmadan, etkileyici görünen birilerine ihtiyacın var ve eğer en kötü duruma gelinirse, seni ve kendilerini koruyabilmeleri gerek. Kimin gidip kimin kalacağına ben karar vereceğim."

"Bu hiç adil değil."

"Adil olunacak bir durum yok ortada, *ma petite*. Senin değerli Richard'ın parmaklıkların arkasında ve dolunay yaklaşıyor." Eli kucağına düştü. "Eğer leoparadamlarından bazılarını yanında götürmek istiyorsan, bunu kabul ederim. Asher ve Damian'ın oradayken yiyeceğe ihtiyacı olacak. Colin'in topraklarında avlanamazlar. Bu düşmanca bir davranış olur."

"Leoparadamlarımın ayaklı kumanyalar gibi gönüllü olmalarını mı istiyorsun?"

"Onları kurtadamlarımla da destekleyeceğim," dedi.

"Ben leoparların Nimir-ra'sı olduğum kadar sürünün de lupasıyım. Kurtlara hükmetmek için bana da ihtiyacın var." Çıktığımız dönemde, Richard beni kurtadamların lupası yapmıştı. Lupa, başkurtadamın kız arkadaşı için kullanılan bir terimdi, gerçi bu genelde bir insan değil, başka bir kurtadam olurdu. Bu arada leoparadamlar bana kendiliklerinden gelmişti çünkü son liderlerini öldürmüştüm ve geride kalan herkesin leoparadamları hırpaladığını görmüştüm. Kendilerini koruyacak bir dominantı olmayan, zayıf şekil değiştiriciler herkesin malı oluyordu. Zarar görüyor olmaları bir şekilde benim suçumdu, o yüzden korumam altına onları da aldım. Bir leoparadam olmadığım için, benim korumam, birilerini tehditten ibaretti. Tehditse onlarla her kim uğraşırsa onu öldürmekti. Şehirdeki canavarlar buna inanmış olacaklar ki, leoparları kendi hallerine bırakmışlardı. Canavarlar üzerinde yeterince gümüş mermi kullanınca bir ününüz oluyordu haliyle.

Jean-Claude ahizeyi kulağına götürdü. "Yakında St. Louis'de sana bulaşmadan bir canavara hakaret etmek bile mümkün olmayacak, *ma petite*." Eğer onu tanımasaydım, Jean-Claude'un bana kızgın olduğunu söylerdim.

Sanırım bu kez onu suçlayamazdım.

3

Özel jet, kanatları olan uzun bir yumurtaya benziyordu. Tamam belki bir yumurtadan çok daha uzundu ve uçları daha sivriydi ama yine de bir yumurta kadar kırılgan görünüyordu. Uçma korkum olduğundan bahsetmiş miydim? Son derece rahat, tam olarak döndürebildiğiniz ve yatabilen koltuğumu dik tutmuş, emniyet kemerimi bağlamış, tırnaklarımı yumuşak kol koyma yerlerine saplamış, oturuyordum. Bilerek koltuğu yanımda duran yuvarlak pencereden diğer tarafa çevirmiştim. Maalesef, uçak o kadar dardı ki karşı pencereden kabarık bulutları ve mavi göğü görebiliyordum. Pencerenin önünden bulutlar geçerken, yerden binlerce metre yükseklikte, sonsuzlukla aranızda ince bir metal parçası olduğunu unutabilmek zordu.

Jason yanımdaki koltuğa oturunca kendimi tutamayıp hafif bir çığlık attım. Güldü. "Uçmaktan bu kadar çok korktuğuna inanamıyorum." Koltuğunu ayaklarıyla itti ve babasının ofis koltuğuyla oynayan bir çocuk gibi döndürdü. İnce, sarı saçları neredeyse omuzlarına değecek kadar uza-

mıştı, kakülü yoktu. Gözleri, içinde uçtuğumuz gökyüzüyle aynı, yani açık maviydi. Boyu neredeyse benimki kadardı, yani bir altmış, bu onun kısa boylu olduğu anlamına geliyordu, özellikle bir erkek için çok kısaydı ama bu pek umurunda değil gibiydi. Üzerinde büyük beden bir tişört ve rengi neredeyse beyaz denecek kadar solmuş bir kot pantolon vardı. Ayağına iki yüz dolarlık koşu ayakkabıları giymişti, fakat onun hiç koşuya çıkmadığını biliyordum.

Bu yaz yirmi bir yaşına basmıştı. Bana ikizler burcu olduğunu söylemişti ve artık yasal olarak istediği her şeyi yapmakta serbestti. Her şey tanımı Jason için çok geniş bir alanı kapsıyordu. O, bir kurtadamdı, şu anda Jean-Claude'la birlikte yaşıyordu ve vampir efendisi için sabahları aperatif, öğleden sonraları atıştırma görevi görüyordu. Şekil değiştiricilerin kanı vampirlere daha fazla güç ve kuvvet veriyordu, böylece insan kanından çok daha azını içip kendilerini çok daha iyi hissedebiliyorlardi, ya da en azından ben öyle olduğunu sanıyordum.

Kendisini koltuktan kaydırıp önümde dizlerinin üzerine düştü. "Hadi, Anita. Baksana, endişelenecek bir şey var mı?"

"Beni rahat bırak, Jason. Bu bir fobi. Bir mantığı yok. Beni ikna edemezsin, o yüzden çekil başımdan."

Ayağa o kadar hızlı kalktı ki, hareketi büyü gibi göründü. "Tamamen güvendeyiz." Uçağın içinde zıplamaya başladı. "Gördün mü, yer sağlam."

"Zane," diye bağırdım.

Zane yanımda belirdi. Boyu bir seksenin üzerindeydi, sanki kemiklerini kaplayacak yeterince eti yokmuş gibi iskelet görünümlü, ipince ve uzun görünüyordu. Saçları, fosforlu yoğurt kaplarının rengine benzeyen, çarpıcı bir sarıya boyanmıştı. Yanları kısa kesilmiş, tepesi jöle ile di-

kleştirilmişti. Vücuduna ikinci bir ten gibi yapışmış olan, siyah, vinil bir pantolon giymişti ve üzerinde de pantolona uyan bir yelek vardı, içindeyse hiçbir şey yoktu. Kıyafetini, parlak siyah çizmeler tamamlıyordu.

"Beni mi çağırdın?" derken sesi neredeyse canımı yakacak kadar sert çıkmıştı. Eğer şekil değiştiriciler, hayvan formunda çok vakit geçirirlerse, bazı fiziksel değişiklikler kalıcı olabiliyordu. Zane'in kalın sesi, sivri alt ve üst köpek dişleri, leopar formunda çok zaman geçirdiğini gösteriyordu. Sesinin insanca olduğu kabul edilebilirdi ama o sivri dişler, ...sivri dişleri onu ele veriyordu.

"Lütfen, Jason'ı benden uzaklaştırır mısın?" dedim, dişlerimin arasından.

Zane, kısa boylu adama tepeden baktı.

Jason durduğu yerden hiç kımıldamadı.

Zane, aralarındaki o iki adımlık mesafeyi de kapattığında göğüsleri birbirlerine değmiş, gözleri kenetlenmiş, öylece duruyorlardı. Onların insan olmadığını hissettiren enerji, bir anda üzerlerinden boşaldı.

Hassiktir. Bir kavga başlatmak istemiyordum.

Zane yüzünü, karşısındaki adama iyice yaklaştırdı, kapalı dudaklarından kalın bir hırlama yükseldi.

"Kavga yok çocuklar," dedim.

Zane, Jason'ın dudaklarını ıslak bir şekilde öptü.

Jason gülerek geri kaçtı. "Seni biseksüel orospu çocuğu."

"Şimdi, bu ayrımcılık değil mi?" dedi Zane.

Jason sadece sırıttı ve uzaklaştı ama uzaklaşacak fazla bir yer yoktu. Benim biraz klostrofobim de vardı. Bu, bir dalış kazası sırasında başlamıştı ama bir sabah bir vampirin tabutunda kısılıp kaldığımda daha da kötüye gittiğini fark etmiş-

tim. Bir süre sonra korkumdan kurtulmuştum ama kapalı alanlardan gittikçe daha az hoşlanır olmuştum.

Zane, yanımdaki koltuğa oturduğunda parlak, siyah yeleği, zayıf, soluk tenli göğsünün üzerine kaydı ve gümüş göğüs ucu küpesini ortaya çıkardı.

Zane dizimi okşadı ve ben de buna izin verdim. O, insanlara sürekli olarak dokunuyordu; bu kişisel bir şey değildi zaten pek çok şekil değiştirici dokunmaktan hoşlanırdı, sanki onlar insandan çok hayvandılar ve daha az fiziksel kısıtlamaları vardı ama Zane bu sıradan dokunma işini bir sanat haline getirmişti. Sonunda herkese, kendisini bir şekilde güvende hissetmek için dokunduğunu fark ettim. Bir süre dominant avcı rolünü oynamıştı ama o kadar güçlü değildi ve kendisine güvenen görüntüsünün altında, öyle olmadığını kendisi de içten içe biliyordu. Eğer yalnız kalması gereken bir durumda kalırsa çok gergin oluyordu, eğer dokunma olmazsa gerçek anlamda geriliyordu. O yüzden başkaları yaptığında söylenmeme rağmen onun dokunmasına izin veriyordum.

"Yakında yere inceğiz," dedi. Elini dizimden çekti, bu onun kuralları anladığına işaretti; gerekmediği hallerde bile bana dokunmasına izin veriyordum ama uzun okşamalar yoktu. Gergin olduğu durumlarda kullanacağı bir destektim ama kız arkadaşı değildim.

"Biliyorum," dedim.

Gülümsedi. "Ama bana inanmıyorsun."

"Sadece yere indiğimizde rahatlayacağım, diyelim."

Cherry'de bize katıldı. İnce, uzun bir kızdı, güçlü, üçgen yüzünü sarmalayacak biçimde şekillendirmiş doğal sarı saçları çok kısa kesilmişti. Rimeli gri renkteydi, o yüzden göz çizgisi kömür gibi siyah görünüyordu üstelik ru-

ju da siyahtı. Makyajında kullandığı renkler benim ona tavsiye edeceğim renkler değildi ama yine de kıyafetine uyuyordu. Siyah file çorap, vinil mini etek, siyah disko çizmeleri ve file tişört içine siyah dantelli sutyen giymişti. Sutyeni ben onlarla olacağım için takmıştı, çünkü hemşirelik görevi dışında, kendi halindeyken, çoğunlukla üstsüz geziyordu. Bir leoparadam olduğu anlaşılıncaya kadar hemşirelik yapmıştı; sonra bütçe kısıntılarının kurbanı oldu. Belki gerçekten bütçe kısıntıları yüzünden işten çıkartılmıştı ama öyle olmadığını düşündürecek şeyler de vardı. Birisine hastalığı yüzünden ayrım yapılması yasa dışıydı ama yasalar ne derse desin, hiç kimse herhangi bir şekil değiştiricinin hasta olan yakınlarına bakmasını istemiyordu. İnsanlar likantropların taze kanı görünce kendilerini kontrol edemeyeceklerini düşünüyordu. Bazı yeni şekil değiştiricilerin böyle durumlarda sıkıntı yaşabileceği doğruydu ama Cherry'nin durumu yeni değildi. İyi bir hemşireydi ama sebep ne olursa olsun artık asla hemşirelik yapamayacaktı. Bu, onun canını sıkmış ve kendisini X Gezegeninden gelmiş bir kaltağa dönüştürmesine sebep olmuştu, insan formundayken bile diğer insanların onun ne olduğunu bilmelerini istiyordu artık: farklı, değişik biri olduğunu. İşin kötüsü ise farklı gözükmek ve göze batmak isteyen binlerce yirmili yaşlardaki genç gibi görünmesiydi.

"İnince ne olacak?" diye sordu Cherry, mırıldanan, kontralto sesiyle. Onun da Zane'in sivri dişleri gibi hayvan formunda çok zaman geçirmek yüzünden böyle bir sese sahip olduğunu zannetmiştim ama hayır, Cherry her zaman bu harika, kalın, seksi sese sahipmiş; bu sesle telefon seksinde çok başarılı olurdu doğrusu. Ayaklarımın dibinde bacakları-

nı uzatarak ayak bileklerini çaprazlayıp otururken, kısa eteğini ustalıkla açıp file çorabının kasıklarına kadar uzanan kısmını gösterirken geri kalanını gizlemeyi de başaracak kadar ustaydı. O kadar kısa bir eteğin içine iç çamaşırı giymiş olmasını umardım. Ben böyle bir şey giyip iç çamaşırımı göstermeden oturmayı başaramazdım.

"Richard'ın kardeşiyle buluşup hapishaneye gideceğiz," dedim.

"Bizim ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Zane.

"Jean-Claude, bize oda tuttuğunu söyledi, yani sizler oraya gideceksiniz."

Birbirlerine baktılar. Hareketlerinde, sıradan bir bakıştan fazlası vardı.

"Birimizin seninle gelmesi gerek," dedi Zane.

"Hayır, oraya gidip infazcı lisansımı göstereceğim. Kendi başıma daha iyi idare ederim."

"Ya Şehrin Efendisi'nin adamları seni kasabada bekliyorlarsa? Bugün hapishaneye gideceğini biliyor olmalılar," dedi Zane.

Cherry başı ile onayladı. "Bir pusu olabilir."

Haklıydılar ama "Bakın çocuklar, bu kişisel bir şey değil ama bir efendi-köle düğünün pastasının üzerindeki biblolara benziyorsunuz. Polisler sizin gibi görünen kışilerden hoşlanmaz..." Bunu onlara hakaret etmeden nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Polislerin sıradan hayatları vardı ve egzotik şeylerden etkilenmezlerdi. Her şeyi görüyor ve onların pisliklerini temizliyorlardı, üstelik gördükleri bütün egzotik şeylerin altından kötü adamlar çıkıyordu. Bir süre sonra, polisler egzotik olan her şeyin kötü olduğunu düşünmeye başlıyordu; bu, onlara karar verme konusunda kolaylık sağlıyordu.

Eğer polis merkezine yanımda Bay Punk ve Bayan Kaltak ile gidersem, polislerin kulakları dikilirdi ve böylece iddia ettiğim kişi olduğum için biraz farklı ilişkilerim olduğunu anlarlardı ve bu da işleri karıştırırdı. İşleri zorlaştırmaktan çok kolaylaştırmamız gerekliydi.

Ben, klasik vampir infazcısı kıyafetlerimi giymiştim. Yeni siyah kot, ki rengi henüz solmamıştı, kısa kollu kırmızı gömlek, siyah ceket, siyah Nikelar ve omuz askımı tutturmak için siyah kemer. Sol kolumun altında, Browning Hi-Power'ın tanıdık ağırlığı vardı. Üzerime üç bıçak iliştirmiştim. İki kolumdaki kılıfları içindeki iki gümüş bıçak ve omurgamın üzerindeki kılıfı içinde bir bıçak daha. Sırtımdaki bıçağın kabzasını, enseme doğru uzandığı için saçlarımla gizliyordum, saçlarım bunun için yeterince gür ve koyu renkliydi. Neredeyse bir kısa kılıç boyunda olan bu uzun bıçağı gerçek anlamda sadece bir kere, bir leoparadamın kalbine saplamak için kullanmıştım ve ucu sırtından çıkmıştı. Bluzumun içindeki gümüş haç ise gerçek anlamda acil durumlar içindi, yani bir ayıadam ya da her ne gelirse, ona karşı her yönden hazırlıklıydım. Başı boş bir peri ile karşılaştığım günden beri çantamda, içinde normal mermiler olan yedek bir şarjör de taşıyordum çünkü gümüş mermiler perilere karşı etkili değildi.

Nathaniel "Ben seninle gelirim," dedi ve Cherry'nin yanına sokuldu, kendisini uçağın duvarıyla benim dizlerimin arasına sıkıştırdı ve geniş omuzlarından biri kotumun üzerine hoş bir ağırlık olarak yüklendi. Aslında orada oturup bana değmemesi mümkün değildi. Devamlı bana değmeye çalışıyordu ve bu işte o kadar iyiydi ki tıpkı şu an olduğu gibi ona söylenecek bir fırsat yakalayamıyordum.

"Hiç zannetmiyorum, Nathaniel," dedim.

Dizlerini göğsüne doğru çekti ve, "Neden?" diye sordu. Kıyafeti olabildiğince normaldi, kot giymiş ve tişörtünü kotun içine sokmuştu ama geri kalanı... saçları koyu, neredeyse maun koyuluğunda bir kestane rengiydi. Atkuyruğu yapıp toplamıştı ama dizlerine ipekten bir su gibi dökülecek uzunlukta ve garip bir yumuşaklıktaydı.

Nathaniel bana, Paskalya'da boyanmış çimenler rengindeki açık mor gözleriyle baktı. Saçlarını kesse bile gözleri başını derde sokardı. Boyu bir erkeğe göre kısaydı ve içimizden en genci oydu, yaşı on dokuzdu ve ergenlik çağının ve büyüme döneminin başlangıcında olduğundan şüpheleniyordum. Bir gün kısa vücudu büyüyüp geniş ve erkeksi omuzlarına uygun bir hale gelecekti. Suçlu Zevkler'de striptizcilik yapıyordu, bir leoparadamdı ve daha önce bir süre erkek fahişe olarak yaşamıştı ama sonra ben, bunu engellemiştim. Eğer leoparların kraliçesi olacaksanız onları yönetmeniz gerekiyordu ve yönetimim altında hiçbir leopar fahişelik yapmayacaktı. Eski alfaları Gabriel, onları pazarlıyordu. Şekil değiştiriciler çok fazla acıya, insanlardan daha iyi dayanıp hayatta kalabilirdi ve Gabriel bunun para getireceğini keşfetmişti, bu yüzden kedicikleri 'Efendi-Köle' olayından hoşlananlara pazarlıyordu. O zamanlar, acı vermekten hoşlanan insanlar Nathaniel için çok para ödeyebiliyordu. Onu ilk defa bir müşterisi kendisini kaybedip neredeyse ölümüne sebep olduğu için hastanedeyken görmüştüm. İtiraf etmeliyim ki, bu Gabriel'in ölümünden sonra olmuştu çünkü onları müşterilerden koruyacak birisi olmayınca leoparadamlar müşteri listesini iyi kontrol edememişti.

Zane, pazarlamada ve başkedi olma işinde Gabriel'in yerini alamaya çalışmıştı ama işi götürecek kadar güçlü değil-

di. Neredeyse Nathaniel'in ölümüne yol açmış, onu koruyamamıştı.

Nathaniel büyük bir piyanoyu kaldırabilecek güçteydi ama aynı zamanda bir kurbandı. Acıdan hoşlanıyordu ve birinin ondan sorumlu olmasını istiyordu, kendisine bir efendi arıyordu, benim bu rolü almam için büyük çaba sarf ediyordu. Belki bunu bir şekilde halledebilirdik ama bu efendi olma işinin içinde seks de var gibiydi, işte ben buna razı değildim.

"Ben gelirim," dedi Jason. Cherry'nin yanına oturdu ve başını omzuna dayayıp ona sokuldu ama Cherry ondan uzaklaşıp Nathaniel'e yaklaştı. Jason'ın hareketi tam olarak cinsellik içermiyordu, şekil değiştiriciler kendi aralarında yakın olmayı seviyor gibiydi. Yine de başka bir tür hayvana sokulmak, kendi aralarında sosyal bir gaf gibiydi. Fakat bu Jason'ın umurunda değildi çünkü Cherry bir dişiydi ve Jason dişi olan her şeyle flört ederdi. Kişisel bir şey değil, sadece bir alışkanlık.

Cherry, Nathaniel ile ikisinin arasında sıkışıncaya kadar, Jason poposunu kaydırmaya devam etti.. "Valizimde bir takım elbise var. Hoş, normal bir takım elbise. Kravat bile takarım."

Cherry ona hırladı. O hoş yüzden, bu sesin çıkması çok garipti. Açıkçası diğer kadınları hoşlaştırmak isteyen kadınlardan değildim, hatta makyajı ya da kıyafetleri beni ilgilendirmiyordu ama yine de Cherry'e bakınca ona birkaç püf noktasından söz etmek istiyordum. Şu anda Frankensten'in Gelini makyajı içinde bile hoş görünüyorsa, ten rengine biraz daha uyan bir makyaj içinde harika olurdu.

Gülümsedim. "Sağ ol, Jason. Şimdi Cherry'ye nefes alması için biraz yer aç."

Jason biraz daha yaklaştı. "Açılmam için Zane bana bir öpücük versin."

"Uzaklaş yoksa burnunu koparırım." Cherry, yarı hırlama yarı gülümseme arası bir hareket yaptı, dişlerini gösterip onu tehdit ediyordu.

"Galiba bunu ciddi söylüyor," dedim.

Jason güldü ve o hepsinin rahatlıkla yaptığı yıldırım gibi hızlı hareketlerden biriyle ayağa kalktı. Gelip koltuğumun arkasında durdu, kollarını koltuğa dayadı.

"Güvende oluncaya kadar arkana saklanacağım," dedi.

"Koltuğumun arkasından çekil," dedim.

Kollarını çekti ama arkamda kaldı. "Jean-Claude, polis işlerine yanıma içimizden birini alıp gitmen gerekebileceğini düşünüyordu. O yüzden de üniversite öğrencileri ya da porno yıldızları gibi görünemeyiz, sürekli görünemeyiz yani."

Maalesef, porno yıldızı yorumu üç leoparadam için de gayet isabetliydi. Gabriel'in parlak fikirlerinden biri de adamlarını porno filmlerde oynatmaktı hatta baş rollerde Gabriel'in kendisi de yer almıştı. Zaten prensip olarak kendisinin yapmayacağı –hayır, hevesli olmadığı- hiçbir işi kediciklerine de yaptırmıyordu. Hastalıklı bir orospu çocuğuydu ve bütün leoparadamlarının en az kendisi kadar hastalıklı olmasına dikkat etmişti.

Nathaniel bana filmlerinden oluşan bir hediye paketi vermiş hatta beraber seyretmemizi teklif etmişti. Bense teşekkür etmiş ve teklifi reddetmiştim. Kasetleri, onları tam olarak ne yapacağımı kestiremediğim için, saklamıştım, işin doğrusu bana hediye edilmiş oldukları için utanmıştım. Kibar biri olarak yetiştirilmiştim. Onları, video kasetlerini koyduğum dolabın arkasına, Disney kasetlerinin altına

sokuşturmuştum. Ve hayır, yalnızken bile oturup onları seyretmemiştim.

Uçak güçlü bir darbeyle sarsıldı, hava boşluğuna denk gelmiş olmalıydık. Tirbülans, sadece tirbülanstı. "Rengin soldu," dedi Cherry.

"Evet," dedim.

Jason başımın üzerini öptü. "Korktuğunda çok şirin oluyorsun."

Koltukta yavaşça döndüm ve ona baktım. Gülümsemesi kayboluncaya kadar baktım demek isterdim ama öyle bir zamanımız yoktu tabii. Jason, Cehenneme giden yolda bile gülümserdi. "Bana dokunma."

Sırıtışı genişledi. Gözleri parlıyordu. "Kim, ben mi?"

İç çektim ve tekrar koltuğa dayandım. Önümüzdeki birkaç gün çok uzun geçecekti.

4

Portaby Uçak Pisti küçüktü. Galiba zaten bu yüzden hava alanı yerine uçak pisti deniyordu. İki küçük pist ve bir grup –eğer üç taneye grup denebilirse– bina vardı. Yine de çok temiz ve düzenliydi, görünüşü bir kartpostal kadar mükemmeldi. Pistin üç yanı Smokey Dağları'yla çevriliydi ve geniş, yeşil bir vadinin tam ortasına kurulmuştu, binaların arkasındaki açık bölgede vadinin geri kalanı uzanıyordu. Alan aşağıya doğru sert bir eğimle uzanıyor ve üzerinde bulunduğumuz vadinin de dağların bir parçası olduğunu hatırlatıyordu. Tennessee, Myerton kasabası, vadinin aşağısında o kadar temiz bir şekilde parlıyordu ki, sanki birisi yerlere elmas tozu serpmişti. Akla getirdiği ilk kelimeler, *bozulmamış* ve *berrak*tı.

Bu korunmuş doğallık, çevrede Küçük Smokey Dağ Trolleri'nin yaşadığı son yer olmasının ana sebebiydi. Richard buraya biyoloji dalında yaptığı mastırını tamamlamaya gelmişti. Tam zamanlı olarak öğretmenlik yapmasına rağmen, son dört yazdır buraya gelip trolleri inceliyordu. Mastırı aralar vererek yapınca da böyle uzun sürüyordu tabii

Temiz ve alabildiğine açık havayı ciğerlerime çektim. Richard'ın yazları neden burada geçirmek istediğini anlamıştım. Tam onun hoşuna gidecek bir yerdi. Arazide vakit geçirmeyi çok seviyordu. Kaya tırmanışı, yürüyüş, balık tutma, kamp yapma, kanoculuk, kuş gözleme –kısaca açık havada yapılan her şey onun için eğlence sayılırdı. Ve tabii ki, mağaracılığı da severdi. Fakat en azından teknik olarak, eğer bir mağaranın içindeyseniz, açık havada sayılmazdınız. Richard'a izci derken, sadece ahlâki durumunu kast etmemiştim!

Bize doğru bir adam yürüdü, neredeyse yusyuvarlak görünüyordu, üzerinde dizleri yağlanmış bir tulum vardı. Siperlikli şapkasının altında beyaz saçları görünüyordu. Gözlükleri siyah çerçeveli ve koyu renk camlıydı. Bize doğru yürürken bir bezle elini siliyordu. Yüzündeki bakış kibar ama meraklıydı, gözleri önce bana ve uçaktan inen diğer çocuklara takıldı, sonra bagaj bölümünden çıkan tabutlara kaydı. Birisinde Asher, diğerinde Damian vardı.

Asher ikilinin daha güçlü olanıydı ama Damian'dan birkaç yüzyıl daha gençti. Damian hayattayken bir Viking'miş ve bunu söylerken futbol takımını kast etmiyorum, gerçekten, eli kılıçlı bir akıncıymış. Bir gece yanlış kaleye saldırmışlar ve kaledeki şey onu almış. Kadının bir adı varsa bile ben hiç duymamıştım ama bir başvampirmiş ve o toprakların hâkimiymiş, o dönemde yüzlerce kilometre içinde bir şehir yokken, şimdiki Şehrin Efendisi konumuna denk bir statüdeymiş. Damian'ı, bundan bin yıl önce bir yaz gecesi almış ve yanında tutmuş. Bin yaşındaydı ama ben zihnimde gücünün ancak onun yarı yaşında biri kadar olduğunu hissetmiştim. Yaşını yüzlerce yıl eksik tahmin etmiştim, çünkü hâlâ bir yanım o kadar uzun süre var olup daha güç-

lü ve korkutucu olmamasını kabullenememişti. Asla şu an olduğundan daha güçlü olamayacaktı, bir sonsuzluk kadar olan ömrü boyunca, üçüncü ya da dördüncü sırada olacaktı. Jean-Claude, Şehrin Efendisi olunca onun özgürlüğünü kazanabilmesi için pazarlık yapmıştı. Bunun Jean-Claude'a neye mâl olduğunu tam olarak bilmiyordum ama ucuza mâl olmadığından emindim çünkü vampir, favori şamar oğlanını vermek istememişti.

Adam, "Elinizi sıkmak isterdim ama uçakları tamir ediyordum. Bay Niley'nin adamı sizi binada bekliyor."Dedi.

Kaşlarımı çattım. "Bay Niley mi?"

O zaman o da kaşlarını çattı. "Siz Bay Niley'nin adamları değil misiniz? Milo bugün geleceğinizi söylemişti." Arkasına baktı. Aynı anda binadan uzun boylu bir adam çıktı. Teni bol kremalı cinsinden bir kahve rengiydi, saçları kısa kesilmiş, zarif, ince yapılı yüzünü ortaya çıkarmıştı. Üzerinde pek çok arabadan daha pahalı bir takım elbise vardı, bana baktı ve bu mesafeden bile bakışlarındaki ağırlığı hissettim. Tek ihtiyacı başının üzerinde sallanan bir Kiralık Koruma tabelasıydı.

"Hayır, bizler Bay Niley'nin adamları değiliz." Bu karışıklık, beni Bay Niley'nin kim olduğu konusunda meraklandırmıştı.

Bir ses, "Bunlar benim beklediğim kişiler, Ed," dedi. Ses, Richard'ın fedailerinden biri olan, Jamil'e aitti. Fedailere, Sköll ve Hati deniyordu, Norse mitolojisindeki Ay'ı kovalayan kurtların adlarını taşıyorlardı. Fedailerine dünyayı yok edecek varlıkların adlarını vermelerinden, kurtadam topluluğunun sosyal yapısının nasıl olduğunu anlayabiliyordunuz. Jamil, Richard'ın sürüsünün Sköll'üydü, yani bu baş fedai olduğu anlamına geliyordu. Uzun boylu ve bir dansçı

gibi ince yapılıydı, bütün kasları ve omuzlarının güçlü yapısı kusursuz, zarif bir makinenin parçalarını andırıyordu. Üzerinde beyaz kolsuz bir atlet ve bol kesim, beyaz kumaştan bir pantolon vardı, pantolonun uzun paçaları kıvrılmıştı. Vücudunun göğüs kaslarını, siyah askılar daha da belirginleştirmişti ve bu askılar, parlayıncaya kadar boyanmış siyah ayakkabıları ile çok uyumluydu. Beyaz keten ceketini bir parmağına takarak omzuna atmıştı. Koyu renk teni, kıyafetinin beyazlığının etkisiyle daha da göz alıcıydı. Saçları neredeyse beline kadar iniyordu; beyaz boncuklarla tutturulmuş, ince örgüler halindeydi. Onu son gördüğümde boncukların renkleri farklıydı.

Ed yan gözle Jamil'e baktı. "Sen öyle diyorsan," deyip ana binaya geri döndü, bizi baş başa bıraktı. Belki böylesi iyi de olmuştu.

"Burada olduğunu bilmiyordum, Jamil," dedim.

"Ben Richard'ın korumasıyım. Başka nerede olabilirim ki?"

Haklıydı. "Peki o 'sözde' bir kadına saldırırken neredeydin?"

"Adı Betty Schaffer."

"Onunla konuştun mu?"

Gözleri büyüdü. "Kadın düzgün, saygın bir beyaz çocuğa tecavüz suçlamasında bulundu. Hayır, onunla konuşmadım."

"Biraz ortama ayak uydurmayı deneseydin."

"Ben, yaklaşık altmış beş kilometre içindeki iki siyahi adamdan biriyim. Ayak uydurmamın bir yolu yok Anita, o yüzden ben de denemedim bile," dedi. Konuşmasından kızgınlığının tadı alınabiliyordu. Jamil'in buranın yerlileriyle başının belaya girip girmediğini merak etmiştim. Sadece Af-

rika kökenli Amerikalı olmakla kalmıyordu, uzun boylu, yakışıklı ve atletik görünüşlüydü. Sırf bu bile onu cahil çiftçilerin dayak listesine eklerdi. Uzun örgülü saçları ve göze batan moda anlayışıyla da Amerika'da gittikçe güçlenen homofobinin son kalesinin hedefi olabileceğine de şüphe yoktu. Jamil'in kızlardan hoşlandığını biliyordum ama bazı yerlilerin buna inanmayacağına neredeyse bahse bile girerdim.

"Zannedersem diğer Afrika kökenli Amerikalı da o." Milo'yu kılllandırmamaya özen göstermiştim. Bize bakıyordu, yüzü ifadesizdi ama çok gergindi. Korumalar, korumaları tanırdı ve biz onu nasıl merak ediyorsak, o da Jamil'in karşıladıklarını merak ediyordu. Böyle bir yerde profesyonel korumanın ne işi vardı.

Jamil başı ile onayladı. "Evet, diğeri de o."

"O da uyum sağlamaya çalışmamış. Kim o?"

"Adı Milo Hart. Frank Niley adında birisi için çalışıyor, onun da bugün gelmesi gerekiyormuş."

"Sen ve o oturup konuştunuz mu?"

"Hayır ama Ed'de haber çok."

"Neden Frank Niley'nin korumaya ihtiyacı varmış?"

"Adam zengin," dedi Jamil, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi söylemişti ve belki de açıklıyordu. "Buraya arazi almak için geliyormuş."

"Bütün bunları uçak teknisyeni Ed mi söyledi?"

Jamil başıyla onayladı. "Konuşmayı seviyor, benimle bile."

"Vay ve ben seni de diğer yakışıklılar gibisin zannetmiştim."

Jamil gülümsedi. "Eğer Richard izin verirse işimi yapıyorum."

"Bu da ne demek."

"Şu demek, eğer onu bir Sköll'ün koruması gerektiği gibi korusaydım, tecavüz suçlaması asla olmazdı. Ben şahit olurdum ve iş sadece kadının ve Richard'ın ifadelerine kalmazdı."

"Belki şu Bayan Schaffer'la bir konuşmalıyım," dedim.

"Yavrum, aklımı okudun."

"Biliyor musun, Jamil, bana yavrum diyen tek kişi sensin. Bunun bir sebebi olmalı."

Gülümsemesi genişledi. "Bunu hatırlayacağım."

"Richard'a ne oldu, Jamil?"

"Yani gerçekten yapıp yapmadığını mı soruyorsun?"

Başımla reddettim. "Hayır, yapmadığını biliyorum."

"Onunla çıktı," dedi Jamil.

Ona baktım. "Sen ne diyorsun?"

"Richard, senin yerine birisini bulmaya çalışıyordu."

"Yani?"

"Yani, hareket eden her şeyle çıkıyordu."

"Sadece çıkıyor muydu?" diye sordum.

Jamil ceketini omzundan koluna kaydırdı, kumaşı düzeltti, bana bakmamaya çalışıyordu.

Sonunda yüzüme baktı, sanki gülümsüyordu, sonra içini çekti. "Hayır, sadece çıkmıyordu."

Sormam gerekiyordu. "Onlarla düşüp kalkıyor muydu?"

Jamil başıyla onayladı.

Orada durup bir iki saniye düşündüm. Richard ve ben yıllarca aramızda cinsellik olmadan takılmıştık, sebeplerimizse farklıydı. Ben daha sonra hayat tarzımı değiştirmiştim. Gerçekten ben sürdürmediğim halde onun cinsel ilişkilerden uzak duracağını düşünmüş müydüm? Yaptığı beni herhangi bir şekilde ilgilendirir miydi? Hayır; hayır ilgilendirmezdi.

Sonunda omuz silktim. "O artık benim erkek arkadaşım değil, Jamil. Ve o artık koca bir çocuk." Yeniden omuz silktim, Richard'ın etraftakilerle düşüp kalkması konusunda bir şey hissetmemek için çok çaba gösteriyordum çünkü şu durumda nasıl hissettiğimin bir önemi yoktu. Richard kendi hayatını yaşıyordu ve ben bu hayatın içinde değildim, yani bu şekilde dahil değildim. "Buraya Richard'ın cinsel hayatını denetlemek için gelmedim."

Jamil neredeyse kendi kendine başını yukarı aşağı salladı. "Güzel. Endişelenmiştim doğrusu."

"Ne yani, burada bir fırtına kopartıp onu öylece bırakacağımı mı düşündün?"

"Onun gibi bir şey," dedi.

"Suçlamayı yapan kadınla seks yaptı mı?"

"Eğer cinsel birleşmeden bahsediyorsan, hayır. O insan. Richard insanlarla gerçek seks yapmıyor. İnsanlar çok kırılgan olduğu için çekiniyor."

"Ama biraz önce Bayan Schaffer'la yattığını söylediğini zannetmiştim."

"Sevişiyorlardı ama işi ilerletmiyorlardı."

Bakire değildim ve alternatifler olduğunu biliyordum ama, "Neden insanlarla alternatif yolları kullanıyor? Neden sadece... yapmıyor?"

"İşi ilerletmek içimizdeki canavarı serbest bırakabilir. Ne olduğunu bilmeyen bir insanla beraberken, neler yaşanabileceğini bilemezsin, üzerinde ya da içlerindeyken değişebilirsin." Yüzünden bir gölge geçti ve gözlerini kaçırdı.

"Sanki kişisel tecrübeyle konuşuyor gibisin," dedim.

Bana yavaşça tekrar baktı ve yüzünde bir an için korkutucu bir şey belirdi. Bu, bir anda hayvanat bahçesinde, as-

lanla aranızdaki demirlerin olmadığını görmek gibi bir şeydi. "Seni ilgilendirmez."

Başımı salladım. "Özür dilerim, haklısın. Kesinlikle haklısın. Bu çok kişiseldi."

Ama ilginç bir bilgiydi. Bir noktada beni de ilgilendiriyordu. Çıktığımız dönemde Richard'a gece kalması için yalvarıyordum. Benimle sevişmesini istemiştim. O, kendisini şekil değiştirmişken görmeden bunu yapmayacağını söylemişti. Onu bütünüyle kabul etmeliydim. Gerçekten de o üzerime çıkıp, yaralarından kan akarken, şekil değiştirince bunu kabullenememiştim ama şimdi tereddüdünün sadece beni incitmemek için olduğunu anlıyordum. Belki de.

Başımı iki yana salladım zaten önemi yoktu ve işle ilgilenmeliydim. Eğer yeterince konsantre olursam belki konudan sapmayabilirdim. Onu hapisten çıkartacaktık, neden ayrıldığımız konusunda düşünülecek zaman değildi.

"Bagajları taşımada biraz yardım alsak fena olmaz," diye seslendi Jason.

Her kolunun altında ikişer valiz vardı. Zane ve Cherry tabutlardan birini taşırken cenaze levazımatçılarındaki biblolara benziyordu. Bu arada Nathaniel diğer tabutun üzerinde sırt üstü yatıyordu; tişörtünü çıkartmış, saçlarını açmış ve ellerini karnının üzerinde kavuşturmuştu. Ölü numarası mı yapıyordu, yoksa güneşleniyor muydu, bilmiyordum.

"Biraz yardım," dedi Jason, diğer valizleri tekmeledi. İki valiz ve büyük bir sandık hiç dokunulmamış halde duruyordu.

Onlara doğru yürüdüm. "Yüce İsa, bu valizlerden sadece birisi benim. Diğerleri kimin?"

Zane ve Cherry, tabutu dikkatlice asfaltın üzerine koydular. "Sadece bir tanesi benim," dedi Zane.

"Üçü benim," dedi Cherry. Sesi çok utanmış gibiydi.

"Sandığı kim getirdi?"

"Jean-Claude yolladı. Yerel başvampir ile görüşürsek diye. İyi görünmemizi istiyor.

Kaşlarımı sandığa doğru çattım. "Lütfen bana içinde Jean-Claude'un giymemi tasarladığı bir şey olmadığını söyleyin."

Jason sırttı.

Başımı iki yana salladım. "Görmek istemiyorum."

"Belki şansın yaver gider. Belki önce seni öldürmeye çalışırlar."

Ona kaşlarımı çattım. "Mutlu düşüncelerle dolusun."

"Bu benim özelliğim," dedi.

Nathaniel başını çevirip bana baktı, elleri çıplak karnının üzerindeydi. "Tabutu kaldırabilirim ama taşıyabileceğim kadar dengeli değil. Yardıma ihtiyacım var."

"Kesinlikle var," dedim.

Bana doğru gözlerini kırptı, bir elini kaldırıp güneşi engelledi, ben de bedenim güneşi engelleyinceye ve o bana gözlerini kısmadan bakabilinceye kadar ilerledim. Bana gülümsedi.

"Bu tabut üzerinde güneşlenme de neyin nesi?" diye sordum.

Gülümsemesi azaldı, sonra tamamen yok oldu. "Mezarlıktan bir sahne," bunu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi söylediyse de hiçbir şeyi açıklamamıştı.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Sanki mekik çeker gibi sadece başını ve omuzlarını tabutun üzerinde kaldırdı. Bu hareketiyle karın kasları hoş bir şekilde belirdi. "Filmlerimi gerçekten seyretmedin değil mi?"

"Kusura bakma," dedim.

Doğrulup oturdu, tecrübeli bir hareketle koyu kestane rengi saçlarını iki eliyle topladı, gümüş bir toka ile tutturdu ve geri savurdu.

"Gümüş takıların likantrop tenine değince yaktığını zannediyordum," dedim.

Saçlarını salladı ve gümüş tokayı ensesinde rahat bir yere oturttu. "Yakıyor," dedi.

"Biraz acı dünyayı hareketlendiriyor galiba."

Bana tuhaf gözleriyle baktı, sadece on dokuz yaşındaydı ama yüzündeki bakış daha fazlasını hissettiriyordu, çok daha yaşlıydı. Pürüzsüz teninde hiç kırışık yoktu ama gözlerinde hiçbir şeyin silemeyeceği gölgeler oluşmuştu. Onun ruhunun estetik cerrahiye ihtiyacı vardı. Onu, şu an olduğu şeye dönüştüren korkunç yükü alacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

Jason, elleri valizlerle dolu bir halde sendeleyerek yanımıza geldi. "Filmlerinden birisi masum genç bir adama aşık olan bir vampir hakkında."

"Sen seyrettin mi?" dedim.

Başıyla onayladı.

Başımı iki yana salladım ve bir valiz aldım. "Bizim için araba ayarladın mı?" diye sordum Jamil'e.

"Bir panelvan," dedi.

"Harika. Bir valiz al ve bana yolu göster."

"Ben valiz taşımam."

"Eğer hepimiz yardım edersek, bu işi yarı sürede hallederiz. Richard'ı mümkün olduğu kadar çabuk görmek istiyorum, o yüzden primadonnacılık oynamayı bırak ve bir valiz kap."

Jamil bana, sanki içinden sayıyormuş gibi, uzun bir süre baktı. "Richard senin yerine bir lupa bulduğunda, bu boklarla uğraşmak zorunda kalmayacağım."

"Peki ama o zamana kadar işini yap. Ayrıca, sana boktan işler vermiyorum, Jamil. Sana boktan işler verdiğimde bunu anlarsın."

Hafifçe güldü, ceketini giydi ve sandığı aldı. Onu kaldırmak için iki güçlü adam gerekirdi ama o, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi taşıyordu. Arkasına bile bakmadan yürüdü, son valizi bana bırakmıştı. Zane ve Cherry yerden tabutu aldılar ve Jamil'in peşinden gittiler. Jason da onları izledi.

"Ya bana ne olacak?" dedi Nathaniel.

"Tişörtünü giy ve tabutun yanında kal. Birisinin Damian'ı kaçırmasını istemeyiz."

"Tişörtümü çıkartmam için bana para ödeyecek kadınlar tanıyorum," dedi.

"Maalesef ben onlardan biri değilim," dedim.

"Evet, maalesef," dedi. Tişörtünü yerden aldı. Onu asfaltın ortasında, elinde tişörtü, tabutun üzerinde otururken bıraktım. Garip, acınacak bir şekilde terk edilmiş gibi görünüyordu. Nathaniel için üzülüyordum çünkü zor bir hayat geçirmişti ama bu benim hatam değildi. Ay sonunu getirmek için garip işlere girişmesin diye dairesinin kirasını ben ödüyordum, gerçi Suçlu Zevkler'de çalışan diğer striptizcilerin maaşlarıyla ay sonunu getirmekten fazlasını yaptıklarını biliyordum, belki de Nathaniel para konusunda pek becerikli değildi. Bu, nedense bana hiç de şaşırtıcı gelmemişti.

Panelvan, büyük ve siyahtı, gizemli bir görünüşü vardı ve televizyon için hazırlanmış filmlerde seri katillerin kullandığı araçlara benziyordu, aslında gerçek hayatta seri katiller panelvan kullanmazdı, genellikle üzerinde pas lekeleri olan açık renk araçları tercih ederlerdi.

Arabayı Jamil kullanıyordu. Cherry ve ben önde onunla birlikteydik. Bagajlar ve diğer herkes arkadaydı. Cherry'nin

ortada oturmamı isteyeceğini düşünmüştüm çünkü ondan en az on beş santim daha kısaydım ama öyle yapmadı. Sadece araca girdi, ortaya geçti ve uzun bacaklarını torpidoya dayadı.

Yol iyi asfaltlanmıştı, neredeyse hiç çukur yoktu ve eğer cesaret edebilirseniz, iki araba yan yana, birbirlerine sürtünmeden geçebilirdi. Yolun iki yanında da ağaçlar vardı ama ağaçların arasından bir tarafta aşağıya uzanan derin uçurumu görebiliyordunuz, diğer tarafta ise sadece kayalar vardı, tabii ki ben kayaları tercih ediyordum. Ağaçlar güvende olduğunuzu zannettirecek kadar sıktı ama bazen büyük yeşil bir perde gibi görüşünüzü kapatırken bir anda açılarak kilometrelerce ötesini görebilmenizi de sağlıyorlardı. İllüzyon bir anda ortadan kalkıyordu ve siz birden ne kadar yüksekte olduğunuzu fark ediyordunuz. Tamam belki Rocky Dağlarındaki kadar yüksekte değildik ama yine de van aşağıya uçarsa işimiz biterdi. Yüksek yerlerden düşmek pek hoşlandığım bir şey sayılmazdı, bu sefer uçakta olduğum gibi oturma yerinin koluna yapışmamıştım ama ben yine de düz zemini tercih eden birisiydim ve vadiye indiğimizde mutlu olacaktım.

"Seni polis merkezine mi bırakmamı istersin, yoksa önce kulübelere mi gidelim?"

"Polis merkezine. Sen kulübeler mi dedin?"

Başıyla onayladı. "Evet, kulübeler."

"Köy hayatı mı yaşayacağız?" diye sordum.

"Tanrıya şükür ki, hayır. İçlerinde su tesisatı, yataklar, elektrik var, dekor konusunda çok titiz değilsen gayet iyi."

"Çok iç açıcı değil galiba?"

"Pek değil," dedi.

Cherry aramızda hareketsiz oturuyordu, elleri kucağındaydı ve bu sırada emniyet kemerini takmadığını fark ettim.

Eğer kendisininkini takmış olsaydı, annem bugün hayatta olabilirdi, o yüzden bu konuda biraz titizdim. "Emniyet kemerini takmamışsın," dedim.

Cherry bana baktı. "Kemer olmadan da, yeterince sıkışmış durumdayım," dedi.

"Ön camdan fırlasan bile, hayatta kalacağını biliyorum ama ne kadar hızlı iyileştiğini görürlerse, bu sırrını ortaya çıkartabilir."

"İnsan gibi davranmam mı gerekiyordu?" diye sordu.

İyi bir soruydu. "Kasabadakiler için, evet."

Daha fazla tartışmadan emniyet kemerini bağladı. Leoparadamlar beni yürekten Nimir-ra'ları olarak kabul etmişti ve sonunda onları koruyacak birisinin çıkmasına çok sevinmişlerdi, üstelik bir insan olmama rağmen fazla söylenmiyorlardı. "Bana insanların arasına karışacağımızı söylemeliydin. O zaman farklı giyinirdim."

"Haklısın, söylemem gerekirdi." Açıkçası, şu ana kadar benim de aklıma gelmemişti.

Yol artık eğimli değildi yani vadiye ulaşmıştık. Ağaçlar o kadar gürdü ki, neredeyse insanı boğuyordu. Zeminde hafif engebeler vardı, size hâlâ dağların eteklerinden dolaştığınızı hatırlatıyordu.

"Bizim, merkezin dışında beklememizi mi istiyorsun?" diye sordu Jamil.

"Hayır, sizler çok göze batarsınız."

"O zaman sen kulübelere nasıl geleceksin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Taksiyle olmaz mı?"

Bana baktı, bakışı çok anlamlıydı. "Myerton'da mı, hiç zannetmiyorum."

"Lanet olsun. O zaman bizi kulübelere götür. Sonra benimle kasabaya dönerim."

"Jason'la mı?" dedi Jamil.

Başımla onayladım. "Jason'la." Ona baktım. "Neden herkes benim için bu kadar endişeleniyor? Yani, problemler olabileceğini biliyorum ama siz aşırı dikkatli davranıyorsunuz." Koktukta doğrulup, Jamil'in profiline baktım. Yola sanki hayatı buna bağlıymış gibi bakıyordu.

"Bana söylemediğiniz şey nedir?"

Dönüş sinyalini açtı ve karşıdan gelen kamyonetin geçmesini bekledi, sonra sola, daha fazla ağacın arasına döndü. "Kulübelere gitmek çok vakit alır."

"Jamil, neler oluyor?"

Cherry koltuğa gömülmek için elinden geleni yaptı ama bir model gibi uzun boylu ve dikkat çekici olunca görünmez olmaya çalışmak kolay değildi. O tek vücut hareketi, onun da bildiğini anlamamı sağladı. İkisi de benim bilmediğim bir şeyi biliyordu."

Ona baktım. "Cherry, neler oluğunu bana anlat."

İç çekti ve biraz doğruldu. "Eğer sana herhangi bir şey olursa Jean-Claude bizi öldürecek."

Ona kaşlarımı çattım. "Anlamadım."

"Jean-Claude buraya kendisi gelemiyor. Bu, savaş anlamına gelir. Ama senin için endişeleniyor. Bize, eğer sen ölürsen ve o bundan sağ kurtulursa, bizi, hepimizi öldüreceğini söyledi." Konuşurken yola bakıyordu, çakıla dönüşen yol o kadar daraldı ki, vanın kenarlarına ağaçlar sürtünüyordu.

"*Hepimizi* tanımla," dedim.

"Hepimiz. Bizler senin korumalarınız," dedi Jamil.

"Ben senin, Richard'ın koruması olduğunu zannediyordum?" dedim.

"Ve sen onun lupası, eşisin."

"Eğer gerçek bir korumaysan, iki insanı birden koruyamazsın. Sadece bir kişiyi koruyabilirsin."

"Neden?" diye sordu Cherry.

Jamil'e baktım. O cevap vermeyince ben verdim.

"Çünkü birden fazla kişi yerine merminin önüne geçemezsin ve bir korumanın yaptığı şey budur."

Jamil başıyla onayladı. "Evet, korumanın yaptığı şey budur."

"Gerçekten birisinin Anita'yı vuracağını mı zannediyorsunuz?"

"Burada mermi bir benzetme ama fark etmez, mermi, bıçak, pençe, her ne ise, ben üzerine atlarım," dedi Jamil. Geniş, çakıllı virajdan döndü ve bir açıklığa geldik. Açıklığa, beyaz kutu gibi kulübeler, parçalara ayrılmış bir Motel 6 modeli gibi yayılmıştı. Güneş ışığında soluk görünen neon tabelada Mavi Ay Kulübeleri yazıyordu.

"Anita bizim Nimir-ra'mız. Onun bizi koruması gerek, bizim onu değil."

Ona katılıyordum. Zane'i ve Cherry'yi koruma becerileri yüzünden değil, vampirlere kan vermekten çekinmedikleri için getirmiştim. Leoparadamların bile çoğu kan vermekten hoşlanmıyordu. Görünüşe göre vampirler için kan kokteyli görevi görmek para için seks yapmaktan daha kötüydü. Onlarla aynı fikirde olduğumu söyleyemezdim ama eğer istemiyorlarsa onları zorlayacak da değildim. Ben de kan vermiyordum ama hortlaklardan birisiyle yatıyordum.

"Hayır. Ben bunu kabul etmiyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim, çok teşekkür ederim." Kapıyı açtım ve Jamil uzanıp kolumu tuttu. Eli benim kolumun üzerinde çok koyu renkte görünüyordu. Çok yavaş bir hareketle dönüp ona baktım. Bakışım pek dostça bir bakış değildi. "Beni bırak."

"Anita, lütfen, sen gördüğüm en sert insanlardan birisin. Gördüğüm en sert insan kadınsın." Elini biraz sıkıp o inanılmaz gücünü hissettirdi. Eğer çok hareket etmezse, bir fili kaldırabilecek güçteydi. Kesinlikle kolumu parçalardı.

"Ama sen insansın ve karşındaki şeyler değil."

Ona baktım. Cherry aramızda çok hareketsiz duruyordu, Jamil'in bedeni onun üzerine yaslanıyordu. "Beni bırak, Jamil."

Eli sıkılaştı, bu yüzden kolum kesinlikle çok kötü moraracaktı. "Sadece bu seferlik, Anita, arka planda kal yoksa hepimizi öldürteceksin."

Jamil'in bedeni koltuğun ve Cherry'nin üzerinden uzanıyordu. Ben koltuğun kenarındaydım. Ne o, ne de ben tam dengeliydik. Kolumu, elimin oldukça yukarısından dirseğime yakın bölümünden tutmuştu; bu nokta, tutmak için iyi bir yer değildi.

"Siz tüy yumakları, sadece gücün yeterli olmadığını hep unutuyorsunuz. Oysa asıl önemli olan denge, önemli olan bu."

Bana kaşlarını çattı, söylediklerim onu kesinlikle şaşırtmıştı. Elini bana ciddi bir zarar vermeyecek biçimde tekrar sıktı. "Bununla baş edemezsin, Anita."

"Ne yapmamı istiyorsun, pes mi diyeyim?"

Jamil gülümsedi. "Pes, tamam, evet, pes de. Bir kere olsun başının çaresine bakamayacağını kabul et."

Kendimi vanın dışına atıp bacaklarımı büktüm, böylece Jamil bir anda vücudumun bütün ağırlığını kolumdaki tek el tutuşunda hissetti ve böylece kolum, parmaklarının arasından kaydı. Kendimi yere bırakıp sırtımdaki uzun bıçağa uzandım, ayağa kalkmakla uğraşmadım. Sağ elim Browning'e yöneldi ama onu zamanında çıkaramayacağımı bili-

yordum. Jamil'in beni öldürmeyeceğinden emindim. Sadece birbirimize meydan okuyorduk. Eğer bu konuda yanılıyorsam, ölecektim.

Jamil koltuktan kaydı, kolları beni arıyordu, o da benim kafasını uçurmayacağıma güveniyordu. Silahım olduğunu biliyordu, bana kuralları bilen bir şekil değiştiriciymişim, kendilerinden biriymişim gibi davranıyordu. Ufak şeyler için öldürülmezdi, belki birbirlerini yaralarlardı ama öldürmezlerdi.

Neredeyse yattığım yerden kalkmadan kolunu kestiğim zaman yüzünde bir an için inanamaz bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Üçüncü bıçağı ya da bu bıçağın ne kadar uzun olduğunu bilmiyordu ve bir yerinin kesilmesi herkes için olduğu gibi şok ediciydi. Sanki birisi onu çekmiş gibi ortadan kayboldu ama öyle olmadığını biliyordum. Her zaman bu kadar hızlıydı.

O vanın bagajı üzerinde belirdiğinde, ben de tek dizimin üzerinde doğrulmayı becermiştim, bir avcı gibi bagajın üzerine sinmişti. Browning'i ona doğrultmuş olarak ayağa kalktım, silah tam olarak vücuduna doğrulmuştu. Ayağa kalkmak beni daha avantajlı konuma getirmedi çünkü ayakta daha iyi ateş edilmezdi; ama nedense ayakta olmak istiyordum.

Jamil bana dikkatle bakıyordu ama beni durdurmak için herhangi bir hareket yapmadı. Belki de denemeye korkuyordu. Silahtan değil de kendisinden korkuyordu. Onu yaralamıştım. Kan, o güzel, beyaz kıyafetinin üzerine akıyordu. Bütün bedeni aramızdaki mesafeyi kapatmak için titriyordu, belli ki kızmıştı ve dolunaya dört gün vardı. Beni büyük ihtimalle öldürmezdi ama yine de denemeye niyetim yoktu. Tek darbede boynumu kırabilirdi. Kahretsin, kafata-

sımı bir yumurta gibi patlatabilirdi. İşimi şansa bırakamazdım.

Browning'i ona tek elimle doğrultmuştum, bıçak hâlâ sol elimdeydi. "Yapma Jamil. Seni böyle aptalca bir şey yüzünden kaybetmek istemem."

Dudaklarından kalın bir hırlama yükseldi. Sadece sesi bile tüylerimi diken diken etti.

Diğerleri vanın arkasından çıkmıştı.. Hareketlerini hissediyordum. "Siz uzak durun," dedim.

"Anita," dedi Jason, sesi çok sakindi, bir alay ya da şaka yoktu. "Anita, neler oluyor?"

"Bay Maço'ya sor."

Cherry vanın içinde oturduğu yerden konuştu. Hareket etmemişti. "Jamil, Anita'ya gücünün şekil değiştiriciler ve vampirlerle baş etmeye yetmeyeceğini açıklamaya çalışıyordu." Yavaşça koltuğun kenarına kaydı. Gözüm onun üzerindeydi ve beyaz teninin üzerinde beliren kan damlalarını fark ettim.

"Vanda kal, Cherry. Üzerime gelme."

Koltukta kaymayı kesti ve öylece oturdu. "Aksiyon başladığında, Jamil onun arka planda kalmasını istiyordu."

"O hâlâ bir insan. Hâlâ zayıf," diye hırladı Jamil.

Cherry kalın, okşar gibi yumuşak sesiyle, "Kolun yerine boğazını da kesebilirdi. Koluna uzanırken seni vurabilirdi," dedi.

"Eğer sakinleşmezsen, bunu hâlâ yapabilirim," dedim.

Jamil neredeyse bagajin üzerine yatmıştı, parmakları açıktı ve bütün bedeni gerginlik içinde titriyordu. İnsan bedeninin içinde bir şey dolaşıyor, gözlerinden yukarı doğru çıkıyordu. Canavarı teninin içinde, suyun yüzeyinin hemen altında yüzen dev deniz canavarı gibi dolaşıyordu; canava-

rın koyu renkli, devasa ve rahatsız edici derecede yabancı şeklini görebiliyordunuz.

Vücudumu yana çevirdim, bıçağı tuttuğum sol elim arkamdaydı, elimin tersini hafifçe popoma yasladım. Atış poligonunda hedeflere ateş ederken aldığım pozisyonu almıştım ve silah şimdi Jamil'in başına nişanlanmıştı, çünkü bedenini o kadar eğmişti ki en büyük hedef olarak kafası kalmıştı. Jamil'in hayatını bir kere kurtarmıştım. Benden çok hoşlanmasa da, Richard'ın arkasını kollayacak iyi bir adamdı. Ben de ondan pek hoşlanmıyordum, yani durum berabereydi. Ama ona saygı duyuyordum ve şu ana kadar onun da bana saygı duyduğunu zannediyordum ama vandaki küçük gösterisi beni hâlâ küçük bir kız olarak gördüğünü göstermişti.

Bir zamanlar birilerini öldürmek beni rahatsız ederdi, bu belki de yıllardır vampirleri öldürüyor olmam yüzündendi. Onlar da insana benziyordu ama sonra, bir yerlerde bir şey olmuştu ve ben artık tetiği çekmeye aldırmıyordum. Sanki fondan gelen bir sürü sesin olduğu bir yerde durmak gibiydi. Hâlâ duyuyor ve görüyordum ama her şey karışıp gitmişti, sadece silah, Jamil ve boşluk vardı. Bedenimi hafif ve ateş etmeye hazır hissediyordum. Aklımın başımda olduğu zamanlarda, bir psikopata dönüşmekten endişe duyuyordum ama şu anda, bu işi sakin bir şekilde yapacağımı bilmek dışında bir düşüncem yoktu. Tetiği çekerdim ve onun ayaklarının dibinde ölüşünü seyrederdim ve hiçbir şey hissetmezdi.

Jamil yüzüme baktı, gerginliğinin hafiflediğini fark ettim. Üzerindeki aktif enerji sönerken ve canavarının korkunç varlığı yeniden dibe çekilirken, onun hareketsiz duruşunu seyrettim. Sonra, çok ama çok yavaşça yeniden dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ yüzüme bakıyordu.

Silahı ona doğru tutmaya devam ettim. Ne kadar hızlı hareket edebildiğini biliyordum. Bir kurt kadar hızlıydı, belki de daha hızlı. Cehennemin bu tarafındaki hiçbir şeye benzemiyordu.

"Gerçekten yaparsın. Beni öldürürsün," dedi.

"Hiç şüphen olmasın," dedim.

Derin bir nefes alırken bedeni titredi, bana garip bir şekilde tüylerini düzelten bir kuşu hatırlattı. "Bitti. Sen lupasın. Benim üstümsün."

Silahı dikkatlice indirdim, hâlâ ona bakıyordum, hâlâ etrafımdaki herkesi hissetmeye çalışıyordum. "Lütfen bana bunun bir çeşit üstünlük saçmalığı olduğunu söyleme."

Jamil neredeyse utanmış gibi gülümsedi. "Bir durumu açıklamaya çalıştığımı zannediyordum ama yapamadım. Geçen ay boyunca buradaki sürü elemanlarına bir insanın nasıl lupamız olduğunu açıklamaya çalıştım. Bir insan kadının nasıl bizden üstün olduğunu açıklamaya çalıştım."

Başımı iki yana salladım ve silahı yere doğrulttum. "Seni aptal orospu çocuğu. Sürüde senin üstün olduğum için gururun incinmiş."

Başıyla onayladı. "Evet."

"Siz hepiniz beni deli ediyorsunuz," dedim. Neredeyse bağırmaya başlamıştım. "Bu maço saçmalıkları için zamanımız yok."

Zane, Cherry'nin yanında bir yere yaslandı. "Jamil'i bıçağın ya da silahın olmadan alt edemezdin. Onlar her zaman yanında olmayabilir."

"Bu bir tehdit mi?" diye sordum.

Ellerini yukarıya kaldırdı. "Sadece bir gözlem."

"Hayır, millet." Kulübelerin birisinden bir adam çıktı. Uzun boylu ve inceydi, omuzlarına kadar uzanan kır saçla-

rı ve biraz daha koyu renkte bıyıkları vardı. Saçlarının rengi ve yüzündeki kırışıklıklar yaşının ellinin üzerinde olduğunu gösteriyordu.

Tişört ve kotun altından fark edilebilen atletik bedeni daha genç görünmesini sağlıyordu.

Kapının önünde durdu, elleri kirişin tahta köşelerindeydi. "Sakin ol bakalım, küçük hanım."

Silahı ona doğrulttum çünkü o sakin dış görünüşün altında tüylerimi ürpertecek kadar güç vardı ve henüz bana bir şey yapmaya çalışmamıştı bile.

"Bu Verne. Kulübelerin sahibi."

Silahı yere doğrulttum. "O, buraların Ulfric'i değil mi, yoksa ormanda daha korkutucu bir şeyler mi saklıyorlar?"

Verne güldü ve bize doğru yürümeye başladı. Sanki bacakları ve kolları bedenine çok büyük geliyormuş gibi sakar bir şekilde hareket ediyordu ama bu bir şaşırtmacaydı. Bana insan taklidi yapıyordu. Buna kanmamıştım.

"Benim ne olduğumu çok çabuk anladın, küçük hanım."

Browning'i yerine koydum çünkü kaba görünüyordum, bir şekilde buraya onun konuğu olarak gelmiştim. Ayrıca, birilerine elimde silahla dolaşmayacak kadar güvenmeliydim. Bütün yolculuk boyunca elimde silahla dolaşamazdım. Üzeri kanlı bıçak hâlâ elimdeydi, onu yerine koymadan önce temizlemeliydim. Bıçakları iyi temizlemediğim için birkaç küçük bıçak kılıfını işe yaramaz hale getirmiştim.

"Tanıştığımıza memnun oldum Verne, ama bana küçük hanım deme." Bıçağı siyah ceketime silmeyi düşündüm. Siyah renk, bu iş için uygundu.

"Sen hiç alttan almaz mısın?" diye sordu Jamil.

Yan gözle ona baktım. Hoş beyaz elbisesinin üzerine

kan bulaşmıştı. "Hayır," dedim. Başımla yanıma gelmesi için işaret ettim.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bıçaktaki kanı gömleğinle temizleyeceğim."

Bana sadece baktı.

"Hadi, Jamil. Gömlek zaten elden gitti."

Jamil gömleği lızlı bir hareketle başının üzerinden çıkarıp bana attı ve ben tek elimle yakaladım. Bıçağı gömleğin lekelenmemiş bir tarafı ile temizledim.

Verne güldü. Gür sesine uyan, kalın, ağızda yuvarlanan bir gülüşü vardı. "Richard'ın senin yerine birisini bulmakta bu kadar zorlanmasına şaşmamak gerek. Sen, adamı hayalarından yakalayan, demirden bir fahişeymişsin."

Gülümseyen yüzüne baktım. Galiba bu bir iltifattı. Ayrıca, haksız da sayılmazdı. Buraya Bayan Cana Yakın olmaya değil, Richard'ı kurtarmak ve hayatta kalkmak için gelmiştim. Demir Fahişe, tam bu tanıma uygun gibiydi.

5

Kulübelerin dışı beyaza boyanmıştı ve ucuz bir görünüşleri vardı. İçleri de pek balayı kulübesi gibi değildi ama inanılmaz derecede genişti. Bana verdikleri kulübede iki kişilik büyük boy bir yatak, duvarların birine bitişik duran çalışma masasının üzerinde bir okuma lambası ve pencerenin önünde fazladan bir sandalye vardı. Sandalyelerin mavi pelüş minderleri çok rahat görünüyordu. Yerdeki, el yapımı gibi duran ve mavinin çeşitli tonlarında dokunmuş küçük halının üzerine oturduğumda kulübenin taban döşemesinin sert bir keresteden olduğunu fark ettim, bal rengi bir parlaklığa ulaşıncaya kadar cilalanmıştı. Yatak örtüsü koyu, duvarlar açık maviydi. Yatağın yanında, üzerinde telefon ve lamba olan bir komodin ve arkasındaki duvarda ise bir tablo bile vardı. Bu, Van Gogh'un *Yıldızlı Gece*'siydi. Aslında, Van Gogh'un kafayı ciddi bir şekilde yedikten sonra yaptığı eserleri beni ürkütürdü; ama bu mavi oda için iyi bir seçimdi. Bildiğim kadarıyla diğer kulübeli motellerde kadife üzerine matador resimleri vardı ama burası onlardan iyiydi.

Banyo, küvetin arkasındaki duvarın üst tarafında küçük bir penceresi olan standart banyolardandı. Yani, içinde gardenya ve misk kokulu kurumuş yapraklar olan mavi kâse dışında her zaman rastlanan, sıradan bir motel banyosuydu.

Verne, bana verdiği kulübenin en geniş kulübe olduğunu söylemişti, zaten geniş bir alana da ihtiyacım vardı çünkü iki tabut epeyce yer kaplıyordu. Asher ve Damian'ın sürekli benim odamda kalmalarını istediğimden emin değildim ama tartışacak vaktim yoktu, olabildiğince çabuk Richard'ı görmek istiyordum. Richard'la görüştükten sonra istediğimiz zaman, vampirleri oda arkadaşı olarak kimin almak isteyeceğini tartışabilirdik.

Hapishaneye gitmeden önce üç telefon görüşmesi yaptım. Önce Daniel'in bana verdiği numarayı, ona geldiğimi söylemek için aradım, fakat kimse açmadı. İkinci aramayı Catherine'e sağ salim geldiğimi söylemek için yaptım ama onun da telesekreteri çıktı. Üçüncü telefonum Catherine'in tavsiye ettiği avukat, Carl Belisarius'aydı. Telefona, sesi çok iyi gelen bir kadın cevap verdi ve kim olduğumu öğrenince, biraz heyecanlandı, doğrusu bu beni biraz şaşırttı. Kadın beni Belisarius'un cep telefonuna yönlendirdi. Bir şeyler oluyordu, büyük ihtimalle de kötü bir şeyler.

Cep telefonuna kalın, dolgun bir erkek sesi cevap verdi, "Ben Belisarius."

"Anita Blake. Sanırım Catherine Maison-Gillete size kim olduğumu söylemiştir."

"Bir dakika, Bayan Blake." Bir tuşa bastı ve sessizlik oldu, sanırım beni beklemeye almıştı. Telefondan tekrar sesi geldiğinde, rüzgâr ve trafiğin sesini de duyabiliyordum. Dışarıya çıkmıştı.

"Sesinizi duyduğuma çok sevindim, Bayan Blake. Ne tür bir bokun içindeyiz?"

"Efendim?" dedim. Ses tonum pek dost canlısı değildi.

"Beni görmek istemiyor. Catherine, bana adamımızın bir avukata ihtiyacı olacağı izlenimini vermişti. Bu Tanrı'nın unuttuğu yere geldim ve o benimle görüşmüyor. Beni avukatı olarak tutmadığını söyledi."

"Hassiktir. Özür dilerim, Bay Belisarius," dedim. Aklıma bir fikir geldi. "Ona, benim tarafımdan kendisini temsil etmeniz için tutulduğunuzu söylediniz mi?"

"Bu neyi değiştirir?"

"Açıkçası bilmiyorum. Ya işe yarar ya da size cehenneme gitmenizi söyler."

"Bunu zaten yaptı. Ücretim az değildir, Bayan Blake. O, hizmetimi reddetse bile, birisinin günlük ücretimi ödemesi gerekiyor."

"Merak etmeyin, Bay Belisarius. Bununla ben ilgilenirim."

"Bu kadar paranız var mı?"

"Ne kadar paradan bahsediyoruz?" diye sordum.

Ücretini söyledi. Kulağına doğru ıslık çalmamak için kendimi zor tuttum, içimden yavaşça beşe kadar saydım ve sakin bir şekilde, "Paranızı alacaksınız."Dedim.

"O kadar paranız var mı? Gerçi pek çok konuda Catherine'e güvenirim. Eğer şüpheci gibi davranmaya başladıysam beni affedin."

"Hayır, anlıyorum. Richard size zorluk çıkartıyor, o yüzden siz de bana çıkartıyorsunuz."

Sert bir gülüşü vardı.. "Pekâlâ, Bayan Blake, pekâlâ. Para konusunda ısrar etmeyeceğim ama bazı garantiler istiyorum. Ücretimi ödeyebilecek misiniz?"

"Hayatımı ölüleri dirilterek kazanıyorum, Bay Belisarius. Bu, nadir bulunan bir yetenek. Ücretinizi ödeyebilirim." Ve ödeyebilirdim de. Yine de bu biraz canımı yakacaktı. Fakir bir hayat yaşamamıştım ama paranın değerini bilecek şekilde yetiştirilmiştim ve Belisarius'un istediği insaf ölçülerinin biraz üzerindeydi.

"Richard'a sizi benim tuttuğumu söyleyin. Eğer bu bir şeyleri değiştirirse beni arayın. Sizi görmeyi yine de reddedebilir."

"Çok fazla para ödeyeceksiniz, Bayan Blake, özellikle eğer davayı alırsam. Zannediyorum siz ve Bay Zeeman bir şekilde birbirinize çok yakınsınız."

"Uzun hikâye ama şu sıralarda birbirimizden nefret ediyoruz," dedim.

"Nefret ettiğiniz birisi için çok fazla para ödüyorsunuz," dedi.

"Sen de başlama, tamam mı?" dedim.

Yeniden güldü. Gülüşü konuşması gibi değildi, hatta neredeyse kabaydı. Belki de gülüşünü mahkeme salonlarında geliştirme fırsatı olmamıştı çünkü zengin, ahenkli sesinin çalışarak geliştirilmiş olduğunu anlamıştım.

"Sesaj gönderirim, Bayan Blake. Umarım, sizi tekrar ararım."

"Hayır dese bile beni arayın. En azından hapishaneye geldiğimde beni neyin beklediğini bilirim."

"Sizi görmeyi reddetse bile buraya gelecek misiniz?" diye sordu Belisarius.

"Evet," dedim.

"Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyorum, Bayan Blake. İlgimi çektiniz."

"Bahse girerim bunu bütün kızlara söylüyorsunuzdur."

"Hepsine değil, çok azına Bayan Blake." Telefonu kapattı.

Ben telefonu kapatırken, banyodan, takım elbisesini giymiş bir şekilde Jason çıktı. Onu daha önce tişört, kot ya da çok daha azı dışında düzgün bir şeyler giymiş olarak görmemiştim. Bu yüzden; koyu mavi takımı, beyaz gömleği, ince ve üzerinde hoş bir desen olan beyaz kravatı ile görünce biraz şaşırdım. Yakından bakınca, kravatın ipek olduğu ve üzerinde de minik zambaklar olduğunu görebiliyordunuz. Kravatı kimin seçtiğini tahmin edebiliyordum. Takımının kesimi, hazır takımların çoğundan iyiydi. Jean-Claude, ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, benim tercihimi de hazır kıyafetlerden uzaklaştırmıştı.

Ceketinin üst düğmesini ilikleyip eliyle sarı saçlarını düzeltti. "Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Adam gibi olmuşsun."

Sırıttı. "Sesin şaşırmış gibi."

Gülümsedim. "Daha önce seni hiç yetişkin gibi görmemiştim."

Bana yalandan gücenir gibi yaptı, dudaklarını bükmüştü. "Beni neredeyse çıplak gördün ve o zaman bile yetişkin gibi görünmüyor muydum?"

Başımı iki yana salladım ve gülümsememe engel olamadım. O banyoda giyinirken, ben de yatak odasında üzerimi değiştirmiştim. Kırmızı bluzumda; kuruyunca siyahlaşacak ve daha da kötü görünecek birkaç küçük kan lekesi olduğunu fark ettiğim için bluzu lavaboda suya bastırmıştım. İnsanlar ne derse desin kan, kırmızı üzerinde çok belirgin oluyordu.

Görebildiğim kadarıyla siyah kotum lekelenmekten kurtulmuştu, lekelendiyse bile siyah rengin üzerindeki birkaç

damla kanı görmek zordu. Siyah ya da koyu mavi, kan lekelerini en iyi gizleyen renklerdi. Sanırım koyu kahverengi de iş görürdü ama fazla kahverengi kıyafetim yoktu, o yüzden emin değildim.

Yeni bluzum morun, soluk, neredeyse soğuk bir tonundaydı. Üvey annem Judith'in hediyesiydi. Noel'de hediye paketini açıp soluk renkli bluzu görünce, bana yine benim daha koyu olan tenimde değil de, onun sarışın, buz prensesi vücudunda daha iyi görünecek bir şey aldığını düşünmüştüm. Gerçi bu defa ki saf, temiz renk aslında hoş görünüyordu ve bu yüzden de her zamanki gibi, üstelik bu kez daha da inanarak, beğenip giydiğimi söyleyecek kadar cömert davranmıştım Judith'e karşı. Galiba son on sene içinde bana verdiği hediyelerden sadece bunu değiştirmemiştim. Ben, ona aldığım hediyelerde hâlâ sekizde sıfır başarı kazanmış durumdaydım! Aman, neyse.

Siyah kumaş pantolonum, taktığım Browning'i gizlemek için yeterli ama modaya göre biraz fazla boldu. Siyah, düz ayakkabılarımı da giyince hazır olmuştum üstelik biraz da makyaj yapmıştım: far, rimel, az allık ve ruj. Neden süslendiğimi düşünmemeye çalışıyordum ama yine de yerel polis için olmadığı kesindi. Jason ve ben büyük ihtimalle buranın yerlilerine göre fazla iyi giyimliydik. Bu doğruydu; ama eğer oraya kot ve tişörtler içinde gitseydik, bu sefer de kıyafetimiz yeterince iyi olmazdı. Aslında polisle görüşmeye giderken giyilecek en iyi kıyafet üniforma ve varsa rozetti çünkü başka ne giyerseniz giyin, grubun dışında kalırdınız.

Şu anda Washington D.C.'de tartışılan yeni yasada vampir avcılarına federal emniyet görevlisi statüsü verilmesi öngörülüyordu. Yasanın geçmesi için, kızı vampirler tarafından parçalanan Senatör Brewster baskı yapıyordu, senatör

ayrıca, vampirlerin yasal vatandaş olma haklarının ellerinden alınması için de uğraşıyordu. İnfazcılar için federal statü olabilirdi, belki. Vampirlerin yasal haklarının ellerinden alınacağını hiç zannetmiyordum. Anti-vampir lobisine bu kadar gücü verebilmek için bazı vampirlerin çok daha iğrenç şeyler yapmalası gerekiyordu.

Mart ayında, vampir infazcılarına yasal lisans verilmişti. Bu, eyalet lisansıydı çünkü cinayet federal bir suç değil, eyalet içi bir suçtu.

Ama vampir infazcılarının federal statüye sahip olma ihtiyacını anlıyordum. Biz sadece öldürmüyor, avlanıyorduk da. Ama bir kere lisansımızın geçerli olduğu sınırı geçersek, belirsiz bölgede kalıyorduk. Mahkeme kararı, geçtiğimiz eyalet mahkemesi onu onayladığı takdirde geçerli oluyordu. Suçların onaylandığını gösteren karar, orijinal infaz emrini geçerli kılıyordu. Ben, geçtiğim her eyalette yeni bir infaz emri çıkartmayı tercih ediyordum ama bu zaman alıyordu ve bazen yeni karan çıkartırken vampiri elimden kaçırıyordum. Bu durumda her şeye en baştan başlamam gerekiyordu.

Bir vampir, yakalanıp öldürülünceye kadar tam yedi eyalet dolaşmıştı. Eğer kaçarlarsaen az iki ya da üç eyalet dolaşıyorlardı. Bu yüzden vampir infazcıları birden fazla eyalette geçerli lisans almayı tercih ediyordu. Kendi aramızda, bizim de vampirler gibi bölgelerimiz vardı. Bölgemiz içindeki infazı kendimiz gerçekleştirirdik. Dışarıda ise bu başka birinin işiydi. Ama sadece on kişiydik ve bu sayı dünya üzerinde vampir nüfusu en fazla olan ülke için pek yeterli değildi. Her zaman da sadece bu işin peşinden koşamıyorduk. Çoğumuzun günlük işleri de vardı. Yani eğer vampirler bizi devamlı hareket halinde tutacak kadar kötü olsalar-

dı, asla yasal statüye sahip olamazlardı. Yine de bir bölgede ne kadar çok vampir varsa, suç oranı da o kadar artıyordu. Tıpkı insanlarda olduğu gibiydi.

Lisansımızın geçerli olduğu alanı her aştığımızda durmak zorunda kalmamız işimizi güçleştiriyordu. Gerçek polis memuru da olmadığımız için davet edilmediğimiz sürece bir davaya karışamıyorduk. Bazen, ölü sayısı çok artmadıkça çağrılmıyorduk bile. Şimdiye kadar peşine düştüğüm vampirler içinde en fazla cinayet işleyeni, yirmi üç kişiyi öldürmüştü. Biz onu yakalamadan önce tam yirmi üç kişi. Daha fazla cinayet işleyenleri de olmuştu. Ellili yıllarda, bizim işin büyük babası sayılan Gerald Mallory, yüzden fazla kurbanı olan bir vampir öpüşünü temizlemişti. Vampir öpücüğü, büyük baş hayvan sürüsüne davar demek gibi bir şeydi; bir grup adıydı. Şairaneydi, değil mi?

Telefon çaldı. Açtım, arayan Belisarius'du. "Bizi beraber görecekmiş. Sen buraya gelinceye kadar ben bir şeyler ayarlamaya çalışacağım." Telefonu kapattı.

Burnumdan derin bir nefes aldım ve ağzımdan verdim.

"Ne oldu?" diye sordu Jason.

"Hiç."

"Richard'ı göreceğin için gerginsin," dedi.

"Bu kadar akıllı olma."

Sırıttı. "Kusura bakma."

"Hadi oradan. Yola koyulalım," dedim.

Öyle de yaptık.

6

Myterton'a gidişimiz olması gerekenden daha uzun sürmüştü çünkü alışık olmadığım bir vanla, çok dar yollarda gidiyordum. Bu beni germişti. Jason sonunda. "Arabayı ben kullanabilir miyim? Oraya hava kararmadan önce gideriz,"diye takıldı.

"Kapa çeneni," dedim.

Çenesini kapattı, gülümsüyordu.

Sonunda Myerton'a girdik. Kasaba, garip bir şekilde etrafı binalarla tamamen çevrili iki şeritli otobana benzeyen, asfalt kaplı bir ana caddeden ibaretti. Ana caddede, asfaltın üzerinde kırmızı bir toz izi oluşmasına neden olan çalılık yolun kesişme noktasında, trafik ışığı vardı. Kasabanın bu tek trafik ışığında durunca iki *fast-food* restoranı ve ev yemekleri yapan küçük bir lokanta dikkatinizi çekiyordu; lokantada *Dairy Queen*'den, ki bilirsiniz 40'ların ortalarında orta Amerika'da kurulmuş ilk fast-food zinciridir, daha fazla müşteri vardı. Ya lokantanın yemekleri iyiydi ya da *Dairy Queen*'inkiler iyi değildi.

Jamil, bana polis merkezini tarif etmişti ."Ana caddeden

git, sağa dön; kaçırman mümkün değil," demişti. Birisi bunu ne zaman söylese, bunun iki anlamı oluyordu. Ya haklı olurdu ve aranan yeri gözden kaçırmak mümkün olmazdı ya da yer öyle gizli olurdu ki üzerinde çarpı ile işaretlendiği bir harita olmadan bulamazdınız.

Işıktan, sağa döndüm. Van, yoldaki çukurlardan birine girdi ve suyun içinde debelenen büyük bir canavar gibi sallandı. Böyle durumlarda hep Jeep'imde olmayı diliyordum. Çakıl yol, kasabanın asıl, ana caddesiydi. Yolun bir tarafında, önlerinde yükseltilmiş tahta basamakları olan binalar vardı. Bir manav ve el yapımı mobilyalar satan bir marangoz gördüm. Dükkânın önünde, üzerinde hâlâ gri ağaç kabuğu parçaları olan bir sallanan sandalye vardı. Çok sade, çok şirindi. Diğer dükkânda baharat ve ev yapımı reçeller de satılıyordu ama şimdi mevsimi değildi. Güney'de pek çok kesimde görülen, yeni Ortabatı görüntüsü henüz bu kasabaya hâkim olmamıştı. Binaların çoğu cüruf briketlere ya da kırmızı kaya zemine oturtulmuş tek katlı evlerdi, yolun üzerine kadar uzanan çatıları mat beyaz ya da gri renkliydi. Bir evin bahçesinde, onları sattıklarını düşündürecek kadar fazla sayıda geyik ve cüce heykeli vardı. Caddenin sonunda dağ yükselmeye başlıyordu, ağaçlar o kadar yoğundu ki üzerlerine yeşil bir örtü örtülmüş gibi görünüyordu ve ben hâlâ polis merkezine benzer bir şey görmemiştim. Harika.

"Burada olması gerek," dedi Jason.

Dikiz aynasına baktım, trafik yoktu ve durdum. "Benim göremediğim ne görüyorsun?" diye sordum.

"Shang-Da," dedi.

Ona baktım. "Efendim?"

"Caddenin sonundaki veranda da."

Onun baktığı yere baktığımda, beyaz bir tişört ve kot pantolon giymiş, ayakları çıplak ve geniş siperlikli şapkasını yüzüne indirmiş, alçak bir sandalyenin üzerine yığılmış, uzun boylu bir adam gördüm. Bronz teni, tişörtünün beyazlığında iyice göze batıyordu. İri ellerinden birinde soda ya da bira kutusu vardı. Herhalde sabah cilasıydı.

"Bu Shang-Da. Sürümüzün ikinci fedaisi. Jamil, Sköll olduğu için, o da Hati oluyor."

Ah. Sonunda kafamda şimşek çakmıştı. "Richard'ı koruyor, yani polis merkezi yakında olmalı."

Jason başıyla onayladı.

Yığılmış gibi oturan şekle baktım. İlk bakışta çok dikkati çekmiyordu. Üzerindeki tişörtün yeni ve tertemiz olduğu fark edilinceye kadar tamamen ortama uyum sağlamış bir hali vardı. Kotunda da ütü izi vardı ve teni bronz gibi görünse bile, bu rengin sadece güneşten olmadığını fark edebiliyordunuz. Ama başını yavaşça kaldırıp doğrudan bize bakıncaya kadar rol yaptığını anlamak mümkün değildi. Aradaki onca mesafeden bile bakışlarındaki ağırlık sinir bozucuydu. Bir anda bütün dikkatinin bizim üzerimizde olduğunu anladım, oysa tek yaptığı, başını çevirmekti.

"Hassiktir," dedim.

"Evet. Shang-Da yeni. San Francisco Körfezi'ndeki sürüden henüz geldi. O, Hati olarak geldiğinde, kimse meydan okumadı zaten hiç kimse işi onun kadar çok istemiyordu."

Jason, caddenin karşısını işaret etti. "Şurası mı?"

Bina alçaktı, tek katlıydı. Beyaza boyanmış beton bloklardan yapılmıştı ve önünde küçük bir çakıl otopark vardı; ama araba yoktu. Van, park yerinin büyük kısmını kapladığı için olabildiğince kenara park ederken, arabanın tepesine sürtünen dal seslerini duydum. Büyük ihtimalle dışarıda

bir yerlerde, yanımdaki boşluğa park edecek bir polis arabası dolaşıyordu. Galiba yeterince yer vardı.

Kapının yanında, üzerine güzel bir stilde 'Polis İstasyonu' yazısı kazılmış, bir tabela vardı, oranın polis istasyonu olduğuna dair tek ipucu da zaten buydu. Gözden kaçırmama imkân yokmuş - Jamil'in bir espri anlayışı da varmış demek. Ya da belki onu yaraladığım için hâlâ kızgındı. Ne olursa olsun yaptığı, çocukçaydı.

Arabadan indik. Shang-Da'in bakışlarını üzerimde hissettim. Metrelerce uzaktaydı ama bana yönelen dikkati tenimin üzerinde dolaştı, kollarımdaki tüyler ürperdi. Ona doğru baktım ve bir an için gözlerimiz kesişince ensemdeki tüyler de diken diken oldu.

Jason gelip yanımda durdu. "Haydi içeriye girelim."

Başımla onayladım ve binaya yöneldik. "Eğer kim olduğunu bilmiyor olsaydım, Shang-Da'nin benden hoşlanmadığını söylerdim."

"O, Richard'a bağlı ve sen, onun canını yaktın –hem de çok kötü yaktın."

Yan gözle Jason'a baktım. "Sen pek bana kızgın gibi değilsin. Richard'a sadık değil misin yoksa?"

"Richard'ın, Marcus'la dövüştüğü gece ben oradaydım. Shang-Da değildi."

"Yani Richard'ı terk etmekte haklı olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Neyle baş edemediğini anladığımı söylüyorum."

"Sağ ol, Jason."

Gülümsedi. "Ayrıca, belki vücudun hoşuma gidiyor olabilir."

"Jean-Claude seni öldürür."

Omuz silkti. "Biraz tehlike olmadıkça hayatın anlamı var mı ki?"

Başımı iki yana salladım.

İçeriye önce Jason girdi; ama kapıyı benim için açık tutmadı. Bu beni iyi tanıdığının bir göstergesiydi.

Büyük bir bölümü cam olan kapıyı açtım. Galiba kapı da bir ipucuydu çünkü caddedeki diğer bütün binaların kapıları, ev kapısı gibiydi. Cam kapılar, modern işletmelerin kapıları oluyordu. İçerisi, kapının yanındaki banko dahil beyaza boyalıydı. Kapının solunda aranan kişilerin resimleri olan bir pano ve bankonun arkasında bir telsiz sistemi vardı; ama başka bir şey yoktu, burası, bir dişçi bekleme odası da olabilirdi.

Bankonun arkasındaki adam iriydi. Otururken bile cüssesinin iriliğini hissedebiliyordunuz. Omuzları neredeyse, boyu kadar genişti. Saçları çok kısa kesilmişti ama yine de kıvrıktı. Kıvrımlardan kurtulması için saçlarını tamamen tıraş etmesi gerekiyordu.

İnfazcı lisansımı, hoş, sahte deriden bir kılıf içinde taşıyordum. Üzerinde resmim vardı ve çok resmî görünüyordu ama bir rozet değildi, hatta bu eyalette geçerli bir lisans bile değildi ama gösterebileceğim tek şey oydu, ben de gösterdim. İçeriye lisansımı göstererek girdim çünkü polis merkezine silahla giriyordum ve polisler genelde bundan hoşlanmazdı.

"Ben Anita Blake, vampir infazcısıyım."

Polis sadece gözlerini kaldırdı, elleri bankonun arkasında gizliydi. Lisansı kaldırmaya hazırlanıyordum ama o elini uzattı ve ben de ona verdim.

"Buraya neden geldiniz?" diye sorarken lisansı inceliyordu.

"Ben Richard Zeeman'ın arkadaşıyım."

O zaman gözleri bana pekte dostça olmayan bir bakışla döndü. Lisansı bankonun üzerine fırlattı.

Ben de aldım. "Bir sorun mu var memur..." Rozetini okudum, "...Maiden?"

Başıyla reddetti. "Arkadaşınızın lanet bir tecavüzcü olması dışında bir problem yok. Bu adi orospu çocuklarının nasıl olup da bir kız arkadaşlarının olduğunu hiçbir zaman anlayabilmiş değilim."

"Ben onun kız arkadaşı değilim. Tam olarak, olduğumu söylediğim şeyim: Onun arkadaşıyım," dedim.

Maiden ayağa kalktı ve bir seksenin üzerindeki boyunun her santimini doldurduğunu gördüm. Yani adam, sadece uzun boylu değildi; aynı zamanda yapılıydı da. Büyük ihtimalle, lisede ya güreş takımındaydı ya da futbol oynamıştı. Kasları, genel olarak sarkmaya başlamış ve belinde fazladan bir on kilo taşıyormuş gibiydi ama bu insanı yanıltmamalıydı. İri ve sertti, ayrıca bunun farkındaydı da. Belindeki silah da ona çok uyuyordu. Uzun namlulu, özel yapım, siyah kabzalı, krom kaplı bir Colt Pyton'du. Fil avlamak için çok elverişliydi. Cumartesi günleri olay çıkaran sarhoşları korkutmak için biraz fazlaydı.

"Sen kimsin?" Baş parmağı ile Jason'ı işaret etti.

"Sadece bir arkadaşım," dedi Jason. Gülümsedi, zararsız görünmeye çalışıyordu. Zararsız görünme konusunda benim kadar başarılı değildi ama yine de yakındı. Ayrıca Memur Maiden'e ikimiz de aynı derecede itici görünüyorduk galiba.

"Onun mu, Zeeman'ın mı?"

Jason geniş ve samimi bir şekilde gülümsedi. "Ben, herkesin arkadaşıyım."

Maiden gülümsemedi. Sadece Jason'a bakmaya devam etti. Koyu gri gözleriyle, ona soğuk ve sert bir şekilde bakıyordu. Maiden, Jason'ın gülüşünü söndürme konusunda benden daha başarılı değildi. Jason gülümsemeye devam etti; ama Maiden de bakmayı sürdürdü.

Sonunda Jason'ın koluna hafifçe dokundum. Bu, Jason'ın gözlerini kaçırması için yeterli oldu, gözlerini kırptı ama gülümsemesi hiç değişmedi. Neyse ki bu, Maiden'e kazandığını hissettirmek için yeterli oldu.

Maiden bankonun arkasından çıktı. Sanki iriyarı olduğunun iyice farkındaymış gibi, sanki her hareketinde etraf sarsılıyormuş gibi yürüyordu. Tamam, iriydi ama doğrusu hissettirmeye çalıştığı kadar ürkütücü değildi. Ve elbette ben, bunu ona söylemeyecektim.

Bankonun sağındaki küçük kapıdan, üzerinde vücuduna eldiven gibi oturmuş, hoş görünüşlü krem rengi bir takım olan ikinci bir adam çıktı. Beyaz gömleğinin çok ince çizgileri vardı ve boyun kısmında büyük bir parça altın olan ip kravatlardan takmıştı. Beni görünce büyük siyah gözlerini, şaşırmış gibi açtı. Saçları çok kısa ama biçimli kesilmişti. Tokalaşmak için uzattığı elinin küçük parmağında bir elmas yüzük, diğer parmağındaysa okul yüzüğü vardı.

"Acaba bu güzel şey meşhur Bayan Blake olabilir mi?"

Kendimi tutmadan gülümsedim. "Sen de Belisarius olmalısın."

Başıyla onayladı. "Bana Carl de."

"Ben Anita, bu da Jason."

Jason'la el sıkıştı, hâlâ gülümsüyordu ve hâlâ hoştu. Maiden'e döndü. "Şimdi müvekkilimi görebilir miyiz?"

"Siz ikiniz görebilirsiniz ama o giremez." Maiden yine baş parmağıyla Jason'ı işaret etti. "Şerif ikinizi sokmama izin verdi. Başka birisi için bir şey söylenmedi.

Jason ağzını açtı. Ben koluna dokundum. "Önemli değil."

"Ve silah burada kalıyor," dedi. Silahımı vermek istemiyordum ama onu fark etmesi Maiden'in polis memurluğu hakkında daha iyi şeyler düşünmeme yol açmıştı.

"Elbette," dedim. Browning'i ceketimin altından çıkarttım. Düğmesine bastım ve şarjörü diğer elime kaydırdım. Silahı kırıp, mermi yatağının boş olduğunu gösterdim ve elimdekileri Maiden'e verdim.

"Silahı senin yerine boşaltmam için bana güvenemedin mi?"

"Browning'in senin ellerin için çok küçük olacağını düşündüm. Daha çok beceri gerekiyor."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi.

Başımı salladım. "Evet, seninle dalga geçiyorum."

O zaman gülümsedi. Masadaki çekmeceye şarjörle birlikte koymadan önce Browning'e baktı. "Eğer daha büyüğünü tutamıyorsan iyi bir silah." Çekmeceyi kilitledi –Maiden bir puan daha kazanmıştı.

"Önemli olan boyutu değil, Maiden. İşlevi."

Gülümsemesi, sırıtışa dönüştü. "Arkadaşının hâlâ burada beklemesi gerekiyor."

"Önemli olmadığını söylemiştim. Bunda ciddiydim."

Maiden başıyla onayladı ve Belisarius'un çıktığı kapıya yöneldi. Uzun, beyaz koridorun ortasında iki kapı vardı, birincisinin üzerinde 'Erkekler', diğerinde 'Kadınlar' yazıyordu.

"Umarım bu kapıdan çıkmış olman, Richard'ı ziyaret ettiğin anlamına geliyordur."

"Korkarım hayır. Bay Zeeman insafa gelmedi."

"İnsaf etmedi. İnsafa gelmedi. İşte bu, hoş bir avukat ağzı," dedi Maiden.

"Okumak, kelime bilginizi geliştirir, Memur Maiden. Arada denemeniz gerek zira sadece resimlere bakarak fazla bir şey elde edemezsiniz."

"Oh, bu taş başımı kanattı," dedi Maiden.

"Bizim de bir yerimiz yarılırsa, kanamaz mı?" diye sordu Belisarius.

Bir sonraki mısraı ekleyerek Maiden beni çok şaşırttı: "Eğer bir yerimiz gıdıklansa, gülmez miyiz?"

Belisarius hafifçe alkışladı. "Touché, Memur Maiden."

"İri ve kültürlü. Etkilendim," dedim.

Maiden cebinden, ucunda anahtarlar asılı olan bir zincir çıkardı. "Bunu diğer polislere söylemeyin. Sonra, yumuşak olduğumu düşünürler."

Ona baktım, baştan aşağıya süzdüm. "Shakespeare okumak seni yumuşatmaz, Maiden. Bunu, o lanet silah yapar. Sadece ödlekler bu kadar ağır silah taşır."

Holün sonundaki kapıyı açtı. "Bir şey taşımam gerek, Bayan Blake. Bu, koşarken dengemi sağlamamda yardımcı oluyor."

Bu beni güldürdü. Kapıyı açıp içeriye girmemizi işaret etti. Kapıyı arkamızdan kilitledi ve bir tarafında kapalı kapılar olan uzun koridorda ilerledi. "Burada bekleyin. Gidip erkek arkadaşının sizi görmek istediğinden emin olayım."

"O, benim erkek arkadaşım değil," dedim. Bu, artık otomatik hale gelmiş, istem dışı bir refleks gibi olmuştu.

Maiden gülümsedi ve koridorun karşı tarafındaki kapının kilidini açtı ve kapının arkasında kayboldu. "Sen ve Memur Maiden atışıyor gibisiniz, Bayan Blake."

"Polisler sataşmayı severler. İşin sırrı, bunu kişisel olarak algılamayıp karşılık vermektir."

"Bir dahaki sefere bunu hatırlayacağım."

Belisarius'a baktım. "Senin için işe yaramayabilir. Sen avukatsın ve zenginsin."

"Ve çekici bir kadın değilim," dedi.

"O da var, gerçi bu, polisler karşısında benim aleyhime de olabiliyor."

Belisarius başıyla onayladı.

Maiden karşı kapıdan çıktı. Sanki bir şey onu çok neşelendirmiş gibi gülümsüyordu. Benim bunu komik bulmayacağıma bahse girebilirdim. "Zeeman'a, pislik bir sapık için çok hoş bir kız arkadaşı olduğunu söyledim."

"Bahse girerim ona böyle söylememişsindir," dedim.

Başıyla onayladı. "Ona, senin gibi hoş poposu olan bir kız arkadaşı varken, neden etrafta dolaşıp birisine tecavüz ettiğini sordum."

"O ne dedi?" diye sordum, yüzümü olabildiğince ifadesiz tutmuştum.

"Onun kız arkadaşı olmadığını söyledi."

Başımla onayladım. "Gördün mü, sana söylemiştim."

Maiden kapıyı açtı ve geçmemiz için işaret etti. "Çıkmak istediğiniz zaman zile basın." Kapıdan geçtik ve o arkamızdan kilitlerken, "İyi eğlenceler," dedi.

Bir yerden beyaz boya ihalesi almış olmalıydılar; çünkü odanın tamamı, zemini bile beyaza boyalıydı. Sanki bir kar fırtınasının ortasında duruyormuş gibi hissediyordunuz. İçerde ki ranza, parmaklıklı küçük pencere, hatta klozet ve lavabo bile beyazdı. Tek farklı renk, üç taraflı bir kafes oluşturan parmaklıkların rengiydi. Richard, parmaklıkların diğer tarafında oturmuş bize bakıyordu.

Ranzanın alt katında oturuyordu. Saçları gür dalgalar halinde dökülmüş, neredeyse yüzünü kapatmıştı ve tepedeki parlak ışıklar yüzünden her zamanki bal rengine çalan kahverengiden daha koyu görünüyordu, neredeyse koyu kahverengiydi. Üzerindeki açık gri takım elbise gömleğini pantolonunun içine sokmamış, kollarını, kaslarını ortaya çıkaracak biçimde, dirseklerinin üzerine kadar kıvırmıştı. Kahverengi kumaş pantolonu, onu uyurken çıkarmadığını belli edecek biçimde kırışmıştı. Bir seksen beşlik, iri gövdesiyle ranzadan doğruldu. Gömleği, omuzlarının ve kollarının üst kısımlarından gerildi. Onu son gördüğümden beri daha da irileşmişti; onunla tanıştığım zaman da kaslı biriydi. Bir zamanlar, o gömleği üzerinden sıyırıp altındakileri görmek, ellerimi o hoş göğsünün ve kaslı kollarının üzerinde gezdirmek benim için büyük bir keyifti. Ama bunlar eskidendi ve şimdi tamamen farklı bir oyun oynuyorduk; bu, benim asla kazanamayacağım bir oyundu.

Richard gelip parmaklıkların yakınında durdu, elleri parmaklıkları kavradı. "Burada ne işin var, Anita?" Sesi korktuğum kadar sinirli değildi. Neredeyse normaldi ve bunu fark edince vücudumdaki gerginliğin bir kısmı geçti.

Belisarius bizden uzaklaşıp hücrenin uzağındaki masaya oturdu ve çantasından bazı kâğıtlar çıkarmaya başladı. Meşgul görünerek bizi olabildiğince kendi halimize bırakmaya çalışması hoş bir hareketti.

"Başının dertte olduğunu duydum."

"Ve bana yardıma geldin?" Bunu, soru şeklinde söylemişti. Koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyor, yüzümü inceliyordu. Saçları gözlerinin önüne düşünce onları eliyle, rahatsız edecek derecede tanıdık bir hareketle geriye attı.

"Yardıma geldim."

"Yardımına ihtiyacım yok. Ben yapmadım."

Belisarius araya girdi. "Tecavüzle suçlanıyorsunuz, Bay Zeeman."

Döndüm ve Belisarius'a baktım. "Ben tecavüze teşebbüs zannediyordum."

"Beklerken dosyasına baktım. Bay Zeeman avukatı olarak bana yetkiyi verince, kayıtlara ulaşabildim. Tecavüz muayenesinde meni bulunmamış ama birleşme kanıtları var. Birleşme tecavüz suçlaması için yeterli."

"Onunla hiç ilişkiye girmedim. Hiç o kadar ileri gitmedik," dedi Richard.

"Ama onunla çıktın," dedim.

Bana baktı. "Evet, çıktım." Şimdi, sesinde kızgınlık vardı.

Üzerinde durmadım. Büyük ihtimalle, beni de sahte suçlamalarla hapse atmış olsalardı, ben de huysuz olurdum. Hatta, yapmış olsaydım bile huysuz olurdum.

"Problem şu, bay Zeeman, meni örnekleri olmadan, Bayan Schaffer'a bir tacizde bulunmadığınızı gerçekten ispatlayamazsınız. Eğer bu bir iftiraysa, çok iyi bir iftira. Kadınla pek çok kereler çıkmışsınız. Sizinle çıkmış ve eve dayak yemiş halde dönmüş." Dosyalardan birinin sayfalarına göz gezdirdi. "Vajinasında zedelenme, biraz da yırtılma var. Eğer tecavüze uğramamışsa bile, sert bir ilişkiymiş."

"Betty sert ilişkilerden hoşlandığını söylemişti," dedi Richard sessizce.

"Konuşma konusu, ne kadar sert ilişkilerden hoşlandığına nasıl geldi?" diye sordum.

Gözlerime baktı, kaçınmaya çalışmıyordu, eğer ben kızarsam, o da kızmaya hazırdı. "Beni yatağa atmaya çalışırken."

"Tam olarak ne dedi?" diye sordu Belisarius.

Richard başını iki yana salladı. "Tam olarak hatırlamıyorum ama ben ona onu incitmekten korktuğumu söyledim. O da eğer sert yapmaktan hoşlanıyorsam, onun tam aradığım kız olduğunu söyledi."

Ondan uzaklaşıp, kapalı kapıya baktım çünkü burada, bunu yapıyor olmak istemiyordum. Döndüğümde onun da bana baktığını gördüm, doğrudan gözlerime bakıyordu. "Bu yüzden mi bizi beraber görmek istedin? Bütün detayları duymamı mı istedin?"

Neredeyse kahkaha gibi sert bir ses çıkardı; ama kahkaha değil acı bir iniltiydi. Yüzünden garip bir bakış geçti. Bir zamanlar yüzündeki, gözlerindeki her düşünceyi okuyabilirdim. Şimdi onu tanıyamıyordum. Bazen, belki de onu hiç tanımadığımı düşünüyordum, belki de ikimiz de birbirimizi kandırıyorduk. "Eğer detayları istiyorsan, sana detayları anlatabilirim. Sadece Betty değil, Lucy, Carry ve Mira'da var. Özellikle. Lucy ve Mira. Sana onlar hakkındaki detayları anlatabilirim."

"Görünüşe göre meşgul bir oğlanmışsın," dedim. Sesim olmasını istediğimden daha yumuşak çıkmıştı ama normaldi. Ağlamayacaktım.

"Buraya gelmeni kim söyledi, Anita? Bana itaat etmeyen kim?" Odaya, enerji akımının ilk belirtileri yayılmaya başlamıştı. Bazen Richard'ın gerçekte ne olduğunu unutabiliyordunuz. Tanıdığım likantroplar içinde ne olduğunu en iyi gizleyebilen oydu. Yan gözle Belisarius'a baktım. Kayıtsız görünüyordu. Güzel, bu konuyu anlayabilecek hassasiyeti yoktu. Ama ben hassastım. Güç, tenimin üzerinden sıcak bir rüzgâr gibi geçmişti.

"Sana kimse itaatkârsızlık etmedi, Richard."

"Sana birisi söyledi." Elleri parmaklıkları kavradı, yukarı aşağı oynuyordu. İstese parmaklıkları yerden sökebileceği-

ni biliyordum. İstese duvarı da delebilirdi. İşin aslı, bu kafesin içinde sadece sırrının ortaya çıkmasını istemediği için duruyordu. İyi huylu bir ortaokul fen öğretmeninin çelik parmaklıkları sökememesi gerekiyordu.

Parmaklıklara yaklaştım, sesimi alçalttım. Dünya dışı enerjisi tenimin üzerinden aktı. "Bunu gerçekten burada, bir yabancının önünde tartışmak mı istiyorsun?"

Richard o kadar yakınıma geldi ki, alnı parmaklıklara dayandı. "O, benim avukatım. Bilmesine gerek yok mu?"

O kadar yakındı ki, parmaklıkların arasından uzanıp ona dokunabilirdim. Ona dokunmak istiyordum. Bu haldeyken sanki gerçek değilmiş gibiydi. "Bu işte, ormanda kaybolmuş bir çocuk gibisin, değil mi?"

"Daha önce hiç tutuklanmamıştım," dedi.

"Hayır, bu hep benim işim olmuştu."

Neredeyse gülümsedi. Enerjinin bir bölümü aktı gitti. Canavarı o mükemmel kamuflajının altına geri çekiliyordu.

Serin metal parmaklıklara dokundum, ellerim onunkilerin biraz üzerindeydi. "Bahse girerim bir gün beni bu şekilde ziyaret etmeyi düşünmüşsündür, tam aksi olacağını değil."

Hafifçe gülümsedi. "Evet ve sana içinde eğe olan bir pasta yapacaktım."

Gülümsedim. "Bir eğeye ihtiyacın yok, Richard." Ellerimi onunkilerin yanına getirdim. Parmaklarımı nazikçe sıktı. "İyi bir avukata ihtiyacın var ve ben sana bir tane getirdim."

Parmaklıklardan uzaklaştı. "Masumken neden bir avukata ihtiyacım olsun ki?"

Cevabı Belisarius verdi, "Tecavüzle suçlanıyorsunuz. Yargıç kefalet talebini reddetti. Evlat, eğer kadının hikâyesinde bir açık bulmazsak, eğer şanslıysak, iki ya da üç yıl yersin. Dosyada resimler var. Kadın kötü dövülmüş. Şirin

bir sarışın. Mahkemeye, herkesin hoşuna gidecek, bir ilkokul öğretmenini andıran bir halde gelecektir. Hani şu aşık olacağın, beyaz sabun kokan türden olanlara." Ayağa kalktı ve konuşurken bize doğru yürüdü. "Saçını kesmeliyiz."

"Saçını kesmek mi?" diye çıkıştım.

Belisarius bana kaşlarını çattı. "Saçlarını kes ve iyi giyin. Yakışıklı ve beyaz olman işe yarayacaktır ama hâlâ iri ve güçlü görünen bir adamsın." Başını iki yana salladı. "Kendimizin masum olduğumuzu ispatlamamız gerekmiyor, Bay Zeeman. Bayan Schaffer'ın suçlu olduğunu ispatlamamız gerekiyor."

Richard kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu, Babil Fahişesi gibi göstermeliyiz ama önce ilk defa suçlanıyor olduğunuz için kefalet olmayışının ağır bir karar olduğuna dair bir dosya hazırlayacağım. Kahretsin, bir trafik cezanız bile yok. Sizi kefaletle çıkarabilmeliyim."

"Bu, ne kadar zaman alır?" diye sordum.

Belisarius, bana biraz sert baktı. "Farkında olmadığım bir zaman sınırımız mı var?"

Richard ve ben aynı anda birbirimize baktık. Sonra o, "Evet," dedi, ben "Hayır," dedim.

"Evet, hangisi, bayanlar, baylar, evet mi, hayır mı? Burada bilmem gereken bir şey mi var?"

Richard bana baktı ve sonra, "Hayır, sanırım yok," dedi.

Bu, Belisarius'un hoşuna gitmemişti ama üzerinde durmadı. "Tamam, çocuklar. Sözünüze güveniyorum ama şu anda öğrenmemem gereken bu bilgi sonradan gelip beni kıçımdan kaparsa, bu hiç hoşuma gitmez."

"Kapmaz," dedim.

Başını iki yana salladı. "Eğer kaparsa, Bay Zeeman'ı ortada bırakırım. 'Pişmanım' demeye vakit bulmadan kendinize yeni bir avukat bulmak zorunda kalırsınız."

"Ben yanlış bir şey yapmadım. Bu, nasıl olmuş olabilir?" dedi Richard.

"Neden seni tecavüzle suçlasın?" diye sordum.

"Bunu birisi yapmış. Eğer sen değilsen, kim olabilir?" dedi Belisarius.

Richard başını iki yana salladı. "Betty, çok kişiyle çıkar. Benim dışımda en az üç adam daha olduğunu biliyorum."

"İsimlerine ihtiyacımız olacak."

"Neden?" diye sordu Richard.

"Evlat, eğer attığımız her adımı sorgulayacaksan, bu iş yürümez."

"Sadece bu işin içine başkalarını da sürüklemek istemiyorum."

"Richard, başın dertte. Bırak Carl, işini yapsın, lütfen," dedim.

Richard bana baktı. "Beni kurtarmak için her şeyi bırakıp geldin, öyle mi?"

Gülümsedim. "Öyle oldu."

Başını iki yana salladı. "Jean-Claude bu konuda ne hissetti?"

Gözlerimi kaçırdım, gözlerine bakamıyordum. "Çok hoşuna gitmedi ama senin hapisten çıkmanı istiyor."

"Bahse girerim istiyordur."

"Bakın, çocuklar, burada çok fazla zamanımız yok. Eğer siz ikiniz kişisel işlerinizle uğraşmaktan vazgeçemiyorsanız, belki Anita'nın çıkması gerekiyordur."

Başımı iki yana salladım. "Katılıyorum. Ona Bayan Schaffer hakkında benim duymak istemeyeceğim detayları anlatacaksın. Ve belki ben olmayınca onun hakkında daha rahat konuşabilirsiniz."

"Kıskandın mı?" dedi Richard.

Derin bir nefes aldım ve verdim. Hayır demek isterdim ama yalanın kokusunu alabilirdi. Betty'nin eğer sert seks yapmak istiyorsa, tam onun aradığı kız olduğunu, söylediği bölüme kadar iyi gidiyordum. Bu, beni rahatsız etmişti. "Seni kıskanmaya hiç hakkım yok, Richard."

"Ama kıskanıyorsun, değil mi?" diye sordu. Bunu sorarken yüzümü inceliyordu.

Cevap verirken kendimi gözlerine bakmaya zorlamıştım. Başımı eğmeyi istiyordum ve yüzüme yükselen kızarmayı engelleyemiyordum. "Evet, kıskanıyorum, mutlu oldun mu?"

Başı ile onayladı. "Evet."

"Ben gidiyorum." Belisarius'ın not defterine kulübelerin telefon numarasını yazdım ve zile basıp çıktım.

"Gelmene memnun oldum, Anita," dedi Richard.

Kapıya bakıyordum, Maiden'in acele etmesini umuyordum. "Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim, Richard."

Kapı açıldı. Kaçtım.

7

"Erkek arkadaşını ziyaretinde eğlendin mi?" diye sordu Maiden, koridorda peşimden gelirken. İkinci kilitli kapının önünde durdum. "O, benim erkek arkadaşım değil."

"Herkes öyle diyor." Maiden kapının kilidini açtı ve kapıyı, benim geçmem için açık tuttu. "Galiba sen o her şeye itiraz eden kadınlardansın."

"Kütüphane kartını al münasip bir yerine sok, Maiden."

"Ooh! İşte bu çok fenaydı. Bunun kadar iyi bir karşılık bulabileceğimden emin değilim."

"Silahımı ver, Maiden."

Kapıyı arkamızdan kilitledi. Jason, bankonun karşısına sıralanmış sandalyelerden birinde oturuyordu. Biz girince başını kaldırdı. "Artık eve gidebilir miyiz?"

"Memur Maiden seni eğlendirmedi mi?" diye sordum.

"Kelepçeleriyle oynamama izin vermedi," dedi Jason.

Maiden bankonun arkasına geçti ve çekmecenin kilidini açıp Browning'i çıkardı, şarjörünü takıp, silahı kurdu ve

namluya mermi sürdü. Emniyeti kontrol etti ve namlusundan tutup silahı bana uzattı.

"Sence Myerton namluya mermi sürülüp dolaşılması gerekecek kadar tehlikeli bir yer mi?" diye sordum.

Maiden bana baktı. Bu, sanki bana bir şey söylemek istiyormuş gibi uzun bir bakıştı. "Asla bilemezsin," dedi sonunda.

Sanki zaman donmuş gibi bir an birimize baktık, sonra namlusunda fırlamaya hazır bir mermisi olan Browning'i kılıfına, emniyetini iki kere kontrol ederek yerleştirdim. Genelde etrafta dolaşırken, silahımın namlusuna sürülü mermi olmazdı. Bu, beni germişti. Hatta, Maiden'in uyarmak istediğinden daha gergin hale getirmişti. Belki de sadece beni biraz zapturapta almaya çalışıyordu. Bazı polisler, özellikle küçük kasabalarda çalışanlar, beni zorlamaktan hoşlanırdı. Vampir infazcısı olmam, bazılarına maço saçmalıkları yaptırabiliyordu, mesela beni namlusuna mermi sürülmüş bir silahla etrafta dolaştırmak gibi.

"İyi günler, Blake."

"Sana da, Maiden," dedim.

Kapıyı açtım, Maiden, "Dışarıda dikkatli olun," diye uyarırken Jason tam arkamdaydı.

Maiden'in bakışları dikkatliydi ama yüzünden bir şey belli olmuyordu. Çok şaşıracaksınız ama ben pek de kurnaz bir insan değildim. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Maiden?" diye sordum.

"Sen çıktıktan sonra öğle yemeğine gideceğim."

Ona baktım. "Daha sabahın onu. Öğle yemeği için biraz erken değil mi?"

"Sadece burada olmayacağımı bilmek istersin diye düşündüm."

"Doğrusunu istersen bu beni pek ilgilendirmiyor," dedim.

Güldü ve ayağa kalktı. "Burayı boş bırakacağım için kapıyı arkanızdan kilitlemem gerekiyor."

"Belisarius ve Richard'ı içeriye mi kilitleyeceksin?"

"Çok uzun süre dışarıda kalmayacağım," dedi. Kapıyı bizim için açtı. Çıkmamızı bekliyordu.

"Oyunlardan hoşlanmam, Maiden. Neler oluyor?"

"Eğer sevimli avukatınız erkek arkadaşın için kefalet kararı alabilirse, kasabayı hemen terk etmesini öneririm." Bunu söylerken gülümsemiyordu.

"Kefalet kurallarına karşı çıkmasını mı söylüyorsun, Memur Bey?"

"Tutuklanmasının ilk gününden beri ailesi burada. Ondan önce de beraber çalıştığı doktor gelmişti. Etrafta şahit olacak pek çok iyi ve düzgün vatandaş vardı. Ama etrafı her zaman iyi ve dürüst vatandaşlarla çevrili olmayabilir."

Maiden'le birbirimize baktık. Orada bir süre durakladım, ipucu vermeyi bırakıp burada gerçekten neler olduğunu anlatıp anlatmayacağını merak ediyordum. Anlatmadı.

Ona bakarak başımı salladım. "Sağ ol, Maiden."

"Bana teşekkür etme," dedi ve kapıyı arkamızdan kilitledi.

Elim Browning'in kabzasında değil ama çok yakınındaydı. Nüfusu pek çok üniversitenin kampüsünden daha az olan bir kasabada, hoş bir ağustos sabahında, durup dururken silah çekmek aptallık olurdu.

"Bütün bunlar da ne anlama geliyor?" diye sordu Jason.

"Eğer Richard'ı dışarı çıkartmazsak, canı yanacak. Şimdiye kadar bunun olmamasının sebebi etrafta çok fazla şahit ve soru soracak çok fazla kişi olması."

"Eğer bu işte polisler de varsa, Maiden bizi neden uyardı?"

"Belki de olan biten hoşuna gitmiyordur. Oh, kahretsin bilmiyorum. Ama bu, Richard'ın belli bir sebepten hapiste tutulduğu anlamına geliyor."

Shang-Da'nın verandasında oturduğu küçük, gri evin önüne parkeden bir kamyonetin arkasından dört adam indi ve önde daha en az bir kişi vardı. Arabanın içindeki adam da inince verandanın önünde bir yarım daire oluştur dular. Birisinin elinde beysbol sopası vardı.

"Bak, bak. Sence kapıya vurmaya başlayıp, polisten yardım istesek, yardım eden olur mu?" dedi Jason.

Başımı iki yana salladım. "Maiden bize yardım etti. Bizi uyardı."

"Çabası içimi ısıttı," dedi Jason.

"Evet," dedim. Caddenin karşısına doğru yürümeye başladım. Jason birkaç adım arkamdaydı. Mümkün olduğu kadar ayrıntılı düşünüyordum. Benim silahım vardı ve büyük ihtimalle onların yoktu.

Ama eğer birisini öldürürsem, Richard'ın yanına yollanırdım, üstelik Myerton'un yasal sistemi yabancılara karşı pek hoş görülü değil gibiydi.

Shang-Da verandada ayağa kalktı, siperlikli şapkasını çıkartmış, adamlara bakıyordu. Siyah saçlarının yanları kısa traşlı, üstleri uzundu. Saçları jöleden parlıyordu ama şapka taktığı için dağılmıştı. Çıplak ayakları dengesini sağlamlaştıracak biçimde duruyordu, uzun kollarını serbest bırakmıştı. Tam dövüş duruşunda değildi ama ben ip uçlarını fark etmiştim.

Gözleri bize kaydı, bizi fark ettiğinden emindim; ama haydutlar henüz görememişlerdi. Amatör haydutlar olduk-

ları düşünülebilirdi, tabii bu tehlikeli olmadıkları anlamına gelmiyordu ama onlara blöf yapabileceğiniz anlamına gelirdi. Profesyonel haydutlar genelde blöfünüzü görürlerdi.

Evin telli kapısından yaşlı bir kadın çıktı ve gelip Shang-Da'nın yanında durdu. Elindeki bastona dayanıyordu, sırtı kamburlaşmıştı. Kırlaşmış saçları kısa kesilmiş ve yaşlı kadınların çok hoşuna giden o acayip saç tokaları ile şekillendirilmişti. Pembe elbisesinin üzerinde bir önlük vardı. Lastikleri gevşemiş olan diz altı çorapları, tüylü terliklerinin üzerine düşmüştü. Küçük burnunun üzerinde yuvarlak çerçeveli gözlükleri vardı.

Adamlara doğru zayıf yumruğunu savurdu. "Siz veletler, mülkümden defolun."

Beysbol sopalı adam, "Bak, Millie, bunun seninle hiç ilgisi yok," dedi.

"Tehdit ettiğiniz benim torunum," diye cevap verdi.

"O senin torunun değil," dedi başka bir adam. Üzerinde ceket gibi giyilmiş, önü açık eski ekose bir gömlek vardı.

"Bana yalancı mı diyorsun, Mel Cooper?" diye sordu kadın.

"Öyle demedim," dedi Mel.

Eğer daha tenha bir yerde olsaydık, onlardan birini yaralayabilirdim. Bu, dikkatlerini çeker ve kavgayı engellerdi. Ama eğer şimdi herhangi birini yaralarsam, gizemli şerifin yardımlarına geleceğine bahse girerdim. Belki planları zaten bizi bu yolla hapse attırmaktı. Böyle bir duruma, bir tahmin yapamayacak kadar yabancıydım.

Jason ve ben çimenlerin üzerinde yürüdük. Bize en yakın olan Mel'di. Dönünce, ekose gömleğinin altındaki pis fanilasını ve onun da altındaki tombul göbeğini görebildik! Oh, çok hoştu.

"Sen de kimsin?" diye sordu.

"Vay, tam bir Bay Fiyakalıymışsın."

Bana doğru tehditkar bir adım attı. Gülümsedim ve o da bana kaşlarını çattı. "Soruya cevap ver, kızım. Sen de kimsin?"

"Kim olduğunun bir önemi yok. Bu, seni hiç ilgilendirmez. Bu işin peşini bırak yoksa sen de ona katılırsın," dedi beysbol sopalı, başıyla Shang-Da'yı işaret ederken.

"Ben de sizi pataklayacağım öyle mi? Ne güzel," dedim.

Beysbol sopalı da bana kaşlarını çattı. İkisini de şaşırtmıştım. Düşmanlarımın aklını karıştırıyordum.

Kadın zayıf yumruğunu yeniden onlara doğru savurdu. "Arazimden çıkın yoksa Şerif Wilkes'i çağırırım."

Adamlardan birisi güldü ve diğeri, "Wilkes gelecek. Bizim işimiz bitince," dedi.

Beysbol sopalı, "O verandadan in oğlum, yoksa biz oraya geliriz,"diye söylendi.

Benimle ilgilenmiyordu. Jason'la ilgilenmiyordu. Bunlar sadece amatör haydutlar değil, aptal amatör haydutlardı galiba.

Shang-Da'nın sesi şaşırtıcı derecede kalın ve sakindi. Sesinde hiçbir korku izi yoktu – ne şaşırtıcı- ama alttan alta dövüşmeye hevesli olduğu fark ediliyordu, sanki bu sakinliğin altında onlara zarar vermek için can atıyor gibiydi. "Eğer bu verandadan inersem, bu hiç hoşunuza gitmez."

Beysbol sopalı adam sopasını hızlı, profesyonelce bir hareketle çevirdi. Nasıl kullanacağını biliyor gibiydi. Belki lisede beysbol oynamıştı. "Oh, bu hoşuma gider, Çinli Çocuk."

"Çinli çocuk," diye tekrarladı Jason. Gülümsediğini görmek için yüzüne bakmama gerek yoktu.

"Çok yaratıcı değil, değil mi?" dedim.

"Değil."

Mel bize doğru döndü ve diğer adam da onunla birlikte döndü. "Sen bizimle dalga mı geçiyorsun?"

Başımla onayladım. "Oh, evet."

"Bir kız olduğun için sana vurmayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Mel.

"Bana vurmayacağını düşünüyorum çünkü bir silahım var," demeyi çok istiyordum ama demedim çünkü bir kavgada silahınızı çekerseniz şiddeti ölümün çok yüksek bir ihtimal olduğu seviyeye yükseltmiş olurdunuz. Polislerin gelip bizi götürecekleri bölüme kadar hiç kimsenin ölmesini istemiyordum. Hapse girmek istemiyordum. Judoda siyah kuşağım vardı. Mel'in arkadaşı, Memur Maiden kadar iriydi; ama onun yarısı kadar bile atletik yapılı görünmüyordu. İkisi de Jason'dan da ve benden de ellişer kilo daha ağırdılar. Bütün hayatları boyunca iri olmuşlardı. Bunun onları sert adamlar yaptığını düşünüyorlardı. Şu ana kadar büyük ihtimalle öyle de olmuştu. İşin aslı, hâlâ öyle olabilirdi. Burada durup onlarla yumruk yumruğa dövüşmeyi düşünmüyordum çünkü kaybederdim. Yapacağım şey hızlı davranıp, rakibimi mümkün olduğu kadar çabuk saf dışı bırakmak olacaktı. Daha azı beni ciddi bir şekilde yaralanma riskine sokardı.

Kendi boyutlarımda bir kötü adama karşı kendime güvenirdim. İşin kötüsü, genelde, kötü adamlardan hiçbiri benim boyumda olmazdı. Karnımda bir gerginlik, rahatsız edici bir titreme vardı. Bir anda Jamil'le vanda dövüşürken olduğumdan daha gergin olduğumu hissettim. Bu defa ki kuralları olan bir üstünlük mücadelesi değildi. Hiç kimse karşısındakinin bir yerini kanatınca pes etmeyecekti. Korkuyor

muydum? Kim, ben mi? Silahı çekmeden kötü adamlarla mücadele etmeyeli çok zaman olmuştu. Git gide araçlara güvenir mi olmuştum? Belki.

Jason ve ben geriledik, biraz birbirimizden uzaklaştık. Dövüşmek için alana ihtiyacınız vardı. Bir anda Jason'ı hiç dövüşürken görmediğimi hatırladım. Kamyoneti yolun karşısına fırlatabilirdi ama nasıl kavga edileceğini bilip bilmediğinden emin değildim. Eğer insanları oyuncak gibi oraya buraya fırlatırsanız yaralanabilirlerdi. Jason'ın da hapse girmesini istemiyordum.

"Hiç kimseyi öldürme," dedim.

Jason gülümsedi ama sadece dişlerini gösteriyordu. "Aman, hiç eğlenceli değilsin." Bununla, etrafta şekil değiştiriciler olduğunu belirten enerjinin ilk dokunuşunu hissettim.

Mel dengesiz, eğitimsiz bir hareketle ileri atıldı. Dövüş sanatı ya da boks bilmiyordu, sadece iriydi. Diğer adam belli bir duruştaydı. Ne yaptığını biliyordu. Jason'ın kırık çenesi bir günde iyileşirdi, benimki iyileşmezdi. Ben Mel'i istiyordum. Ama o olduğu yerde durdu. Kıllı kollarındaki tüyler dikilmişti. "Bu da neydi?"

İri ve aptaldı ama bir şekil değiştiriciyi fark edecek kadar psişik gücü vardı. İlginçti.

"Biz de kimiz? Bu da neydi? Mel, daha iyi sorulara ihtiyacın var," dedim.

"Siktir git," dedi.

Gülümsedim ve iki elimle ona gelmesini işaret ettim. "Gel de al, Mel, tabii eğer bunu yapacak kadar cesaretin varsa."

Kükrer gibi bağırdı ve bana doğru koştu. Kelimenin tam anlamıyla bana doğru koştu, kalın kollarını sanki beni sıkmak ister gibi açmıştı. Daha iri olan adam Jason'a

doğru hamle etti. Bir hareket hissetim ve Shang-Da'nın artık verandada olmadığını fark ettim. Korkacak zaman yoktu. Düşünecek zaman yoktu. Sadece hareket vardı. Dojoda antrenmanda binlerce kere yaptığım ama gerçek hayatta, gerçekten hiç yapmadığım şeyi yapma zamanı gelmişti.

Mel'in açık kollarından eğilerek kurtuldum ve neredeyse aynı anda iki şey yaptım: üzerimden geçerken sol kolundan yakaladım ve bacaklarını ayağımla süpürdüm. Sert bir şekilde dizlerinin üzerine düştü ve ben kolunu kıstırdım. Gerçekten kolunu kırmayı istemiyordum. Birisinin kolundan yakalayıp dirsek eklemini büktüğünüzde, canının ne kadar yandığını gören pek çok kişi anlaşma yolunu seçerdi. Mel bana fırsat vermedi. Bir anda çıkan bıçağını gördüm. Kolunu kırdım. Yüksek, ıslak bir ses çıktı, kolu bir tavuk budu gibi ters döndü.

Çığlık attı. Bağırdı, çıkarttığı sesi tam olarak tanımlayamıyordum. Bıçak diğer elindeydi ama o anda bıçağı unutmuş gibiydi.

"Bıçağı bırak, Mel," dedim.

Ayağa kalkmaya çalıştı, bir dizini, yana doğru açmıştı. Dizine tekme attım ve kalın, boğuk bir sesle inledi. Kemiğin kırıldığını, dizinden gelen belirgin, keskin sesten anlayabilirdiniz: Eklemler o kadar temiz kırılmazdı ama daha kolay kırılırdı.

Yere düştü, kıvranıyor ve inliyordu.

"Bıçağı bırak, Mel!" diye, tekrar bağırdım.

Bıçak havada ilerlemeye başladı, yandaki bahçenin çiti üzerinden geçip kayboldu. Başka bir sürprizi daha olabileceğini düşünüp, Mel'den uzaklaştım. Diğerleri de meşgul görünüyordu.

Jason'a saldıran iri adam kamyonetin yanında yatıyordu. Kamyonetin yan tarafı, sanki adam oraya fırlatılmış gibi derince bir şekilde çökmüştü. Büyük ihtimalle de öyle olmuştu.

Üçüncü adam verandanın merdivenlerinde yatıyordu. Hareket etmiyordu. Diğer adam bir bacağı arkasında kırık bir kuyruk gibi sallanırken kaçmaya çalışıyor, yüksek sesle ağlıyordu.

Shang-Da beysbol sopalı adamın savunmasını kırmaya çalışıyordu. Jason, çıplak kollan kaslı, ince uzun bir adamla dövüşüyordu. Adamın eğik bir duruşu vardı, Tae Kwon Do ya da jui jitsu bildiği belli oluyordu.

Shang-Da, beysbol sopasıyla gelen iki darbeyi kollarıyla karşıladı, sonra sopayı adamın elinden alıp iki parçaya ayırdı. Adam, dönüp kaçmaya çalıştı. Shang-Da sopanın kırık ucunu adamın sırtına saplamaya hazırlanıyordu.

"Onu öldürme," diye bağırdım.

Shang-Da kırık tahtayı elinde çevirdi ve sağlam tarafıyla adamın kafasına vurdu. Adam dizlerinin üzerine o kadar çabuk indi ki hareketi beni ürküttü.

Jason'la dövüşen uzun boylu adam, aptalca görünen, yengeç gibi yan bir hareketle yaklaştı ama bacağını hızla ileri uzatınca, Jason kendini yere atmak zorunda kaldı. Adama bir tekme savurdu ama uzun boylu adam tekmenin üzerinden o kadar yükseğe ve o kadar zarif bir şekilde zıpladı ki bir an havada asılıymış gibi göründü.

Siren sesleri duyuldu, hızla yaklaşıyorlardı.

Beysbol sopalı adam, yüz üstü yere düştü. Düşüşünü yavaşlatmaya çalışmamıştı bile. O da saf dışı kalmıştı.

Ayakta kalan tek kötü adam, Jason'la dövüşen uzun boyluydu. Jason, tekme ve yumruklardan korunabilecek kadar

hızla ayağa kalkmıştı ama o da karşı darbeyi vuramıyordu. Süper güç, süper yetenek anlamına gelmiyordu.

Shang-Da ona yardım etmek için hareketlendi.

Jason, Shang-Da'ya baktı ve bu uzun boylu adama istediği fırsatı verdi. Jason'ın başının yanına onu sarsan bir tekme indirdi ve Jason dizlerinin üzerine, yere düştü. Adam döndü ve dönerken tekme attığını gördüm. Birisinin boynunu kırmaya yetecek bir tekmeydi. Ben Shang-Da'dan daha yakındım. Hiç düşünmedim bile. İleri atıldım ama zamanında yetişemeyeceğimi biliyordum.Yine de işe yaradı, uzun boylu adam beni gördü ve dikkatini Jason'dan bana yöneltti.

Hemen savunma pozisyonuna geçtim. Bir anda tekmesini bana yönlendirdi ama ben kaçmayı başardım çünkü adam dengesini kaybetmişti. Karşımızdaki caddenin köşesinden iki polis arabası döndü. Shang-Da bir anda durdu. Galiba ikimiz de kavganın bittiğini düşünmüştük. Uzun boylu adam, öyle düşünmüyordu.

Tekmesini bulanık bir hareket olarak hissedebildim. Kolumu kaldırıp biraz engelleyebildim. Kolum uyuştu ve sonra tek bildiğim, sırt üstü yerde olduğum ve gökyüzünü gördüğümdü. Canım yanmamıştı bile.

Gelip beni öldürebilirdi; çünkü bir an için hareket edememiştim. Bir an için hiç ses bile duymadım, sadece çimenlerin üzerinde yattığımı hissediyor ve gözlerimi kırpıyordum. Sonra kulağımda uğuldayan kan dolaşımımı duydum. Derin nefesler aldım ve yeniden insan seslerini duymaya başladım.

Bir erkek sesi, "Kıpırdama, puşt herif!" diye bağırdı.

"Çok renkli," demek istedim ama sesim çıkmadı. Ağzımdaki kanın tadını alabiliyordum. Yüzüm henüz acımıyordu;

uyuşmuş gibiydi. Ağzımı açıp açamadığımı denemek için açmaya çalıştım. Açabildim. Çenem kırılmamıştı. Harika. Kolumu yukarıya kaldırıp, "Bana yardım edin," demeyi başardım.

"Üzerimize doğrultulmuş silahlar var," dedi Jason.

Millie verandadan elinde bastonuyla indi. Bulunduğum açıdan çok komik görünüyordu, tüylü ayakları olan bir dev gibiydi. "Torunum ve arkadaşlarına silah doğrultmayın. Bu adamlar onlara saldırdı."

"Onlara mı saldırdı? Görünüşe göre 'torunun' ve arkadaşları onlara saldırmış," dedi adamın sesi.

Ceketimin cebinden lisansımı zar zor çıkarttım ve havada tuttum. Herhalde oturabilirdim ama darbe aldığıma göre, bunu kullanmalıydım. Canım yanıyordu ve polisler ne kadar yaralı olduğumu düşünürlerse, hapse girme ihtimalimiz o kadar azalırdı. Eğer sadece kötü adamlar yaralıysa, o zaman hepimiz saldırı ya da daha beter bir suçtan hapse atılabilirdik. Haydutlardan en az ikisinin nabızlarını kontrol edememiştim. Yerde çok hareketsiz yatıyorlardı. Bu yüzden bizim saldırganlıkla suçlanma ihtimalimiz daha yüksekti. Hepimizi hapse atabilirlerdi ya da kimse hapse girmezdi. Ya da en azından planım böyleydi. Planlar düşünülürse, daha iyi planlarım olmuştu. Çenem kırılmadığı için şanslıydım.

"Anita Blake, vampir infazcısı," dedim. Eğer sırt üstü yerde yatıyor olmasaydım, bunu söylemek daha etkileyici olurdu ama hey, ne yapabiliyorsanız, onu yapardınız. Yan döndüm. Ağzım ya yutacağım ya da tüküreceğim kadar kanla dolmuştu. Çimenlere tükürdüm. Yan dönmek dünyamı karartti. Bir iki saniye, yere kandan fazlasını tüküreceğimi düşündüm. Baş dönmesi geçti, kendimi beyin sarsıntısı endi-

şesi içinde buldum. Daha önce de beyin sarsıntısı geçirmiştim ve genellikle böyle zamanlarda midem bulanıyordu.

Artık Mille'yi göremiyordum ama sesini duyabiliyordum. "O silahı kaldır Billy Wilkes yoksa seni bastonumla döverim."

"Bakın, Bayan Millie," dedi erkek sesi.

Kim olduğumu tekrar ettim ve sonra, "Ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacım var. Arkadaşlarım kalkmama yardım edebilir mi, lütfen?" dedim.

Şerif Wilkes olduğunu zannettiğim erkek sesi, biraz karasızdı ama "Hareket edebilirler," dedi.

Jason lisansımın bulunduğu elimi tuttu. Bana baktı ve beni ayağa kaldırdı. Çok hızlı hareket ediyorduk ve başım dönüyormuş gibi numara yapmama gerek kalmadı. Dizlerim çözülünce, kendimi zorlamadım. Dizlerimin üzerine kaydım ve Shang-Da diğer kolumdan yakaladı. İkisinin arasında ayakta durmuş polislere bakıyordum.

Şerif Wilkes'in boyu bir yetmiş beş kadardı , başında açık mavi Ayı Smokey şapkası ve ona uyumlu üniforması vardı. Kıyafeti düzgündü, ağırlık çalışıyormuş ve bunu ciddiye alıyormuş gibi bir kalıbı vardı. Belindeki silah on milimetrelik Beretta'ydı. Kılıfındaydı. Gün iyiye gidiyordu.

Koyu kahverengi gözlerinde güvensiz bir ifadeyle bana bakıyordu. Şapkasını çıkardı ve alnındaki teri sildi. Saçları kırlaşmıştı; bu, yaşını kırkın üzerinde tahmin etmeme neden oldu. "Anita Blake, adını duymuştum. Kasabamızda ne işin var?"

Çimenlere, bir ağız dolusu kan daha tükürdüm ve Shang-Da'la Jason'ın arasında biraz daha dik durdum. İşin doğrusu, tek başıma ayakta durabilirdim; ama bütün kötü adamlar yerdeydi. Bana tekme atan bile yere yığılmıştı.

Herhalde ben yere düştükten sonra Shang-Da devreye girmişti. Jason'ın uzun boylu adamla baş edemeyeceğini biliyordum.

"Buraya hapisteki arkadaşımı – Richard Zeeman'ı görmeye geldim."

"Arkadaş mı?" diye sordu.

"Evet, arkadaş."

Wilkes'ın arkasında iki şerif yardımcısı duruyordu. İkisinin de boyu bir seksenin üzerindeydi. Birisinde kaşının üzerinden başlayıp, yandan çenesine doğru inen yara izi vardı. Bu, tırtıklı; bıçak yarasından çok, şişe kesiğine benzer bir yaranın iziydi. Diğer şerif yardımcısının elinde çifte vardı. Bize doğrultulmamıştı ama yine de elindeydi. Yüzü yaralı olan bana gülüyordu. Çiftesi olan ise oyuncak bebekler gibi boş ve merhametsiz gözlerle bakıyordu.

Maiden diğerlerinin arasında duruyordu, elleri önündeydi, bir eliyle bileğini kavramıştı. Yüzü ifadesizdi; ama ağzının kenarında gülmemek için kendini zor tuttuğunu gösteren bir kımıldanma vardı.

"Hepinizi saldırıdan tutuklayacağız," dedi Wilkes.

"Harika. Suçlama yapmak için sabırsızlanıyorum," dedim.

Wilkes bana baktı, gözleri biraz büyümüştü. "Ayakta sadece siz varsınız, Bayan Blake. Bence suçlama yapacak durumda değilsiniz."

Jason'a biraz daha yaslandığımda ağzımın kenarından kan aktı üstelik gözüm şişmeye başlamıştı. Yüzüme darbe aldığımda hep kötü olurdu. Şu anda acınacak halde olduğumu biliyordum. "Bize saldırdılar ve kendimizi savunmak zorunda kaldık." Dizlerimin çözülmesine izin verdim. Shang-Da beni yakaladı ve kolayca kollarına aldı. Gözlerimi kapattım ve göğsüne yaslandım.

"Hassiktir," dedi Wilkes.

"Şu zavallı kıza bak, Billy Wilkes. Onu Yargıç Henry'nin önüne mi çıkaracaksın. Bu diğer serserilere ne yapacağını zannediyorsun? Yargıcın onun yaşında bir kızı var."

"Hassiktir," dedi Wilkes yeniden, daha vurgulu bir şekilde. "Herkesi hastaneye götürelim. Durumu orada hallederiz."

"Ambulans geliyor," dedi Maiden.

"Bir tane yeterli olmayacak," dedi Wilkes.

Maiden gür bir sesle güldü. "Çevrede bu kadar adama yetecek ambulans yok."

"Üç kişiye yetecek kadar vardır," dedi Wilkes.

Shang-Da'nın kollarında gerildim. Beni sıkıca sardı, bir eli yüzümün şiş tarafını acıtacak kadar sıktı. Nefesimi yavaşça verip, vücudumu rahatlattım ve hareketsiz yatmaya konsantre oldum ama Wilkes'ın söylediği şeyi aklımda tutacaktım. Bir daha ki sefere kimin ambulansa ihtiyacı olacağını görecektik.

8

Herkesi hastaneye götürebilmek için, bir kamyonet, iki polis arabası, Noel Baba'nın kızağı ve benim kullandığım vana gerek duyuldu. Tamam, Noel Baba'nın kızağı yoktu ama yine de fener alayı gibiydik. Yaklaşık altı saat sonra, Myerton'daki tek sorgu odasına geri dönmüştük. Yaralılardan sadece ben hastaneden çıkabilmiştim.

Jason'ın kamyonete fırlattığı adamda kalıcı omurga hasarı olabilirmiş. Durumu şiş indikten sonra belli olacakmış. Shang-Da'nın bayılttıklarından ikisi kendine gelmişti, diğer ikisinde de beyin sarsıntısı vardı ama iyileşeceklerdi. Üçüncüsü hâlâ baygındı, doktorlar beyinde şişme ve kafatası zedelenmesinden şüpheleniyorlardı. Ayrıca Shang-Da'nın dövdüğü adamların birisinde açık kırık vardı. Ben, sadece Mel'i halletmiştim ama onun durumu açık kırıktan çok daha kötüydü çünkü kırık eklemlerin iyileşmesi çok daha uzun süre alıyordu, hatta bazen uzvun kullanımı asla eskisi gibi olmuyordu. Kendimi biraz kötü hissetmiştim, ama o da bana bıçak çekmişti.

Belisarius, kararlı ve inatçı bir avukat çıkmıştı. Richard'a kefalet çıkarmayı başarmakla kalmayıp son olayda, birkaç saat için bizi de temsil etmişti. Richard geçici olarak özgür bir adamdı. Eğer Belisarius bizi de hapsin dışında tutabilirse gözümde parasını hak edecekti.

Wilkes bizi tutuklamak istemedi; ama parmak izlerimizi almakta ısrarlıydı. Shang-Da karşı çıkıncaya kadar benim için sakıncası yoktu. O, parmak izlerinin alınmasını kesinlikle istemiyordu, bu Wilkes gibi beni de şüphelendirmişti ama eğer Shang-Da yapmıyorsa hiçbirimiz yapmayacaktık. Wilkes'a eğer parmak izlerimizi almak istiyorsa bizi bir şeyle suçlaması gerektiğini söyledim. Wilkes bu konuda gönülsüz göründü.

Bu gönülsüzlük, belki de tek telefon hakkımı tanıdığım bir polisi aramak için kullanmam ve onun da tanıdığı bir FBI ajanı ile bağlantı kurmasından kaynaklanmış olabilirdi.

Federallerden telefon gelmesi, Wilkes'ı çok tedirgin etmişti, ne de olsa kötü adamlar bize polis merkezinin önünde saldırmıştı ve polislerin eğlencenizi bozmayacağına emin olmadan hiç kimseye, tam da polisin kapısının önünde saldırmazdınız. Kötü adamlar polisin bize yardım etmeyeceğini biliyordu. Bunu bize, kavga ederken Millie'ye, Wilkes'ı çağırmasının bir işe yaramayacağını söyleyerek belli etmişlerdi. Ama Wilkes'ın federallerden gelen telefona verdiği reaksiyon bana bu durumu iyice fark ettirmişti. Polisler bölgelerine çok bağlı olurlardı. Hiçbir federal yasa çiğnenmemişti. FBI'ın basit bir saldırı suçuna hiçbir müdahalesi olamazdı. Wilkes'ın sinirlenmiş olması gerekirdi ama o sinirlenmemişti. Oh, sinirlenmiş gibi sesler çıkartmıştı ve sinirliydi de ama ortalığı birbirine katması gerekirken o böyle

yapmamıştı. Olaylara verdiği tepki, sürekli olarak olması gerekenden biraz dalıa sakinceydi.

Kötü yola saptığına bahse girebilirdim gerçi henüz bunu ispatlayamazdım ama zaten benim işim bunu ispatlamak da değildi. Buraya Richard'ı hapisten çıkarmak için gelmiştim ve bunu yapmıştık.

Wilkes, sonunda benimle yalnız konuşmak istedi. Bu, Belisarius'un hoşuna gitmedi ama o da diğerleriyle birlikte çıktı. Küçük masaya oturdum ve Wilkes'e baktım.

Bu şimdiye kadar bulunduğum en temiz sorgu odasıydı; masa açık renkli çam ağacındandı ve el yapımı gibi duruyordu, duvarlar beyaz ve temizdi. Plastik kaplı yer bile bir hastane kadar temizdi. Myerton'da bu odaya çok ihtiyaç duyulduğunu zannetmiyordum. Belki de önceden depo olarak kullanılıyordu. Beşimizin sığacağı kadar geniş değildi ama iki kişi için yeterliydi.

Wilkes bir sandalye çekip karşıma oturdu, ellerini önünde kavuşturup bana baktı. Saçında şapkanın bastırdığı yerlerde iz kalmıştı. Sol elinde saf altın bir alyans ve kolunda, koşucuların kullandığı büyük, siyah ve bir sürü özelliği olan saatlerden vardı. Benim sol bileğimde de aynı saatın bayanlar için üretilenlerinden bulunduğu için eleştirmeye hakkım yoktu.

"Ne var? Ben pes edip, yardım isteyinceye kadar sessiz mi duracaksın?" dedim.

Hafifçe gülümsedi. "Senin hakkında bazı telefon görüşmeleri yaptım, Blake. Görüştüklerimin pek çoğu, eğer imkânın olursa kanunları ihlal edebileceğini söyledi. Hatta belki insan öldürmüş bile olabileceğini söylediler."

Ona sadece baktım. Yüzümün inceldiğini, ifadesizleştiğini hissetmiştim. Bir zamanlar, bütün hislerim yüzümden

belli olurdu ama bu bir süre önceydi. Yüzüme ifadesiz polis bakışını yerleştirdim ve hiçbir şey belli etmedim.

"Bu konuşma bir yere varacak mı?" diye sordum.

Gülümsemesi bu sefer daha büyüdü. "Sadece kiminle uğraştığını bilmek istiyorum, Blake, o kadar."

"Titiz olmak iyidir," dedim.

Başıyla onayladı. "St. Louis'li bir polisten, bir federalden ve bir eyalet polisinden telefon geldi. Eyalet polisi senin bir baş belası olduğunu ve kanunu her şekilde ihlal edebileceğini söyledi."

"Eminim o Freemount'tur. Hâlâ beraber çalıştığımız dava yüzünden bana kızgın," dedim.

Başıyla onayladı, hoş bir şekilde gülümsüyordu. "Federal, bir şekilde senin göz altına alınmanı istediğini imâ etti, buraya gelip etrafa bakınması için bir sebep arıyormuş gibiydi."

Gülümsedim. "Bahse girerim bu çok hoşuna giderdi."

Kahverengi gözleri sertleşti ve koyulaştı. "Federallerin kendi çöplüğümü eşelemelerini istemem."

"Eminim istemezsin, Wilkes."

Yüzü gerildi. Bu, ne kadar kızgın olduğunu gösteriyordu. "Senin niye umurunda olsun ki?"

Dirseklerimi masaya dayadım. "Birisini suçlarken daha dikkatli olmalısın, Wilkes."

"Herif ortaokulda fen bilgisi öğretmenliği yapıyordu. Cellat'la takıldığını nereden bileyim?"

"Biz takılmıyoruz," dedim otomatikleşmiş bir şekilde. Sandalyeme yaslandım. "Ne istiyorsun, Wilkes? Neden yalnız konuşuyoruz?"

Ellerini kır saçları arasında gezdirdi ilk defa ne kadar gergin olduğunu fark ettim. Korkuyordu. Ama neden? Bu küçük kasabada neler oluyordu?

"Eğer tecavüz suçlaması kalkarsa, Richard kasabayı terk etmekte özgür olur. Sen ve herkes onunla beraber gidersiniz. Hiç kimse zarar görmez, faul falan olmaz."

Bir spor benzetmesi mi –vaay, bu çok hoştu. "Buraya senin pisliğini karıştırmaya gelmedim, Wilkes. Ben polis değilim. Buraya Richard'ın başını dertten kurtarmaya geldim."

"Eğer giderse başındaki dertten kurtulur."

"Ben onun sahibi değilim, Wilkes. Richard'ın ne yapacağı konusunda söz veremem."

"Bir öğretmenin neden korumaları olsun ki?" diye sordu Wilkes.

Omuz silktim. "Neden bir öğretmenden üzerine tecavüz suçu atıp kurtulmaya çalışıyorsun?"

"Hepimizin sırları var, Blake. Gittiğinden ve yanındaki katilleri de beraberinde götürdüğünden emin ol, hepimizin sırları gizli kalsın."

Masanın üzerinde açık duran ellerime baktım. Başımı kaldırdım, ona baktım. "Richard'la konuşurum, neler yapabileceğime bakarım. Ama onunla konuşmadan hiçbir şeye söz veremem."

"Söylediklerini iyice dinlediğinden emin ol, Blake. Zeeman o kadar temiz ki, parlıyor ama sen ve ben durumu anlıyoruz."

Başımı iki yana salladım. "Evet, ben biliyorum ve insanların hakkımda ne söylediklerini de biliyorum." Ayağa kalktım.

O da kalktı. Birbirimize baktık.

"Her zaman kanunlara harfiyen uymadığım doğru. Richard'la hâlâ çıkmıyor olmamızın sebeplerinden biri de, onun benim gözlerimi kamaştıracak kadar temiz olması. Ama ikimizin ortak bir yanı var."

"Neymiş?" diye sordu Wilkes.

"Bizi itersen, biz de seni iteriz. Richard doğru olan bu olduğu için, bunu yapar. Ben, sadece rahatsız etmek için yaparım."

"Rahatsız etmek mi? Mel Cooper bir daha asla düzgün yürüyemeyebilir ya da sol kolunu düzgün kullanamayabilir," dedi Wilkes.

"Bana bıçak çekmemeliydi," dedim.

"Eğer şahitler olmasaydı, onu öldürür müydün?"

Gülümsedim ve kendim bile gülümsemeyi garip, neşeden yoksun, hatta sevimsiz bir davranış olarak algıladım. "Richard'la konuşurum. Umarım, yarın geceden önce buradan gitmiş oluruz."

"Ben hayatım boyunca küçük kasaba polisi değildim, Blake. Etrafındakilerin seni şaşırtmasına izin verme. Senin ve adamlarının benimle uğraşmasına izin vermem."

"Komik. Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

"Eh, artık ne düşündüğümüzü biliyoruz," dedi Wilkes.

"Galiba öyle," dedim.

"Umarım yarın hava karardığında sen ve arkadaşların kasabadan gidiyor olursunuz."

Kahverengi gözlerine baktım. Daha kokutucu, daha boş, daha ölü gözler görmüştüm. Onda profesyonel bir katilin gözleri yoktu, hatta iyi bir polisin gözleri bile yoktu, yine de bakışlarında, korkunun, neredeyse paniğin parlaklığını görebiliyordum. Evet, daha çok korku görmüştüm ama bu, eğer fırsatını bulursa bizi öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu. İyi bir adamı bile yeterince korkutulursa, ne yapacağı kestirilemez bir hale gelir. Kötü bir adamı korkutursanız, başınız dertte demektir. Büyük ihtimalle Wilkes daha önce birisini öldürmemişti, yoksa Richard'ı tecavüzle suçlamaz-

lardı. Onu cinayetle suçlarlardı ya da sadece öldürürlerdi. Yani Wilkes uçurumdan tamamen kayıp gitmemişti. Ama bir kere o karanlığın kucağına atılırsanız, öyle ya da böyle, öldürürdünüz. Belki Wilkes henüz bunun farkında değildi ama eğer onu yeterince zorlarsak, farkına varırdı.

9

Kulübelere geri döndüğümde saat yediyi geçmişti. Ağustos ayındaydık, yani hava hâlâ aydınlıktı ama yine de saatin geç olduğunu anlayabiliyordunuz. Işıkta bir yumuşama, sıcaklıkta sanki geceye geçmeye hazırlanan bir hafifleme vardı. Ya da belki de, ben çok yorgundum.

Yüzüm acıyordu ama hiç değilse dudağıma dikiş atılmamıştı. Ambulanstaki görevli bana birkaç dikiş gerekebileceğini söylemişti. Neyse ki hastaneye gittiğimizde doktor,dikiş atmanın gerekli olmadığını söyledi. İğne olmaktan hiç hoşlanmadığım için bu,beni çok mutlu etmişti.İşin doğrusu daha önce bana, ağrı kesici bile verilmeden dikiş atıldığı da olmuştu ve bunun hiç de hoş bir deneyim olmadığını anlayabilirsiniz.

Jamil, kulübelerin önünde duruyordu. Siyah kot ve üzerinde gülümseyen surat olan bir tişört giymişti. Tişört ortasından kesilmişti, yani karın kasları görünüyordu. Listemde çok fazla çekici erkek olmasına rağmen, Jamil'inki de hayatımda gördüğüm en güzel karınlardan birisiydi. Kasları, ger-

gin teninin üzerinde çatının üzerindeki kiremitler gibi belirgin duruyordu. Gerçek değilmiş gibi bir görünüşleri vardı. Bir anlığına, iyi bir koruma olmak için baklava gibi karın kaslarına gerek duyulmayabileceğini düşündüm ama hey, herkesin bir hobiye ihtiyacı vardı.

"Eğlenceyi kaçırdığım için özür dilerim," dedi. Nazikçe, morarmış dudağıma dokundu. Hareketi canımı yaktı. "Birisinin sana vurmasına izin vermene şaşırdım."

"Bilerek yaptı," dedi Shang-Da.

Jamil ona baktı.

"Anita bayılmış numarası yaptı. Çok acınacak haldeymiş gibiydi," dedi Jason.

Jamil bana baktı.

Omuz silktim. "Birisinin bilerek bana tekme atmasına izin vermedim. Ama bir kere yere yığılınca, yaralanmış numarası yaptım. Böylece saldırı suçlamasından kurtulduk."

"Bu kadar iyi yalan söyleyebileceğini sanmıyordum," dedi Jamil.

"Yaşa ve öğren. Richard nerede? Onunla konuşmam gerek," dedim.

Jamil dönüp arkadaki kulübelerden birisine, sonra bana baktı. Yüzünde anlayamadığım bir ifade vardı. "Temizleniyor. İki gündür aynı kıyafetleri giyiyordu."

Çok dikkatli kontrol ettiği yüzüne baktım, bana ne söylemediğini anlamaya çalışıyordum. "Neler oluyor Jamil?"

Başını iki yana salladı. "Hiç."

"Bana zorluk çıkarma Jamil. Richard'la konuşmam gerek – hemen."

"Duşta."

Başımı iki yana salladım ve bu hareket başımı ağrıttı "Hadi oradan. Hangi kulübede?"

Jamil başını iki yana salladı. "Ona bir iki dakika ver."

"Biraz daha fazlasını," diye ekledi Shang-Da, sesi çok sıradandı.

Jason ikisine de, tek tek baktı, gözlerini biraz açmış gibiydi.

"Neler oluyor?" diye tekrar sordum.

Jamil'in arkasındaki kulübenin kapısı, tam o anda açıldı. Kapıda bir kadın belirdi. Richard onu kucaklamış, nazikçe ama belirgin bir şekilde kapıdan dışarıya itmeye çalışıyordu.

Kadın döndü ve beni gördü. Açık kahverengi saçları, hiçbir özelliği yokmuş gibi görünen, basit ama aslında şekillendirilmesi saatler süren bir biçimde yapılmıştı. Richard'dan ayrılıp bize doğru yürüdü. Hayır, bana doğru yürüdü. Koyu renk gözleri, tamamen benim üzerimdeydi.

"Lucy, yapma," dedi Richard.

"Sadece onu koklamak istiyorum," dedi Lucy.

Bu, eğer konuşabilse, bir köpeğin söyleyeceği türden bir sözdü. Bana bakmayacaktı, beni koklayacaktı. Biz primatlar, diğer memeliler için kokunun, görüntüden daha önemli olduğunu unutuyorduk.

Bana doğru yürürken, Lucy de, ben de birbirimizi inceleme fırsatı bulduk. Benden sadece birkaç santim uzundu, belki bir altmış beşti. Yürüyüşündeki abartılı salınma yüzünden kısa, mürdüm eriği renkli eteği bacaklarının etrafında uçuşuyordu. Eteği havalandıkça naylon çorabının bittiği yer ve iç çamaşırı görünüyordu. Ayağında siyah, oldukça yüksek topuklu ayakkabılar vardı ama yürüyüşünde bir zarafet, neredeyse parmak uçlarında gidiyormuş gibi bir hafiflik vardı. Bluzu daha açık mordu , düğmeleri, içindeki sutyenin de diğer iç çamaşırlarına uyduğunu gösterecek kadar

açıktı. Ve sutyen ya *wonderbra*ydı ya da şey, sağlam göğüsleri vardı. Benim şimdiye kadar hiç yapmadığım aşırılıkta makyaj yapmıştı; ama makyajı o kadar iyi yapılmıştı ki, teni pürüzsüz, doğal ve mükemmel görünüyordu. Sadece, koyu renkli ruju biraz dağılmıştı.

Arkasına, Richard'a baktım. Üzerinde kot pantolondan başka bir şey yoktu. Çıplak göğsü hâlâ ıslaktı. Islak, gür saçları, yüzüne ve omuzlarına yapışmıştı. Dudaklarında, morarma gibi bulaşmış ruj lekesi vardı.

Birbirimize baktık ve galiba ikimiz de birbirimize ne söyleyeceğimizi bilemiyorduk.

Ama kadın ne söyleyeceğini tam olarak biliyordu. "Demek Richard'ın insan fahişesi sensin."

Bu sözlerdeki düşmanlık o kadar belirgindi ki beni gülümsetti.

Gülümsemem pek hoşuna gitmedi. Bana, eteğinin değmemesi için geri adım atmamı gerektirecek kadar yaklaştı. Eğer ne olduğundan şüphem vardıysa bile, artık bu kadar yakınken yok olmuştu. Gücü, üzerimde gezinen böcek sürüsü gibi dalgalanıyordu. Gerçekten çok güçlüydü.

Başımı iki yana salladım. "Bak, kadim kurtadam boklarına ya da daha kötüsü, kişisel boklara başlamadan önce, Richard'la hapiste geçirdiği zaman ve yerel polisin neden onu tecavüzle suçladığı konusunda konuşmam gerek."

Bana baktı, gözlerini kırpıştırdı . "Benim adım Lucy Winston. Bunu hatırla."

Açık kahverengi gözlerine o kadar yakından bakıyordum ki rimelindeki hafif açıklıkları bile görebiliyordum. Richard, hapisteyken konuştuğumuzda Lucy adında birinden bahsetmişti. İki Lucy'le birden çıkıyor olamazdı, değil mi?

"Lucy, Richard senden bahsetmişti," dedim.

Yeniden gözlerini kırpıştırdı ama bu sefer gerçekten şaşırmıştı. Benden bir adım uzaklaşıp, döndü, Richard'a baktı. "Ona benden bahsettin mi?"

Richard başıyla onayladı.

Lucy uzaklaştı, ağlamak üzereydi. "O zaman neden..."

Önce Lucy'ye, sonra Richard'a baktım. 'Ne, neden ?' diye sormak istiyordum ama sormadım çünkü Lucy'den hoşlanmamak hoşuma gitmişti ve eğer ağlarsa bu, eğlencemi bozabilirdi.

Sanki teslim olur gibi ellerimi kaldırdım ve etrafından dolaştım. Richard'a doğru yürüdüm çünkü konuşmamız gerekiyordu ama Lucy'nin jartiyerini ve iç çamaşırlarını görmek, işin eğlencesini kaçırmıştı.

Richard'ın ne yaptığı beni ilgilendirmezdi çünkü ben Jean-Claude'la yatıyordum yani ona bir şey söylemeye hakkım yoktu. O zaman neden bu işe kızmamak bu kadar zor geliyordu? Belki bu sorunun cevapsız kalması daha iyiydi.

Richard bana yol vermek için kapıdan çekildi. Beraber içeri girdikten sonra arkamızdan kapattığı kapıya yaslandı. Bir anda yalnız kalmıştık, gerçekten yalnızdık ve ben ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Elleri arkasında, kapıya yaslanmıştı. Saçlarından çıplak vücuduna sular süzülüyordu.Göğsü zaten her zaman güzeldi ama gelişmelere bakılırsa onu en son üstsüz gördüğümden beri ağırlık çalışmış olmalıydı. Vücudunun üst kısmı inanılmaz bir hızla gelişmişti ama hâlâ vücut geliştircilerin arzuladığı ideal seviyeye gelememişti. Kapıya sertçe dayanmış olduğu için karın kasları iyice ortaya çıkmıştı. Bir zamanlar, onun kurulanmasına yardım ederdim. Şimdi saçları karışık bir halde kurumaya başlamıştı. Eğer hemen bir

şeyler yapmazsa, onları ıslatıp yeniden taraması gerekecekti.

"Lucy seni duştan havlusuz mu çıkardı?" Bunu söylediğim anda söylememiş olmayı diledim ve hemen elimi kaldırıp, "Kusura bakma. Beni ilgilendirmez. Seninle bunu konuşmaya hakkım yok," dedim.

Neredeyse üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Galiba bu, senin hatalı olduğunu söylediğini ikinci duyuşum."

"Oh, çok kereler hata yapıyorum. Sadece bunu yüksek sesle söylemiyorum."

Bu, onu yeniden gülümsetti ve bu seferki neredeyse kendi gülümsemesiydi. O, bronz teninin üzerinde, mükemmel dişlerini parlatan eski, tanıdık harekete çok yakındı. Pek çok insan Richard'ın güneşte yandığını zannederdi ama ben bunun doğal ten rengi olduğunu biliyordum çünkü paketin tamamını görmüştüm. Beyaz kökenliydi, tamamen Orta Amerikalıydı, ailesi Waltonları* gölgede bırakacak türdendi; ama birkaç jenerasyon öncesinde, çok da beyaz olmayan birileri var gibiydi.

Richard yaslandığı kapıdan doğrulup bana doğru çıplak ayaklarıyla yürüdü. Gözlerim karnının alt kısmından aşağıya uzanan tüylere kibarlık sınırını zorlayacak şekilde takılı kalmıştı.

Başımı çevirip, "Neden seni hapse atmak istediler?" dedim. İş, işe konsantre olmalıydım.

"Emin değilim. Konuşurken gidip bir havlu alabilir miyim, kurulanmaya devam etmeliyim," dedi.

"Bu senin kulüben, keyfine bak," dedim.

---

* *The Waltons*: 1970lerin başında, 1980lerin ortalarına kadar devam eden, 1930ların Amerika'sında, dağlık kesimlerinde yaşan fakir ama mutlu bir ailenin hayatını anlatan dizi.

Banyoya girdi. Ben etrafa bakındım. Kulübe, neredeyse benimkiyle aynıydı ama bu sarıydı ve daha fazla kullanılmış gibiydi. Renkli yatak örtüsü açılmıştı. Beyaz çarşaflar kırışmıştı. Richard yatak toplama konusunda neredeyse fanatiktir. Oysa Lucy bana düzenli birisi gibi görünmemişti; bu yatağı onun dağınık bıraktığı konusunda bahse girebilirdim. Gerçi, yatağın bir yanında ıslak bir bölge de vardı, yani dağınıklığı yaparken yardım almış olabilirdi.

Elimi ıslak çarşafın üzerinde gezdirdim. Sanki gür saçlarla üzerine yaslanılmış gibi, yastık bile ıslaktı. Boğazım düğümlendi ve eğer öyle olmadığını bilmeseydim, gözlerimin yaşardığını söylerdim. Hayır, tabii ki yaşarmamıştı. Yani Richard'ı ben terk etmiştim. Neden ağlayacaktım ki?

Yatağın başucunda asılı olan tablo, başka bir Van Gogh'du. Bu seferki Ayçiçekleriydi. Her kulübede rengine uygun bir Van Gogh resmi olup olmadığını merak etmiştim. Evet, eğer odadaki eşyalara konsantre olursam, aklımdan kötü şeyler geçmezdi, mesela: Lucy'nin, akıyormuş gibi görünen ayçiçeklerine bakarken Richard'la...

O sahneyi gözümün önünden sildim. O kadar ileriye gitmeyecektim – hiçbir zaman. Ben Jean-Claude'un kucağına koştuğum zaman gerçekten Richard'ın hiç ilişkiye girmeyeceğini mi düşünmüştüm? Onun durup bekleyeceğini mi düşünmüştüm? Belki de düşünmüştüm. Aptalcaydı belki ama böyle düşündüğüm doğruydu.

Banyonun kapısı hâlâ kapalıydı. Akan suyun sesini duyuyordum. Belki de tekrar duş alıyordu? Belki de saçını yeniden ıslatıyordu. Belki. Ya da temizleniyordu. Seks asla filmlerde gösterildiği gibi tertipli olmazdı. Gerçek seks pis olurdu. İyi seks daha da pis olurdu.

Jean-Claude'la üç ay geçirmiş ve iyi seks uzmanı olmuş-

tum. Bu, neredeyse komikti. Onunla beraber oluncaya kadar cinsel ilişkiden uzak durmuştum. Gerçi bakire değildim. Üniversitedeki nişanlım bunu halletmişti. Ben,sadece ilk aşkın vereceği güvenle nişanlımın kollarına atılmıştım ve bu, yaptığım en büyük saflık olmuştu.

Richard'la kısa bir süre nişanlı kalmış ama hiç sevişmemiştik. İkimiz de üniversitedeki ilk tecrübelerimizden sonra cinsel ilişkiden uzak duruyorduk ve paylaştığımız tek kişisel seçim buydu. Belki de o arzuya teslim olsaydık, aramızda böyle bir sıcaklık kalmazdı. Gene de son zamanlarda, daha çok kavga etmeye başlamıştık.

Richard, bir kurt sürüsünü yönetmek için çok yumuşak kalpli, çok yumuşak, çok pısırıktı. Eski Ulfric, Marcus'u iki kere öldürme şansı yakalamış ve ikisinde de onu öldürmeyi reddetmişti oysa öldürmeden yeni Ulfric olunamıyordu. Onu Marcus'u öldürmesi için ben ikna etmiş olduğum halde,öldürünce de terk etmiştim. Bu davranışım hiç adil değildi, değil mi? Elbette, onun Marcus'u sadece öldürmeyip, aynı zamanda yediğini söylemezsem böyle hissedilebilir. Canım, arkadaşlar arasında biraz yamyamlığın lafı mı olurdu?

Banyodan hâlâ su sesi geliyordu. Onun kapıyı sadece bir havluya sarınmış olarak üzerinden sular damlarken açmasından korkuyor olmasaydım, kapıyı çalacaktım ama bugün için Bay Zeeman'ı yeterince görmüştüm. Fazlası, kesinlikle daha fazlaydı.

Çalışma masasının üzerine bazı resimler yapıştırılmıştı. Onlara doğru yürüdüm. Bir Dönem Primat Araştırmaları: Kuzey Amerika, bu dersi almıştım. Hepimiz derse, 'Trol Sınıfı' diyorduk. Kuzey Amerika Trolleri içinde en ufağı, Küçük Smokey Dağları Trolüydü. Boyları ortalama bir metre

ile bir buçuk metre arasında değişiyordu. Çoğu vejetaryendi ama bazıları küçük hayvanlar ve böcek de yerdi. Resimlere bakarken, bu bilgiler kafamdan geçiyordu. Baştan aşağıya siyaha yakın tüylerle kaplıydılar. Ağaçların arasında, birbirlerine sokulmuş dururlarken şempanze ya da zayıf gorillere benziyorlardı ama yürürlerken çekilmiş resimleri de vardı. Kesinlikle iki ayak üzerinde yürüyorlardı. İnsan dışında iki ayağı üzerinde yürüyen tek primat onlardı.

Yüzlerinin yakın çekimleri, sarsıcıydı. Yüzleri, büyük maymunlarınkinden daha kıllıydı ve insana daha çok benziyordu. Bazı teorilere göre troller insanla maymun arasındaki eksik halkaydı. 1900'lerin başlarında yapılan, en azından iki önemli alan araştırmasında troller, vahşi adamlar olarak kayda geçirilmişti. Amerika'ya göç edenler yüzyıllar boyunca trolleri öldürmüştü. 1900'lerin başında artık inanılmayacak kadar azalmışlardı.

1910'da trolleri, soylarının tükenmesinden iki şey kurtardı. Önce, Trollerin alet kullandığını ve ölülerini gömdüğünü söyleyen bir bilimsel makale yayınlandı. Bilim adamları bu temel buluşlar dışında başka bir şey belirtmiyorlardı ama gazeteler bazı iddialarda bulunmuşlardı. Trollerin ölümden sonraki hayata inandıkları, Tanrı'ya inandıkları söylendi.

Daha sonra,Simon Barkley adındaki evangelist rahip Tanrı'nın onunla konuştuğunu hissedince gidip bir trol yakaladı ve ona Hristiyanlığı kabul ettirmeye çalıştı. Peter adını verdiği trolle yaşadığı tecrübeleri anlatan bir de kitap yazdı ve kitap, çok satanlar listesine girdi. Bir anda troller meşhur oldular.

Biyoloji profesörlerimden birinin odasında Trol Peter'ın siyah beyaz resimleri vardı. Peter'ın başı önde ve elleri birleşikti. Üzerinde elbiseler de vardı ama Rahip Barkley, Pe-

ter'ın bulduğu her fırsatta üzerindekileri çıkardığından yakınıyordu.

Peter'ın, Barkley'le çok iyi zaman geçirdiğinden emin değildim ama hiç olmazsa türdaşlarının soyunun tükenmesini engellemişti. Peter, bir Kuzey Amerika Mağara Trolüydü, bu kıtadaki Küçük Smokey Trollerinden de küçük olan tek türdendi.

Barkley, Tanrı'nın ilhamıyla hareket ediyordu ama kesinlikle aptal biri değildi. O günlerde boyları iki buçuk metreyle üç buçuk metre arasında değişen, et yiyen Büyük Smokey Trollerine hâlâ rastlanıyordu. Barkley onları kurtarmaya çalışmamıştı. Belki de iyi yapmıştı. Trol onunla birlikte dua edeceğine, onu yeseydi; bu, hiç iyi olmazdı.

Troller, Amerika'da korunan ilk olağandışı türdüler ama, Büyük Smokey Dağı Trolleri korunmamış, soyları tükeninceye kadar avlanmışlardı. Gerçi onlar da büyük ağaçları sökük, turistleri öldürene kadar dövüyor ve kemiklerindeki iliği emiyorlardı. Böyle hareketlerle iyi kamuoyu oluşturmak zordu.

Hâlâ, Peter'ın Dostları denen bir trol topluluğu vardı. Trolleri öldürmek yasa dışı olsa bile, bu hâlâ sürüyordu. Avcılar onları izinsiz avlıyordu. Onların insana bu kadar çok benzeyen yüzlerine bakarken nasıl avladıklarını bilemiyordum. Sadece ganimet için olamazdı.

Richard, su buharları arasında banyodan çıktı. Hâlâ üzerinde kotu vardı ama başına bir havlu sarmıştı ve elinde saç kurutma makinesini tutuyordu. Saçlarını yeniden ıslatmıştı, fakat sanki bunu yapmak için tekrar duş almış gibiydi. Şükürler olsun, kollarını ve göğsünü kurulamıştı. Kolları inanılmaz derecede güçlü görünüyordu. Kaslarını görmeden de küçük filleri kaldırıp atabileceğini biliyordum ama kas-

lar bunu hatırlamama yardımcı oluyordu. Zaten fiziksel olarak hoş bir görüntüsü varken vücuduna niye fazladan zaman harcadığını merak etmiştim. Richard genelde böyle şeylere aldırmazdı.

Resimleri işaret ettim. "Bunlar harika." İçten bir şekilde gülümsedim. Bir zamanlar kendimi arazide böyle şeyler yaparken hayal ediyordum. Bir şekilde olağandışı konuların Jane Goodall'ı olacaktım. Ama açıkçası primatlar benim ilgi alanımda değildi. Belki Ejderhalar ya da göl canavarları olabilirdi yani eğer fırsatını bulursa beni yiyecek bir şeyler olmalıydı. Anna bütün bunlar çok uzun zaman önce, patronum Bert beni ölüleri diriltip, vampirleri öldürmem için kiralamadan önceydi. Bazen Richard benden üç yaş büyük olmasına rağmen, kendimi ondan daha yaşlı hissediyordum çünkü o, hâlâ bu garip şeyler dışında uğraşlar sunan bir hayata sahipti oysa benim hayatımda bu gariplikler dışında bir şey yoktu. Hatta sanki garip şeyler dışında her şeyden vazgeçmiştim. İki işi bir arada götüremiyordunuz – ya da ben götüremiyordum.

"Eğer istersen seni onları görmeye götürebilirim," dedi.

"Eğer bu tolleri rahatsız etmeyecekse çok hoşuma gider."

"Ziyaretçilere çok alışkınlar. Carrie – Dr. Onslow – küçük turist gruplarını getirip fotoğraf çektirmeye başladı."

Lucy'den bahsettiği cümlesinde bir Carrie'den de bahsetmişti. Acaba bu aynı kadın mıydı? "Paraya bu kadar çok mu ihtiyacınız var?" diye sordum.

Yatağın kenarına oturdu ve saç kurutma makinesini çalıştırdı. "Böyle projelerde her zaman para sıkıntısı olur; ama ihtiyacımız olan para değil. Kamuoyu desteği."

Ona kaşlarımı çattım. "Neden kamuoyu desteğine ihtiyacınız var?"

"Son zamanlarda gazeteleri okumuyor musun?" diye sordu. Başındaki havluyu çıkardı. Nemden saçlarının rengi koyulaşmıştı, sanki sıkılsa hâlâ su çıkacakmış gibi ağır görünüyorlardı.

"Gazete okumadığımı biliyorsun."

"Televizyonun da yoktu ama artık var."

Popomu çalışma masasının kenarına dayadım, odada ondan olabildiğince uzak duruyordum. Beraber eski filmleri seyredebilelim diye bir televizyon almıştım.

"Artık televizyon da seyretmiyorum."

"Jean-Claude müzikalleri sevmiyor mu?" diye sordu Richard ve ses tonunda son birkaç haftadır hep duyduğum ton vardı: kızgınlık, kıskançlık, incinme ve zalimlik.

Bunu duyunca neredeyse rahatlamıştım. Onun kızgınlığı her şeyi kolaylaştırıyordu. "Jean-Claude pek seyretmez. O sevişmeyi tercih eder."

Yüzü gerildi, kızgınlığı, şekilli elmacık kemiklerini ortaya çıkardı. "Lucy de pek seyretmez," dedi sesi kalın ve dikkatliydi

Güldüm ve bu, hiç de mutlu bir ses değildi. "Durumu kolaylaştırmadığın için teşekkür ederim, Richard."

Yere baktı, ıslak saçlarını yüzünün diğer tarafına atmıştı, o yüzden yüzünü profilden görüyordum. "Kavga etmek istemiyorum, Anita. Gerçekten istemiyorum."

"Beni kandırabilirdin," dedim.

Başını kaldırıp baktı, çikolata kahverengisi gözleri renklerinin dışında bir şeyle daha koyulaşmıştı. "Eğer kavga etmek isteseydim, kendimi Lucy'ye teslim ederdim. Bizi yatakta bulmanı sağlardım."

"Artık benim değilsin, Richard. Senin ne halt ettiğin beni neden ilgilendirsin?"

"Sorulması gereken de bu, değil mi?" Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü.

"Seni neden suçladılar? Neden hapiste olmanı istediler?" diye sordum.

"Sen böylesin işte, Anita. Sadece iş."

"Ve sen de hep böyle, dikkatinin dağılmasına izin veriyorsun, Richard. Dikkatini topta tutmuyorsun." Tüh, spor benzemesi yapmıştım. Belki de bu, bulaşıcı bir şeydi.

"Peki," dedi ve o tek kelime o kadar kızgın çıkmıştı ki, canım yanmıştı. "Araştırdığımız trol grubu iki kola ayrılmış. Doğum oranlarının bu kadar düşük olması çok sık görülen bir şey değil. Bu yüzyıl içinde Kuzey Amerika Trolleri içinde bu iki kola ayrılma olayı, kayda geçen ilk durum."

"Bunlar çok harika ama durumla ne ilgisi var?"

"Sadece çeneni kapa ve dinle," dedi.

Öyle yaptım. Bu, bir ilkti.

"Diğer küçük grup parktan ayrıldı. Bir yıldan uzun süredir ayrı bir yerdeydiler. Arazinin sahibi olan çiftçi bu duruma bir şey demedi. Aslında hoşuna bile gitmişti. Carrie, onu çağırıp arazisinde doğan ilk trol yavrusunu göstermiş ve adam bebek trolün resmini cüzdanında taşımaya başlamıştı."

Ona baktım. "Bu harika."

"Çiftçi, Ivan Greene, yaklaşık altı ay önce öldü. Oğlu pek doğayı seven birisi değil."

"Yazık," dedim.

"Ama troller soyu ciddi şekilde tükenen türler arasında ve onlar sümüklüböcek yiyen yalıçapkını ya da siyah kadife kurbağa gibi değiller. Büyük ve göze batan hayvanlar. Çiftçinin oğlu, araziyi satmaya çalıştı, biz de bunu yasal olarak engelledik."

"Ama bu oğlunun hoşuna gitmedi," dedim.

Richard gülümsedi. "Pek değil."

"Yani o da sizi mahkemeye verdi," dedim.

"Hayır öyle olmadı. Biz de bunu yapmasını bekliyorduk. Aslında bizi mahkemeye vermeyince bir şeylerin yanlış gittiğini hissetmiştik," dedi Richard.

"Ne yaptı ki?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. Konuşurken, Richard'ın kızgınlığı hafifliyordu. Sinirli kalmak için çabalaması gerekiyordu. Bu, benim her zaman en iyi yaptığım şeylerden biriydi. Yatağın üzerindeki havluyu aldı ve konuşurken saçlarını kurulamaya başladı.

"Çiftçilerin keçileri kaybolmaya başladı."

"Keçileri mi?" dedim.

Richard bana ıslak saçlarının arasından baktı. "Keçiler."

"Birisi çok fazla masal okumuş," dedim.

Richard havluyu sıkıca başına sardı ve yatağın üzerine oturdu. "Kesinlikle. Ancak troller hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmeyen birisi keçileri ortadan kaldırırdı. Küçük Avrupa Trolleri bile avlanırlarken, keçi yerine köpeği alırdı," dedi.

"Yani bu düzmece," dedim.

"Evet ama gazeteler işin peşine düştü. Kediler ve köpekler kaybolmaya başlayıncaya kadar durumumuz nispeten iyiydi."

"Akıllanmışlar," dedim.

"Carrie'nin, trollerin yemek alışkanlıkları hakkında yaptığı açıklamaları dinlediler," dedi.

Gelip yatağın ayak ucunda durdum. "Yerel polis arazi anlaşmazlığıyla neden ilgilensin ki?"

"Bekle, daha da kötüleşiyor," dedi.

Dağılmış yatak örtüsünü aldım, kucağımda toplayıp yatağın kenarına oturdum. "Ne kadar kötüleşiyor?"

"İki hafta önce bir adamın cesedi bulundu. Önce, o kötü yürüyüş kazalarından birisi gibi görünüyordu. Dağdan düşmüştü. Ki bu her zaman olur," dedi Richard.

"Dağları gördüm. Çok şaşırmadım açıkçası," dedim.

"Ama nedense adamın troller tarafından öldürüldüğü kayıtlara geçirildi."

Ona kaşlarımı çattım. "Bu, köpek balığı tarafından öldürülmek gibi bir şey değil. Trollerin yaptığını nereden anladılar?"

"Bunu troller yapmadı," dedi Richard.

Başımla onayladım. "Elbette ama onların kanıtları nedir, sahte olsun olmasın?"

"Carrie, adli tıp raporunu almaya çalıştı ama haber önce gazetelere sızdı. Adam ölünceye kadar dövülmüştü ve bedeninde hayvan ısırıkları, yani Trol ısırıkları vardı."

Başımı iki yana salladım. "Dağlarda kim ölse üzerinde hayvan ısırıkları olur. Troller'in leş yiyici oldukları zaten biliniyor."

"Şerif Wilkes'a göre öyle değil," dedi Richard.

"Şerifin bu işten çıkarı nedir?"

"Para," dedi Richard.

"Bundan emin misin?" diye sordum.

"Yani, bunu kanıtlayabilir miyim mi diyorsun?"

Başımla onayladım.

"Hayır. Carrie, belgeler var mı diye araştırıyor ama şimdiye kadar bulabildiği hiçbir şey yok. Son birkaç gündür beni hapisten çıkarmak için uğraşıyordu."

"Bu, hapiste kız arkadaşların arasında saydığın Carrie ile aynı Carrie mi?" diye sordum.

Richard başıyla onayladı.

"Aha," dedim.

"Demin, aha mı dedin?" diye sordu.

"Evet ve bunun için özür dilerim ama ortadaki gizemi araştırmak için değil de, erkek arkadaşının peşinden koşturmak için bundan daha iyi yol olamaz."

"Artık onun erkek arkadaşı değilim," dedi.

Hemen bu bilgiye odaklandım. "Artık onunla ilgilenmediğin herkes tarafından biliniyor mu?"

"Pek değil."

"O zaman bu neden seni hapiste istediklerini açıklıyor. Seni şimdiye kadar sadece tecavüzle suçladılar çünkü Wilkes öldürmeyi istemiyor."

"Sence bu değişir mi?" diye sordu Richard.

Şişen dudağıma dokundum. "Şimdiden şiddet seviyesine yükseldi."

Richard yatağın üzerinden, parmak uçları yüzümdeki eziklere dokunacak kadar yaklaştı. Hareketi, bir kelebeğin kanat çırpışı gibi hafif bir dokunuştu. "Bunu Wilkes mı yaptı?"

Kalbim birden hızla atmaya başladı. "Hayır. Wilkes, kötü adamlar hastanelik oluncaya kadar görünmemeye çok dikkat etti," dedim.

Richard gülümsedi, parmak uçları eziklerin etrafında dolaşıyordu. "Kaç tanesini yaraladın?"

Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki, boynumda atarken görüneceğinden korkmuştum. "Sadece bir."

Richard, bana biraz daha yaklaştı, eli hâlâ yanağımda dolaşıyordu. "Ona ne yaptın?"

Geri mi çekilsem, yoksa acıyan yüzümü elinin serinliğine mi yaklaştırsam bilemiyordum. "Kolunu ve bacağını ekleminden kırdım."

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Richard.

"Shang-Da'yı tehdit ediyordu ve sonra bana bıçak çekti." Konuşurken nefesim kesiliyordu.

Richard yaklaştı, sonra daha da yaklaştı. Kafasında komik görünen havluyu çıkardı ve gür saçları yüzünün etrafına, benim tenimin üzerine, parçalı ıslak demetler halinde döküldü. Dudakları, benimkilere çok yakındı, nefesini hissedebiliyordum.

Ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım. Yatak örtüsü elimdeydi. Onu yere bıraktım ve birbirimize baktık.

"Neden olmasın, Anita? Beni istiyorsun. Bunu hissedebiliyorum, kokusunu alabiliyorum, nabzını dilimin üzerinde hissedebiliyorum."

"Bunu gözümün önünde canlandırdığın için, sağ ol, Richard."

"Aylardır onunla yattığın halde beni istiyorsun. Beni hâlâ istiyorsun."

"Bu, durumu makulleştirmiyor," dedim.

"Şimdi Jean-Claude'a mı sadık oldun?" diye sordu.

"Sadece şu an içinde bulunduğum durumdan daha beter bir hale düşmek istemiyorum, Richard. O kadar."

"Tercihinden pişman mı oldun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Yorum yok."

Ayağa kalktı, bana bakıyordu. Elini uzattı ve durdu. Bakışlarının ağırlığına neredeyse dokunabilirdim, sanki ne düşündüğünü hissedebiliyordum, aklındakiler çok kişisel ve samimiydi, daha önce hiç yapmadığımız şeylerdi.

"Şerif Wilkes yarın hava kararmadan, korumalarımız ve her şeyimizle birlikte buradan gitmemizi istiyor. Tecavüz suçlaması geri alınacak ve sen de günlük hayatına geri döneceksin."

"Bunu yapamam, Anita. Trolleri tüfekler ve köpeklerle avlamaktan bahsediyorlar. Troller güvende oluncaya kadar gidemem."

İçimi çektim. "Okul iki hafta içinde açılıyor. Burada kalıp işini mi kaybedeceksin?"

"Wilkes'ın işi o kadar uzatacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Richard.

"Hayır. Bence o ve adamlarından bazıları insanları öldürmeye başlayacaklar. Bu arazinin neden bu kadar değerli olduğunu bulmalıyız."

"Eğer madense, Greene bir rapor hazırlamadı, yani devlet iznine ya da ortağa ihtiyacı olan bir şey değil."

"İzin ya da ortakla ne demek istiyorsun?"

"Diyelim milli park arazisi içinde kalan bir bölgede zümrüt bulmuş olsunlar, o zaman bunu gösteren bir dosya hazırlayıp milli parkın yakınlarında maden açma izni almaya çalışırlardı. Eğer patlayıcılar ve ağır madencilik gerektiren kurşun ya da benzeri bir şey bulmuş olsalardı o zaman bunun finanse edecek ortaklara ihtiyaç olabilirdi. O zaman da muhtemel ortaklara gösterecek bir dosya hazırlanması gerekirdi."

"Ne zamandan beri jeoloji çalışmaya başladın?" diye sordum.

Gülümsedi. "Arazi için neden bu kadar sıkıntıya girdiklerini bulmaya çalışıyorduk. Madenler en mantıklı sebep gibi görünmüştü."

Başımla onayladım. "Katılıyorum ama ya maden yok ya da çok özel bir şey ve bu bilgi kimseyle paylaşılmıyor, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Carrie ve diğer biyologlarla konuşmalıyım," dedim.

"Yarın," dedi.

"Neden bu gece olmasın?"

"Dışarıda sen kendin söyledin: Kadim kurtadam bokluklar yüzünden."

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Bu, dolunaya dört gün var ve sen de benim lupamsın demek."

"Bu iş için başkalarıyla görüşmeler yaptığını duymuştum," dedim.

Gülümsedi, yeterince utanmış görünmüyordu. "Bu sana garip gelebilir ama pek çok kadın beni çekici buluyor," dedi.

"Bunu garip bulmadığımı biliyorsun," dedim.

"Ama hâlâ Jean-Claude'la birliktesin," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Ben gidiyorum, Richard. Etrafta dolaşıp senin ya da süründen birisinin öldürülmemesini sağlamaya çalışacağım ama kişisel meseleleri bir kenara bırakalım."

Aramızdaki mesafeyi kapattı ve bana dokunmasını engellemek için ellerimi kaldırdım. Ellerim çıplak göğsüne dayandı. Kalbi, elimin altında küçük bir hayvan gibi çırpınıyordu.

"Bunu yapma, Richard."

"Senden nefret etmeyi denedim ama yapamadım." Ellerini benimkilerin üzerine koydu, onları göğsünün sert pürüzsüzlüğü üzerinde tuttu.

"Daha çok dene," dedim ama sesim bir fısıltı halinde çıkmıştı.

Bana doğru eğildi, ben geri çekildim. "Eğer saçını taramazsan yeniden ıslatman gerekecek."

"Bu riske girerim." Bana doğru yaklaşmaya devam etti, dudakları aralanmıştı.

Uzaklaştım, ellerimi ellerinden kurtarmaya çalıştım ve o da bana izin verdi. İstese beni bırakmayacak kadar güçlüydü ve bu hâlâ beni rahatsız ediyordu.

Kapıya doğru geriledim. "Beni sevmeye çalışmaktan vazgeç, Richard."

"Denedim."

"O zaman denemekten vazgeç ve sadece yap." Sırtımı kapıya yaslandım. Arkamı dönmeden kapı kolunu yakaladım.

"O gece benden kaçtın. Benden, Jean-Claude'a kaçtın. Beni uzakta tutmak için onun bedenini bir kalkan gibi kullandın."

Kapıyı açtım ama o bir anda yanımda belirdi, kapıyı yarı açıkken tuttu. Ben kapıyı açmaya çalıştım ama bu bir duvarı çekmek gibiydi. Kapıyı tek eliyle tutuyordu, ben bütün bedenimle yükleniyordum ve onu kımıldatamıyordum bile. Bundan nefret ediyordum.

"Lanet olsun, Richard, bırak gideyim."

"Bence sen beni Jean-Claude'dan daha fazla sevmekten çok korkuyorsun. En azından onunlayken onu sevmediğini biliyorsun."

Bu kadarı yetmişti. Kapatamasın diye kapının aralığına girdim ama itmeyi bıraktım. Ona baktım, harika görünüşünün her santimine baktım. "Jean-Claude'u seni sevdiğim gibi sevmiyor olabilirim."

Gülümsedi.

"Havaya girme, seviyorum ama sevgi yeterli değil, Richard. Eğer sevgi yeterli olsaydı, şu an Jean-Claude'la birlikte olmazdım. Seninle birlikte olurdum," dedim. Büyük kahverengi gözlerine baktım, "Ama seninle birlikte değilim ve sevgi yeterli değil. Şimdi, şu lanet kapıdan çekil."

Elleri yana düştü ve geri çekildi. "Yeterli olabilir, Anita."

Başımı iki yana salladım ve merdivenlerden indim. Karanlık yoğunlaşmıştı ama tam çökmemişti. "Beni en son dinlediğinde, hayatında ilk defa birisini öldürdün ve hâlâ bunun üstesinden gelemedin. Ben Marcus'u senin için vurabilirdim."

"Böyle bir şey yapsaydın seni asla affetmezdim," dedi.

Kahkahaya benzeyen, sert bir ses çıkarttım. "Ama en azından kendinden nefret etmezdin. Canavar sen değil, ben olurdum."

Yakışıklı yüzü birden asıldı; bütün pırıltısı söndü. "Ne yaparsam yapayım, nereye gidersem gideyim, Anita, canavar olan benim. Beni olduğum şey yüzünden terk ettin."

Basamaklardan indim, hâlâ ona bakıyordum. Kulübenin içinde ışık yoktu ve Richard dışardan gelen ışığın etkisiyle daha koyu gölgelerin içinde kalmıştı. "Sana olan sevgimin fazlalığı yüzünden seni terk ettiğimi söylediğini zannetmiştim."

Bir an şaşırmış gibi göründü, kendi mantığının ona karşı kullanılmasıyla baş edemiyor gibiydi. Sonunda bana baktı. "Beni neden terk ettiğini biliyor musun?"

"Çünkü, Marcus'u yedin," demek istedim; ama yapmadım. Kendisinden nefret etmeye hazırken, bunu yüzüne söyleyemezdim. Artık bu, benim problemim değildi, öyleyse neden egosunu yaralamamak için bu kadar özen gösteriyordum? İyi bir soruydu. İyi cevaplarım tükenmişti. Ayrıca, belki de Richard'ın söylediklerinde biraz doğruluk payı vardı. Artık bilemiyordum.

"Şimdi, kendi kulübeme gidiyorum. Artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Korktun mu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve cevabı arkamı dönmeden verdim. "Yorgunum." Beni seyrettiğini bildiğim halde, yürümeye devam ettim. Park yeri boştu. Jamil ve diğerlerinin nereye gittiklerini bilmiyordum ve umurumda da değildi. Biraz yalnız kalmak istiyordum.

Ilık yaz gecesinde ilerledim. Gökyüzü yıldızlarla doluydu, yaprakların keskin kenarları arasından parlıyorlardı. Güzel bir gece olacaktı. Uzakta bir yerde, yaklaşan karanlıkta bir uluma duyuldu. Richard kadim kurt bokluğuyla ilgili bir şeyler söylemişti. Bir ay ışığı şenliğine gidecektik. Tanrım, partilerden nefret ediyordum.

10

Kulübemin kapısına yaslandım, gözlerim kapalıydı, iki konuğum için açtığım havalandırmanın serinlettiği havayı içime çekiyordum. Ayağımla çalışma masasının arasında, yerde iki tabut vardı. Lanetliler Sirki'nin bodrumunda, yerin altında, Damian da, Asher da hava tamamen kararıncaya kadar uyanmazlardı fakat yer hizasında kalkıp kalkmayacaklarını bilmediğim için havalandırmayı açmıştım. Gerçi biraz bencillik de yapmıştım çünkü kapalı, sıcak yerlerde vampirler, şey, vampir gibi kokardı. Ceset gibi kokmazlardı. Yılan kokusuna benziyordu ama tam olarak onun gibi de değildi. İnsanın ensesini kaşındıran bir kokuydu. Yoğun, nemli, memeliden çok sürüngen kokusuna benziyordu. Vampirler böyle kokuyordu.

Nasıl oluyordu da onlardan birisiyle yatıyordum? Gözlerimi açtım. Kulübe karanlıktı ama iki pencereden, hafif bir aydınlık giriyordu. O, doğal ışığın hafif dokunuşu vampirleri komada tutup, gerçek karanlığın çökmesini beklemelerine yetiyor muydu? Her neyse, bir şey yetiyordu çünkü ikisinin de tabutlarının içinde, hareketsiz beklediklerini bili-

yordum. Biraz konsantre olunca ikisinin de bu dünya için ölü olduklarını anlamıştım.

İki tabutun arasından yatak odasına geçtim, kapıyı kapatıp, kilitledim. Karanlık yoğundu. Işığı yaktım.Ampul karanlıkta, beyaz ve sert bir şekilde parladı. Aydınlık yüzünden gözlerimi kırpıştırdım.

Aynada kendimi görünce sarsıldım çünkü ezikleri yeni görüyordum. Sol gözümün altı siyahla mor arasında hoş bir renkte şişmişti. Öyle görünce, acısı daha da arttı, tıpkı yaradan akan kanı görünceye kadar acısını hissetmemek gibiydi.

Sol yanağım, yeşile yakın kahverengiydi, ne yazık ki genelde günlerce geçmeyen o hastalıklı yeşil renge bürünmüştü. Alt dudağım şişmişti ve kanın aktığı yerde derinin siyahlaştığını görebiliyordunuz. Dilimi ağzımın içinde gezirip, yanağımın dişlerime battığı yeri buldum, neyse ki orası iyileşmişti. Aynaya baktım ve ne kadar yaralı ve kötü görünürsem görüneyim, durumumun olması gerektiği kadar kötü olmadığını fark ettim.

Neler olduğunu anlamam biraz vakit aldı. Sonunda ne olduğunu anladığımda, parmak uçlarımdan kafama doğru bir korku akımı yükseldi. Neredeyse bayılacaktım.

İyileşiyordum. Günler sürecek iyileşme, saatler içinde gerçekleşmişti. Bu hızda, morluklar yarın giderdi. Bu izlerin, günlerce, en az bir hafta kalması gerekirdi. Bana neler oluyordu?

Damian'nın tabutunda uyandığını hissettim. Sanki bedenime bir şey saplanmıştı. Lavaboya doğru sendeledim. Aç olduğunu biliyordum ve benim yakında olduğumu hissettiğini fark etmiştim. Ben Jean-Claude'un insan hizmetkârıydım, ona sadece ölümün ayırabileceği izlerle bağlanmıştım.

Ama Damian benimdi. Onu ve başka bir vampiri, Willie McCoy'u, hem de birkaç kere diriltmiştim. Onları gündüz saatlerinde, yer altında güvende oldukları bir yerde, tabutlarında diriltmiştim ama bunu yaptığımda güneş dışarıda parlıyordu. Bir nekromensır bunun çok mantıklı olduğunu söylemişti. Ruhları bedenleri terk ettikten sonra, neden sadece zombileri diriltecektik ki, ruhları gündüz onları terk ettiği zaman, vampirleri de diriltebiliyordum.

Vampirler ve ruhları konusuna hiç girmeyecektim bile. Hayatım dini tartışmalar olmadan da yeterince karışıktı. Biliyorum, biliyorum, sadece kaçınılmazı engelliyordum. Eğer Jean-Claude'la kalırsam, bütün olayla yüzleşmem gerekecekti. Saklanamazdım ama bu gece olmazdı.

Damian'ı diriltmem aramızda bir bağ oluşturmuştu. Bunu anlamıyordum ve fikrini sorabileceğim birisi yoktu. Ben son birkaç yüzyıl içinde vampirleri, zombi gibi diriltebilen ilk nekromensırdım. Bu, beni korkutuyordu, aslında Damian'ı daha çok korkutuyordu. Açıkçası, onu suçlamıyordum.

Asher da uyanmış mıydı? Ona konsantre oldum, gücü, büyüyü ya da artık her neyse onu, dışarı gönderdim. Güç ona değdi ve beni hissetti. Uyanıktı ve farkıma vardı.

Asher, bir başvampirdi. Jean-Claude kadar güçlü değildi ama ne de olsa başvampirdi. Bu ona, Damian, ondan daha yaşlı olmasına rağmen, hiç sahip olamayacağı bazı güçler veriyordu. Aramızdaki bağ olmadan, Damian onu hissetmeye çalıştığımı fark edemezdi.

Bir iki dakika karanlıkta yalnız kalıp düşünmek istiyordum ama bu olamayacaktı. Beni çağırmalarını istemiyordum. Kapıyı açtım, ışıkla çevrelenmiş bir halde durdum, karanlığa bakıp gözlerimi kırptım.

Vampirler karanlıkta soluk renkli gölgeler gibi duruyordu. Işığı yaktığımda, Asher kolunu kaldırıp gözlerini ışıktan korudu ama Damian sadece bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. Onların ışıktan kaçınalarını istiyordum. Canavarca görünmelerini istiyordum ama öyle değillerdi.

Damian yeşil gözlü bir kızıldı ama bu, onu tam olarak tarif etmiyordu. Saçları vücudunun üzerine dökülen kırmızı bir perde gibiydi, o kadar kırmızıydılar ki, gömleğinin yeşil kumaşı üzerine dökülmüş kan gibi görünüyorlardı. Gömleğinin yeşili gözlerinden daha mattı. Gözleri ateş gibiydi, tabii eğer ateş yeşil yanabilirse. Gözlerini parlatan vampir güçleri değildi. Sanki annesi bir kedi ile düşüp kalmış gibi bu gözlerinin doğal rengiydi.

Asher mavi gözlü bir sarışındı ama yine bu tarif, ona haksızlık oluyordu. Omuz hizasındaki dalgalı saçları altın rengiydi. Sarı demiyordum, altın rengi diyordum. Saçlarının hoş parlaklığı neredeyse metalik gibiydi. Mavi gözlerinin rengi o kadar açıktı ki, beyaz gibi duruyordu, *husky*lerin gözleri gibiydi.

Üzerindeki beyaz, takım elbise gömleğini, çikolata kahverengisi kumaş pantolonunun üzerine çıkartmıştı. Çorapsız giydiği deri loafer ayakkabıları kıyafetini tamamlamıştı. Jean-Claude'un etrafında üzerindekilere sadece giysi diyecek kadar çok kalmıştım.

Eğer gözünüzü, gözlerinden ve saçlarından alabilirseniz yüzlerine dikkat edebiliyordunuz, Asher daha yakışıklıydı. Damian da yakışıklıydı ama çenesi uzundu, boynunun şekli daha az mükemmeldi –eğer Asher'la kıyaslanıyor olmasaydı, bunlar, göze batmayacak kusurlardı. Asher'ın Ortaçağ melek çizimleri gibi güzel bir yakışıklılığı vardı. En azından bir yarısı öyleydi.

Asher'ın yüzünün yarısı, yüz yıllar önce onu vampir yapan elendisine çeken güzellikteydi. Diğer yarısı yara izleri ile doluydu. Kutsal su izleriydi. Yara izleri yüzünün ortasının hafifçe yanından başlıyordu, yani gözlerine, burnuna, o dolgun, mükemmel dudaklarına dokunmamıştı ama geri kalanı bal mumu gibi erimişti. Boynu soluk renkte ve mükemmeldi ama yara izlerinin omzunda da devam ettiğini biliyordum. Vücudunun üst tarafı, yüzünden daha kötü haldeydi, yara izleri sert ve pütürlüydü ama tıpkı yüzü gibi vücudunun da sadece yarısında yara izleri vardı. Diğer tarafı hâlâ çok hoştu.

Yara izlerinin kasığının üst tarafına kadar uzandığını biliyordum ama onu hiç tamamen çıplakken görmemiştim. Yara izlerinin aradaki bölgeyi de kapladığını söylemesine inanmalıydım. Laf arasında hâlâ cinsel ilişkiye girebildiğini ama yara izleri olduğunu hissettirmişti ama bu asla doğrudan söylememişti.

"Korumaların nerede?" diye sordu Asher.

"Korumalarım mı? Yani Jason ve diğer tüy yumakları mı?"

Asher başıyla onayladı. Altın rengi saçları yüzünün yara izli tarafına döküldü. Bu, eski bir alışkanlıktı. Saçları yara izlerini gizliyordu -ya da neredeyse gizliyordu. Gölgeleri de aynı şekilde kullanabiliyordu. Her zaman ışığın ona nereden vuracağını biliyor gibiydi. Yüz yılların tecrübesiydi.

"Nerede olduklarını bilmiyorum. Richard'la konuşmayı yeni bitirdim. Herhalde yalnız zaman geçirmeye ihtiyacımız olduğunu düşündüler," dedim.

"Yalnız zaman geçirmeye mi ihtiyacınız var?" diye sordu Asher. Doğrudan bana bakıyordu, yara izlerini ve güzelliğini çifte etki olarak kullanıyordu. Nedense mutsuz görünüyordu.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedim.

Damian dikkatlice yatağın ayak ucuna oturdu. Soluk, uzun parmaklı eli mavi çarşafın üzerinde gezindi. "Bu yatakta değil, burada olmamış," dedi.

Yatağın yanına gelip, ona baktım. "Eğer bir vampir ya da hayvanadam daha bana seksin kokusunu alabildiğini söylerse, çığlık atacağım."

Damian gülümsemedi. Hiçbir zaman neşeli birisi olmamıştı ama son zamanlarda her zaman olduğundan daha ciddiydi. Öylece oturup bana baktı. Jean-Claude ya da hatta Asher olsa gülümser, bir espri yapardı. Bana, sadece diğerlerinin kahkahayı gösterdiği gibi, kederi gösteren gözleriyle baktı.

Omzuna uzandım, ona dokunmak için bir tutam saçını geriye atmam gerekti. Dokunuşum sanki canını yakmış gibi geri çekildi. Ayağa kalktı ve gidip kapının yanında durdu.

Ben elimi uzatmış, şaşkın bir halde kaldım. "Sana neler oluyor, Damian?"

Asher gelip yanımda durdu. Ellerini hafifçe omuzlarımın üzerine koydu. "Haklısın, Anita. Mösyö Zeeman'la ne yaptığın bizi ilgilendirmez."

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum, parmaklarım onunkilerin arasına kaydı. Serin teninin, kendi tenimin üzerindeki hissini hatırladım. Sırtımı ona dayadım, kollarını kendime sardım ama boyum yeterince uzun değildi. Bu, bana ait bir hatıra değildi. Jean-Claude'undu. Bir zamanlar, o ve Asher, yirmi yıla yakın bir süre beraber olmuşlardı.

İç çektim ve uzaklaşmaya hazırlandım.

Asher çenesini başımın üzerine dayadı. "Kendini tehlikede hissetmediğin birisinin kollarında olmaya ihtiyacın var."

Ona yaslandım, gözlerim kapalıydı ve bir an için beni tutmasına izin verdim. "Bunu bu kadar iyi hissetmemin tek sebebi başka birisinin hatıralarını hatırlıyor olmam."

Asher nazikçe başımın üzerine öptü. "Çünkü beni Jean-Claude'un hatıralarının nostaljisi arasından görüyorsun, sen son iki yüz yıl içinde bana sirk mahluku gibi davranmayan ilk kadınsın."

Yüzümü koluna yasladım. "Sen akıl almayacak kadar yakışıklısın, Asher."

Morarmış yanağımdaki saçları okşadı. "Senin için, belki." Bana doğru eğilip yanağıma olabilecek en hafif öpücüğü kondurdu.

Ondan nazikçe, neredeyse isteksizce uzaklaştım. Asher hakkında hatırladığım şeyler bu hayatımda yapmaya çalıştığım her şeyden daha basitti.

Asher beni tutmaya çalışmadı. "Eğer zaten iki erkeğe aşık olmasaydın, bana bakışın yeterli olabilirdi."

İç çektim. "Özür dilerim, Asher, sana bu şekilde dokunmamalıydım. Ben sadece..." Bunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum.

"Bana eski sevgilinmişim gibi davranıyorsun. Bazen unutup, bana sanki her zaman dokunduğun gibi dokunuyorsun. Bunun için özür dileme, Anita, bu hoşuma gidiyor. Hiç kimse bana isteyerek böyle serbestçe dokundurmuyor."

"Jean-Claude bunu yapar. Bunlar onun hatıraları," dedim.

Asher gülümsedi ve neredeyse kederli bir gülüştü. "O sana ve Mösyö Zeeman'a çok sadık."

"Seni geri mi çevirdi?" diye sordum ve sormamış olmayı diledim.

Asher'ın gülümsemesi aydınlandı, sonra söndü. "Eğer sen onu başka bir kadınla paylaşmıyorsan, gerçekten başka bir adamla paylaşır mıydın?"

Bunu biraz düşündüm. "Şey, hayır." Ona kaşlarımı çattım. "Neden bu yüzden özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyorum?"

"Çünkü sen Jean-Claude ve benim, Julianna'la olan anılarımızı da taşıyorsun. Senin hayatta olduğundan daha uzun bir süre çok mutlu üçlü bir ilişkimiz olmuştu."

Julianna, Asher'ın insan hizmetkârıydı. Asher'a yara izlerini veren kişiler tarafından, cadı olduğu gerekçesiyle yakılmıştı ve Jean-Claude ikisini birden kurtaramamıştı Asher'ın, bu gafleti yüzünden Jean-Claude'u gerçekten affettiğinden emin değildim.

"Araya girmek istemem ama beslenmem gerek," dedi Damian. Kapının yanında ayakta duruyordu, sanki üşümüş gibi kendisine sarılmıştı.

"Kapıyı açıp yemek vakti, diye bağırmamı mı istiyorsun?" diye sordum.

"Beslenmek için izin istiyorum," dedi.

Bunu söyleyiş şekli kaşlarımı çatmama neden oldu; ama, "Git yürüyen kan vericilerden birisini bul ve keyfine bak. Sadece bizimkilerle ama burada avlanamayız," dedim.

Damian başıyla onayladı ve sanki biraz önce eğik duruyormuş gibi doğruldu. Açlığını hissedebiliyordum ama onu sindiren açlığı değildi. "Avlanmayacağım."

"Güzel," dedim.

Eli kapı kolunda tereddüt etti. Sırtı bana dönüktü ama sesi zayıf gelmişti. "Gidip beslenebilir miyim?"

Yan gözle Asher'a baktım. "Seninle mi konuşuyor?"

Asher başıyla reddetti. "Zannetmiyorum."

"Elbette, keyfine bak."

Damian kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Kapıyı biraz aralık bırakmıştı.

"Bunun son zamanlarda derdi nedir?" diye sordum.

"Bence bu soruya kendisi cevap vermeli," dedi Asher.

Dönüp ona baktım. "Bu soruya cevap veremeyeceği mi, yoksa vermeyeceği anlamına mı geliyor?"

Asher gülümsedi ve yüzü rahat bir şekilde hareket etti, yaralı tarafı bile. St. Louis'de bir estetik cerrah onu tedavi ediyordu. Daha önce hiç kimse vampirlerin kutsal su yara izlerini düzeltmeye çalışmamıştı, yani işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorlardı ama doktorlar umutluydu. Umutlu ama tedbirlilerdi. İlk ameliyata hâlâ aylar vardı.

"Bu, Anita, bazı korkuların çok kişisel olduğu anlamına geliyor."

"Damian'ın benden korktuğunu mu söylüyorsun?" Yüzümdeki şaşkınlığı saklamaya çalışmadım.

"Eğer bir cevap istiyorsan onunla doğrudan konuşman gerektiğini söylüyorum."

İç çektim. "Harika, tam ihtiyacım olan şey de buydu. Hayatıma karmaşık bir erkek daha girdi."

Asher güldü ve sesi çıplak kollarımda diken diken eden bir dokunuş gibi kaydı. Bana bunu yapabilen sadece bir vampir daha vardı, Jean-Claude.

"Kes şunu," dedim.

Eğilip, kolunu savurarak selam verdi. "En içten şekilde özür dilerim."

"Hassiktir. Git yemek ye. Galiba kırtadamlar bir çeşit parti ya da seremoni hazırlığı içindeler," dedim.

"İlmihalen [illegible] devamlı yanında olması gerek. Anita"

"Jean-Claude'un ültimatomunu biliyorum." Ona bakıım, yüzündeki şaşkınlığı gizleyemiyordum. "Eğer bana bir şey olursa seni gerçekten öldürür mü?"

Asher o çok açık renk gözleriyle bana sadece baktı. "Senin hayatın onun için benimkinden daha anlamlı, Anita. Eğer öyle olmasaydı, yatağında sen değil ben olurdum."

Haklıydı ama... "Eğer seni şahsen öldürürse, içindeki bir parçayı da öldürmüş olur."

"Ama bunu yapar," dedi Asher.

"Neden? Böyle söylediği için mi?"

"Hayır çünkü devamlı benim senin ölümüne, o Julianna'yı koruyamadığı için intikam almak isteğiyle yol açtığımı düşünür durur."

Oh. Ağzımı açıp bir şeyler söylemeye hazırlanırken, telefon çaldı. Daniel'in sesi zayıf ve panik içinde geliyordu, arkadan *country* müzik sesi geliyordu.

"Anita, biz otoyol üzerindeki Mutlu Kovboy'dayız. Buraya gelebilir misin?"

"Ne oldu, Daniel?"

"Annem, Richard'ı suçlayan kadının peşine düştü. Onun söylediği yalanları durdurmaya kararlı."

"Kavga etmeye başladılar mı?" diye sordum.

"Bağrışıyorlar."

"Sen ondan en az elli kilo daha ağırsın, Daniel. Omzuna al ve onu oradan çıkar. Şimdi kavga, işleri sadece daha kötüleştirir."

"O benim annem. Bunu yapamam."

"Hassiktir," dedim.

"Ne oldu?" diye sordu Asher.

Başımı iki yana salladım. "Oraya geliyorum. Daniel ama ürkekliği bırak."

"Annemle uğraşmaktansa bardaki bütün adamlarla kavga etmeyi tercih ederim," dedi.

"Eğer yeterince olay çıkartırsa, bu şansı elde edebilirsin." Telefonu kapattım. "Buna inanamıyorum."

"Neye?" diye sordu Asher yeniden.

Olabildiğince çabuk açıkladım. Daniel ve Bayan Zeeman yakınlardaki bir otelde kalıyordu çünkü Richard, etrafta bu kadar çok şekil değiştirici dolaşırken onların kulübelere gelmelerini istememişti. Şimdiye kadar çoktan eve yollamış olmalarını diliyordum.

Kanlı bluzumu değiştirsem iyi olacaktı ama vakit yoktu. Kötülere dinleme yoktu.

Şimdi Richard'la ne yapacağımı bulmalıydım. O da gelmek isteyecekti ve onun Bayan Betty Schaffer'ın yanına yaklaşmasını istemiyordum.

Yasal olarak, bara girip, yanına bile oturabilirdi yani uzak durmasını söyleyen bir mahkeme emri yoktu ama eğer şerif kasabadan gitmeye hazırlanmadığımızı fark ederse, Richard'ı demir parmaklıkların arkasına sokmak için bulduğu ilk fırsatı değerlendirirdi. Richard'ın hapsi ikinci ziyaretinin ilki kadar hoş olacağını zannetmiyordum. Bugünkü pusuları geri tepmişti ve şu anda rahatsız ve korku içinde olmalıydılar. Bu sefer Richard'a kesinlikle zarar verirlerdi. Kahretsin, annesine bile zarar verebilirlerdi. Charlotte Zeeman'la konuşmam gerekiyordu. Düşününce, Daniel'e hak vermiştim. Annesiyle konuşmaktansa top yekun bir bar kavgasına girmeyi tercih ederdim, neyse en azından hiçbir zaman benim kayınvalidem olmayacaktı. Eğer bu gece onu hırpalamak zorunda kalırsam, bu en azından rahatlatıcı olurdu.

11

Richard ve ben tavizler verip, anlaşmıştık. O, geliyordu ama arabada kalacağına söz vermişti. Ben, onun arabada kaldığına emin olmaları için yanıma, Shang-Da, Jamil ve Jason'ı almıştım, gerçi işler kızışırsa -bu onun için iyi olmasa bile- beni değil de, Richard'ı dinleyeceklerini düşünüyordum. Yapabileceğimin en iyisi buydu. Bazı geceler elimde ne varsa onun yeterli olması gerekiyordu.

Duyduğum en kötü isme sahip olan, Mutlu Kovboy, otobanın üzerindeydi. İki katlı binanın uzun bir kulübe gibi görünmesi gerekiyordu ama öyle değildi. Belki de tabelasının üzerindeki sırtında sürücüsü de olan neon at yüzündendi. Işıklar, at sanki şaha kalkıp iniyormuş gibi yanıp sönüyordu, beraberinde kovboyun kolu ve şapkası da oynuyordu. Neon atın üzerinde kovboy, pek de mutlu görünmüyordu ya da belki bana öyle gelmişti. Ben kesinlikle burada olduğum için mutlu değildim.

Richard, dört çarpı dördünü kullanıyordu. Sonunda saçını kurutmayı başarmıştı. Saçları gür ve dalgalı bir şekilde

yüzüne ve omuzlarına dökülmüştü. Yumuşak görünüyordu, elinizi içinden geçirmek istiyordunuz ya da belki yine, sadece ben istiyordum. Üzerine düz yeşil tişört giyip kotunun içine sokmuştu ve ayağında beyaz koşu ayakkabıları vardı.

Jamil ve Shang-Da önde oturuyorlardı. Jamil'in üzerinde hâlâ kesik *smiley* tişörtü vardı ama Shang-Da üzerini değiştirmişti. Yumuşak deri loafırlarından, kemerli kumaş pantolonuna, beyaz ipek tişörtü dışında, düzgün kesimli ceketine kadar siyahlar içindeydi. Kısa siyah saçlarını, jöleleyip, üstlerini dikleştirmişti. Kıyafeti ve saçlarıyla uyum içindeydi, çok rahat görünüyordu. Mutlu Kovboy'da çok garip görünecekti. Elbette, boyu bir seksenin üzerinde ve Çinli olunca, ortama uyum sağlama konusunda biraz geride kalıyordu. Belki de o da Jamil gibi uyum sağlamaya çalışmaktan sıkılmıştı.

Bu yüzden, takımı içinde hâlâ en olgun görünen Jason da bizimle gelmişti. Nathaniel de gelmek istemişti ama o, bara girecek yaşta değildi. Henüz Zane'in gergin durumlarda nasıl tepkiler verdiğini bilmediğim için ve Cherry'e karşı hep gereğinden fazla korumacı davrandığım için, sadece Jason gelmişti.

"Eğer on beş dakika içinde çıkmazsanız, biz içeriye geliyoruz," dedi Richard.

"Otuz dakika," dedim. Richard'ın Bayan Betty Schaffer'ın yanına gitmesini istemiyordum.

"On beş," dedi, sesi çok ama çok hafif ve ciddi çıkmıştı. Bu ses tonunu biliyordum. Alabileceğim bütün tavizi almıştım.

"Peki ama şunu unutma eğer bu gece hapse girersen, berabcrinde annen de girebilir."

Gözleri büyüdü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Charlotte, küçük oğlunu hapse götürülürken görürse ne yapar zannediyorsun?"

Bunu biraz düşündü, sonra başını eğdi. Alnını direksiyona dayadı. "Benim için kavga çıkartır."

"Kesinlikle."

Başını kaldırıp bana baktı. "Onun için kendimi tutacağım."

Gülümsedim. "Benim için yapamayacağını biliyorum." O, cevap veremeden arabadan çıktım.

Jason peşimdeydi. Kravatını düzeltmiş, ceketinin üst düğmesini iliklemişti. Ayrıca bir bebeğinki kadar yumuşak saçlarını yatırmayı denemişti ama bütün çabalarına rağmen oradan buradan parçalar dağılmıştı. Saçları çok düz ve yumuşaktı ve biraz daha kısa ya da uzun olsa çok daha iyi görünürdü ama hey, o benim saçım değildi.

Kapıdaki koyu mavi tişörtlü, kaslı adam tarafından ikimize de kimlik soruldu. İçerideki kalabalık neredeyse ortadan ikiye ayrılmıştı. Dar kotlu, kovboy çizmeli bir grup ve kısa etekli, takım elbise ceketli bir diğer grup vardı. Bazı grupların birbirine karıştığı noktalarda kadınlarda kovboy çizmesi ve kısa etek vardı veya bazı ceketliler, altlarına kot pantolon giymişti. Burası yirmi beş kilometre içinde alkollü içki satan tek yerdi. Cuma gecesi başka nereye gidilirdi? Ben ay ışığında yürümeyi tercih ederdim ayrıca ben içki içmiyordum. Düşününce dans da etmiyordum ama Jean Claude bunu değiştirmeye çalışıyordu. Nereye dönsem bir çürümüşlük vardı.

Sahnedeki grubun çaldığı *country* müzik o kadar gürültülüydü ki *hard rock*da sayılabilirdi. Sigara dumanı ortama geceleyin çöken sis gibi sinmişti. Giriş biraz yüksek bir platform gibiydi, böylece içeriye girince, bedenlerden oluşan

denize dalmadan önce, içeridekileri görebiliyordunuz. Charlotte benden birkaç santim daha kısa olduğu için onu görmeye çalışmadım bile. Daniel'i aradım.

Etrafta boyu bir seksenin üzerinde, bronz tenli, dalgalı saçları omuzlarına kadar uzanan kaç adam olabilirdi ki? Düşündüğünüzden fazlaydı.

Sonunda onu barın yanında gördüm çünkü bana el sallıyordu. Ayrıca uzun saçlarını arkasında çok sıkı bir at kuyruğu yapıp toplamıştı, göz gezdirmem, bu yüzden işe yaramamıştı. Saçları Richard'ınkiyle aynıydı sadece onunki daha bariz bir kahverengiydi, kestane renginin parlak bir tonuydu. Teni ağabeyinin teniyle aynı tondaydı. Aynı yüksek elmacık kemikleri, aynı saf kahverengi gözler, çenedeki gamze bile aynıydı. Richard'ın omuzları ve göğsü biraz daha genişti, fiziksel olarak biraz daha gösterişliydi ama onun dışında benzerlikleri neredeyse ürkütücüydü. Bütün kardeşleri birbirine benziyordu. Richard'dan büyük olan iki tanesi saçlarını kesmişti, birisi neredeyse sarışındı ve babalarının saçı biraz kırlaşmıştı ama beş Zeeman aynı odada olursa, tam bir testosteron ziyafeti oluyordu.

Ve bu erkeksi zarafetin annesi oğlundan yaklaşık iki metre ötede duruyordu. Charlotte Zeeman'ın yüzünü çerçeveleyen kısa sarı saçları onu bildiğim yaşından en az on yaş daha genç gösteriyordu. Kumaş pantolonunun üzerine tereyağı sarısı bir ceket giymişti. Ayrıca parmağını uzun boylu sarışın bir kadının göğsüne dayamıştı.

Diğer kadının dağınık, kıvırcık sarı saçları vardı ama ne rengin, ne de kıvrımların gerçek olmadığına bahse girerdim. Kadın Betty Schaffer olmalıydı ve isim ona uymuyordu. Daha çok adı Farralı ya da Tiffany olmalıymış gibi duruyordu.

Kalabalığın arasına daldım, Jason peşimdeydi. Kalabalık, yolu yarılayıncaya kadar özür dilemekten vazgeçirtip, insanları itmeye başlatacak kadar aşırıydı.

Ekose iş gömleği giyen bir adam omzumdan tutup beni durdurdu. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim, küçük hanım?"

Uzanıp Jason'ın elini tuttum. Görebileceği bir yere kaldırdım. "Kusura bakma. Geç kaldın." Jason'ı, Cuma gecesi bara girerken beraberimde getirmemin birden fazla sebebi vardı.

Adam, Jason'a baktı, başını iyice eğmiş, boyunun ne kadar uzun olduğunu gösteriyordu. "Belki daha büyük bir şey istersin?"

"Ben küçük tercih ederim. Oral seks daha kolay oluyor," dedim, yüzüm çok ciddiydi.

Adamı dili tutulmuş halde bıraktık. Jason o kadar çok gülüyordu ki, ayakta zor duruyordu. Onu elinden tutup, kalabalığın arasında çektim. Elini tutmak, diğer meraklı erkekler için bir işaret olmuş gibiydi.

Kalabalık, barın etrafında azalıyordu. İnsanlar Charlotte, Betty ve Daniel'in etrafında yarım daire şeklinde bir alan açılacak şekilde çekilmişti. Daniel annesinin arkasına geçmişti. Ellerini omuzlarına koymuş, onu geride tutmaya çalışıyordu. Charlotte, sert bir şekilde omuzlarını silkip, ondan kurtuldu. Daniel de onun bunu yapmasına izin verdi.

Charlotte kadının yüzüne bakıyordu. Onlara, grubun çaldığı müziğin arasından, "Yalancı... fahişe, oğlum... tecavüzcü..." kelimelerini duyacak kadar yakındım.

Betty uzun boyluydu ama ince topuklu ayakkabıları boyunu bir seksenin üzerine çıkartmıştı. Kotu sanki üzerine boyanmış gibiydi, döpiyes bluzu giymişti ve içinde sutyen

yoktu. Göğüsleri durumu kurtaracak kadar ufaktı ama hâlâ belirgindi ve öyle olması gerekiyordu. Bir kovboy fahişe gibi görünüyordu ve Richard onunla çıkmıştı. Bu, onu gözümden düşürmüştü.

Kapıda bize kimliklerimizi soran adamla ayın tişörtlerden giyen iki iri adam kalabalığın kıyısında duruyordu. Galiba Charlotte onları şaşırtmıştı. Charlotte ufak tefek bir kadındı ve henüz hiç kimseye vurmamıştı. Ayrıca genel kalabalıktan daha yaşlıca görünüyordu ama gerçekten birisinin annesiymiş gibi değildi.

Sonunda Betty dayanamadı. O da, "O yaptı, tecavüzcü, piç," gibi kelimeler söyleyerek bağırmaya başladı.

Jason'ın elini bıraktım ve yanlarına yürüdüm. İkisi de bana bakarken Charlotte neredeyse şaşırmış görünüyordu. Büyük bal rengi gözleri büyüdü. Sanki buraya geldiğimi ona hiç kimse söylememiş gibi, bana "Anita," dedi.

Gülümsedim. "Selam, Charlotte. Biraz dışarıda konuşabilir miyiz?" Yüzümü sadece onun duyabileceği kadar yaklaştırmıştım.

Başıyla reddetti. "Richard hakkında yalan söyleyen fahişe bu."

Başımla onayladım. "Biliyorum. Yine de, hadi dışarıya çıkalım."

Charlotte yine başıyla reddetti. "O doğruyu söyleyinceye kadar gitmiyorum. Richard ona tecavüz etmedi."

Yüzlerimiz birbirine neredeyse değecekken, sesimizi duyurmak için bağırıyorduk. "Elbette, o yapmadı. Su ıslaktır, gökyüzü de mavi ve Richard bir tecavüzcü değildir."

Charlotte bana baktı. "Ona inanıyorsun."

Başımla onayladım. "Onu hapisten çıkarttım. Dışarıda seni bekliyor."

Gözleri daha da büyüdü, sonra gülümsedi ve hoş bir gülümsemeydi. İnsanı parmak uçlarına kadar ısıtan türde bir gülümsemeydi. Charlotte böyle birisiydi. O mutluyken, etrafındaki herkes mutlu olurdu. O mutlu değilken... şey, bu da etrafa yayılırdı.

"Hadi gidip, Richard'ı görelim," diye fısıldadım kulağına.

Dönmüş kalabalığın arasına dalacaktım ki, bir şaşkınlık sesi duyuldu. Dönünce Betty Schaffer'ın yerde ve birasının üzerinde dökülmüş olduğunu gördüm. Betty, Charlotte'a tokat atmıştı. Charlotte da ona karışık vermişti ama o, tokat yerine yumruğunu savurmuştu.

Betty bir anda poposunun üzerine düşmüş, gözlerini kırpıştırarak bize bakıyordu.

Charlotte işi bitirmek için atılınca, korumalar harekete geçti. Ben Charlotte'u omzuma aldım. Göründüğünden daha ağırdı ve debeleniyordu ve pek çok kadının aksine, debelenme konusunda iyiydi. Ben Charlotte'a zarar vermemeye çalışıyordum ama o aynı şekilde davranmıyordu. Bana diz attı ve ben de onu yere fırlattım.

Bir süre yerde kaldı, nefesi kesilmiş, bana bakıyordu. Daniel kalkması için yardım etmek amacıyla atıldı ama ben ellerimi göğsüne koyup, onu durdurdum. "Hayır."

Garip bir gitar sesiyle grup susmuştu. Bir anlık sessizlik içinde sesim çok fazla çıkmıştı. "Buradan ya kendi başına çıkarsın ya da baygın halde seni taşırız, Charlotte. Seçim senin; ama çıkıyorsun."

Tek dizimin üzerine çöktüm, dikkatliydim çünkü Charlotte bir kadın gibi dövüşmüyordu. Sesimi sadece onun duyabileceği kadar hafiflettim. "Birkaç dakika içinde Richard buraya gelip, neler olduğuna bakacak. Eğer, yeniden onun yanına gelirse, polisler kefaletini iptal ederler ve onu yeni-

den içeriye tıkarlar." Bunun bir kısmı doğruydu. Yasal olarak, Richard istediği bara girebilirdi ama Charlotte'un bunu bilmediğine bahse girerdim. Kanunlara bağlı pek çok vatandaş da bilmezdi.

Charlotte bana biraz daha baktı, sonra elini uzattı. Ayağa kalkmasına yardım ettim, hâlâ dikkatliydim çünk bir kere tepesi atarsa, çok tehlikeli oluyordu. Açıkçası, tepesini attırmak kolay değildi ama bir kere o noktaya gelirse o zaman herkesin kendi başının çaresine bakması gerekiyordu.

Ayağa kalkmasına yardım etmeme izin verdi ve bana saldırmaya çalışmadı. Bu, bir gelişmeydi. Daniel ve Jason peşimizdeyken, kalabalığın arasından geçtik. Kapıya doğru ilerlerken hiç kimse bize yaklaşmadı. Bakıyorlardı ama önümüze geçmediler.

Kapıdaki koruma, "Buraya bir daha giremez," dedi.

Charlotte bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben omzundan yakaladım. "Merak etme. Gelmeyecek."

Adam Charlotte'a baktı ve başını yukarı aşağı salladı.

Otoparka ilerlerken ondan üç adım gerideydim. İç güdü diyebilirdiniz. Bir anda döndü ve galiba bana vuracaktı ama ondan uzaktaydım. Bana, halojen lambaların ışığıyla rengi daha da açılmış, büyük bal rengi gözleriyle baktı. "Bana bir daha elini sürme," dedi.

"Richard'ın kızgın kız arkadaşı değil de, onun annesiymiş gibi davranırsan, bunu yapmam."

"Buna nasıl cüret edersin!" dedi. Bana doğru ilerledi. Ondan uzaklaştım. Bir bar otoparkında, Richard'ın annesiyle yumruk yumruğa kavga etmeye niyetli değildim.

"Eğer Bayan Saçları Oksijenli Su ile Sarartılmış'ın hakkından gelecek birisi varsa, o da benim."

Son söylediğim, onu olduğu yerde durdurdu. Öylece durdu ve bana baktı. Neredeyse aklının yerine geldiğini görebilirdiniz. "Ama sen artık onunla çıkmıyorsun. Bu, seni neden ilgilendiriyor?"

"Altmış dört bin dolarlık soru da bu, değil mi?" dedim.

Charlotte bir anda gülümsedi. "Oğluma direnemeyeceğini biliyordum. Ona hiç kimse direnemez."

"Eğer o gördüğü herkesle çıkmaya devam ederse, ben direnebilirim."

Kaşların çattı. "Richard'ın o şeyle çıktığına inanamıyorum," dedi.

İkimiz de döndük ve Richard'ın bize doğru yürüyüşünü seyrettik. İkimizin yüzünde de neredeyse aynı ifade vardı. İkimiz de Bayan Schaffer'ı onaylamamıştık – hem de hiç.

Charlotte'un ilk kelimeleri, "O kadınla çıktığına inanamıyorum. O bir fahişe," oldu.

Richard benimle olduğundan daha utanmış gibi göründü. "Ne olduğunu biliyorum."

"Onunla seviştin mi?"

"Anne!"

"Bana *anne* deme, Richard Alaric Zeeman."

"Alaric," dedim.

Richard yan gözle bana kaşlarını çattı, sonra annesine döndü. "Hayır, Betty'le hiç yatmadım."

Richard onunla hiç cinsel birleşme yaşamadığını söylüyordu. Charlotte bu söylediğini, aynı benim ilk düşündüğüm gibi hiçbir şekilde cinsellikle ilgili bir şey olmadı şeklinde algılayacaktı. Jamil'in alternatifler olduğunu söylediğini hatırladım ama sessiz kaldım. Charlotte'u üzmek istemiyordum ve kendim de bilmek istemiyordum.

"Şey en azından bu da bir şeydir," dedi Charlotte. Richard'a doğru yürüdü, tişörtünün ön tarafını okşadı, sonra başını öne eğdi ve ağladığını fark ettim.

Eğer beni ısırsaydı ancak bu kadar şaşırırdım, belki de daha az şaşırırdım.

Richard'ın yüzü, ümitsiz bir şekilde asıldı. Bana sanki yardım ister gibi baktı ve ben geri çekildim. Başımı iki yana salladım. Ağlayan kadınlar konusunda ondan daha iyi değildim, hatta belki daha kötüydüm.

Richard, ona sarıldı. Charlotte, "Sen o pis hapishanedeyken, senin için o kadar endişelendim ki," diye mırıldandı.

Onları duyamayacağım bir yere geri çekildim ve Daniel de benimle geldi. O da onlara katılmaya pek hevesli değildi. Elbette, Charlotte'un, Daniel'in erkekliğini elinden alması için ağlamasına gerek yoktu.

"Sağ ol, Anita," dedi Daniel.

Ona baktım. Üzerinde Richard'ın kırmızı atletlerinden birisinin neredeyse aynısından vardı. Anladığım kadarıyla zaten aynısıydı. Bronz tenli, yakışıklı ve büyümüş görünüyordu. "Yanında anne ve baban olmadığı zamanlarda çok kendine güvenir görünüyorsun. Neden?"

Omuz silkti. "Herkes öyle değil midir?"

Başımla reddettim. "Hayır."

Jason yanımıza geldi. O da benimle beraber, "Hayır," dedi. Sonra güldü. "Elbette, benim annem, ben ne yapmış olursam olayım bir bar kavgasına karışmazdı. O çok...mutaassıp şahsiyetlidir."

"Mutaassıp mı?" dedim.

"Eski oda arkadaşımın, her-gün-bir-kelime-öğrenin takvimlerinde vardı," dedi Jason.

"Yeniden okumaya başlamışsın," dedim.

Başını öne eğdi, sıkılmış görünüyordu, hatta gözlerini çevirip, sırıttı. Hem utanmış, hem de tamamen şirin bir hareketti, beni güldürdü. "Günde yirmi dört saat, kan verip, seks yapamam. Lanetliler Sirki'nde televizyon da yok."

"Ya olsaydı?" diye sordum.

"Yine de okurdum ama bunu hiç kimseye söyleme."

Ellerimi omuzlarına koydum. "Sırrını saklayacağım."

Daniel de kollarını Jason'ın omuzlarına koydu ve "Ben de bir kelimesini bile söylemeyeceğim," dedi.

Kol kola, dört çarpı dörde yürüdük. "Eğer Anita ortada olsaydı, bu mükemmel olurdu," dedi Jason.

Daniel olduğu yerde durdu, Jason'a bakıyordu. Ben ikisinden de uzaklaştım. "Ne zaman duracağını bilmiyorsun değil mi, Jason?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Richard bize doğru yürüdü. Daniel'i annesinin yanına gönderdi ve Daniel emri tartışmadı. Jason'ı da arabaya gönderdi ve Jason da tartışmadı. Ben durmuş, bir anda ciddileşmiş yüzüne baktım, bana vereceği emirlerin ne olacağını düşünüyordum ve emirleri tartışacağıma bahse girerdim.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Daniel'le gidip annemi sakinleştirmem gerek."

"Bir *aman*ın geldiğini hissediyorum," dedim.

Gülümsedi. "*Ama* bu gece lupanıla katılacağım bir seremoni var. Resmî olarak tanıştırılan sürüler arasında dolunayı beraber geçirmek bir gelenektir."

"Ne kadar resmî, yanımda resmî kıyafetlerim yok."

Yüzünde annesinin harika gülümsemesi belirdi. Aynı neşeli havayı taşıyordu. Bulaşıcı bir havası vardı. "O çeşit resmiyetten bahsetmiyorum, Anita. Yapılması gereken ayinler var."

"Ayin mi, nasıl yani?" diye sordu. Soruş şeklim bana bile şüpheci gelmişti.

Bana sarıldı, öylesine yapılmış, erkek-kız arkadaş sarılmasından çok, seni-gördüğüme-sevindim tarzı bir sarılıştı. "Seni özledim, Anita."

Ondan uzaklaştım. "Şüpheci bir yorum yapıyorum ve sen beni özlediğini söylüyorsun. Bunu anlamadım, Richard."

"Seni, her şeyini seviyorum, Anita, şüpheci yanlarını bile."

Başımı iki yana salladım. "İşe geri dönelim, Richard. Ne çeşit ayinler?"

Gülümsemesi kayboldu, gözlerindeki neşe gidiyordu. Bir anda çok üzgün göründü ve bunu geriye alıp, onun yeniden gülümsemesini istedim ama öyle yapamadım. Artık beraber takılmıyorduk ve o, kovboy fahişe, Bayan Schaffercık ile çıkıyordu. Bunu anlayamamıştım. O beni Lucy'den daha çok şaşırtmıştı.

"Biraz annemin yanında kalmalıyım. Jamil ve Shang-Da sana bu gece lupam olarak neler yapman gerektiğini açıklarlar."

Başımı iki yana salladım. "Korumalarından birisi seninle kalıyor, Richard. Hangisi olduğu önemli değil ama yalnız gidemezsin."

"Annem onu teselli etmeye aileden olmayan birisinin gelmesini anlamayacaktır," dedi Richard.

"Bana anasının kuzuluğu yapma, Richard. Bunu Daniel bir gece için yetecek kadar yaptı. Nasıl istersen öyle açıkla ama seni arkanı kollayacak birisi olmadan yollamam."

Bana baktı, yakışıklı yüzü ciddi ve kendini beğenmişti. "Ben Ulfric'im, Anita. Sen değilsin."

"Evet, sen Ulfricsin, Richard. Yönetim sende, tamam, o zaman bu işi doğru düzgün yap."

"Bu da ne demek?"

"Bu, eğer kötü adamlar senin bu gece gitmeyeceğini öğrenirlerse, yarın gidip gitmeyeceğini görmek için beklemeyecekleri anlamına geliyor. İçlerinden birisi biraz heveslenip, sana zarar verebilir."

"Eğer mermiler gümüş değilse, beni öldüremezler."

"Ve bir çifte ateşinden kurtulunca bunu annene nasıl açıklayacaksın?" diye sordum.

Yan gözle annesine ve Daniel'e baktı. "Keserken kemiğe kadar iniyorsun değil mi?" dedi.

"Bu zaman kazandırıyor," dedim.

Bana geri döndü. Gözleri kızgınlıktan koyulaşmıştı, yüzü incelmişti. "Seni seviyorum, Anita ama bazen senden pek hoşlanmıyorum."

"Burada hoşlanmadığın ben değilim, en azından bu konuda. Anneciğinin senin bir şekil değiştirici, bir canavar olduğunu öğrenmesinden çok korkuyorsun."

"Ona böyle deme."

"Kusura bakma. Ama yine de bu doğru. Bence Charlotte'u küçümsüyorsun. Sen onun oğlusun ve o seni seviyor."

Başını iki yana salladı. "Onun bilmesini istemiyorum."

"Peki ama yanına bir koruma al. Annene polis gelip başına dert açarsa diye destek olarak geldiğini söyle? Zaten bu doğru."

"Öyle sayılır," dedi Richard.

"En iyi yalanlar bir kısmı doğru olanlardır, Richard."

"Yalan söylemede benden daha iyisin," dedi. Sözlerinde bir kızgınlık aradım ama hiçbir şey yoktu. Gözlerini boş ve hüzünlü bırakan, bir tespitti.

Özür dilemekten bıkmıştım o yüzden dilemedim. "Onların arabasıyla gitmek istiyorsan, ben dört çarpı dördü kulübelere götürebilirim.

Başıyla onayladı. "Yanıma Shang-Da'yı alırım. O, senden pek hoşlanmıyor."

"Bugünkü kavgadan sonra, bana biraz ısınmıştır diye düşünüyordum," dedim.

"Hâlâ senin bana ihanet ettiğini düşünüyor," dedi Richard.

Bu konuya hiç girmedim bile. "Peki, ben yanıma Jason ve Jamil'i alırım. Bana kurtadam adabı hakkında bilgi verirler."

"Jason fazla yardımcı olamayacaktır. O, hiç sağlıklı bir sürünün üyesi olmadı."

"Bu da ne demek?" diye sordum.

"Bu eski lupamız sadist bir fahişeydi demek, hepimiz birbirimizden korkuyorduk. Normal bir sürüde dokunmak daha serbesttir, ilişkiler daha sıradandır."

"Nasıl dokunmak serbesttir?" diye sordum.

Gülümsedi, neredeyse üzgün bir gülümsemeydi. "Jamil'le konuş. O sana ve Jason'a öğretir." Bunu önceden düşünmüş gibiydi.

"Ya leoparadamlar ve vampirlere ne olacak?"

"Bunu Verne'e zaten sordum. Onlar bu gece konuklarımız."

"Büyük mutlu bir aile olduk," dedim.

Richard bana baktı. Uzun inceleyici bir bakıştı. Gözlerine bakıp, bakışlarımı kaçırmamak için çaba sarf etmem gerekti. "Öyle olabilirdi, Anita, gerçekten olabilirdi." Bunu söyledi, arkasını döndü ve annesiyle, kardeşinin yanına yürüdü.

Gidişini seyrettim ve sonı bir yorum yapıp yapmayacağımdan emin değildim. Eskiden neden benimle takıldığını merak ediyordum ama annesiyle tanışınca, sebebini anlamıştım. Charlotte'la, neden her hangi bir konuda ya tamamen hem fikir ya da tamamen zıt fikirlerde olduğumuzu anlamam üç Pazar yemeği sürmüştü. Birbirimize çok benziyorduk. Bir aile de, kurt sürüsü gibiydi, eğer çok fazla alfa olursa parçalanırdı. Sadece Richard'ın ağabeyi, Glenn şu anda evliydi, karısı ve Charlotte devamlı tartışıyordu. Aaron duldu. Bana söylendiğine göre, Charlotte'la Aaron'un merhum eşi arasındaki kavgalar efsaneviymiş. Hepsi gidip anneleri gibi birisiyle evlenmişti. Glenn'in eşi saf kan bir Navajo yerlisiydi, fakat yine de ufak tefek ve güçlüydü. Zeeman erkeklerinin ufak tefek ve güçlü kadınlara zaafı var gibiydi.

En büyükleri ve tek kız olan Beverly, tamamen dominanttı. Glenn ve Aaron'un anlattıklarına göre, ergenlik döneminde o ve Charlotte devamlı kavga halindeymişler. Bev sakinleşmiş, üniversiteye gitmiş, evlenmiş ve beşinci çocuğuna hamileydi. Dört oğlu vardı ve son bir kere daha kız olması için denemişti.

Richard'ın ailesine dikkat etmiştim çünkü akraba olacağımızı düşünüyordum. Görünüşe göre bu asla olmayacaktı. Aman, neyse. Kendi ailemle zaten yeterince derdim vardı. Kimin ikinci bir taneye ihtiyacı vardı?

12

Odamda oturmuş kurtadam adabı hakkındaki dersi dinliyorduk. Ben yatağın ayak ucunda oturuyordum, Cherry yanımdaydı, nihayet siyah makyajını temizlemişti, yüzü aydınlık ve genç görünüyordu, yanaklarına altın rengi çiller serpilmişti. Benimle aynı yaşta, yani yirmi beş yaşında olduğunu biliyordum ama daha genç görünüyordu. Şu haliyle sanki kendinden daha genç, daha masum kuzenine dönüşmüş gibiydi. Bu illüzyona üzerindeki yeni kıyafetler de yardımcı olmuştu. Üzerine rengi solmuş bir kot ve büyük boy tişört giymişti. Bu, içindeyken şekil değiştirmeye aldırmayacağınız türden bir kıyafetti. Dolunay bu kadar yakınken bazen kendilerini kaptırıp erken şekil değiştirebiliyorlardı. Bana öyle söylemişlerdi. Öyle olduğunu görmüştüm.

Zane karşı duvara yaslanmıştı, üzerinde dizleri erimiş, eski bir kot dışında bir şey yoktu. Göğüs küpesi duruyordu. Çıplak göğsünde çok göze batıyordu.

Jason, hayatına kot pantolon olarak başlamış bir şort giymişti. Şortun paçaları, sanki birisi eliyle yolmuş gibi, püskül-

lenmişti. Onun dışında sadece ayağındaki eski koşu ayakkabıları vardı, çorap bile yoktu. Yüz üstü yatmıştı, başı bize dönüktü, yastıklarımdan birisini başının altına toplamıştı, dizlerini bükmüş, Jamil'i dinlerken ayaklarını sallıyordu.

Jamil, üzerinde *smiley* olan küçük tişörtünün içinde, bir ileri, bir geri dolaşıyordu. Kapıda ayakkabılarını çıkartmıştı, pürüzsüz, esmer ayakları üzerinde yürüyordu. Sadece yürürken bile etrafa az da olsa enerji yayıyordu. Ay neredeyse dolunaydı ve enerjinin dışarı çıkması kolaylaşmıştı.

Bu derse, Nathaniel'i de dahil etmeyi düşünmüştük ama onu bulamamıştık. Bu pek hoşuma gitmemişti. Bütün herkesi etrafa salıp, onu aramaya hazırlanırken, Zane onu dişi kurtadamlardan birisiyle giderken gördüğünü söylemişti. İkisinin beraber vakit geçirmek için gittiğini imâ etmişti. Yani, aramaya gerek yoktu ama bu hoşuma gitmemişti. Tam olarak neyin hoşuma gitmediğini bilmiyordum ama hoşuma gitmemişti.

Nathaniel'in bazı temel selamlaşmaları öğrenmesi gerekiyordu çünkü o benimdi. Daha önce hiç kimse aynı zamanda bir leopar pardına Nimir-ra'lik yapan bir lupayla tanışmamıştı ama Verne leoparların da dahil olmasına karar vermişti çünkü onlar benimdi. Yani onların da biraz selamlaşma dersine ihtiyaçları vardı. Damian ve Asher'ı, Nathaniel'i bulmaları için göndermiştim. Verne'in sürüsündeki hiç kimse vampirlerin resmî karşılamaya katılmalarını beklemiyordu. Aslında kurtadamlar, teklif etmediği sürece vampirlerin onlara dokunmamaları istenmişti.

Yani sadece dördümüz Jamil'in volta atışını seyrediyorduk. Sonunda önümde durdu. "Ayağa kalk."

Söylediği, bana hoşuma gidenden daha fazla bir şekilde emir gibi gelmişti ama ayağa kalktım, ona bakıyordum.

"Richard, üniversitede biyoloji okuduğunu söyledi."

Beklediğim şekilde bir açılış değildi ama başımla onayladım. "Olağandışı Biyoloji, evet."

"Doğal kurtlar hakkında ne kadar bilgin var?"

"Mech'in kitaplarını okumuştum," dedim.

Jamil'in gözleri biraz büyüdü. "L. David Mech mi?"

"Evet, şaşırmış gibisin. O, kurt davranışları konusundaki otoritelerden birisidir."

"Onun kitaplarını neden okudun ki?" diye sordu Jamil.

Omuz silktim. "Ben bir kurtadam sürüsünün lupasıyım ama kurtadam değilim. Kurtadamlarla ilgili iyi kitaplar yok, o yüzden en iyi araştırma alanı kurtlardı.

"Başka ne okudun."

"Barry Holstun Lopez'in, *Kurtlar ve İnsanlar Hakkında adlı* kitabını. Birkaç kitap daha ama bulduklarım içinde en iyileri onlardı."

Jamil gülümsedi, dişleri de görünmüştü. "Bu işimi çok kolaylaştırdı."

Ona kaşlarımı çattım.

"Resmî selamlaşma, birbirine dost iki kurdun birbirini selamlamasıyla aynıdır. Önemli olan burnu, şuraya getirmektir," nazikçe, kulağımın arkasında kalan saçlarıma dokundu.

"Gerçek kurtların yaptığı gibi yanağınızı karşınızdakinin yanağına mı sürtüyor? Yani insan formundayken, kurtlardaki iz bırakmaya yarayan koku bezleriniz yok."

Bana baktı, ciddiydi, neredeyse başıyla onaylıyordu. "Evet, insan formunda olsak bile yanaklarımızı sürtüyoruz. Sonra burnunu kulağın arkasındaki saça yaslıyorsun."

"Verne'in sürüsünde kaç kişi var?" diye sordum.

"Elli iki kurt," dedi Jamil.

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Lütfen bana her birisiyle yanak sürtüşeceğimizi söyleme."

Jamil gülümsedi ama gözleri ciddiydi. Bir şey düşünüyordu. Ben ne olduğunu bilmek istiyordum. "Hepsiyle değil, sadece alfalarla."

"Kaç kişiler?"

"Dokuz," dedi.

"Yapılabilir, sanırım." Düşünceli yüzüne baktım ve "Seni bu kadar düşündüren nedir, Jamil?" diye sordum.

Bana gözlerin kırptı. "Ne?"

"Bana 'hiçbir şey' deme. Beş dakika önce her zamankinden daha düşünceli ve ciddi oldun. Neden?"

Bana baktı. Koyu renkli gözlerindeki konsantrasyona neredeyse dokunabilirdim. "Doğal kurtlar hakkında bu kadar araştırma yapmandan etkilendim."

"*Doğal kurt* terimini bu üçüncü kullanışın. Bunu daha önce hiç duymamıştım."

Jason yatakta dönüp, ayağa kalktı. "Bizler arada bir kurda dönüşürüz. Biz normal değiliz."

Jamil'e baktım ve o da başıyla onayladı.

"Yani sizlere kurt demek bir hakaret mi?"

"Evet," dedi Jamil.

"Dikkat etmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordum.

Jamil, Jason'a baktı. Birbirlerine, kendimi dışlanmış hissettirecek bir şekilde baktılar. Sanki, kimsenin bana söylemediği nahoş bir sürpriz olacaktı.

"Ne?"

"Şu selamlaşmayı yapalım," dedi Jamil.

"Siz benden ne saklıyorsunuz?"

Jason güldü. "Ona söyle."

Jamil'in boğazından kalın bir hırıltı yükseldi. Sadece ses bile kollarımdaki tüyleri ürpertti. "Ben Sköll'üm, senin lukoi arasında bir adın bile yok. Senin sesin sadece mağaramızın dışında bir rüzgâr."

Jason ona iki adım yaklaştı. "Ağaçlar bile rüzgârın önünde eğilirler," dedi. Söylediği Jason için çok ciddi bir şeydi.

"Güzel. Bazı lukoi sözlerini biliyorsun."

"Birbirimize dokunmaktan korkardık ama konuşmaktan korkmazdık," dedi Jason.

Zane duvardan doğruldu, aralarına yürüdü, bana yakın duruyordu. "Ay yükseliyor. Zaman geçiyor."

Hepsine doğru kaşlarımı çattım. "Nasıl çözeceğimi bilmediğim bir şifreyle konuşuyor gibisiniz."

"Görünüşe göre, lukoi ve pard arasında bazı sözlerimiz ortakmış," dedi Jamil.

"Harika, kurtlarla leoparların ortak yönleri varmış. Şimdi ne olacak?"

"Beni selamla," dedi Jamil.

"Tamam. Ben lupayım. Sen sadece, Sköll, yani korumasın. Ben senin üstünüm, o yüzden önce sen bana yüzünü ve boğazını sunacaksın," dedim.

"O sizin lupanız ve bizim Nimir-ramız, yani bu sizin Ulfric'iniz ile aynı seviyede demektir, bunu istemeye hakkı var," dedi Zane.

Jamil ona hırladı.

Zane arkama geçti, sanki beni kalkan gibi kullanıyordu. Eğer benden neredeyse yirmi beş santim daha uzun olmasaydı, işe yarayabilirdi.

"Seni reddediyor. Karşımda tek başına durmalısın," dedi Jamil.

"Olmaz. Zane benim. Ona maçoluk taslayıp, üzerinde üstünlük kuramazsın," dedim.

Jamil başını iki yana salladı. "Sana sığındı ama sen ona dokunmadın."

Ona kaşlarını çattım. "Ne olmuş?"

Jamil iç çekti. "Bütün o okudukların sana bizimle ilgili hiçbir şey anlatmamış."

"O zaman bana açıkla," dedim.

Jason, "Zane sana yaklaştığında, senin korumanı istiyordu ama sen ona dokunmadın. Bu onun korunma isteğini reddetmen anlamına geliyor," dedi.

Cherry yatakta, elleri kucağında hâlâ hareketsiz duruyordu. "Bu hem kurtlar hem de bizim için geçerli olan kurallardan biridir."

Onlara göz ucuyla bir baktım. "Siz ikiniz bu kadar çok şeyi nereden biliyorsunuz?"

"Raina ve Marcus iş başındayken, bir çok koruma isteğiyle biz ilgileniyorduk," dedi Jason.

"Gabriel, Raina'yla çok zaman geçirirdi. O yüzden biz, leoparadamlar da, kurtlarla çok fazla zaman geçirirdik."

"Peki Zane bana yaklaştığında, ne yapmam gerekiyordu?"

"Onu benden korumak istiyor musun?" diye sordu Jamil.

O uzun ve kaslı gövdeye baktım. Bir likantrop olmasaydı bile, beni adil bir dövüşte korkutabilirdi. Tabii ki, doğa adil bir dövüş olmayacağını garantilemişti çünkü Jamil benden elli kilo daha ağırdı ve uzanabileceği mesafe benimkinden iki kat fazlaydı. Onun kuvveti... Şey, sanırım saydığım sebepler yeterliydi. İkimiz arasında adil bir dövüş olamayacağı kesindi. İşte bu yüzden silah kullanmakta hiçbir sakınca görmüyordum.

"Evet, Zane'i senden korumak isterim. Eğer yapılması gereken buysa yaparım," dedim.

"O zaman dokun ona," dedi Jamil.

Tekrar kaşlarımı çattım. "Biraz daha açıklayıcı olabilir misin?"

"Önemli olan şey dokunmaktır. Nereye ve nasıl olduğu önemli değil," dedi Jamil.

Zane arkamda duruyordu. Sırtım ona değinceye kadar geri geri yürüdüm. Birbirimize değiyorduk. "Yeterli mi?" diye sordum.

Jamil başını iki yana salladı. "Tanrı aşkına, sadece ona dokun." Jason'a eliyle işaret etti. "Benim korumamı iste."

Jason yüzünde bir gülümsemeyle ona doğru ilerledi. Ona çok yakın fakat değmemeye dikkat ederek durdu. Jamil bir kolunu omuzlarına koydu, gayet koruyucu bir hareketti, neredeyse ona sarılmıştı. "İşte, böyle yapacaksın."

"Aynen böyle mi yapılması gerekiyor, yoksa görünebilir herhangi bir yerine dokunsam olur mu?"

Jamil homurdanmayla, üfleme arası bir ses çıkarttı. "Bu işi çok karışık bir hale getiriyorsun."

"Hayır, sen karışık hale getiriyorsun. Sadece soruma cevap versen yeterli olacak," dedim.

"Hayır, sadece bu şekilde olması gerekmiyor ama koruma önerisini insanlara normal görünecek bir şekilde yapma alışkanlığı kazanırsan bu en iyisi olur."

"Neden?" diye sordum.

"Eğer Zane benden halk içinde kaçıyor olsaydı? Seni kalabalığın içinde görseydi ve sana doğru gelseydi. Tek yapman gereken ona sarılmak olurdu veya onu öpebilirdin . O zaman onu koruman altına aldığını anlardım ve insanların hiçbiri ortada bir olay olduğunu anlamazdı bile."

Diğer insanlarla aynı kefeye konmamak konusunda nasıl hissetmem gerektiği konusunda pek emin değildim. Zane'in belini kavrayıp önüme doğru çektim. Üzerine bir şey giyiyor olsa daha rahat olurdum ama bu benim gösterimdi, onun değil. Onu sol kolumla tuttum, sağ kolum serbestti. Silahımın araya sıkışmaması için kendimi de biraz geriye çekmiştim. Kolum Zane'in belinde, biraz geride durur vaziyetteyken kolumun altındaki silah gayet görünür haldeydi. Tehdit etmenin bir çok yolu vardı. "Şimdi mutlu musun?" diye sordum.

Jamil kibar bir şekilde başıyla onayladı.

Jason ondan uzaklaşıp, Zane ve benim yakınıma geldi.

"Jamil, Zane'e onun seni itaatkâr şekilde selamlaması gerektiğini söylediği için kızdı."

"Ve sen de ona hatırlattın," dedi Jamil.

"Ooh. Çok korktum," dedi Jason.

Odaya bir güç akımı yayıldı. Jamil'in kahverengi gözlerinin, parlak sarıya dönüşmesini seyrettim. Jason'a kurt gözleri ile baktı. "Korkacaksın."

Cherry yataktan kaydı, yanıma diz çöktü. Elini bana uzattı ve ben de tuttum. Elimi hızla yaladı, bu selamlaşma sadece leoparlar arasında vardı, sonra narin eli bacağıma kaydı, pantolonuma, küçük, utangaç bir çocukmuş gibi tutundu. Sanki kötü bir şey olacağını düşünüyordu.

Jason'ın leoparadamlar gibi yanıma gelmesini bekledim ama öyle yapmadı. Odada geriledi, Jamil'den uzaklaştı ama yardım istemedi.

"Bunda ne var ki? Sadece yanağını önce Jamil uzatacak, değil mi?"

"Oh, hayır. Bundan çok daha eğlenceli," dedi Jason.

Bunu duyunca kaşlarımı çattım çünkü Jason'ın eğlence anlayışını biliyordum. "Belki de sizden anlayamadığım bir şey istedim.

"Ama istedin ve lupamız olarak bu senin hakkın," dedi Jamil.

Bir pot kırdığımı düşünmeye başlamıştım. İstediğim şey Jamil'in yapmaktan ya da kendisine yapılmasından hoşlanmadığı bir şey olabilirdi. "Buraya ilk geldiğimizde öyle götlükler yapmasaydın, Jamil, büyük ihtimalle buna devam etmezdim."

"Ama..." dedi.

"Ama sana karşı geri çekilmem."

"Hiç kimseye," dedi Jason yavaşça.

O da vardı.

"Eğer reddedersem, aramızda bir meydan okuma olur," dedi Jamil.

"Peki ama unutma, bu haftaki hakkını kullandın, Jamil."

Başıyla onayladı. "Silahı gördüm."

"O zaman birbirimizi anlıyoruz," dedim.

"Birbirimizi anlıyoruz," dedi Jamil. Bana yaklaştı, gözleri hâlâ sarının garip bir tonuydu.

"Şirinleşme Jamil."

Hızla dişlerini göstererek güldü. "İstediğin şeyi yapacağım, Anita."

Zane arkama geçti, elleri omuzlarımdaydı ama bana hareket edebilmem için alan bırakmıştı. Cherry bacaklarıma sokulmuştu. İkisi de çekilmemişlerdi. Bunu iyi bir işaret olarak kabul etmiştim. Umarım haklı çıkardım.

Jamil yüzüme parmak uçlarıyla çok hafifçe dokundu. "Eğer bunu halk içinde yapıyor olsaydık bu şekilde olurdu." Sanki beni öpmeye hazırlanıyormuş gibi eğildi.

Öptü de. Dudakları hafifçe benimkilere değdi, elleri hâlâ yüzümdeydi. Geri çekildi. Gözlerini açınca, hâlâ altın sa-

rısı renkte olduklarını gördüm. Koyu renkli teninin üzerinde, sarsıcı görünüyordu.

Ben öylece duruyordum, ne yapacağımı bilemeyecek kadar şaşırmıştım. Ne leoparlar, ne de Jason, Jamil'in yaptığına karşı çıkmıştı, yani Jamil onu yapmaya zorladığım şeyi yapıyordu. Büyük ihtimalle. Eğer Jason olsaydı, benden öpücük koparmak için bir oyun oynadığını düşünürdüm ama Jamil bu çeşit oyunlar oynamazdı.

Yüzüm hâlâ ellerinin arasındaydı. "Ama bu gece halk içinde olmayacağız. Kimsenin görmeyeceği bir yerde, bir arada olacağız..." Cümlesini bitirmedi. Yeniden bana doğru eğildi.

Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Geri sıçradım.

Ellerini yana saldı. "Kurt kitaplarını okumuşsun, Anita, ben, dominantımın dikkatini çekmeye çalışan itaatkâr bir kurdum."

"Yemek isteyen yavruların yalvarma hareketlerinin bir türü yani. İki yetişkin kurt olunca, dominant kurdun ağzı yalanır ya da hafifçe ısırılır," dedim.

Jamil başıyla onayladı.

"Tamam durumu açıkladın," dedim.

"Sana öğretmeye çalıştığım selamlaşma bizim aramızda el sıkışmak gibi bir şeydir. İki taraf da yüzlerini aynı anda uzatırlar. Daha çok öpüşme gibidir."

"Göster," dedim.

Yine bana doğru eğildi ama bu sefer dudaklarıma dokunmaya çalışmadı. Yanağını benimkine sürdü, yüzünü, burnunu kulağımın arkasındaki saçlara değinceye kadar ilerletti. Bu hareketiyle benim yüzüm de onun saçlarına değdi. Saçları ince örgülüydü ve hem gür hem de yumuşaktılar

Jamil ağzı hâlâ saçlarımın arasındayken konuştu, "Yüzünü saçlarıma yasla, tenimi koklaman gerekiyor."

Yüzü tenime değinceye kadar başını saçlarımın arasına bastırdı. Nefes alıp verişini duyabiliyordum. Nefesi tenimi ısıtmıştı.

Ben de aynı şeyi yaptım ama benim parmak uçlarımda yükselmem gerekti, dengemi sağlamak için bir elimi göğsüne koydum. Örgüler sayesinde yüzümü tenine yaslamam daha kolay oldu. Örgüler yüzümün önünde ince ipler gibi dolaşıyordu.

Saç jölesinin, tıraş losyonunun ve hepsinin altında kendisinin kokusunu almıştım. Kokusunu aldığım anda, gücün aktığını hissettim ve güç onun değildi. Bir anda Richard'ın yatağın üzerinde oturmuş annesinin elini tutuşunu görür gibi oldum. Onun da başını kaldırıp, yatağın ayak ucunda beni gördüğünü hissettim ama ondan kilometrelerce ötedeydim, başka bir yatağın ayak ucunda duruyordum. Jamil'in teninin ılık kokusun içime çektim ve Richard'ın gücü tüylerimi diken diken etti.

Jamil benden uzaklaştı, elleri hâlâ omuzlarımdaydı. Kokuyu içine çekerken, burun delikleri büyüdü. " Richard – Ulfric'imizin kokusunu alıyorum. Nasıl olur?"

Zane sırtıma yaslanmıştı, yüzünü saçlarıma sürüyordu. Cherry bacaklarıma sarılmıştı. "O sizin lupanız. Ulfric'inize bağlı."

Jamil benden uzaklaştı, yüzünde korkuya yakın bir ifade vardı. "O, Richard'a bağlı olamaz. O, lukoi değil."

Ona doğru ilerledim ve Zane arkamda dizlerinin üzerine çöktü. Cherry gitmeme izin verdi, elleri isteksizce üzerimden kayıyordu. Birbirlerine sokulup, sarıldılar.

Onlara göz ucuyla baktım ve "Siz iyi misiniz?" diye sordum.

Zane başıyla onayladı. "Seni daha önce izlerinden gelen gücü çağırırken görmüştük ama hiç Ulfric'in gücünü çağırırken sana dokunmamıştık. Bu aşırıydı."

Cherry sadece bana baktı, soluk yüzündeki gözleri büyümüştü.

"Bunu bilmiyordum," dedi Jason. Hâlâ odanın diğer tarafındaydı, çıplak göğsüne sarılmıştı, sanki üşümüş gibi çıplak kollarını ovuyordu ama üşümemişti.

Jamil'e geri döndüm. "Ben Richard'a bağlıyım. Bu başka bir likantropla arasında olacak bağla aynı şey değil mi, bu da bir bağ."

"Sen Jean-Claude'un insan hizmetkârısın," dedi Jamil.

Bu terimden nefret diyordum ama doğruydu, en azından teknik olarak. "Evet, öyleyim, tıpkı Richard'ın onun çağırdığı kurtlardan olması gibi."

"O bizim Ulfric'imizi bir köpek gibi çağıramaz. Richard vampirin keyfine göre hareket etmez."

"Ben de etmem. Bazen, Jean-Claude'un bizimle beraberken, yutabileceğinden fazlasını ısırdığını düşünüyorum," dedim.

Kulübenin kapısı açıldı, ne çalınmış ne de izin istemişti. İçeriye Asher girdi, kollarında Nathaniel vardı. Asher ceketini, Nathaniel'in üzerine sarmıştı. Görebildiğim kadarıyla Nataniel'in soluk bacakları çıplaktı.

Onlara doğru koştum. "Ne oldu?"

Asher, Nathaniel'i sırt üstü yatağa yatırdı, ceketini altından kurtardı. Üzerindeki ceket dışında çıplaktı. Nathaniel yan dönüp, kıvrılmaya çalıştı ama Asher onu durdurdu, bacaklarını düzeltip onu düzgün yatmaya zorladı. "Hareketsiz yat, Nathaniel."

"Çok acıyor!" Sesi hırıltılıydı, acı içinde kıvranıyordu.

Yatağın yanına diz çöktüm, yüzüne dokundum. Bana baktı, gözleri o kadar büyüktü ki, beyazları görünüyordu. Ağzı açıldı ve hafifçe inledi. Sanki bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak istiyormuş gibi eli yatak örtüsünü kavradı. Ona elimi verdim, tutuşu o kadar sıkıydı ki, elimi kırmaması için onu uyarmam gerekti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, sonra omurgası gerildi, vücudu kıvrandı. Normalde Nathaniel'i çıplak görmek beni utandırırdı. Şimdi utanamayacak kadar korkmuştum. göğsünde kan sızan yaralar vardı ama izler derin görünmüyordu. İçinde bulunduğu kadar acı verecek bir şeyi yok gibiydi.

Cherry banyoya girdi. Bir hemşire olunca hassas olamıyordunuz.

"Bunu kim yaptı?" diye sordum.

"O, buradaki vampirlerden bize bir mesaj," dedi Asher.

"Ne mesajı?"

Nathaniel yatakta kıvrandı, diğer eliyle kolumu tuttu. Yanaklarından iki damla yaş aktı. "Neden buraya geldiğimizi sorup durdular." Başını sağa sola salladı ve boynunda bir şey gördüm. Boştaki elimle, uzun, kestane rengi saçlarını kenara çekip boynuna baktım. Boynundaki pürüzsüz tende vampir ısırığı vardı. Isırık temiz ve düzgündü ama ten rengi olması gerekenden biraz daha koyuydu.

"Bunu siz mi yaptınız?" diye sordum.

"Ben kanı dirseğinden aldım. Bu Colin'in işi," dedi Asher.

Nathaniel'in vücudu rahatladı, spazmlar ya da ona her ne oluyorsa geçmişti. "Onlara buraya Richard'ı kurtarmaya geldiğimizi söyledim. Onlara tekrar, tekrar doğruyu söyledim." Eli benimkini kavradı, gözleri çektiği acı yüzünden

kapanıyordu. Birkaç saniye sonra, gözlerini yeniden açtı, elimi tutuyordu. "Bana inanmadılar."

Cherry banyodan çıktı. Beni nazikçe ama belirgin bir şekilde önünden itti ama Nathaniel elimi bırakmamıştı. Cherry, beni yatağın başucunda diz çöktürdü. Nathaniel hâlâ elimi tutuyordu ama ben artık Cherry'nin önünde değildim. Cherry, Nathaniel'in göğsündeki yaraları incelemeye başladı. Cherry neredeyse güven vermeyecek kadar yumuşak başlıydı ama ne zaman birisi yaralansa olaya farklı bir Cherry müdahale ediyordu. Bir anda Hemşire Cherry oluyordu, sanki Cehennemden gelen, deriler içindeki fahişe onun gizli kimliğiydi.

"Bu kulübede bir ilk yardım çantası var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

"Diğer kulübede benim çantam var," dedi Cherry.

"Ben alırım," dedi Jason. Kapıya yöneldi.

"Bekle. Jamil, sen de onunla git. Bu gece başka birisinin alınmasını istemiyorum," dedim.

Hiç kimse benimle tartışmadı. Bu bir ilkti. İki kurtadam kapıdan çıktılar. Damian onlara yol vermek için kapıdan çekildi. Arkalarından kapatıp, kapıya yaslandı. Gözleri insanı içine çeken, zümrüt ateşi gibiydi. Soluk teni, vampirlerin insanlıkları azalırken görülen, parlaklığa dönüşüyordu. Güçlü duygular, güçsüz vampirlere bunu yapardı, mesela: Korku, arzu, kızgınlık.

Asher'a baktım. O... normaldi. Yatağın yanında, yakışıklı, trajik bir şekilde duruyordu, yüzü boş ve ifadesizdi. Jean-Claude'un bir şeyler sakladığındaki ifadesine çok benziyordu.

"Colin'in bize doğrudan saldıracağını ya da bizi kendi halimize bırakacağını zannediyordum. Hiç kimse böyle bir boktan bahsetmemişti," dedim.

"Bu... beklenmedikti," dedi Asher.

"Hadi, bana açıklayın."

Damian kapıdan doğruldu, odanın içinde volta atmaya başladı, her hareketi kızgınlıktan gerilmiş olduğunu hissettiriyordu. "Ona işkence ettiler; çünkü bu, hoşlarına gidiyor. Onlar da vampir ama onlar kandan fazlasıyla besleniyorlar."

"Sen ne diyorsun, Damian?"

"Onlar korkuyla besleniyorlar."

Damian'ın parlayan yüzüne, sonra Asher'a, sonra yeniden Damian'a baktım. "Bunu ciddi söylüyorsunuz, değil mi?"

Damian başıyla onayladı. "Beni dönüştüren de böyleydi. O korkuyla kan gibi beslenebilirdi. Sadece dehşetle beslenerek günlerce dayanabilirdi, sonra bir anda kan alırdı ama sadece beslenmezdi, öldürürdü. Odasına kana bulanmış halde gelirdi. Sonra bana..." Sesi azaldı. Bana baktı, gözleri yeşil ateş gibiydi sanki gücü göz boşluğundaki kemikleri yakıyordu. "Colin'le karşılaştığımızda bunu hissettim. Kokusunu aldım. Colin'de onun gibi. O bir gece cadısı,bir mora."•

"Gece cadısı ya da mora da nedir? Ve Colin'le karşılaştık da ne demek? Nathaniel'i kurtardığınızı zannediyordum."

"Hayır, onu bize geri verdiler. Eğer onu görmeseydik, mesaj tamamlanamazdı."

• mora/mahr – eski slav inancına göre marhlar, gece ölen aile bireylerinin ruhlarıdır. Bu ruhlar, gece uyuyan insanları rahatsız eder ve hatta kanını içerler. Mahrlar güve, saç kılı ya da ot parçası olarak görünebilirler. Bazı kaynaklara göre mahrlar Karpat Dağları'nda yaşan devasa vampir türüdür. Mahrlar ısırdıkları kişinin bedenini ele geçirir. Eğer mahr kalbine kazık sokularak ya da ını keşfedilip direkt güneş ışığına maruz bırakılarak öldürülürse, bedenin orijinal ruhu geri döner. Polonya'da Mora ve Bulgaristan'da Morava olarak bilinirler.

Cherry araya girdi. "Nabzı çok hızlı atıyor. Şoka girecek. Göğsündeki kesikler derin değil. Bir gecede iki vampirin ısırması bile onu şoka sokmaz. Biz böyle şeyleri iyileştirebiliriz."

"Üçüncü bir sırık daha var," dedi Asher. Bütün olan bitene rağmen sesi sakindi, sanki hiçbir şey onu etkilemiyordu.

Cherry baştan aşağıya, Nathaniel'in vücuduna baktı, sonra kasıklarına dokundu. Bacaklarını açtı. "Elbette, uyluk atar damarı. Neden iki ısırıkta da morarma var?" Kasığına dokundu. "Teni neredeyse soğuk."

Nathaniel yatakta kıvrandı. Elimi bıraktı, sanki sarılmak istermiş gibi bana uzandı. Kolumdan yakaladı, bluzumu avuçladı. "Acıyor."

"Neresi acıyor?" diye sordum.

"Isırıklar pis," dedi Asher.

"Pis de ne demek?"

"Bir çeşit zehir gibi düşün."

"O bir likantrop, onların bütün zehirlere karşı bağışıklığı var," dedim.

"Buna yok," dedi Asher.

"Bu ne çeşit bir zehir?" dedi Cherry.

Kapı çalındı. "Biziz," dedi Jason.

Damian bana baktı. Gözleri sakinleşmiş, hafif bir aydınlığa dönüşmüştü, teni neredeyse normal gibi görünecek, süt gibi bir beyazlığa dönüşmüştü.

Başımla onayladım.

Kapıyı açtı. Jason içeriye elinde pek çok çantadan daha büyük bir ilk yardım setiyle girdi. Belki de önceki hayatında Cherry bir izciydi. Jason'ın peşinden Jamil, koyu, ciddi bir gölge gibi girdi.

"O küçük çantanın engelleyeceği türde bir zehir değil," dedi Asher.

Ona baktım, bir anda ne söylediğini anladım. "Yani o..." Söylememiştim.

"Ölecek," dedi Asher kulübeye ilk girdiğinden beri kullandığı sakin, neredeyse hafif neşeli sesiyle.

Ayağa kalktım, Nathaniel'in eli beni tutuyordu. Cherry'e baktım, gelip Nathaniel'den kurtulmama yardım etti. Asher'a, Nathaniel'in duymasını istemediğim şeyler söyleyecektim. Zane yatağın diğer tarafına oturdu. Nathaniel onun elini tuttu ve bırakmadı. Başka bir spazm Nathaniel'i yatakta sarstı. Zane ve Cherry onu tuttular, onun ezici gücünü üzerlerinde kullanmasına izin verdiler. Nathaniel yatakta debelenirken, gözleri geriye kayarken onu tutan iki leoparadam bana baktı, ben onların Nimir-ra'sı, onların leopar kraliçesiydim. Onları böyle boklara sürüklemem değil, korumam gerekiyordu.

Onların suçlayıcı, beklentili gözlerine arkamı dönüp, Asher'la beraber kapının yanına gittim. "O ölecek de ne demek?"

"Daha önce çürüyüp, kendilerini yeniden düzelten vampirleri görmüş müydüm?"

"Evet. Ne olmuş?"

"Nathaniel'i onlardan birisi ısırdı."

"Onlardan bir tanesi beni de ısırmıştı. Jason'ı da ısırmıştı. Hiçbirimize böyle bir şey olmamıştı." Göz ucuyla bakınca, Cherry yaraları temizlerken, Jason'ı Nathaniel'in elini tutarken gördüm. Bir şekilde yaraları bandajlamanın bir işe yaramayacağını hissediyordum.

Jamil ve Damian da bize katıldı. Nathaniel çığlık atarken, küçük bir daire oluşturmuş konuşuyorduk. "Bu, onlann en

nadir bulunan özelliklerinden birisidir. Bunu sadece konsey üyesi Morte d'Amour, yani Ölümün Sevgilisi'nin yapabildiğini zannediyordum. Colin bu mesajı özellikle seçti. Kesikler sadece gücünü kullanarak, uzak mesafen yapılmış," dedi Asher.

"Jean-Claude uzaktan zarar veremiyor," dedim.

"Hayır ve başka hiç kimse ısırığıyla kirlenme yayamıyor. Bu ülkede bunu yapabilen başka vampir yok."

"Kirlenme deyip duruyorsun. Bu tam olarak nedir?" dedi Jamil.

Cherry, elinde beyaz gazlı bezlerle yanımıza geldi. Çilleri açık renk teninin üzerinde mürekkep lekeleri gibi duruyordu. Bezin üzerinde sarı, yeşil renkte iltihap vardı. "Bunlar göğüs yarasından geliyor. Bu da nedir?" dedi sessizce.

Hepimiz, Damian bile, Asher'a baktık ama ne olduğunu yüksek sesle söyleyen ben oldum, "Çürüyor. Canlı canlı çürüyor."

Asher başıyla onayladı. "Pislik kanında. Bu, yayılacak ve sonra çürüyecek."

Yatağa tekrar baktım. Jason hafif, yumuşak bir sesle Nathaniel'le konuşuyordu, sanki hasta bir çocuğu rahatlatır gibi başını okşuyordu. Zane bana bakıyordu.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı," dedim.

Asher'ın yüzü gördüğüm en kapalı, en dikkatli halindeydi. Jean-Claude'un, Asher'la ilgili hatıralarından birisi bana o kadar sert bir şekilde geldi ki, parmak uçlarım sızladı. Bu, herhangi bir olayın hatırası değildi. Asher'ın omuzlarının duruşunu hatırladım. Yılların gözleminin verdiği tecrübeyle vücut dilini anlamıştım. Hayatta olduğum süreden daha fazla bir zamanı kapsayan bir tecrübeydi.

"Ne gizliyorsun, Asher?" diye sordum.

Bana, açık gözleri boş ve ifadesiz bir şekilde, o harika altın renkli saçları yüzünün etrafını parlak danteller gibi sarmış görünürken baktı. Gülümsedi. Gülümseme aynen olması gerektiği gibiydi: neşeli, içten, davetkâr. O gülümseme kalbime bıçak gibi saplandı. O yüzün tam ve mükemmel halini hatırladım. O gülümsemenin nefesimi kestiği zamanları hatırladım.

Başımı iki yana salladım. Fiziksel hareket işe yaradı, hatıralardan kurtuldum. Gözümün önünden gittiler ama gördüklerim, bildiklerim değişmedi. "Onu nasıl kurtaracağımızı biliyorsun, değil mi?"

"Onu kurtarmayı ne kadar çok istiyorsun, Anita?" Sesi artık duygusuz değildi, artık neredeyse kızgındı.

"Onu buraya ben getirdim, Asher, onu tehlikeye attım. Onu korumam gerekiyordu."

"Onun senin koruman olması gerektiğini zannediyordum," dedi Asher.

"O, yürüyen bir yemek, Asher. Bunu biliyorsun. Nathaniel kendisini bile koruyamıyor."

Asher derin bir iç çekti. "Nathaniel bir *pomme de sang*."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu, kan elması demek. Konseyin gönüllü yemeklere taktığı bir isim."

Lafı Damian tamamladı. "*Pomme de sang*dan beslenen vampir onu korumakla da yükümlüdür, tıpkı sürüsünü kurtlardan koruyan çoban gibi." Bunu söylerken Damian, Asher'a bakıyordu ve bu bakış hiç dostça değildi. Bir şey yüzünden kavga ediyorlardı ama bunun için zaman yoktu.

Asher'ın koluna dokundum. Sert, tahta gibiydi, canlı değilmiş gibiydi. Benden, odadan, olanlardan uzaklaşıyordu.

Hiçbir çaba göstermeden, Nathaniel'in ölmesine izin verecekti. Bu, kabul edilemezdi.

O tahta gibi, cansız kolu tuttum. Jean-Claude'un da böyle yapmasından nefret ediyordum. Bu, bana ne olduğunu ve ne olmadığını hatırlatıyordu. "Onun bu şekilde ölmesine izin verme. Lütfen, *mon chardonneret.*"

Jean-Claude'un yıllar önce kullandığı eski takma adını kullanınca sanki ona vurmuşum gibi sıçradı. Bu tam olarak altın ispinozum demekti, dilimize çevirince biraz aptalca oluyordu ama Asher'ın yüzündeki bakış aptalca değildi. Neredeyse şok geçirmişti.

"Bana son iki yüzyıldır hiç kimse böyle hitap etmemişti." Kolu elimin altında yumuşadı, yeniden ısındı ve canlandı.

"Çok fazla yalvarmam; ama bu sefer yapıyorum."

"Senin için bu kadar değerli mi?" diye sordu Asher.

"O, herkesin kurbanı, Asher. Birisinin onun için endişelenmesi gerek. Lütfen *mon-*" Parmaklarını dudaklarımın üzerine koydu.

"Söyleme, Anita, bunu içten söylemiyorsan bir daha söyleme. Onu kurtaracağım, Anita, senin için."

Sanki bir şey kaçırmıştım. Jean-Claude'un, Asher için kullandığı özel ismi hatırlıyordum ama neden Asher'ın, Nathaniel'i kurtarmaktan korktuğunu hatırlayamıyordum. Onun, altın saçları arkasında parlayan bir peçe gibi savrulurken yatağın yanına gidişini seyrederken, bu hatıra çok önemliymiş gibi geldi.

Asher, Damian'a elini uzattı. "Gel kardeşim yoksa Vikinglerin meşhur cesareti artık seninle değil mi?"

"Sen büyük-büyük-babanın gözünde bir ışıltı bile değilken, ben senin atalarını kesiyordum."

"Hassiktir, bu tehlikeli bir şey değil mi?" diye sordum.

Asher yatağın yanına diz çöktü. Bana baktı, altın rengi saçları yüzünün yaralı tarafına dökülmüş, izleri gizliyordu. Dizlerinin üstüne çöküşü kusursuz görünüyordu, bana gülümsedi ama bu, acı bir gülümsemeydi. "Kirlenmeyi içimize alabiliriz ama eğer yeterince güçlü olmazsak, o bize geçer ve biz ölürüz ama değerli leoparadamın her şekilde kurtulur."

Damian yatağın diğer tarafına geçti, Zane'i, Nathaniel'in baş ucuna doğru uzaklaştırdı. Nathaniel artık çığlık atmıyor, hareketsiz yatıyordu. Solgun teni ter içinde parlarken kesik kesik nefes alıyordu. Göğsündeki yaralardan iltihap akıyordu. Odada hafif ama gittikçe artan bir koku vardı. Boynundaki yara izi normal görünüyordu, etrafında ise tenindeki siyaha yakın yeşil renkli morarma yayılıyordu.

"Asher," dedim.

Bana baktı, bir eli Nathaniel'ın çıplak kasığının üzerindeydi.

"Damian başvampir değil."

"Leoparını tek başıma kurtaramam, Anita. Sen kimi kurtarmayı tercih edersin? Kimi feda edersin?"

"Beni seçmek zorunda bırakma."

"Ama bu bir seçim, Anita. Bir seçim."

Başımı iki yana salladım.

"Onu kurtarmamı istiyor musun?" diye sordu Damian.

Gözlerine baktım ve ne diyeceğimi bilmedim.

"Nabzı çok zayıf. Eğer bir şey yapacaksak bir an evvel yapalım," dedi Cherry.

"Onu kurtarmamı istiyor musun?" diye sordu Damian yeniden.

Sessizlikte sadece Nathaniel'in hızlı, kesik nefesi duyuluyordu. Hepsi bana bakıyordu. Karar vermemi bekliyorlardı

ama ben karar veremiyordum. Sanki yapmak istemiyordum ama isteksizce başımın aşağı yukarı sallandığını hissettim. Başımla onayladım.

Vampirler beslenmeye başladılar.

13

Vampirlerin beslenmesi, gerçekte filmlerde gösterildiğinden daha uzun sürer. Filmlerde ya çok çabuk olur ya da 1950'lerin sevişme sahneleri gibi kısa kesilir. Hepimiz odada durmuş, seyrediyorduk. Oda vampirlerin besienirken çıkardıkları hafif, emme seslerini duyabileceğimiz kadar sessizdi.

Cherry yatağın başucunda diz çökmüş, devamlı, Nathaniel'in nabzını kontrol ediyordu. Geri kalanımız uzaklaşmıştık. Ben, odanın diğer ucuna kadar gitmiş, popomu çalışma masasına dayamıştım. Yatağa bakmamak için kendimi zorluyordum. Odadaki herkesin sabırsız ve utanmış olduklarını düşünüyordum.

Jason gelip yanımda durdu, o da masaya yaslandı. "Eğer hayatının tehlikede olduğunu bilmeseydim onu kıskanırdım."

Ona baktım, şaka yapıp yamadığını anlamaya çalıştım. Yüzündeki bakışta şaka yapmadığını gösteren bir sıcaklık vardı. Bunu görünce yatakta ne olduğuna baktım.

Damian, Nathaniel'i kollarının arasına almış, kucaklamıştı, kendisinden ufak olan adamın bedeni neredeyse tama-

men üzerindeydi. Damian'ın bir kısmı, Nathaniel'in çıplak bedeninin arkasında kalmıştı. Damian'ın kolları, ufak adamı yeşil ipek gömleğinin göğsüne yatırmıştı, kıyafetinin üzerine siyah lekeler halinde iltihap bulaşmıştı. Nathaniel'in yüzü vampirin soluk eliyle, omzuna yaslanmıştı. Damian boynuna arkadan yapışmıştı. Kan kırmızısı saçlarının arasından Nathaniel'in boynunu emen dudakları görülebiliyordu. Durduğum yerden bile Damian'ın çenesinin emme hareketlerini görebiliyordum.

Asher hâlâ yerde dizlerinin üzerindeydi, Nathaniel'ın soluk bacaklarından birisini yukarıya kaldırmıştı, ayağı havada sallanıyordu. Asher'ın yüzü, adamın kasığının içindeydi, kasıklarına o kadar yakındı ki, Nathaniel'in sarkık, cinsel organı yüzüne değiyordu. Asher başını hafifçe oynattı ve altın rengi saçları, Nathaniel'in karnının üzerine döküldü. Saçları olan biteni, gizlemişti ama saçlarının arasından bir an, bana baktığını gördüm.

Sıcaklık, yüzüme o kadar hızla yükseldi ki başım döndü. Başımı çevirince, kendimi odadaki tek aynada gördüm. Yüzüm yanıyordu. Gözlerim kocaman olmuştu, şaşkın bakıyordum. Yeniden ortaokula dönmüş, tribünlerin altında çiftleri yakaladığım, onların mahrem kahkahalarının beni gecenin karanlığına koşturduğu günlere geri dönmüştüm.

Kendime aynada baktım ve toparlandım. Artık ne on dört yaşında bir çocuk, ne de bakire değildim. Bunu biraz olsun zarif bir şekilde atlatabilirdim. Yapamaz mıydım?

Jamil odanın en uzak köşesine gitmişti. Dizlerini kollarının arasına almış yerde oturuyordu, yüzünde sert, kızgın hatlar belirmişti. Gösteri onun da hoşuna gitmemişti.

Zane duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Sanki çok ilginç bir şey varmış gibi yere bakıyordu.

Jason hâlâ masanın üzerinde oturmuş, gösteriyi seyrediyordu. Başımı çevirmeden, gözlerimle ona baktım. "Herhalde manzaranın sadece senin hoşuna gittiğinin farkındasındır."

Omuz silkti, sırıtıyordu. "Hoş bir manzara."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bana homo olduğunu söyleme."

"Bana aldırdığını söyleme," diye cevap verdi.

Kaşlarım biraz daha kalktı. "Kalbim kırılıyor. Bütün iç çamaşırlarımı yakmam gerekecek," dedi. Yüzüne bakmaya devam ettim. Hâlâ gülümsüyordu ama şaka yapıyormuş gibi değildi.

"O asılmaların hepsinin numara olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordum.

"Oh, hayır, kadınlardan hoşlanıyorum. Fakat, Anita, Jean-Claude'un vampirlerinin neredeyse hiçbiri kadın değil. Ben de iki yıldır *pommes de sang*ım. Bedenime çok fazla diş saplandı."

"Bu gerçekten sekse yakın bir his mi?" diye sordum.

Yüzündeki neşe söndü ve bana sadece baktı. "Bunu bir vampirin etkisi altına tamamen girmeden bilemezsin, değil mi? Yani izlerden önce bile onlara karşı biraz direncin vardı ama birisinin bir yerde bir şekilde seni etkisi altına almış olması gerekir."

"Hayır," dedim.

"Bazen emin olamıyorum ama seksten daha iyi olabilir ve beni ısıranların neredeyse hepsi erkekti."

"Yani biseksüel misin?"

"Eğer şu an yaptıkları seksten sayılıyorsa, evet. Eğer sayılmıyorsa o zaman..." Güldü ve sesi o kadar garipti ki sessizliğin içinde Zane ve Jamil'in sıçradıklarını gördüm. "Eğer seksten sayılmıyorsa, o zaman 'hiçbir erkeğin gitmediği yer' artık benim için geçerli değil."

Kiminle olduğunu sormak isterdim, belki de sormalıydım ama o sırada Cherry konuştu ve fırsatı kaçırdım. "Nabzı kuvvetleniyor. Çok kan kaybetti, nabzının zayıflaması gerekir ama zayıflamıyor."

Asher yaranın üzerinden çekildi. "Pisliği emerken çok fazla kanını içmedik." Bir eli Nathaniel'in kasığının altında kalktı, bacağı yatağın üzerine koydu, sanki uyuyan bir çocukmuş gibi onu yatağa yerleştirdi. Bir dakika önce tamamen seksi görünüyorlardı; şimdi Asher'ın hareketlerinde nazik, dikkatli bir hava vardı.

Damian da yaradan çekildi. Dudağında bir damla kalmıştı ama kırmızı değil, siyahtı. Lekeyi elinin tersiyle sildi. Eğer kan olsaydı yalardı demek ki tadı hoş değildi.

Nathaniel'in altından çıktı, onu nazikçe yatağa yatırdı. Yataktan inerken, Nathaniel'in üstünü örttü.

Cherry ilkyardım çantasını açtı, göğüsteki yaraları antibakteriyel antiseptikle sildi. İlk gazlı bezler, iltihaplıydı. Hepimiz fark etmeden yatağa yaklaştık. Koku burada daha fazla ve kötüydü ama azalıyordu. Üzerindeki yaralar tamamen temizlenince, kesiklerin altından temiz, kan kırmızısı eti göründü.

Cherry o kadar hoş ve mutlu bir şekilde gülümsedi ki, biz de gülümsemek zorunda kaldık. "İyileşecek." Sesi şaşkındı ve o anda Nathaniel'in sona ne kadar yaklaştığını merak ettim.

Birisi hırıltılı bir nefes aldı, sese doğru döndüm, Damian'dan geliyordu. Ellerine bakıyordu. O soluk, süt gibi teni, koyulaşıyordu, derisinin altından siyahlık yükseliyordu. Ben bakarken elinin derisi dökülmeye başladı.

14

"Hassiktir," dedim.

Damian ellerini bana doğru, elini yakmış bir çocuk gibi uzattı. Yüzündeki dehşetin mi, yoksa gözlerindeki teslim olmuş bakışın mı daha kötü olduğunu bilmiyordum.

Başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim ama sesim az çıktı. "Hayır," dedim yeniden daha güçlü ve yüksek bir sesle.

"Bunu engelleyemezsin," dedi Asher.

Damian elinin kararan derisine baktı, yüzünde hafif bir dehşet vardı. "Bana yardım et," dedi ve bana baktı.

Ona baktım ve onu nasıl kurtarabileceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. "Ne yapabiliriz," dedim.

"Direksiyona oturup, günü kurtarmaya alışkın olduğunu biliyorum, Anita ama bazı savaşlar kazanılamaz," dedi Asher.

Damian dizlerinin üzerine düştü, ellerine bakıyordu. Gömleğini parçaladı, kol kısımları bileklerinde kaldı. Çürüme dirseklerine kadar ilerlemişti. Bir tırnağı düştü ve sesli bir şekilde dağıldı. O tatlı ve yapışkan koku geri gelmişti.

"Daha önce Damian'ın yüzündeki kesiği iyileştirmiştim," dedim.

Damian gülmekle, daha acı bir his arasında bir ses çıkarttı. "Tıraş olurken yüzümü kesmedim, Anita." Bakışlarını derisi dökülen ellerinden kaldırıp bana baktı. "Bunu sen bile iyileştiremezsin."

Önünde diz çöktüm, uzanıp eline dokundum. Damian elini çekti. "Bana dokunma!"

Ellerimi, ellerinin üzerine koydum. Teni yanıyormuş gibi sıcaktı, sanki çürüme onu içinden yakıyordu. Teni bir elmanın çürümüş yeri gibi sanki biraz bastırsam, çatlayacak gibiydi.

Boğazım düğümlendi. "Damian, ben... üzgünüm." Yüce Tanrım, bu yetersiz bir kelimeydi. Bin yıllık bir 'hayat' sürmüş ve bunu benim için vermişti. Bu, benim hatamdı.

Gözlerindeki bakış minnettar fakat acı doluydu. Ellerini nazikçe benimkilerin altından çekti. Ellerime bastırmamaya dikkat etti. Galiba ikimizde parmaklarımın, onun derisini parçalayıp, altındaki ete değmesinden korkuyorduk.

Yüzü acı içinde burkuldu ve dudaklarının arasından hafif bir ses çıktı. Aklıma Nathaniel'in canının ne kadar yandığını söyleyen inlemeleri geldi.

Parmak uçları olgun meyveler gibi patladı, yere siyaha yakın yeşil renkte bir şey döküldü. Koluma sıçradı. Koku, baş döndürecek bir şekilde arttı.

Kolumdaki damlaları silmedim ama silmek istiyordum. Çığlıklar atıp, onları örümceklermiş gibi ezmek istiyordum. Sesimde yüzümden uzak tutmak istediğim gerginliğin bir kısmı vardı. "En azından seni iyileştirmeyi denemeliyim."

"Nasıl? Böyle bir şeyi iyileştirmeye nereden başlarsın?" diye sordu Asher.

Damian tekrar ama daha hafifçe inledi. Bedeni titredi, başını eğdi, boynu büküldü ve sonunda çığlık attı. Anlamsız, ümitsiz bir sesti.

"Nasıl?" diye sordu Asher yeniden.

"Bilmiyorum," dedim, ben de bağırıyordum.

"Sadece onun esas efendisinin, onu mezardan kurtaran kişinin iyileştirme şansı olabilir."

Asher'a baktım. "Ben Damian'ı bir kere diriltmiştim. Onun... ruhunu ya da artık her neyse onun bedeninden çıkmasını engellemiştim. Biraz olsun, birbirimize bağlıyız."

"Onu nasıl dirilttin?" diye sordu Asher.

"Nekromansi. Ben bir nekromensırım, Asher."

"Ben nekromansiyle ilgili hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

Koku arttı. Ağzımdan nefes alıyordum ama bu sadece kokunun dilime de yapışmasına yol açtı. Neredeyse Damian'a bakmaya korkuyordum. Korku filmlerindeki, arkasında canavar olduğunu bilen ve bakışını bilerek geciktirip, aklını korumaya çalışan karakterler gibi yavaşça ona doğru döndüm ama bazı şeyler bütün kâbuslardan bile daha kötü olabilirdi. Çürüme dirseklerini geçmişti. Elinin üzerindeki kemikler görünüyordu. Koku üçümüz dışında herkesi geriletmişti. Ben dizlerimin üzerinde, Damian'ın eriyen bedenin artıkları arasında duruyordum. Asher da yakındı ama sadece dokunma mesafesindeydi.

"Eğer onun efendisi olsaydım ne yapmam gerekirdi?"

"Bizim Nathaniel'e yaptığımız gibi kanını içer çürümeyi kendi içine alırdın."

"Vampirlerin birbirinden beslenemediğini zannediyordum."

"Beslenmek için değil ama kan paylaşmanın pek çok nedeni olabilir. Beslenmek bunlardan sadece birisi," dedi Asher.

Damian'a baktım, siyahlığın teni üzerine mürekkep gibi yayılışını seyrettim. Çürümenin derisinin altındaki yayılışını görebiliyordum. "Ben çürümeyi içemem," dedim.

"Ama ben içebilirim," Damian'ın sesi acı içinde çıktı.

"Hayır!" dedi Asher. Bize doğru tehditkar bir adım attı. Gücünün yayılışını bir kamçı gibi hissettim.

Damian titredi, diğer vampire baktı. Ellerini Asher'a gösterdi, yalvarıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum, bir birine, bir diğerine bakıyordum.

Asher başını iki yana salladı, yüzü kızgındı ama onun dışında bir şey okunmuyordu. Yüz ifadesinin yumuşayıp, belirsizleşişini seyrettim. Bir şey gizliyordu.

"Hayır," dedim ayağa kalktım. "Hayır, Damian'ın ne demek istediğini bana söyle." İkisi de konuşmadı.

"Anlat bana!" biye bağırdım, Asher'ın sakin yüzüne doğru.

Bana sadece baktı, yüzü bir oyuncak bebeğinki gibi boş ve ifadesizdi.

"Lanet olsun, biriniz Damian'ın ne demek istediğini bana söylesin. Kendi çürümesini kendisi nasıl içebilir?"

"Eğer..." diye başladı Damian.

"Hayır," dedi Asher, parmağını ona doğrultmuştu.

"Sen benim efendim değilsin. Cevap vermem gerek," dedi Damian.

"Kapa çeneni Asher, çeneni kapat ve konuşmasına izin ver," dedim.

"Onun alacağı riskin sorumluğunu üzerine alıyor musun?" diye sordu Asher, Damian'a

"Onun olmasına gerek yok. Sadece insan kanından fazlası olan birisi yeter," dedi Damian.

"Anlatın bana, hemen," dedim.

Damian aceleyle, fısıltı halinde konuşuyordu, sesi acıdan incelmişti. "Eğer güçlü... yeterince güçlü birisinin kanını içebilirsem. Belki..." Titredi, sarsıldı, sonra sesi bir az önce olduğundan daha azalmış bir halde konuşmaya devam etti. "O zaman belki... kendimi iyileştirebilecek kadar gücüm olabilir."

"Ama eğer kanını aldığı kişinin çürümeyi engellemeye yetecek mistik gücü yoksa, o zaman ikisi de Damian'ın şu an öldüğü gibi ölür," dedi Asher.

"Kusura bakmayın ama beni bu işin dışında bırakın," dedi Jason.

"Beni de," dedi Zane.

Jamil odanın diğer tarafında kendisine sarılmıştı. Sadece başıyla reddetti.

Cherry yatağın yanına diz çöktü. Hiçbir şey söylemedi, gözleri büyümüştü, korku içindeydi.

Sonunda Asher'a döndüm. "Ben yapmalıyım. Başka birisinin bu riski almasını istemem."

Asher saçlarımı arkadan o kadar hızlı yakaladı ki hareketini görmedim bile. Başımı çevirip Damian'a baktırttı. "Böyle mi ölmek istiyorsun, Anita? Böyle mi? Öyle mi!"

Dişlerimin arasından konuştum. "Beni bırak, Asher. Hemen!"

Beni yavaşça bıraktı. "Bunu yapma, Anita. Lütfen, yapma. Riski çok fazla."

"Haklı," dedi Damian, sesi hafif bir fısıltıydı, o kadar hafifti ki, duymuş olduğuma bile şaşırmıştım. "Beni iyileştirebilirsin ama kendini... öldürürsün."

Çürüme kollarına sıçramıştı ve uğursuz bir güç gibi omuzlarına yayılıyordu. Göğsü fil dişi gibi parlıyordu ve

kalp atışını hissedebiliyordum. Kalbini, başımın içinde atan ikinci bir nabız gibi hissediyordum. Vampirlerin kalbi her zaman atmazdı ama onunki şimdi atıyordu.

Çok korkmuştum, ağzımın içinde metalik bir tat vardı. Parmak uçlarım kaçma isteğiyle zonkluyordu. Burada kalıp, Damian'ın çürümüş bir yığın haline gelişini seyredemezdim, ayrıca beynimin bir kısmı da kaçıp gitmemi söylüyordu.

Başımı iki yana salladım. Damian'a baktım ama çürüyen derisine değil de, yüzüne ve zümrütten ateş parçaları gibi parlayan gözlerine baktım. Bedenenin bir kısmı çürüyüp giderken, geriye kalanların en güzel hallerine gelmesi çok ironikti. Teni loş ışıkta parlatılmış fildişi ya da beyaz renkli bir mücevher gibi parlıyordu. Saçlarının üzerlerine elmaslar dökülmüş gibi parlıyordu ve gözleri o zümrüt gözleri... ona baktım ve onu görmeye çalıştım.

Saçlarımı bir yana atıp, boynumu açtım. "Yap şunu." Elimi indirince, saçlarım boynumu kapattı.

"Anita," dedi.

"Yap şunu, Damian, yap. Şimdi, ben cesaretimi kaybetmeden önce, lütfen yap."

Bana doğru emekledi. Siyah renkli, et ve kemiğe dönüşmüş eliyle saçlarımı yana itti. Omzumda yoğun ve yapışkan bir şey bıraktı. Üzerime bulaşan şeyin gömleğimin içine bir sümüklüböcek gibi aktığını hissettim. Teninin parlaklığına konsantre oldum, yüzyıllar önce birisinin burnunu kırıp bozduğu, o mükemmel profilinin eğimine baktım.

Ama bu yeterli değildi. Başımı çevirdim, böylece bana gereğinden fazla dokunmasına gerek kalmadı. Başının ısırmak için gerildiğini gördüm ve gözlerimi kapattım. İğneler batıyormuş gibi bir acı hissettim ve acı azalmadı. Damian

beni gözlerinin etkisi altına alacak kadar güçlü değildi ve acıyı yok edecek büyüsü de yoktu.

Dudakları yaranın üzerine kapandı ve beslenmeye başladı. Gücü ona yönlendirmem gerektiğini ya da korunmalarımı indirip onun gücümün içine girmesine izin vermem gerekeceğini düşünüyordum ama dişleri tenimi deldikten dakikalar sonra aramızda bir şey parladı. Aramızdaki şey güçtü, bağdı, büyüydü. Bedenimdeki bütün tüyler dikildi.

Damian bana doğru sokuldu, göğüslerimiz birbirine değiyordu ve güç aramızdan fırlayıp odaya yayıldı. Uzaktan esen bir rüzgâr hissettim ama rüzgâr bizden yayılıyordu. Rüzgâr vampirin serin dokunuşunu ve nekromansinin dondurucu kontrolünü taşıyordu. Beraber oluşturduğumuz bir rüzgârdı.

Damian boynumdan besleniyordu. Aramızdaki güç acıyı alıp başka bir şeye dönüştürmüştü. Dudaklarını boynumda hissediyordum, onun kanımı, canımı, gücümü yuttuğunu hissediyordum. Artan gücün hepsini içimde topladım ve Damian'a yönlendirdim. Onu kendi kanımla besledim.

Gözümün önünde teninin tam ve mükemmel olduğunu canlandırdım. Gücün üzerimden aktığını hissettim. Damian'ın içindeki diğer şeyin dışarı çıktığını hissettim. Onun içimizden aktığını, yere değil de yerin içine, yeri geçip alttaki toprağa akışını hissettim. Onu çıkartıyorduk, gücümüzle ondan kurtuluyorduk. Artık yoktu.

İkimiz de gücün içinde dizlerimizin üzerindeydik. Rüzgâr, Damian'ın saçlarının arasından esip yüzüme geldi ve rüzgârın bize ait olduğunu biliyordum. Önce Damian geri çekildi, aramızdaki güç, bir rüyadan kalan parçalar gibi aktı gitti.

Önümde diz çöktü, ellerini yüzüme doğru kaldırdı. İyileşmişlerdi, siyah iltihabın altında, elleri iyileşmiş görünüyordu. Kolları da iyileşmişti. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Güç, hâlâ duruyordu. Dudaklarından yakıcı bir hisle aramızda aktı.

Damian'ın dudaklarından ayrıldım. Ayağa kalkmayı başardım.

"Anita."

Damian'a baktım.

"Teşekkür ederim," dedi.

Başımı yukarı aşağı salladım. "Rica ederim."

"Şimdi. Herkes için duş zamanı'", dedi Asher. Ayağa kalktı, pantolonu siyah iltihapla kaplıydı. Ellerine de bulaşmıştı ve Damian'a ya da yere ne zaman dokunduğunu bilmiyordum.

Damian'ın dokunduğu yerlerde sırtıma yapışmış şeyler olduğunu hissettim. Pantolonum da dizlerine kadar batmıştı. Kıyafetleri yakabilir ya da en azından atabilirdik. İşte bu yüzden, Jeep'imin bagajında suç mahallerinde ve bazı zombi diriltmelerinde kullanmak için bir tulum bulunduruyordum. Elbette kulübelere gelmeden önce işlerin bu hale gelebileceğini tahmin bile etmemiştim.

"Duş harika bir fikir. Önce siz," dedim.

"Önce senin girmeni tavsiye edebilir miyim. Sıcak duş harika bir lüks ama Damian ve benim için sadece lüks, gereklilik değil."

"İyi bir nokta," dedim. Saçlarım, o iğrenç şeyin başıma bulaşmasını engellemişti ama saçlarıma dokununca üzerinde kurumuş parçaları fark ediyordum.

Şey. 'Şey' diyordum. Böylece 'şey'in Damian'ın çürümüş parçaları olduğu gerçeğinden kaçıyordum. Bazen kendinizi

uzaklaştırınca dehşet azalıyordu. Bu konuda kullanılan kelimeler çok etkili oluyordu. Kurbanlar da çabucak 'şey' oluyordu çünkü onlara bir şekilde şahsiyet verince daha korkutucu oluyordu. Birisinin sevgilisinin parçalarını elinizden temizlerken, 'şey' olmalıydı. Öyle olmalıydı yoksa çığlık atarak kaçmaya başlardınız. Yani ben siyah, yeşilimsi bir 'şey'e bulanmıştım.

Önce ellerimi iyice yıkadım, böylece içindekileri kirletmeden valizimden bir şeyler alabilirdim. Kot pantolon ve polo tişört aldığım sırada Asher arkamda belirdi. Ona baktım.

"Ne?" diye sordum ama bu, bana bile kaba gelmişti. "Yani şimdi ne var?" Asher beni bir gülümseme ile ödüllendirdi. "Bu gece Colin'le görüşmemiz gerek."

Başımla onayladım. "Oh, evet. Kesinlikle bu geceki dans listemde Colin var."

Gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Onu öldüremeyiz, Anita."

Ona baktım. "Öldüremeyiz derken, bunu yapmamız çok zor anlamında mı söylüyorsun, yoksa bunu yapmamamız gerek anlamında mı?"

"Belki ikisi de ama kesinlikle ikinci söylediğin."

Ayağa kalktım. "Nathaniel'i bize ölsün diye gönderdi." Valize baktım, tam olarak valize bakmıyordum ama başımı kaldırmak da istemiyordum. Tırnaklarımın altında, lavabo da fırçalamama rağmen çıkmamış siyahlıklar vardı. Aramızdaki güç ortaya çıktığı anda yaptığımızın işe yarayacağını anlamıştım ama o anâ kadar... bunu pek düşünmemeye çalışıyordum. Banyoya gidip ellerimi yıkamaya başlayınca ellerim titremeye başlamıştı. Titreme geçinceye kadar banyoda kaldım. Korkumu kontrol altına almıştım, geriye sadece kızgınlık kalmıştı.

"Bence hiç kimsenin ölmesini istemiyorlardı, Anita. Bence bu bir testti."

"Ne testi?" diye sordum.

"Gerçekte ne kadar gücümüzün olduğunu görme testi. Aslında bu bir çeşit iltifat. Eğer onu kurtarma şansımız olduğunu düşünmeselerdi, zehirlemezlerdi."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bir başvampirin *pomme de sang*ını öldürmek ölümcül bir hakarettir. Bundan daha hafif şeyler yüzünden savaşlar çıktığı olmuştu."

"Ama Konsey'in peşimize düşeceğini bildiğimiz için ona savaş ilan edemeyeceğimizi biliyor."

"Bu yüzden onu öldüremeyiz." Asher elini kaldırdı, ağzım açık kaldım. Kapattım. "Son öldürdüğün başvampir hayatını doğrudan tehdit ediyordu. Onu kendini korumak için öldürdün. Nefsi müdafaaya izin var ama Colin bize doğrudan saldırmadı."

"Bu yaptığı çok yakındı ama, Asher."

Zarif bir şekilde başıyla onayladı. "*Oui.*"

"Yani eğer onu öldürürsek Konsey geri gelir ve bizi temizler."

Kaşlarının arası hafifçe çatıldı. Galiba argoyu anlamamıştı. "Bizi öldürürler," dedi.

Bazı konsey üyeleriyle tanışmıştım ve haklı olduğunu biliyordum. Jean-Claude'un konseyde düşmanları vardı ve artık benim de vardı. Hayır, vampirlerin kâbuslarında gördükleri bir şeye, St. Louis'e gelip, hepimizi ortadan kaldırtacak bir koz vermek istemiyordum.

"Bir şeyler yapmalıyız, çünkü, şunu bil Asher, Nathaniel'e yaptıkları şeyin bedelini ödeyecekler."

"Katılıyorum. Eğer bu hakarete karşı hiçbir şey yapmaz-

"Gitmemi istiyor musun?" diye sordu.

Geri adım attım ama elimi tutmasına izin verdim. "Ben iyiyim," dedim.

Jason kapıdan çıkarken Richard'a sırıttı. Richard omzuyla yaslanarak kapıyı kapattı. Beni etkili bir şekilde içeride tuzağa düşürmüştü ve odayı tenimi karıncalandıran bir enerjiyle dolduracak kadar kızgındı.

"Bütün bu olanlar da nedir?" diye sordu.

"Artık seni ilgilendirmez, değil mi?" diye sordum.

"Bugün beni, Jean-Claude'a sadık olduğun için reddettiğini düşünmüştüm."

"Seni reddettim çünkü bu yapılacak en doğru şeydi." Lavaboya gittim ve tırnaklarımın arasındaki pislikleri temizlemeye başladım.

"Eğer Jean-Claude, Jason'ın ne yaptığını öğrenirse, onu öldürebilir."

"Bizi ispiyonlayacak mısın? Eve koşup olanları efendimize mi anlatacaksın?" Bunu söylerken aynadan ona baktım. Ödülüm, gerildiğini görmek oldu. Bu yorum, hedefi gereğinden daha isabetli vurmuştu.

"Neden Jason?" diye sordu.

"Gerçekten Jason'la sevişiğimi mi düşünüyorsun?" Döndüm ve hafif ıslak havluyla ellerimi kuruladım.

Richard sadece bana baktı.

"Yüce İsa, Richard, senin gördüğün her şeyin üzerine atlaman, benim de aynı şeyi yaptığım anlamına gelmiyor." Kapalı klozetin üzerine oturdum ve havluyla kotumu kurutmaya çalıştım.

"Yani onunla yatmıyor musun?"

Havlu, kotta bir işe yaramıyordu. "Hayır, yatmıyorum." Havluyu bir köşeye attım. "Bunu sorduğuna bile inanamıyorum."

Zane yardımına geldi. "Nathaniel'in ne kadar itaatkâr olduğunu bilmiyor musun?"

Başımla onayladım. "Bağlanmayı sevdiğini biliyorum ve..." Ampulüm yandı. "Oh, tamam. Anladım. Mira seni biraz Köle-Efendi sevişmesi için davet etti."

"Ü ve İ, üstünlük ve itaat ama evet," dedi Zane.

Derin bir nefes aldım, hata yapmıştım. Odada hâlâ hoş olmayan vücut sıvılarının kokuları vardı. "Yani seni bir hediye paketi gibi bağladı ve onlara mı verdi?"

"Evet," dedi Nathaniel yavaşça. "Seks güzeldi. O iyi bir üsttü."

"Üst mü?" diye sordum.

"Dominant," dedi Zane.

Ha.

Nathaniel yan döndü, örtüyü üzerine çekti. "Başvampir Colin, içimizden birini götürmesi için ona para ödemiş. Herhangi birimizi. Kim olduğunun önemi yoktu. Jason, Zane ya da Cherry olabilirdi. Hayvanlarından birisini getirin demiş." Yatak örtüsüne sarıldı, gözleri titreyerek kapandı, sonra açıldı, sonra tekrar kapandı.

Cherry'e baktım. "İyi mi?"

"Ona uyuması için bir şey verdim. Çok uzun sürmez. Metabolizmamız çok hızlı, belki yarım saat uyur, eğer şanslıysak bir saat."

"Eğer duşa girmeyeceksen, ben girmek istiyorum," dedi Damian.

"Hayır, giriyorum."

"Ama o elindekileri giyemezsin," dedi Asher.

Ona kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Jean-Claude, sadece bu durum için bir sandık dolusu kıyafet yolladı," dedi.

"Oh, hayır. Daha fazla deri ve dantel bokluğu istemiyorum."

"Sana katılıyorum, Anita. Eğer basit bir şekilde onları öldürecek olsaydık üzerimize ne giydiğimizin bir önemi yoktu ama her şeyin ötesinde bir gösteri yapacağız. Görünüşümüz önemli."

"Şey, hassiktir. Peki, giyinirim, kimseyi de öldürmeyiz ama onlara yapacağımız güzel bir şey düşünsen iyi olur çünkü adamlarımızı böyle kullanıp, yürüyüp gidemezler."

"Bir karşılık bekliyorlardır, Anita. Buna hazırlanıyorlardır."

Yatak örtüsünün altından sadece kafası görünerek uyuyan Nathaniel'e baktım. "Bu karşılık iyi olmalı, Asher."

15

Saçımı temizleyebilmek için üç kere şampuanlamam gerekti. Vücudumdaki şeyler, keselenmeden çıkmamakta diretti. Sırtımda tek başıma temizleyemeyeceğim bir bölge vardı. Bu, evlilerin biz bekârlara oranla daha avantajlı oldukları bölgelerden biriydi. Sonunda duşun musluğunu açabildiğim kadar açtım ve sırtımı kırbaç gibi dökülen suya tuttum. Yapışan şey sonunda çıktı ve delikten akıp gitti.

Bu sefer üzerime yapışanlar şimdiye kadar yapışmış olanların hepsinden daha zor temizlenmişti. Buna, gerçekten çürüyen cesetler ve zombiler bile dahildi. Hiçbirisini temizlemek Damian'ın... üzerinden akanları temizlemek kadar zor olmamıştı.

Cherry, kapıyı vurup kıyafetlerimi dürülmüş bir biçimde getirdi. Getirdiklerinin hiçbirisi hoşuma gitmemişti çünkü getirdiği kıyafetlerde benim zevkime uymayacak kadar çok deri vardı. Sadece havluya sarılı olmama rağmen ancak iki tur volta attıktan sonra ne giyeceğime karar verebildim. Kayışlarla süslü, hatta sadece kayışlardan oluşmuş gibi görü-

nen kırmızı deri bir bluz vardı. Jean-Claude'la beraber bir şeyler yaparken ilginç olabilirdi ama insanların içinde bunu kesinlikle giyemezdim.

Sonunda, kısa kollu, siyah kadife, karın bölgesi açık ve dekoltesinden görünmemesi için, böyle kıyafetler için tasarlanmış, özel bir sutyen gerektiren geniş yakalı bir bluzda karar kıldım. Jean-Claude sutyeni de kendisi seçmişti. Şu, göğüsleri dikleştirenlerdendi ve göğüslerimin ihtiyacı olan en son şey, biraz daha dikleşmekti; fakat ne yazık ki bu bluzun altından görünmeyecek tek sutyendi. Bir kadife elbise daha vardı ama sadece boyundan tutturulan sutyenle giyilebilecek bir elbiseydi. Doğrusu, Jean-Claude denen küçük vampir bu işle gerçekten uğraşmıştı.

Eğer giymeyi kabul edecek olursam, her şey üstüme tam oturacak ölçülerde seçilmişti. İçlerinden gözüme en giyilebilir görünen deri eteği seçtim. Ayakkabı olarak arkadan fermuarlı yüksek topuklu, siyah çizmeler vardı. Çizmelerin ağız kısmı geniş ve sertti, konçları tam bacaklarımın üst sınırındaydı ve eğer düzgün yürümezsem beklenmedik hallerde kasıklarıma sürünebilirdi. Çizmelerin benim için özel yapılmış olduğu belliydi. Jean-Claude'un ayakkabı ölçümü aldığını hatırlamıyordum ama öyle ya da böyle her yanıma eli bir şekilde değmişti. Görünüşe göre bu kadarı yeterli olmuştu.

Deri eteğin omuz askım için kemer köprüsü bile vardı ve kadife bluzun kolları askıların tenime değmesini engelleyecek kadar uzundu. Askının vücudumun yan boşluğuna gelen bölümü çıplak tenime değince garip hissediyordum ama idare etmek zorundaydım herhalde bu etekle pantolon içi askıyı kullanacak değildim.

Sırt kılıfımı ve bilek kılıflarımı yerleştirdim. Sırt kılıfım, bluzun bel açıklığından fark ediliyordu ama boş verebilir-

dim nasıl olsa silahlı olmamızı bekliyorlardı. Aslında, yanıma ikinci silahımı da almak istiyordum. Jean-Claude'un özel jeti ile uçmanın faydalarından birisi de silah seçeneğimin geniş olmasıydı.

Askılı mini-Uzi'yi tercih etmiştim. Şarjörünü eteğin arkasına yerleştirince fazla sallanmıyordu ve üstelik tek elimle, rahatça çekebiliyordum.

Ben silahı takınca, Asher, "onları öldüremeyiz, Anita," diye beni uyardı.

Yerin temiz kalan bölümüne yaydığım silahlarımı gözden geçirdim. Bir American Derringer, ikinci bir Browning Hi-Power daha, bir kesik çifte ve bir de pompalı çifte vardı.

Asher'a baktım. "Bütün silahlarımı getirmedim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama makineli tabanca öldürücü bir silahtır, ateşledin mi ölümden daha azını bekleyemezsin," dedi.

"Bu kıyafeti, sen etkileyici görünmemiz gerekiyor dedin diye giyiyorum. Bak, bizim uzaktan zarar vermemiz mümkün değil. Isırıklarımızla çürüme yayamıyoruz. Peki ne yapacağız, Asher, onları etkilemek için ne yapabiliriz?" Uzi'yi hızla sol elime kaydırıp tavana doğrulttum. "Eğer bu gece öldürebileceğim birisi olursa, onu bu gece bununla öldüreceğim."

"Ve bunun Colin'i etkileyeceğini ya da korkutacağını mı düşünüyorsun?"

"Hiç bunlardan birisiyle ikiye bölünen bir vampir gördün mü?" diye sordum.

Asher sanki ilk anda sayısını ve çeşidini tam olarak kestiremeyeceği kadar çok korkunç şey görmüş gibi biraz düşündü. Sonunda, başıyla reddetti. "Hayır, görmedim."

"Şey, ben gördüm." Silahı, sırtımdaki yerine yerleştirdim. "Beni etkilemişti."

"Sen mi ateş etmiştin?" diye sorarken sesi zayıftı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sadece yapılırken görmüştüm."

Jamil yanıma diz çöktü. Üzerinde bir zamanlar siyah tişört olan bir şey vardı ama kol ve bel kısımlarından o kadar fazla kesilmişti ki, geriye sadece tişörte biraz benzeyen bir şey kalmıştı. Göğüs uçlarını ve biraz da çevresini kapatıyordu. Yani vücudunun kaslı ve etkileyici üst kısmı neredeyse çıplaktı. Bu gece, etkileyici olmaya çalışıyorduk. O, siyah kotunu giymişti ve ben bunu biraz kıskanmıştım ama Jamil, Jean-Claude'a ait değildi, yani onun için özel hazırlanmış deri kıyafet yoktu. Doğrusu, Jamil'in bizimle geleceğinden yüzde yüz emin bile değildim. Fakat sadece Jamil değil, bizimle birlikte Richard da geliyordu. Sürpriz, sürpriz. Jamil, Richard'ın seçmesi için götüreceği kıyafetleri kolunun altına aldı. Shang-Da da geliyordu ve onun da kıyafetini değiştirmesi gerekiyordu. Ama o da Jamil gibi, Jean-Claude'un grubuna dahil olmadığı için onun için de özel hazırlanmış kıyafetler yoktu. Yani onlar sandıkta ne bulurlarsa onunla idare edeceklerdi. Av başlamıştı.

16

Damian, ikisi de çok kirli oldukları ve bazı kir parçaları rahatça uzanamayacakları yerlerde olduğu için belki yardımlaşabileceklerini anlamasına rağmen, duşa Asher'la birlikte girmeyi reddetti. Duşa beraber girmelerini ikisi de erkek oldukları için teklif etmiştim. Asher'ın biseksüel olduğunu biliyordum ama hâlâ Ortabatı Amerikan yetiştirilme tarzımdan kurtulup, Asher'ın duşa kiminle girerse girsin, iki cinsi de seks objesi olarak göreceğini kabullenmekte güçlük çekiyordum. Onun cinsel tercihini biliyordum ve bu beni rahatsız etmiyordu ama yine de arada bir şaşırtıyordu. Sebebini anlayamıyordum.

Asher duştan çıktığında üzerinde beline sarılı bir havludan başka bir şey yoktu. Damian hemen duşa girdi. Bu gece son sıra ondaydı. Asher'ın ulaşamayacağı yerleri temizlemesine, Jason yardım etmiş ama vampirle şakalaşmamıştı, sadece içeri girip, temizlenmesine yardım etmiş ve çıkmıştı. Aslında, Jason'ın küçük sırrını itiraf etmesinden sonra, erkeklere de kadınlara yaptığı gibi asılıp asılmadığını merak etmiştim. Görünüşe göre asılmıyordu.

Asher'ın göğsündeki yara izleri çok belirgindi. Yürürken, havlunun altından sağ kasığındaki izler de göründü. Geri kalanı soluk, altın renkli bir mükemmellikti. Bir zamanlar, bir yere girdiğinde insanların onun güzelliği karşısında nefeslerinin kesilmesinin kendisini nasıl etkilediğini hatırlıyordu. İnsanların şimdi de nefesi kesiliyordu ama aynı sebepten değildi.

Zane ve Cherry ona bakmamaya gayret ediyorlardı. Yüzlerini ifadesiz tutabilmişlerdi ama rahatsız tavırları, nasıl hissettiklerini anlatıyordu.

Asher'ın yüzü duygusuzdu, sanki durumun farkında değilmiş gibiydi ama farkında olduğunu biliyordum.

Jason bakışını kaçırmadı. Sandıktan deri bir pantolon çıkarıp giydi ama gömlek ve çizme giymedi çünkü hâlâ Damian'ın üzerindekileri temizlemesine yardım etmesi gerekiyordu. Tabutlardan birisinin üzerine oturdu, çıplak ayaklarını sallayıp, bana bakmaya başladı. Gözleri bir an vampire kaydı, sonra tekrar bana döndü.

Oh, kahretsin. Kim ölmüştü de ben kümesin sultanı olmuştum? Etrafta bu kadar çok olağandışı güçlere sahip, gürbüz erkek varken çok fazla cinsellik olacağını düşünebilirdiniz ve etrafta çok fazla cinsel gerginlik de vardı ama bu seksten fazla bir şeydi, acı vardı. Belki de bu durum benim kız olmamdan kaynaklanıyordu ama sonuçta ben de erkeklerle el ele tutuşmaktan fazlasını yapmıştım. Belki de kız olduğum içindi. Kesinlikle kendimi merhametli birisi olarak görmüyordum. O zaman neden vampirle, benim yüz yüze gelmem gerekiyordu?

Asher sandığın önüne diz çökmüştü. Sırtı pürüzsüz, neredeyse mükemmeldi, sadece yandan akan birkaç damla kutsal suyun izi vardı. Altın rengi saçları gür ve ıslak bir şe-

kilde sırtına dökülmüştü ve su, sırtından gümüş rengi izler bırakarak akıyordu. Yeterince havlu yoktu o yüzden çocuklar saçları için ikinci havlu kullanamamışlardı.

Çalışma masasının sandalyesinin arkalığında duran, saçlarımı kurulamak için kullandığım havluyu aldım. Yanına gidip, elimi omzuna koydum. Asher sıçradı, başını öne eğdi, ıslak saçlarıyla yüzünün yara izli tarafını kapatmaya çalıştı. Hareketi otomatikti, düşünmesine gerek yoktu ve onu bunu yaparken görünce yüreğim burkuldu.

Eğer sevgili olsaydık, göğsündeki suyu yalardım, dilimle, derin yara izlerini okşardım, hatta elimi havlunun altına bile sokardım ama sevgili değildik ve onu hiç çıplakken görmemiştim. Havlunun altında ne olduğunu bilmiyordum. Bana hâlâ işlevini gördüğünü söylemişti ama bu bana havlunun altında ne olduğunu açıklamıyordu ve onun bu hali beni ne kadar rahatsız etmiyor olsa da, görmek istediğimden pek emin değildim. Eğer durumu göğsü kadar kötüyse, görmek istemediğimden emindim. Yine de itiraf etmem gerekirse küçük bir yanım sırf meraktan görmek istiyordu.

Elimden geleni yaptım. Yüzümü sağ yanağının sertliğine doğru yaklaştırdım. "Ne giyeceksin?"

İçini çekti ve yüzünü benimkine yasladı. Elime dokundu, kolumu ıslak göğsünün üzerinde gezdirdi. "Bence onları şaşırtmalıyız. Mümkün olduğu kadar az giyineceğim."

Yüzünü görebileceğim kadar geri çekildim. Elimi göğsüne dayalı tuttu, pürüzsüz sol tarafında tutuyordu. "Bundan emin misin?"

Gülümsedi ama aynı anda gözlerini kırptı, gözlerindeki ifadeyi göremedim. Elimi okşayıp, bıraktı. "Bıraktığım izlenime alıştım, *ma cherie*. Bunu, yüzyıllar içinde kendi çıkarıma kullanmayı öğrendim."

Ayağa kalktım, havluyu omzuna bıraktım. "Saçın için buna ihtiyacın olacak."

Havluyu ucundan bir şalmış gibi tuttu, yüzüne bastırdı. "Tenin gibi tatlı kokuyor."

Gür, altın rengi saçlarına dokundum. "Hep en güzel şeyleri söylüyorsun." Yüzüne, buz gibi parlayan gözlerine baktım ve vücudumun alt tarafında bir şeyin gerildiğini hissettim. Bir an gerilen arzu duygusu nefesimi hızlandırdı. Bu, bazen oluyordu. Bazen sadece bir hareket ya da basit bir baş dönmesi oluyordu ve nefesiniz hızlanıyordu, bedeniniz kontrol edemeyeceğiniz bir düzeyde tepki veriyordu. Bu olunca, sanki olmamış gibi yapıp gizlemek en iyisiydi. Tanrı korusun o, anlık arzunuzun hedefi ne hissettiğinizi bilse ne olurdu ama bu gece, gözlerimin bunu göstermesine izin verdim. Beni nasıl harekete geçirdiğini görmesine izin verdim.

Elimi tuttu ve nazikçe öptü. "*Ma cherie.*"

Jason gelip yanımızda durdu, hem en yakındaki tabuta hem de çalışma masasına yaslanmıştı. "Lanet olsun," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Beni de çıplakken, neredeyse, gördün. Çok yakın olduğumuz zamanlar oldu." İç çekti. "Ve bana hiç böyle bakmadın."

"Kıskandın mı?" diye sordum.

Bunu bir süre düşündü, sonra başıyla onayladı. "Evet, galiba kıskandım."

Asher güldü ve sesi tecrübeli bir el tarafından tenin üzerinde dolaştırılan bir tüy kadar hissedilirdi. "O pürüzsüz, mükemmel vücuda sahipsin ve gençliğinin baharındasın, canlısın, nefes alıyorsun ve beni kıskanıyorsun. Ne hoş."

"Kapı çalındı ve bizi konunun daha fazla ilerlemesinden kurtardı. Browning'i çektim ve sırtımı duvara kapıya yakın bir yere dayadım. "Kim o?"

"Benim Verne."

Perdeyi açıp dışarı baktım. Yalnız görünüyordu. Kapıyı açtım ve onu içeriye davet ettim. Sırtı bana döndüğü anda, silahın namlusunu sırtına dayadım ve kapıyı ayağımla kapattım."

Dondu. "Ne oluyor?" diye sordu.

"Sen söyle," dedim.

"Anita," dedi Asher.

"Hayır, o Ulfric. Sürüsünün kontrolü tamamen onun elinde olmalıydı."

Silahın namlusundan, göğüs kafesinin şiştiğini hissettim. "Halıda ve yatak örtüsünde pisliğin kokusunu alıyorum. Colin sizi ziyarete mi geldi?"

Silahın namlusunu morartacak kadar sert bastırdım. "Bir hediye bıraktı."

"Bize de bir kere hediye bırakmıştı. Buradaki kokunun ne olduğunu biliyorum çünkü çürürken, Erin'in elini tutuyordum," dedi Verne.

"Sana neden inanayım?" diye sordum.

"Eğer Colin'in adamlarıyla bir derdin varsa, neden bana silah çekiyorsun?"

"Kurtlarından bir tanesi Nathaniel'i bizden uzaklaştırdı ve onu vampirlere verdi."

Yine başını yatağa doğru çevirirken silahın namlusundan hareketini hissettim. "Neden ölmedi?"

"Bu bizi ilgilendirir," dedim.

Başını yukarı aşağı salladı. "Kurtlarımdan hangisi, kedinizi Colin'e verdi?"

"Mira," dedim.

"Hassiktir. Richard'a, artık onunla görüşmediği için kızgın olduğunu biliyordum ama vampirlere gideceğini hiç düşünmemiştim."

Asher bize doğru yürüdü. "Misafirperverlik kurallarına göre, sürünün hareketlerinden sen sorumlusun."

"Bu protokol hatasını düzeltmek için ne yapabilirim?" Kelimeler Verne'in ev hali kabalığına göre çok özenle seçilmişti.

Ona doğru eğildim çünkü silah vücuduna daha fazla yaklaşmamı engelliyordu. Bir şekilde ne söylediğimi ona hissettirmeliydim. "Bunu ona senin yaptırmadığını nereden bilelim?"

"Erin'e ne yaptıklarını size anlattım. Colin kendimizi çok üstün görmeye başladığımızı, vampirlerin herhangi bir hayvandan daha güçlü olduğunu söyledi. Leoparınızı nasıl iyileştirdiniz?"

"Onun adı Nathaniel," dedim.

Verne derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Nathaniel'i nasıl iyileştirdiniz?"

Gözlerim Verne'in üstünden Asher'a kaydı. O hafifçe başıyla onayladı ve ben Verne'in artık silahtan sıkılırsa dönüp elimden kapamayacağı bir mesafeye çekildim. Fakat silahı hâlâ ona doğru tutuyordum çünkü aramızdaki mesafe üç metreden azdı. Elinde bıçağı olan normal bir insan bile, bu mesafeyi karşısındaki kişi silahını doğrultmadan kapatabilirdi.

"Kendimizi büyük tehlikeye atarak," dedi Asher.

"Nasıl?" diye sordu Verne. Sanki beni önemsemiyormuş gibi yatağa ilerledi. Asher ona, Nathaniel'i nasıl iyileştirdiğimizi anlattı.

"Ve hiçbiriniz zehirden etkilenmediniz?" diye sordu Verne.

"Damian etkilendi," dedi Asher.

Verne odaya baktı. "Hani şu kızıl saçlı vampir mi?"

Asher başıyla onayladı.

"Banyodan sesi geliyor. Ölmüş olması gerekirdi."

"Evet, öyle," dedi Asher.

Verne dönüp bana baktı. "Vargamorumuz* bu gece senin gücünü hissettiğini söyledi. Bir çeşit büyü yaptığını söyledi."

"Vargamor terimini bilmiyorum," dedim.

"Sürünün bilgesi, genelde cadı olur ama her zaman değil. Bazen sadece psişik güçleri olur. Artık pek çok sürü onlarla ilgilenmiyor bile. Çürümeye başlayınca vampiri nasıl kurtardın?"

Browning'i kılıfına yerleştirdim. Bir, silahı elimde sonsuza kadar tuamazdım; iki, Verne'e inanmaya başlıyordum. "Ben nekromensırım, Verne. Damian da bir vampir. Onu iyileştirdim."

Gözlerini kıstı. "Bu kadar basit mi?"

Gülümsedim. "Hayır, bu kadar basit değil. Onu neredeyse kurtaramıyorduk ama başardık."

"Benim adamlarımı da kurtarabilir misin?"

"Colin bu gece sizinkilerden birisini de mi zehirledi?" diye sordum.

Başıyla reddetti. "Hayır ama eğer ona karşı dursak, bunu yapacaktır."

"Bu konuda neden bizimle beraber olacaksınız?" diye sordum.

"Çünkü o, kan emici bir orospu çocuğu."

---

* *Vargamor*- İskandinav folklorunda genelde cinsel vaatlerle erkekleri kandırıp kurtlara yem eden kadınlar. İsveç'de ormanlarda yaşadığına, büyülü güçleri olduğuna ve kurtları kontrol edebildiğine inanılan yaşlı kadınlar. Bu güçleri yüzünden onlara *vargamor*, yani kurt-kocakarı denir.

"Eğer bu doğruysa, Mira sürü kanununa karşı gelmiş demektir," dedi Jason.

Verne başıyla onayladı. "Normalde, onu iyice benzetirdim. Bana itaat etmedi ama sizi yaraladı. Sizin acınız öncelikli." Yan gözle Asher'a sonra bana baktı, sanki hangimizden izin alması gerektiğinden emin değilmiş gibiydi. "Sürüm aramızdaki durumu düzeltmek için ne yapabilir?"

Ona baktım, başımı yana eğdim. Kurtlarından birinin Nathaniel'e ihanet etmiş olması hoşuma gitmemişti. Bu yüzden ona güvenmiyordum ama Mira'nın neden kızdığını anlıyordum çünkü Richard onu terk etmişti ve bu yüzden kadınlığı aşağılanmıştı.

"Öncelikle, bu geceki seremoniyi ertelemeliyiz. Bu gece kıçımıza kadar vampire batacağız; başka bir şey için vakit olmayacak."

Verne başıyla onayladı. "Oldu."

"Ve Miranın başını bir sepetin içinde istiyorum," dedim.

"Colin'le buluşmak için bir yere ihtiyacımız var," dedi Asher.

"Lunaparımız toplanmak için hazır," dedi Verne.

"Çok cömertçe," dedi Asher.

Gerçekten cömertçeydi. Belki de fazla cömertçeydi. "Bunun için Colin'i öldürmeyeceğimizi bilmelisin. Bu gece ne olursa olsun –tabii bize saldırıp, kendimizi savunmak zorunda bırakmadığı sürece- birkaç gün içinde biz gideceğiz ve Colin Şehrin Efendisi olarak kalacak."

"Yani eğer ona zarar verilmesine yardımcı olursak, bize kin mi güder?" dedi Verne.

Başımla onayladım. "Evet."

"Erin iyi bir çocuktu. Vampirlere karşı çıkan gençlerden bile değildi. Onu sadece benim kurtlarımdan birisi olduğu için seçtiler."

"Nathaniel, hayvanlarımızdan birisini getirmesi için Colin'in, Mira'ya para ödediğini söyledi," dedim.

"Bu, tam onun tarzı." Verne yumruklarını sıktı ve gücü odanın içinde ısı dalgası halinde yayıldı. "On yıldır Erin'in başına gelenin bedelini ödemesini istiyordum ama şimdiye kadar ona karşı koyacak gücümüz yoktu."

"Onun ölmesini istemiyor musun?" diye sordum, şaşırmıştım.

"Colin, çoğu zaman bizi kendi halimize bırakır ama daha iyisi, o kurtları çağıramıyor. Eğer onu öldürürsek, yeni bir başvampir gelir, belki o, kurtları kontrol bile edebilir. Belki de daha güçlü, daha beter bir orospu çocuğu çıkar. Ölürse harika olur ama bunun sürüme neye mâl olacağını bilmeden olmaz."

"Bilmediğin şeytan yerine, bildiğin şeytanı tercih ediyorsun," dedim.

Bana bir an için baktı, sonra başıyla onayladı. "Evet."

"Harika. Hadi şu şeytan için ateşi harlayalım ve *cojóne*larını* kızartalım."

Bu yolculukta ilk defa herkes aynı fikirde gibiydi. Ben eskiden vampirleri öldürüyordum ama onları cezalandırmıyordum çünkü uzun zaman önce canavarları ya öldürmek ya da onlara hiç bulaşmamak gerektiğini öğrenmiştim. Bir kere kuyruklarını çekince, mecazi olarak, nasıl tepki vereceklerini bilemiyordunuz. Özür dilerim, bunu söylediğimi unutun. Colin'in tam olarak nasıl tepki vereceğini biliyordum. Bilmediğim ne kadar kan akacağı ve bu işten birisi ölmeden kurtulma ihtimalimiz olup olmadığıydı. Colin'ın adamlarının ölmesi umurumda bile değildi, hatta bunu, hevesle bekliyordum.

---

* *Cojóne*- İspanyolca haya.

17

Gümüş ay ışığının ortaya çıkardığı gölgeler ve ağaçların siyah siluetlerinden oluşmuş bir dünyanın içinde yürüyordum. Çizmelerim yüksek topukluydu ama ayağıma, ormanda yürümeyi zorlaştırmayacak kadar iyi oturmuştu. Yürümemi zorlaştıran şey üzerime giydiklerim değil; sıcaklık ve seslerdi. Dizlerimin arkası, naylon çoraplarımın ve çizmemin derisinin altında terlemişti. Üstüme, Jason'dan aldığım bir deri ceket de giymiştim. Aslında hava ceket giyilmeyecek kadar sıcaktı ama mini-Uzi'yi ve öbür omzuma astığım deri çantayı saklamanın başka yolu yoktu. Çanta Cherry'nindi ve içinde bir sprey kutusu vardı. Ceketin cebinde de Asher'a ait olan bir altın çakmak vardı.

Her hareketimde üzerimdeki deriden sesler geliyordu. Başka şartlar altında bu, ilginç olabilirdi; ama şimdi rahatsız ediciydi. Size, önemli bir güvenlik tüyosu: Üzerinizde yeni deri kıyafetler varken, birilerine sessizce yaklaşmaya çalışmayın. En azından olağandışı duyma yeteneğine sahip kişilere. Elbette, biz bu gece hiç kimseye sessizce yaklaşmaya çalışmıyorduk. Vampirler geldiğimizi biliyordu.

Verne'in adamları mesajımızı iletmişlerdi. Richard olaya dahil olunca, benim şüphelerim göz ardı edilmişti çünkü Verne vampirlerin nerede ve neden buluşmak istediklerini söylerse, Richard ona hemen inanırdı. Doğrusu ben de Verne'e inanıyordum ama Richard'ın onun sözüne bu kadar çabuk güvenmesi beni rahatsız etmişti.

Elbette Richard, Verne'in sürüsünü yıllardır, her yaz ziyaret ediyordu. Onları arkadaşı olarak biliyordu. Arkadaşlığa saygı duyuyordum; sadece buna her zaman güvenmiyordum. Tamam, diğer insanların arkadaşlarına güvenmiyordum. Kendi arkadaşlarıma güveniyordum; çünkü kendi kararlarıma güveniyordum. Yani, galiba bu Richard'ın kararlarına hâlâ güvenmediğim anlamına geliyordu. Evet doğru, güvenmiyordum.

Onu düşünmem bile yeterli olmuştu. Onu yaz gecesinde dolaşan sıcak bir varlık gibi hissettim. Bir an onun yürüyüşünü, vücudunun hareket ritmini yaşadım. Bu, neredeyse baş döndürücüydü, görüntüyü gözümün önünden silerken, sendeledim.

Zane kolumu tuttu. "İyi misin?"

Başımla onayladım ve ondan uzaklaştım. Onu henüz yeterince tanımıyordum. Çok gerekmedikçe, tanımadığım insanlara dokunmaktan pek hoşlanmıyordum; ama çekildiğim anda, onun içine çekildiğini hissettim. Büyüye gerek kalmadan onun duygularını incittiğimi anladım. Ben onun Nimira'sı, leopar kraliçesiydim ve ondan hoşlanmam gerekiyordu ya da en azından ondan hoşlanmamak gibi bir seçeneğim yoktu. Özür dilemenin durumu daha da kötüleştirip, kötüleştirmeyeceğini bilmiyordum, o yüzden bir şey söylemedim.

Zane ağaçların arasına girip, beni yalnız bıraktı. Üzerinde uçakta giydiği deri pantolon, yelek ve çizmeler vardı.

Zane'in günlük kıyafetlerinin bu geceye uymuş olması komikti.

Richard durdu, bana baktı. Aramızda kısa bir açıklık vardı. Tamamen siyah giyinmişti: Deri pantolon ve gelişmiş, kaslı vücudunun üst tarafını tamamen saran ipek gömlek. Jean-Claude'un onun gömlek ölçüsünü almasından sonra ağırlık çalıştığı için gömleği dar gelmişti. Orada siyahlar içinde duruyordu, onu daha önce, hiç bu renk giyinmiş olarak görmemiştim. Ay ışığı, yüzünün hatlarını görmemi sağlayacak kadar parlaktı; sadece gözleri gölgede kalmıştı, kör gibi görünüyordu. Bu mesafeden bile onu vücudumda bir ısı gibi hissediyordum.

Biraz önce, Asher vücudumun alt tarafını gerecek şeyler hissettirmişti ama şimdi, sıcak yaz gecesinde, ormanda durmuş, Ay ışığının Richard'ın üzerindeki deri ve ipekten yansıyışını, saçlarının omuzlarının üzerinde yumuşak bir bulut gibi hareket edişini seyrederken, göğsüm sıkıştı, arzudan çok hüzün hissettim; çünkü o artık benim değildi. Hoşuma gitse de gitmese de, istesem de istemesem de, her zaman Richard'ı tercih etmediğim için pişmanlık duyabilirdim. Daha önce de, diğer erkeklerle yakın ilişkilerim olmuştu ama daha önce hiç hayır dediğim için pişman olmamıştım. Aslında, eski olaylarda kendimi bir mermiden kurtulmuş gibi hissederdim, sadece Richard'a hayır demek bana pişmanlık hissettirmişti.

Bana doğru yürümeye başladı. Ben sanki bir restoranda ya da ona benzer bir yerde eski sevgilimi görmüş gibi gözlerimi kaçırdım. Üniversiteden yeni mezun olduğum dönemde bir gece, arkadaşlarımla bir restorana gidip, eski nişanlımı yeni kız arkadaşıyla beraber gördüğüm geceyi hatırladım. Sanki kızı tanıştırmak ister gibi bana doğru yürü-

müştü. Ben kızlar tuvaletine kaçarak, bir arkadaşım gelip, onların gittiğini söyleyinceye kadar orada kalmıştım. Dört yıl önce, sevgilim beni terk ettiği ve beni özlemiş gibi görünmediği için kaçmıştım, oysa şimdi olduğum yerde duruyordum. Richard'ı terk eden ben olduğum için değil, onurum ağaçların arasına kaçıp saklanmamı engellediği için duruyordum. Son zamanlarda kaçma konusunda pek başarılı değildim.

O yüzden gümüş renkli karanlığın içinde durmayı sürdürdüm, yüreğim ağzıma gelmiş bir biçimde, onun bana yaklaşmasını bekledim.

Jamil ve Shang-Da karanlığın içinde durmuş bakıyorlardı ama sanki Richard onlara durmalarını söylemiş gibi, peşinden gelmiyorlardı. Bu mesafeden bile, Shang-Da'nın benden hoşlanmadığını sezebiliyordum. Görebildiğim kadarıyla Shang-Da kıyafetini değiştirmemişti. Tamamen siyahlar içindeydi, özel dikim takımı, gömleği ve aksesuarları içinde o da tek renkliydi.

Richard gelip, yaklaşık bir metre önümde durdu. Bana baktı ve hiçbir şey söylemedi. Yüz ifadesini okuyamıyordum ve yeniden aklını okumak da istemiyordum.

Önce ben koptum. "Bunun için özür dilerim, Richard. Zihnine öyle girmek istememiştim. İzleri kontrol etmekte çok iyi değilim," diye saçmaladım.

"Önemli değil," dedi. Neden sesler karanlıkta çok daha özel gelirdi ki?

"Asher'ın bu geceki planı senin için uygun mu?" diye sordum, o sadece bana bakarken, yapacak bir şey daha bulmuştum.

Verne'ün Mira'dan öğrendiğine göre; Colin, Asher'ın onun yerine geçmek için geldiğine inanıyordu. İki başvam-

pir de aynı yaştaydılar. Colin daha güçlüydü ama bu fazladan güç onu Şehrin Efendisi yapan bağlardan geliyordu. İlk defa Şehrin Efendisi olmanın fazladan güçler verdiğini öğreniyordum. Yaşa ve öğren.

"Anladığım kadarıyla, Asher, Colin'i onun işini istemediğine ikna edecek," dedi, Richard.

Asher, Colin'i buna, Jean-Claude ve bana delice aşık olduğunu göstererek inandırmaya karar vermişti. Plan hakkında tam olarak neler hissettiğimden emin değildim ama hepimiz, Richard bile, buradaki vampirlerin, Asher'ın arkadaşlık ve nostalji yüzünden olduğu yerde mutlu olduğu hikâyesini yutacağını düşünüyorduk. Vampirler de, tıpkı insanlar gibi, masum açıklama yerine, cinsel açıklamalara inanmaya meyilliydi. Ölüm bile, insanların en iyiye değil de, en kötüye inanma alışkanlıklarını değiştirmiyordu.

"Ne yaptığın ya da kiminle yaptığın beni ilgilendirmiyor, hatırladın mı?" Sesi, duygusuz kelimelerinden fazlasını taşıyordu.

"Banyoda utanmıştım, beni hazırlıksız yakaladın."

"Hatırladım," dedi. Başını iki yana salladı. "Eğer bu gece gücümüzü kullanacaksak, bu izlerimizi kullanmamız gerektiği anlamına geliyor."

"Mira onlara yeni lupa bulmak için görüşmeler yaptığını söylemiştir. Beraber olmadığımızı biliyorlardır," dedim.

"Onlara yakın görünmemize gerek yok, Anita, sadece güç yeterli olur." Bana elini uzattı.

Ben öylece baktım. Beni, yazın ormanda en son Marcus'u öldürdüğü gece gezdirmişti. O gece her şey kötü gitmişti.

"Ormanda bir yürüyüşe daha katlanabileceğimi zannetmiyorum, Richard."

Yumruğunu sıktı. "O geceyi iyi idare edemediğimi biliyorum, Anita. Daha önce değiştiğimi görmemiştin ve ben, sen kaçamayacak bir haldeyken üzerinde değiştim. Şimdi bunun farkındayım ve seni korkuttuğum için özür dilerim."

Korkutmak durumu tam olarak tarif etmiyordu ama bunu yüksek sesle söylemedim. Özür diliyordu ve ben de kabul edecektim. "Teşekkür ederim, Richard. Seni incitmek istemedim. Ben sadece..."

"Kabullenemedin," dedi.

İç çektim. "Kabullenemedim."

Elini bana doğru uzattı. "Özür dilerim, Anita."

"Ben de, Richard."

Bana hafifçe gülümsedi. "Büyü yok, Anita, sadece elini bana ver."

Başımla reddettim. "Hayır, Richard."

"Korkuyor musun?" diye sordu.

Ona baktım. "İzlere ihtiyacımız olduğu zaman birbirimize dokunuruz; ama şimdi burada, olmaz."

Uzanıp yüzüme dokundu ve ipek gömleğinin yırtıldığını duydum. Kolunu indirip, gömleğin yırtılan yerine üç parmağını soktu. "Bu üçüncü." Diğer kolunun dikişini de gösterdi, oradaki deliğe eli girebilirdi. Dönüp bana sırtını gösterdi. Dikişler iki omzunun yanından sökülmüş, ağız gibi açılmıştı.

Kikirdedim ve bunu çok sık yapmazdım. "*Yeşil Dev** gibi olmuşsun."

---

* *Yeşil Dev*- Bir kaza sonucu aşırı derecede gamma ışınına maruz kaldığı için sinirlenince yeşil renkte, kaslı, dev gibi bir varlık olan Hulk'a dönüşen, kızgınlığı arttıkça gücü artan ama aynı şekilde zekâsı da azalan Doktor Bruce Banner'ın maceralarını anlatan, Amerikan çizgi romanı. Hulk.

Bir vücut geçiştirmeci gibi, kollarını ve omuzlarını göstererek poz verdi. Yüzündeki sahte konsantrasyon ifadesi beni güldürdü. İpek neredeyse ıslak bir sesle tekrar yırtıldı. İpeğin yırtılma sesi, kesilen et sesine çok yakındı; sadece derinin bıçak altında daha da canlı bir hareketi olurdu.

Kaslarını şişirdikçe açılan yırtıklardan bronz teni, siyah kumaşın altından sanki görünmez bir bıçak kesikler atıyormuş gibi ortaya çıkıyordu. Doğruldu. Gömleğin bir kolu omzundan o kadar yırtılmıştı ki, kolunun üzerinde parçaları sallanıyordu. göğsünün üzerindeki dikişler, sırıtan ağızlara benzemişti.

"Sırtımdan hava giriyor," dedi. Dönüp sırtını gösterdi. Gömleğin sırt tarafı da parçalanmıştı.

"Parçalanmış," dedim.

"Gömlek boyum alındığından bu yana, çok fazla ağırlık çalıştım."

"Aşırı kaslı olmana çok az kalmış," dedim.

"Aşırı kaslı olunabilir mi ki?" dedi.

"Evet, olunabilir," dedim.

"Hoşuna gitmiyor mu?" diye sordu. Gömleğin önünü tutup çekti. İpek, hafif bir çığlıkla parçalandı. Elindeki parçaları bana fırlattı. Ben refleksle, düşünmeden,yakaladım.

Gömleğinden geri kalanı başının üzerinden çıkarttı, göğsü ve omuzlarının her yanı ortaya çıktı. Kollarını yukarı kaldırıp, omuz ve karın kaslarını gerdi.

Manzara nefesimi kesmekle kalmayıp, ayrıca tutturup, birkaç saniye vermeyi de unutturdu, kendime gelince, nefesimi titreyerek verdim. Soğukkanlı ve karmaşık olmak buraya kadardı.

Kollarını indirdi ve gömleğinden geriye sadece kolları kalmıştı. Onları da, uzun eldivenlerini çıkartan bir striptizci

gibi çıkarıp yere bıraktı. Belden yukarısı çıplak halde, bana baktı.

"Alkışlayıp, 'Vay, vay, Bay Zeeman, ne büyük omuzların var' mı demek gerekiyor? Harika bir vücudun olduğunun farkındayım, Richard. Burnuma sokmana gerek yok."

Derin bir düşüncenin bile bizi birbirimize değdireceği kadar yaklaştı. "Bu ne güzel bir fikir," dedi.

Ona kaşlarımı çattım çünkü ne dediğini anlamamıştım. "Ne, güzel bir fikir?"

"Yüzünü vücuduma sokman," dedi sesi o kadar hafifti ki, neredeyse bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Kızardım ve karanlıkta görmemesini umdum. "Bu bir deyimdir, Richard. Bunu ciddi söylemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama yine de iyi bir fikir," dedi.

Geri çekildim. "Git başımdan, Richard."

"Lunapara giden yolu bilmiyorsun," dedi.

"Ben kendim bulurum; yine de sağ ol."

Yeniden yüzüme dokunmak için uzandı ve ben çekilirken neredeyse düşüyordum. Bana hızlı bir şekilde gülümsedi ve ağaçların arasında koşup kayboldu. Gücünün akışını rüzgârla dolmuş bir yelken gibi hissettim. Ormanın, gecenin ve tepemizdeki ayın enerjisini kullanıyordu, istersem bu yolculuğa ben de katılabilirdim. Öylece durdum, kendime sarıldım ve bütün gücümle onu dışarıda tutmaya, aramızdaki gücü kesmeye konsantre oldum.

Kendimi yeniden yalnız ve kendi bedenimin içinde hissedince, gözlerimi açtım. Jason beni kokutacak kadar yakınımda duruyordu. Bu, bana ne kadar dikkatsiz olduğumu fark ettirdi.

"Lanet olsun, Jason, beni korkuttun."

"Kusura bakma. Birisinin geride kalıp vampirlerin sana saldırmadığından emin olmasını istedim."

"Sağ ol, içtenlikle söylüyorum."

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "İyiyim."

Sırıttı ve gözlerindeki neşeyi görecek kadar ay ışığı vardı. "Bu işte gitgide iyileşiyor," dedi Jason.

"Hangi işte gitgide iyileşiyor? Ulfric olmakta mı?" diye sordum.

"Seni baştan çıkartmakta," dedi Jason.

Ona baktım.

"Asher'a baktığında ne kadar kıskandığımı hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım.

"Richard'a bakışın..." Sadece başını iki yana salladı. "Ayrı bir şeydi."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Önemli değil."

"Önemli. Seni mutlu etmez ama önemli."

Ve buna söyleyeceğim hiçbir şey yoktu. Ormanda herkesin yürüdüğü yöne doğru yürümeye başladık. Yol tarifine ihtiyacımız yoktu.

18

Lunaparı, tarife gerek olmadan bulduk. Elimizde Jason'ın burnu ve benim ölüleri hissedebilme yeteneğim vardı. Bütün lunaparların birbirine benzediğini zannediyordum ama bu seferkine metrelerce uzaktayken bile yanlış düşündüğümü fark etmiştim. Yaklaştığımız yer her ne ise yapısında ölüler de vardı: eski ölüler. Kendimi neredeyse huzursuz ruhlarla dolu bir mezarlıktaymış gibi hissediyordum. Bazen ormanda dolaşırken böyle yerlere rastlamak mümkündü. Birisinin bir tören olmadan gömüldüğü, çok derin olmayan eski bir mezarla karşılaşırdınız. Ölüler derin olmayan mezarlardan hoşlanmazlardı. Mezarın derin ve geniş olması gerekiyordu yoksa ölüler huzursuz olurdu.

Aslında, cesedi yakmak bunlann çaresine bakardı. Hiç yakılmış bir cesedin hayaletiyle karşılaşmamıştım.

Jason durup, dikkatimi çekmek için koluma dokunduğunda ağaçların arasından, parlayan fenerlerin ışıkları görülebiliyordu. "Kokusunu aldığım şey hoşuma gitmedi," dedi.

"Ne kokusu?" dedim.

"Yüzeyde çok fazla kalmış ceset kokusu."

"Zombi?" soru şeklinde söylemiştim.

Başıyla reddetti. "Hayır, daha kuru, daha eski."

Birbirimize baktık. İkimizin de aynı şeyi düşündüğünden neredeyse emindim: çürüyen vampir. Jason'ın kolunu sımsıkı tuttuğumu fark ettim, o da benim kolumu tutuyordu. Karanlıkta kalmış ve duydukları sesin gerçek bir canavardan mı yoksa rüzgârdan mı geldiğini merak eden çocuklar gibi duruyorduk. İkimiz de öğrenmek için atılması gereken adımı atmadık. Eğer üzerimize örtünecek bir örtümüz olsaydı, çoktan altına girmiş olurdık.

Eğer buraya onları öldürmek için gelmiş olsaydık, işimiz kolaydı. Aslında, bu temizlik operasyonları son zamanlarda benim tarzım olmaya başlamıştı. Vampirlerle ne zaman, kendi kurallarıyla, kendi topraklarında karşılaştıysam canım yanmıştı. Bir anda, gidip canavarlarla anlaşmayı hiç istemediğimi fark ettim. Silahı Colin'in çenesinin altına dayayıp tetiği çekmeyi tercih ederdim. İstediğim bu işi bir an önce bitirmekti. Oraya yürüyerek gitmeyi ve belli aralıklarla kan açlığı çekenlerin arasındaki kadim ev sahipliği kuralları yüzünden Colin'in bana karşı avantajlı durumda olmasını istemiyordum.

Damian, ağaçların arasından süzülür gibi çıkıverdi. Altına yine, artık standart üniforması gibi olan, içinde vampirin kendisinden başka bir şey olmadığını gösterecek kadar dar siyah deri pantolon giymişti ama üstünde geniş yakalı siyah, ipek bir tişört vardı. Nedense kadın tişörtü gibi görünüyordu. Omuzlarına kadar inen saçları kadınsı görünüşünü güçlendiriyordu ama tişörtün altından görünen kaslı göğsü ve omuzları yanılgıyı dağıtıyordu: erkeksi, kesinlikle erkeksiydi.

Jason'ın üzerinde de neredeyse aynı kıyafet vardı ama onun tişörtü ve pantolonu satendi. Dizlere kadar yükselen çizmeleri ise aynıydı. İlk defa, Jason'ın omuzlarının Damian'ınkilerden geniş olduğunu fark ettim. Bu, son zamanlarda mı olmuştu? Önce kurtadama, sonra vampire baktım ve başımı iki yana salladım. Genç kurtadamlar çok hızlı büyüyorlardı.

Ama yüksek sesle, "Çocuklar, bir gotik grubun vokalistleri gibi olmuşsunuz," dedim.

"Herkes sizi bekliyor," dedi Damian.

Gitmek istemediğimi fark ettim. Jason'ın da başını iki yana salladığını fark ettim. "Hayır," dedi.

"Korkuyorsun," dedi Damian.

Jason başıyla onayladı. Ben kaşlarımı çattım. Jason ve ben genelde diğer odadaki şey –ya da bu durumda diğer açıklıktaki şey ne kadar korkutucu olursa olsun, şimdikinden daha cesur hareket ederdik.

"Neler oluyor, Damian? Bu nedir?" diye sordum.

"Size Colin'in ne olduğunu söylemiştim."

"Ona gece cadısı dedin. Korkuyla beslendiğini söyledin. Bunun bir ipucu olması mı gerekiyordu?" diye sordum.

"O, ayrıca diğerlerini korkutabilir," dedi Damian.

Derin bir nefes aldım ve Jason'ın kolunu tutan elimi gevşettim. O, benim elimi sıkıca tutmaya devam etti. "Bu mantıklı. Böylece yemekleri garanti oluyor, değil mi?" dedim.

Damian başıyla onayladı. "Ama bu hoşuna da gidiyor. Korku gece cadısı için uyuşturucu gibidir. Eski efendimin söylediğine göre kandan daha iyiymiş çünkü o korkudan ibaret bir dünyada yürüyebiliyordu. Eğer isterse, gittiği her yerdeki insanları titrettiği bir dünyada yaşayabilirdi."

"Ve şimdi Colin de aynı şeyi mi yapıyor?" dedim.

Jason kolumu bıraktı. Hâlâ kolu bana değecek kadar yakın duruyordu ama artık karanlıkta birbirine sokulmuş tavşanlar gibi değildik.

"Genelde bir vampirin bana zihinsel oyunlar oynadığını fark edebilirim. Colin iyiymiş."

"Bu, diğer başvampir güçlerinden farklı bir şey Anita. İlk efendimin söylediğine göre bu bir insan için nefes almak gibi bir şeymiş, düşünmeden yapılan bir şey yani. Azaltabiliyordu ama asla tamamen durduramıyordu. Etrafına her zaman az da olsa bir dehşet hissi yayıyordu."

"Yatakta da korkutucu muydu?" diye sordu Jason. Galiba şaka olsun diye söylemişti.

Damian'ın yüzündeki bakıştan, ay ışığında bile bunu komik bulmadığı anlaşılıyordu. "Evet. Evet, öyleydi," dedi. Bana baktı ve gözlerinde hoşuma gitmeyen bir yoğunluk gördüm. Bana doğru bir an uzandı, sonra elini indirdi.

Sonunda, "Bazı canavarlar başka şeylerle de beslenirler, sadece korkuyla değil," dedi.

"Ne gibi?" diye sordum.

Kafamın içinde birden Asher'ı hissettim ve aynı şeyi Damian'a da yapmış olmalıydı çünkü ikimiz de sıçradık. Sesi yakındaki bir odadan gelen fısıltı gibiydi, sanki anlamı olmayan sesler gibiydi. "Acele."

Konuşacak bir şey kalmamıştı. Aceleyle gittik.

Fenerlerin ışıkları ağaçların arasında küçük sarı renkli aylar gibi parlıyordu. Damian son ağacın arasından kayar gibi geçip açıklığa çıktı. Ben kayar gibi gidemiyordum. Açıklığın girişinde bir yere takıldım. Bu bölgede, çok eski bir güç çemberi vardı ve içinden o kadar çok geçilmişti ki lunaparın etrafında açılmaya hazır bir perde gibi duruyordu. Buradaki şeyi canlandırmak için neredeyse hiç güç gerekmiyordu.

Ben iç gözümle bakmayı bırakıp, açıklığa gerçekten bakınca olduğum yerde dondum. Öylece durdum ve baktım. Jason da durdu ve benimle birlikte baktı. Bu davranışımızla çok sıkıcı olmaya başlamıştık ama Meşe Ağacı Klanı'nın lunaparı gerçekten seyredilmeye değerdi.

Aslında, ortasında bir meşe ağacı olan büyük bir açıklıktı ama bu tarif Empire State binasına sadece yüksek demek gibiydi. Ağaç, kollarını açmış bir dev gibiydi. Boyu otuz metre kadar vardı ve yükseldikçe yükseliyordu. Alttaki dallardan birisinde bir ceset sallanıyordu. Neredeyse iskeletleşmiş olan kolunu birkaç parça tendon tutuyordu, diğer kolu eriyip gitmişti. Ağacın altında, her yöne dağılmış kemikler vardı. Beyaz kemikler, sararmış kemikler, hatta artık grileşmiş eski kemikler bile vardı. Bu kemikten halı ağacın altından açıklığa doğru yayılıyordu.

Rüzgâr hızlandı ve ormanın içinden esip meşenin üzerindeki yaprakları harekete geçirdi, yapraklar hışırdamaya başladılar. İskeleti tutan ip rüzgârda savrulunca gıcırdamaya başladı. O gıcırtıyla birlikte, gözlerim ağaca döndü çünkü düzinelerce gıcırdama geliyordu. İplerin çoğu artık boştu, koptukları yerlerden püsküller sarkıyordu ama rüzgârda gıcırdayan ipler yukarılara kadar uzanıyordu. Karanlıkta, ay ışığından görebildiğim yüksekliğe kadar ağacın en üst dallarından bile sarkan iplere baktım. Ağaç yüz yaşın üzerinde olmalıydı ve en üst dalda bile ip parçaları vardı. Bu ağaca çok uzun zamandan beri cesetleri asıyor olmalıydılar.

Şiddetlenen rüzgârla, iskelet aniden döndü, çenesi açıktı, boş göz çukurları bir an için fenerlerin ışığını yansıttı. Çene kemiğini tutan tendonlardan biri dayanamayıp koptu. Sadece bir tarafı kafatasına bağlı kaldı, menteşesi kırık bir kapak gibi yana savruldu. İçimden koşup çeneyi sökmek

veya yerine tutturmak ya da sallanmasını engelleyecek herhangi bir şey yapmak geldi.

"Tanrım," dedi Jason.

Tek yapabildiğim başımla onaylamaktı. Söyleyecek bir şey bulmadığım anlar çok nadir olurdu ama bunun için gerçekten, söyleyecek kelime bulamamıştım.

Damian durakladı ve yanımıza geldi. Görünüşe göre sanki bize eşlik ediyordu, daha doğrusu gelmemizi bekliyordu. Sonunda ağaçtan ve üzerindeki korkunç yükten gözümü ayırabildim. Açıklıkta uçları birbirine değmeyen bir üçgen oluşturmuş sedirler vardı. Sıraların arasında lüzumsuz bir kalabalık oluşmasını engelleyecek kadar boşluk vardı ama yine de açıklık kalabalıkmış gibiydi. Sanki havada görünmeden acele edip, dolaşan, insanın tüylerini diken diken eden bir şeyler var gibiydi.

"Bunu hissetin mi?" diye sordum.

Jason bana baktı. "Neyi hissettim mi?"

Hissetmemişti. Bu, havayı dolduran her neyse şekil değiştiricilerin hissedemeyeceği bir şey olduğu anlamına geliyordu. O zaman neydi?

En yakındaki sırada bir vampir oturmuş bana bakıyordu. Kahverengi saçları, kısa kesilmiş olduğu için soluk renkli boynu görünüyordu. Gözleri çok koyu renkliydi, belki kahverengi ya da siyahtı. Gülümserken gücünün üzerime aktığını hissettim. Beni gözlerinin etkisi altına almaya çalışıyordu. Genelde ben de gözümü ona dikerdim ama burada hissettiklerim hoşuma gitmemişti. Bir güç vardı ve bu, vampirlerden gelmiyordu. Gözlerine bakmadım, gözlerimi yanağının soluk kıvrımına kaydırdım. Dudakları dolgundu, üst dudağının yay gibi mükemmelliği, çok kadınsı görünmesine neden oluyordu. Yüzünün geri kalanı keskin hatlıydı; çene-

si köşeliydi ve burnu çok uzundu. Dudakları ve o uzun kirpikli, koyu renkli insanı içine çeken siyah aynalar gibi parlayan gözleri dışında sıradan bir yüzü vardı.

Gözlerine çok fazla bakmadım. Sanki ayağımın altındaki zemin düzgün değilmiş gibi kendimi dengesiz hissediyordum. Richard, bana bu lunaparın ayrıntılarından bahsetmeliydi. Birisinin beni buna hazırlamış olması gerekirdi. Kimsenin bir şey açıklamamış olmasına sonra da kızabilirdim; şimdi, bu konuda ne yapabileceğimi düşünmeliydim. Verne'in klanı insan kurban ediyordu, bunun durdurulması gerekiyordu.

Damian önümde durdu, artık açıklıktakileri göremiyordum. "Ne oldu, Anita?"

Ona baktım. Diğer vampirlerin önünde bağırıp çağırmaya başlamamı engelleyen tek şey arada Richard'ın bulunmasıydı. O, insan kurban edilmesine asla müsaade etmezdi. Evet, buraya bir kere gelirdi, ama insan kurbanlarla ilgili olarak gördüklerinden sonra bir daha asla gelmezdi, polisi de aramayabilirdi ama oraya bir daha asla uğramayacağından emindim. O da tıpkı benim gibi böyle bir şeyi asla onaylamazdı.

Belki de Verne'in klanının cenaze anlayışı buydu. Eğer başka bir şey varsa, eyalet polisini arayacaktım ama bu gece değil. Çığlıklar atarak bir kurban getirirlerse durum değişirdi. O zaman bütün öncelikler kalkardı.

Başımı iki yana salladım. "Ne olabilir ki?" dedim. Açıklığa, kendi küçük grubumuza doğru yürüdüm. Sanki üç grup da eşit kalabalıklıktaydı. Olağandışı gruplar arasında yapılan alışıldık bir toplantıydı. Her zaman görüşmelere maiyetinizle gelirdiniz.

Richard ayağa kalkıp yanıma geldi. Elini bana uzatınca bu sefer tuttum ve garip bir şekilde, o anda üzerinde tişörtünün olup olmaması umurumda değildi. Ona kızmıştım. Beni buraya hazırlamadığı için kızmıştım. Belki de artık hiçbir şeyin beni şaşırtmayacağını düşünüyordu ya da belki... Of, kahretsin, bilmiyordum ama yine de durumu karıştırmıştı.

Elimi tutmasına izin verdim ve tenine dokununca hiçbir şey hissetmedim çünkü o anda kafam baştan çıkartılamayacak kadar karışıktı, üstelik kızgınlığım da baştan çıkmamı engelleyecek kadar fazlaydı .

"Ceketini çıkar evladım; bakalım altında nelerin varmış," dedi bir ses.

Sesin sahibine bakmak için yavaşça döndüm.

Vampirin, eğer Asher'ın kıyaslanabilecek saçlarını görmemiş olmasaydım, altın rengi saçları var diyebilirdim. Saçları kısa kesilmişti. Gözleri mavi ya da gri olmalıydı, bu ışıkta söylemesi zordu. Daha yirmi yaşına basmadan donup kalmış olan yüzü, ince ve pürüzsüz bir gençlikle parlıyordu, sanki daha doğru dürüst sakalı bile uzamadan ölmüştü.

Uzun boylu, ince bir genç bedeninin üzerinde bir çocuğun yüzü vardı, anlaşılan hayattayken garip bir görüntüsü varmış, fakat şimdi ayağa kalktığında bana garip görünmedi. Ayağa dans eder gibi zarif bir hareketle kalktı, onunla beraber siyah gözlü vampir de kalktı ve sanki bir bütünün ikinci yarısıymış gibi çalışılmış bir hareketle yanına geldi.

Sekiz kişiydiler aralarında bir insan kadın vardı, saçları benimkiler kadar siyahtı, saf Amerikan yerlisi gibi görünüyordu. Onun saçları düz ve gürdü. Ten rengi koyu kahverengiydi, yüzü neredeyse kare biçimindeydi, büyük kahverengi gözlerinin kirpikleri o kadar uzundu ki, bu mesafeden bile belli oluyordu.

Makyaj yapmışsa bile fark edilmiyordu. Güzel olmaktan çok, çapıcı olan kadınlardandı, hatları hoşluk standartlarına uymuyordu ama bir kere gördünüz mü unutmanız zordu.

"Gel kızım, üzerindekileri çıkar. Diğer herkesin hemen her şeyini gördük. Senin içindekileri de görmezsek üzülebiliriz," dedi genç yüzlü vampir.

Kadının yüzü, harika bir şekilde ifadesiz kaldı ama omuzlarında, uzun boynunun hareketlerinde bir gerginlik vardı. Gösteri hoşuna gitmiyormuş gibiydi.

Richard'ın eli, benimkini sıktı. Önce sinirlenmemem için beni uyardığını zannettim ama yan gözle yüzüne bakınca durumun başka türlü olduğunu fark ettim. Sinirlenen kendisiydi. Eğer sakin olması gereken bensem, gece çok hızlanmış demek oluyordu.

"Her zaman böyle saldırgan mısın, yoksa bana özel muamele mi yaptınız?" diye sordum.

Güldü ama sıradan, insanca bir gülüştü. Jean-Claude ya da Asher'ın ses numaraları yoktu. Elbette, Colin'in başka yetenekleri vardı, yeteneklerini Nathaniel'in göğsüne kazınmışken görmüştüm.

Asher ayağa kalktı. Geceye gözlerinden iki ton daha koyu renkte buz mavisi ceketle başlamayı düşünmüşü ama ondan vazgeçmişti, şimdi üzerindeki koyu mavi ceketin kollarında ve yakasında işlemeler vardı. Büyük, ipek kaplı düğmesini iliklemişti. Pantolonunun rengi de ceketine mükemmel uyuyordu. İlk önce ceketin içine gömlek giymemeyi düşünmüştü ama o zaman göğsündeki yara izleri, yumuşak mavi kumaşın altında çok daha belirgin olacaktı, bu yüzden kendisine odadaki aynada uzun uzun bakmış sonunda içine beyaz ipek gömlek giymeye karar vermişti.

Şimdi o gömleği yırtılmıştı, sanki dev bir el pençe atmış gibiydi. Yırtık kumaşın altından göğsü bütün açıklığıyla görünüyordu, kan yoktu. Dokunmadan zarar verebildiklerini bildiğim sadece üç vampir vardı. Bir tanesi de konsey üyesiydi ama hiçbirinde tene bu kadar yakın geçip kan akıtmayacak incelik yoktu. Burada azılı bir sidik yarışına girmiştik. Şimdilik, Colin öndeydi.

Sıranın hemen arkasında duran, Shang-Da ve Jamil'e baktım. Dokunulmamış, zarar görmemiş gibiydiler.

"Ne korumalarmışsınız ama," dedim.

"Buraya vampirleri korumaya gelmedik," dedi Shang-Da.

Jamil'a baktım. Omuz silkti.

Harikaydı, sadece harika. Zane, kurtların da daha gerisinde duruyordu. Onun da elbiseleri sağlamdı ama şaşkın görünüyordu, şarap tatma fuarındaki içki içmeyen birisine benziyordu.

"Onu durdurmam mı gerekiyordu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Zane. Sen değil." Yan gözle Richard'a baktım. Neden adamlarının işe karışmasına izin vermediğini anlayamamıştım. Asher'ı anlıyordum. Yardım isteseydi, bu zayıflık sayılırdı.

"Ceketi çıkar, yoksa senin yerine ben çıkarırım," dedi Colin.

"Colin, durumu açıkladın." Kadının sesi şaşırtıcı derecede kalındı, zengin, buğulu bir altoydu.

Colin, kadının elini okşadı, gülümsedi ama kelimeleri nazik değildi. "Durumu ne zaman açıkladığıma ben karar veririm, Nikki." Elini çekti, kadını geri gönderdi. Önemsenmemiş olmanın öfkesi kadının gözlerinde belirdi.

Bir an için koyu renkli gözlerinde kızgınlık parladı ve onun gücünü hissettim. Kadının kendi gücüydü, Colin'inki

değil. Kadın bir cadı, psişik ya da öyle bir şeydi. Tıpkı benim gibi bir insandı: birazcık.

Kızgınlık, esmer ve keskin hatlı yüzünden hemen kayboldu ama ben ne gördüğümü biliyordum. Kadın onu sevmiyordu, Colin de kadını; ama kadın onun insan hizmetkârıydı öyle ya da böyle sonsuza kadar birbirlerine bağlıydılar.

"Ceketin altında ne olduğunu mu görmek istiyorsun? Buraya gel de bana yardım et. Bir centilmen bunu yapardı," dedim.

"Anita," dedi Richard.

Elini okşadım. "Önemli değil, Richard. Sakin ol."

Richard'ın yüzündeki ifade yeterliydi. Hareketlerime güvenmiyordu. İşin komiği ben de onun için aynı şey düşünüyordum. İkimiz de birbirimize güvenmiyorduk.

Asher'a baktım. Aramızda izler yoktu. Birbirimizin düşüncelerini okuyamıyorduk ama buna gerek de yoktu. Kurtadamlar bize yardım etmediği için hırpalanıyorduk.

Yerel sekiz kurtadama baktım. Verne, banka oturmuş ve kurtlarını etrafına toplamıştı. İkisi tam kurt formundaydı; ama boyları midilli kadardı, normal kurtlardan büyüktüler. Verne'in tişörtü ve kotu hâlâ üzerindeydi.Onlardan hiçbiri, bizim için özel olarak giyinmemişti. Diğer vampirler bile sadece takım elbise ya da günlük elbiseleri içindeydiler.

Daha önce hiç bu kadar... sıradan giyinmiş vampirler görmemiştim. Şimdiye kadar gördüklerimin hepsinin bir stili, en azından teatral bir yönü vardı, gösteriş yapmayı severlerdi. Eh, üzerinden kemikler sarkan bir ağacın yanındayken kim daha iyi bir gösteri sunabilirdi ki? Elbette, lunaparın bir gösteriş yeri olması gerekiyordu ama Colin için değil. Yine de, Verne'e, Richard'ın düşündüğü kadar güvenebileceğimizden emin değildim.

Alışap banklardan oluşmuş üçgenin içine doğru ilerledim. Colin'in yanıma gelmesini bekledim.

O, koyu renk gözlü vampirin yanında durmuş, gülümsüyordu. "Şimdi, seni buradan soyabilecekken, neden oraya kadar yürüyüp enerji harcayayım?"

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Yakınıma gelmeye korkuyor musun?"

"Açıkçası narin, küçük bir şeymişsin ama dış görünüş genelde yanıltıcıdır. Bu genç yüzümü pek çok ihtiyatsız kişiyi aldatmak için kullandım. Ben ihtiyatsız değilim, Anita Blake." Soluk elini uzattı ve o, elini kadife bluzuma doğru savururken, tenimin üzerinden geçen gücü hissettim. Bluzumun önü açılınca haçım kadifenin altından hapsedilmiş bir yıldız gibi fırladı. Haç bembeyaz parlıyordu, yan dönüp ışığına bakmamaya çalıştım. Haç magnezyum gibi parlıyordu, o kadar parlaktı ki neredeyse benim bile canımı yakıyordu. Haçlar, etrafta vampirler varken parlardı ama eğer ciddi bir tehlike altında değilseniz süper nova gibi parlamazlardı. Daha önce, ben gerçekten korkmaya başlamadan önce haçımın bu kadar parladığı olmamıştı. Her zaman haçın benim korkuma göre, kutsal bir hale oluşturduğunu düşünmüştüm. Bu gece, ilk defa, haçı parlatanın inancım olduğunu fark ettim ama inanç bir kere yerinde olunca, korkunun yerine başka bir şey geçiyordu, artık benim iradem değil, ilahi irade geçerli oluyordu.

Colin'in vampirleri olması gerektiği gibi tepki verdiler, sindiler. Kollarını, ceketlerini, hatta birisi eteğini yüzünün önüne kapattı. Işıktan kaçıyorlardı.

Colin ve koyu renk gözlü vampir dışındakiler sindi tabii ki. Nedense o ikisinin haçtan sinmeyecek kadar yaşlı olmalarına şaşırmamıştım ama haç onların da hoşuna gitmemiş-

ti. Gözlerini koruyorlardı, ışık yüzünden gözlerini kısmışlardı ama sinmemişlerdi.

"Bana bir pençe daha savur, dişli-çocuk ve bakalım başka neler çıkacak."

İstediğimi yaptı. Yapacağını gerçekten düşünmemiştim. Aramızdaki mesafeye rağmen bana pençe attı ama gücü kayanın etrafından akan su gibi açıldı ve etrafımdan aktı.

"Eğer bana zarar vermek istiyorsan, Colin, yakına gelmen gerekecek."

"Nikki'ye onu boyundan söktürtebilirim."

"Senin tehlikeli bir bok olduğunu zannediyordum, Colin. Yoksa sadece genç erkekleri, bağlı ve savunmazsız yakaladığında mı tehlikeli oluyorsun? Kendini büyük kötü bir vampir gibi hissetmen için böyle senaryolar mı gerekiyor? Birisinin bağlı ve savunmasız olması mı gerekiyor? Yoksa sadece genç erkeklere karşı mı böyle hisler besliyorsun?"

Colin tek bir kelime söyledi. "Barnaby."

Koyu renk gözlü vampir, Colin'in önüne geçti, bana doğru yaklaştı ama birkaç adım sonra durdu, haç yüzünden daha yakına gelemiyordu. Sonra, haçın parlaklığı arasından, Barnaby'nin yüzünün çürüyüşünü gördüm. Pürüzsüz yüzü, ıslak parçalar halinde dağıldı, burnu düştü, derisi pelteleşip aktı tendonlar ve kemikler ortaya çıktı, yüzü kafasının üzerinde birkaç parça çürümüş et kalmış bir kafatasına dönüşünceye kadar çürüdü.

Bana doğru ilerledi, bir elini bana uzatmıştı. Elleri bana Damian'ın gecenin erken saatlerinde gördüğüm ellerini hatırlattı. Derisi koyu renkli parçalar halinde dökülüyordu. Sadece bunda koku yoktu. En son gördüğüm çürüyen vampir de kötü kokusunu büyülü bir deodoranmış gibi kontrol edebiliyordu.

Eğer dövüşüyor olsaydık, silahımı çeker ve haçı alamadan onu parçalara ayırırdım ama bu, bir irade mücadelesiydi. Eğer haça dokunabilecek güçte bir vampirse buna izin vermeliydim. Umarım haçı aramızda sıkıştırmazdı. Bir vampir daha önce bunu yapmıştı ve sonucunda kendi göğsümde oluşan ikinci derece yanık benim eğlence anlayışıma pek uymuyordu.

O yaklaştıkça, haçın parlaklığı da arttı. Işığa başını çevirme sırası bendeydi. Vampirin canının daha çok yandığını biliyordum.

Çürümüş elinin göğsümde dolaştığını hissettim, geride bıraktığı pelte gibi ıslak artıklar göğüslerimin arasından kaydı. Haçı değil, zinciri tuttu, akıllı bir vampirdi. Zinciri çekip koparttı. Haç koluna değdi ve gümüş, kolunu haçla aynı beyaz ve saf ışıkla parlatarak yaktı.

Vampir çığlık atıp haçı fırlattı, haç minik bir kuyruklu yıldız gibi havada kayıp, karanlıkta kayboldu.

Gözlerim hafif fener ışığına alışınca, "Merak etme, Barnaby, ben de yedeği var," dedim.

Vampir dizlerinin üzerine çöktü, kolunu tutuyordu. Hâlâ yürüyen, çürümüş bir kâbus gibiydi ama haçın koluna değdiği yer kararmıştı.

"Ama herkeste senin inancın yok," dedi Colin. Yine tıpkı ormanda olduğu gibi gücünün gelişini hissetmedim, bir anda korktum. Şimdi ne olduğunu bildiğim için, o kadar kötü değildi ama bu daha önce hissettiğim güçlerden farklıydı. Bir şekilde daha hafifti ve o yüzden daha korkutucuydu.

"Barnaby, sarışın genç kurtadam senden çok korkuyor. Senin türünün tadına daha önce de bakmış."

Barnaby ayağa kalktı ve yanımdan geçmeye çalıştı. Önüne geçtim. "Jason benim korumam altında."

"Barnaby ona zarar vermeyecek, sadece biraz oynayacaklar."

Başımla reddettim. "Jason'a, Nathaniel'i o hale getiren vampirin ona dokunmayacağına söz verdim."

"Söz mü? Sen modern bir Amerikalısın. Senin sözünün hiçbir anlamı yok," dedi Colin.

"Benim sözüm bana bir şey ifade ediyor. Bunu öylesine söylemem," dedim.

"Sözlerindeki doğruluğun tadını alabiliyorum ama ben Barnaby'nin onunla oynayacağını söylüyorum ve bunu ateşkesi bozmadan durduramazsın. Ateşkesi önce kim bozarsa, Konsey'e o hesap verir."

Barnaby'yle beraber yürüdüm, o etrafımdan dolaşmaya çalışıyordu ama ben önüne geçiyordum. "Colin, korkuyu hissedebildiğini söylediler. Şu anda arkadaşımın da ne kadar korktuğunu hissediyor olmalısın."

"Oh, evet, bu gece bir ziyafete konacağım."

"Onun aklını kaçırtabilirsin," dedim. Birisi sırtıma dokundu ve ben sıçradım. Dokunan Asher'dı. Banka kadar gerilemiştim.

Richard ve korumaları Jason'ın etrafında toplanmışlardı. Asher'ı korumayabilirlerdi ama Jason'ı koruyacaklardı. Barnaby diğer tarafa geçip, yine etrafımdan dolaşmaya çalıştı. Ben bankın üzerinden atlayıp yeniden önüne geçtim.

Sol elimi çürüyen göğsünün üzerine koydum. Sağ elim Browning'in kabzasındaydı ve onun bunu gördüğünden de emin oldum.

Colin bir şeyler söyledi. Barnaby'in vücudu yüzünden beni görememesi gerekiyordu ama sanki beni diğer vampirin gözlerinden görebiliyordu. "Eğer vampirlerimden birisini vurursan, o zaman ateşkesi bozmuş olursun."

"Nathaniel'i bize ölürken gönderdin. Asher bunun bir iltifat olduğunu, onu gerçekten iyileştireceğimizi düşündüğünü söyledi."

"Ve iyileştirdiniz, değil mi?" dedi Colin.

"Evet. Şimdi ben de sana aynı şekilde iltifat edeceğim. Bence Barnaby'yi yakın mesafeden vurursam, hayatta kalacaktır, daha önce de çürüyen vampirleri vurmuştum ve kıyafetleri bedenlerinden daha çok zarar görmüştü."

"Sözlerinden doğruyu söylediğini anlayabilirsin. Yaşayacağına inanıyor yani bu ateşkesi bozmak olmaz," dedi Asher.

"İnanıyor ama ölmesini istiyor," dedi Colin.

"Bizden birisinin aklını kaçırtmak da ateşkesi bozar," dedi Asher.

"Bence bozmaz," dedi Colin.

"O zaman bir açmazdayız," dedim.

"Bence değiliz," dedi Colin. Verne'e döndü. "Verne, ücretini hak et. Şu gencin etrafındaki koruyucuları kaldır."

Verne ayağa kalktı ve kurtları peşinden geldi. Açıklığı ensemdeki tüyleri ürperten bir güçle doldurdular, elim silahıma gitti.

"Verne," dedi Richard.

Ama Verne, Richard'a bakmıyordu. Bana bakıyordu. Elinde küçük bir sepet vardı. Sepetin içinde ne olduğuna bakmakla vakit kaybetmedim. Silahı göğsüne nişanladım.

19

"Sakin ol kızım. Bu bir hediye," dedi Verne. Silahı vücudunun üzerinde tuttum. "Ya, tabii."

"İçinde ne olduğunu görünce, bizim onun tarafında olmadığımızı anlayacaksın."

"Yanlış tarafı seçme, köpekçik. Yoksa seni fena halde pişman ederim," dedi Colin.

Verne vampire baktı. Bana sepeti uzatırken gözlerinin kurt gözlerine dönüşmesini seyrettim. O kızgın ve korkutucu gözleriyle Colin'e bakıyordu.

"Senin çağırabildiğin bir hayvan yok," dedi, sesi kalınlaşmıştı, hırlıyor gibiydi. "Bizim gücümüzün kaynağında dururken, bizi tehdit etmeye cüret ediyorsun. Sen mağaramızın dışındaki rüzgârdan bile zayıfsın. Burada hiçbir şeysin."

"O da sizden değil," dedi Colin.

"O Thronnus Roke Klanının lupası."

"O bir insan."

"Seninle bir kurtadam arasında duruyor. Bu, benim için yeterli bir lupalıktır."

Barnaby geri çekildi. Dönüp onu vuracağımı mı düşündü, yoksa Colin, kafasının içine yeni bir plan mı fısıldadı bilmiyordum. Pek umurumda da değildi. Sutyenimin içinde yoğun, ıslak bir şey kayıyordu. Yanaktan akan gözyaşı gibiydi ama daha beterdi. Barnaby bana bakarken uzanıp silmemek için kendimi zor tuttum. O, Colin'in yanına döner dönmez, o pis şeyi sol elimle hemen alıp yere attım.

"Ne oldu, Anita? Hoşuna gitmedi mi?"

Elimi deri eteğe sildim ve gülümsedim. "Siktir git, Colin."

Verne üçgenin ortasında yalnız duruyordu. Kurtları karşı bankın etrafına toplanmıştı. Verne gelip bizim bankımızın birkaç metre önüne durdu, elinde hâlâ sepet vardı.

Yan gözle Asher'a baktım. Omuz silkti. Richard gidip onunla konuşmamı işaret eder gibi başını yukarı aşağı salladı. Verne 'bir hediye' demişti.

Yanına gittim. Verne diz çöktü, sepeti aramıza, yere koydu, dizlerinin üzerinde kaldı. Ben de diz çöktüm çünkü sanki bunu yapmamı bekliyordu. Bana kurtlaşmış gözleriyle bakıyordu. Yine de yaşlanmaya başlamış Cehennem Melekleri'nden birisine benziyordu ama o gözleri... İnsan yüzünde kurt gözleri görmeye alışabileceğimden pek emin değildim. Büyük ihtimalle alışamayacaktım.

Sepetin kapağını açtım. Bir yüz, bir baş bana bakıyordu. Ayağa fırladım. Browning elimde belirdi, Verne'e doğrulttum, sonra, yere, sonra silahın kabzasını başıma yasladım.

Sonunda konuşabildim. "Bu da nedir?"

"Mira'nın başını bir sepet içinde istediğini söylemiştin. Bunu sana verirsek, iki klanın arasının yeniden düzeleceğini düşündük."

Hızla nefes alıp verdim. Sepetin içine baktın, hâlâ ayaktaydım, hâlâ silahı sanki rahatlatıcı bir cisimmiş gibi tutu-

yordum. Kesik başın ağzı sessiz bir çığlıkla açılmışı. Gözleri yarı açıktı, sanki onu kestirirken yakalamışlardı ama öyle olmadığını biliyordum. Birisi kafası kesildikten sonra gözlerini kapatmıştı. Bu durumda bile, yüzündeki kemikler narindi ve en azından hoş bir yüzü olduğunu görebiliyordunuz.

Kendimi zorlayıp silahı yerine koydum. Artık bana bir faydası olmazdı. Dizlerimin üzerine düştüm, kesik başa bakıyordum. Sonunda başımı kaldırıp Verne'e baktım. Tekrar, tekrar başımı iki yana salladım. Verne'in yüzüne baktım ve ona bağırmamı ya da bir şeyler söylememi sağlayacak bir ifade görmeye çalıştım ama yüz ifadesi bana çok yabancıydı ve gözleri bile göz gibi değildi.

Beraber geçirdiğimiz bu kadar zamandan sonra lıkantropların insan olmadıklarını anladığımı düşünebilirdiniz ama bazen bunu unutuyordum. Nathaniel'in başına gelenlere kızmıştım ve sanki başka bir insanla konuşuyormuş gibi konuşmuştum ama durum öyle değildi. Kurtadamlarla konuşuyordum ve ben bunu unutmuştum.

Birisi bir şeyler fısıldıyordu,aniden fısıldayanın kendim olduğunu fark ettim. "Bu benim hatam. Bu benim hatam." Sol elimi yüzüme götürüyordum ki avuç içimde Barnaby'in çürümüş derisinin parçalarını gördüm. Bu, yetmişti.

Bir köşeye emekledim ve kustum. Bir süre dizlerimin ve ellerimin üzerinde durdum, mide bulantımın geçmesini bekliyordum. Yeniden konuşabilince, "Sizler hiç imâdan anlamaz mısınız? O söylediğim bir deyimdi!"

Richard yanıma gelmiş, diz çökmüştü. Nazikçe sırtıma dokundu. "Verne'e ne istediğini söyledin, Anita. Mira sürünün şerefini zedelemişti. Bu yaptığı ölüm cezasını gerektirir. Sen sadece onların infaz yollarını seçmelerini sağladın."

Yan gözle Richard'a baktım. Ağlamak istiyordum. "Bunu istememiştim," diye fısıldadım.

Başını yukarı aşağı salladı. "Biliyorum." Gözlerinde çok kederli bir bakış vardı, o da söylediği her şeyi kelimesi kelimesine kast etmediğini anlatamamanın ne demek olduğunu biliyordu ama canavarlar bunu dinlemiyordu, onlar her zaman söylediklerinizi harfiyen anlıyorlardı.

20

"Senin sert biri olduğunu düşünüyordum, Bayan Blake."

Richard ayağa kalkmama yardım etti ve ben de ona izin verdim. Bir an için ona yaslandım, alnımı kolunun pürüzsüz tenine yasladım. Sonra Richard'a dayanmayı bırakıp kendi başıma doğruldum. Colin'in gözlerinin içine baktım. Mavi değil, kesinlikle griydiler.

"Bir süre protokol dansını yapacağımızı biliyordum Colin ama sabrımın son damlası o sepetin içinde kaldı. Derdini anlat ve buradan siktirip gidelim."

Gülümsedi. "Çok yumuşak kalpliymişsin, bekli de ünün sadece konuşulanlardan ibaretmiş."

O zaman gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Belki öyledir ama bu gece burada birbirimizi öldürmeyeceğimize göre, bunun bir önemi yok, Colin."

Colin benden uzaklaştı. Kendi adamlarının yanına gitti; ama Asher'a bakıyordu. Beni de tıpkı kendi insan hizmetkârı gibi dikkate bile almamıştı.

"Yerime kimse geçmeyecek, Asher."

"Buraya senin yerine geçmeye gelmedim," dedi Asher, sesi boş ve ifadesizdi.

"Neden Jean-Claude benim isteklerime karşı gelip, topraklarıma benimle aynı yaşta bir vampir gönderdi?"

"Ne olduğumu gizleyebilirdim ama Jean-Claude bunu yanlış anlayacağını düşündü. Buraya hiçbir şeyi gizlemeden geldim."

"Ama yine de geldin," dedi Colin.

"Olanı değiştiremem. Sizi şimdi ne tatmin eder?" dedi Asher.

"Senin ölümün," dedi Colin.

Sanki aynı anda nefesimizi tutmuşuz gibi, bir anda herkes hareketsizleşti. Ben bir şey söylemeye hazırlanıyordum ama Richard omzuma dokundu. Ben çenemi tutup, Asher'ın konuşmasına izin verdim ama bunu yapmam kolay olmadı.

Asher o harika, dokunulabilir gülüşüyle güldü. "Demek ateşkesi bozuyorsun Colin?"

"Yerime geçmesi için gönderilmiş bir rakibi öldürürsem bozmuş olmam. O zaman sadece kendimi korumuş ve başka heveslenen vampirlere de gözdağı vermiş olurum."

"Buraya senin yerine geçmeye gelmediğimi biliyorsun," dedi Asher.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben yaşadığım yerden memnunum."

"Neden? Onların triumvirliğinin ötesinde bir yerde sen de bir şehrin efendisi olabilirsin. Neden daha azıyla yetineceksin ki?"

Asher hafifçe gülümsedi. "Ben güç yerine daha nazik şeylerin peşinden gitmeyi tercih ederim."

Colin başını iki yana salladı. "Hem ona, hem de Jean-Claude'a aşık olduğunu söylemişlerdi. İkisiyle de yattığını, Ulfric'in bu yüzden yeni bir lupa aradığını söylediler."

"Eğer o da katılsaydı, çok mutlu bir dörtlü olabilirdik," dedi Asher.

Richard yanımda huzursuzlandı ve gerildi. Koluna dokunup aklından geçenleri söylememesini hatırlatma sırası bendeydi.

"Bana bir sürü şey anlatıldı. Adamlarım sizi uzaktan gözetliyordu. Kıza ve Jean-Claude'a aşık olduğuna inanıyoruz. Beraber bir geçmişiniz olduğunu da biliyoruz. Senin gibi erkeklerden hoşlanan birisinin, eğer Ulfric izin verirse onunla da yatacağını da biliyoruz. Ama onlardan herhangi birisiyle yattığına inanmıyoruz. Bunun kendini kurtarmak için uydurduğun zavallı bir yalan olduğunu düşünüyoruz," dedi Colin.

Asher'a doğru yürüdüm. Planımız ufak bir yakınlık gösterisi sunmaktı. Onu ufak bir gösteri olması için uyarmayı isterdim ama buna fırsat bulamamıştım.

Karanlıkta bir hareketlilik oldu. Gölgelerden bir düzine kadar vampir çıktı, açıklığı sarıyorlardı. Vampirler etrafımızı sararlarken, Colin bizi oyalamıştı ve ne Asher, ne ben, ne de hayvanadamlar onları hissedememiştik.

"Bırakın Asher'ı alalım, o zaman sizler gidebilirsiniz."

"Şu anda ateşkesi bozuyorsun," dedi Asher. Sesi sakindi, sanki biraz önce Colin onun ölmesini istememiş gibi boştu.

Verne ileri çıktı. "Burası bizim lunaparımız. Burayı bütün yabancılara kapatabiliriz."

"Vargamorun olmadan bunu yapamazsın. İşler kötüye giderse diye onu evde bıraktın. İnsanını çok kolluyorsun. Ben de buna güvendim." Sanki adamlarını çağırır gibi elini kaldırdı. "Aranızda çemberi harekete geçirecek güçte kimse yok."

"Eğer Asher'ı öldürürsen ateşkes bozulur."

"Jean-Claude'un triumvirliğine zarar vermiyoruz. Sadece rakibimi ortadan kaldırıyorum."

Vampirler ağaçların arasından çıktılar. Acele etmiyorlardı. Gölgeler gibi, ağır hareket ediyorlardı, sanki çemberi daraltıp bizi yakalamaları için bütün geceleri vardı. Gözlerimi yaklaşan şekillerden ayırmadan, "Asher?" dedim.

"*Oui.*"

"Böylece ateşkes bozulmuş mu oluyor?"

"*Oui.*"

"Harika," dedim.

Asher'ın bana doğru hareket ettiğini hissettim ama gözlerim karanlıkta, daralan çemberdeydi. Vampirlerden birisini seçebildim. Zayıf bir erkekti, genç görünüyordu. Üstü çıplaktı. Göğsü soluktu, neredeyse karanlıkta parlayan bir beyazlıktaydı.

"Ne oldu, *ma cherie*?" Asher artık çok yakınımdaydı. Onu sol elimle yanıma çektim ve sağ taraftan mini-Uzi'yi savurup, çıkartıp tetiğe bastım. Aslında ateşe başlamadan önce namluyu vampiri korkutup, geriletmek için bacaklarına doğrultmuştum ama silah savruldu. Silahı iki elimle tuttum ama vücudunun üzerine doğru yukarı aşağı sarsılırken ancak dengede tutabildim. Ateş ederken bir taraftan da bağırıyordum, bu anlamsız bir çığlıktı, bir refleksti, sert görünmek için özel olarak yapmamıştım. Makineli tabancanın sesinden çığlıklarım duyulmuyordu bile. Ben bağırıyordum çünkü kendimi tutamamıştım, çünkü gerginlik ve dehşetin yanı sıra silahı tutan elimden ağzıma doğru bir his de yayılmıştı.

Vampirin vücudundan fışkıran kan uzaktan siyah gibi görünüyordu, sanki dev bir el vücudunu parçalıyordu. Vücudunun üst tarafı yavaşça bir tarafa kaydı, alt tarafı dizlerinin üzerine çöktü.

Yaklaşan vampir çemberindekiler ya oldukları yerde donup kaldılar ya da bir yere saklandılar. Ateş kesilince gelen sessizlik kulaklarımda uğulduyordu. Kendi nefesim bile çok yüksek gelmişti. Sesim nefes nefese ama temiz ve yüksek çıkmıştı. "Kimse hareket etmesin, hiç kimse!"

Kimse hareket etmedi.

Sessizliği Asher bozdu. "Bu gece buradan hepimiz yürüyerek gidebiliriz, Colin."

"Etkileyici bir şekilde şiddetli ama bence yanlışın var. Zavallı Archie artık hiçbir yere yürüyemeyecek," dedi Colin.

"Archie'den özür dilerim," dedim.

"Onun için bir bedel almalıyım, Bayan Blake."

"Faturayı bana yollarsın."

"Oh, bunu yapacağım, Bayan Blake. Bedelini sizin üzerinizden almayı düşünüyorum."

"Bu gece kaç adamını öldürmemi istiyorsun, Colin? Daha çok mermim var."

"Hepsini öldüremezsin, Bayan Blake."

"Evet ama yarım düzine kadarını öldürebilirim ve onun iki katı kadarını da yaralarım. Bence bunun için sıraya girmezler, Colin."

Yüzünü görmeyi çok istiyordum ama dikkatimi ağaçların arasındaki vampirlerin üzerinde tuttum. Hareket etmediler. Zaten lunaparın içine giren vampirler lunaparın içindekilerin derdiydi. Benim işim dışarıdaki vampirleri uzak tutmaktı. Bence Asher iş bölümünü anlamıştı. Richard'ın da anlamış olmasını umuyordum.

"Jean-Claude kendi topraklarını nasıl yönetiyor bilmiyorum ama kendiminkini nasıl yönettiğimi iyi biliyorum. Anlamadığın şey Bayan Blake, sizin yapacağınız hiçbir şey on-

ları şu anda benden korktuklarından daha çok korkutamaz."

"Ölüm en üst tehdittir, Colin ve ben blöf yapmam."

"Ben de."

"Ağaçların arasından bir şeyin hareket ettiğini hissettim. Colin'in gücü karanlıkta bekleyen vampirlere doğru yöneldi. Silahı karanlıkta Colin'e yönelttim ama Asher koluma dokundu. "O, benim. Sen diğerleri ile ilgilen."

Silahı hareketsiz şekillere geri çevirdim. "Sen Şehrin Efendisi'ni alıyorsun ben de diğerlerini. Gayet adil."

Richard yanıma geldi. "Hepsi sana kalmıyor," dedi.

Onları öldürüp öldürmeyeceğini soracaktım. Olağandışı gücünü benim makineli tabancayla yaptığım gibi vampirlerin omurgalarını kırmak ya da bedenlerini parçalamak için mi kullanacaktı? Ama sormadım. Richard'ın tehdidinin ne kadar gerçek olduğu, kendisi ve vicdanı arasında bir şeydi. Beni Richard'ın vicdanı konusunda rahatsız eden şey onun bu gece bir kişiyi bile öldürmeyecek olmasıydı. O, zarar verirdi, onları oraya buraya fırlatırdı ama eğer öldürmezse, bu hiçbirisini etkisiz hale getiremeyeceği anlamına geliyordu. Yüzden fazla kötü adam, yani vampir vardı ve biz sadece sekiz kişiydik. Eğer Verne'nin adamlarını da sayarsak on altı ama onu ve adamlarını sayıp saymamak konusunda şüpheliydim. Arkamı kollaması için Richard'a güvenmek hoş olurdu ama ona da yeteri kadar güvenmiyordum.

Karanlıktaki vampirler çürümeye başladı. Hepsi değil ama neredeyse yarısı çürüdü. Daha önce hiç bu kadar çoğunu bir arada görmemiştim. Bir vampirin çürümesi, onu yapan yaratığın da aynı türde olduğu anlamına geliyordu. Yani Colin'in adamlarının yarısını Barnaby yapmıştı. Hiçbir Şehir Efendisi, alt rütbedeki bir görevlisine böyle bir güç

vermezdi ama aksini ispatlayan kanıtı, boş göz çukurlarının içindeki çürümüş parçalar yere akarken bana bakıyordu.

"Gücünü yanındaki birisiyle böyle paylaştığına göre, çok cesurmuşsun, Colin," dedi Asher.

"Barnaby benim sağ kolum, ikinci gözüm. Beraber, ayrı ayrı olacağımızdan daha güçlü oluyoruz."

"Aynı Jean-Claude'la benim gibi," dedi Asher.

"Ama Barnaby bir çürütücü. O, dansa bunu katıyor. Sen Jean-Claude'un dansına ne katıyorsun, Asher?" dedi Colin. Lunaparı korku kapladı. Göğsüm sıkışıp, nefes almamı engellerken, titredim.

"Gece cadısı," dedi Damian, sesi tıslama gibiydi. Colin'in olduğu yöne doğru, yere tükürdü ama daha fazla yaklaşmadı.

"Korkunun kokusunu alabiliyorum, Damian, ağzımda güzel bir içki gibi bir tadı var. Efendin çok hoş bir eser olmalı," dedi Colin.

Damian bir adım ilerledi, sonra durdu. "Asher'a gidip bir yerin efendisi olabilecekken neden Jean-Claude'un yanında kalmakla yetindiğini sordun. Belki de bu debelenmeden, o da benim kadar yorulmuştur. Bu iç çekişmelerden. Ben bir başvampir değilim ve hiçbir zaman da olamayacağım. Özel güçlerim yok. Yine de Jean-Claude benim için pazarlık etti. Ona korkudan değil, minnetten hizmet ediyorum."

"Jean-Claude'dan zayıf birisiymiş gibi söz ediyorsun Konsey zayıflardan korkmaz, fakat ondan korkuyorlar," dedi Colin.

"Merhamet zayıflık değildir. Sadece merhametten yoksun olanlar böyle düşünür," dedi Richard.

Ona yan gözle baktım ama o bana değil, vampirlere bakıyordu. Galiba bunu bana yapılmış bir iğneleme zannetmiş olmam biraz fazla hassaslık olmuştu.

"Merhamet." Colin başını iki yana salladı, başına geriye atıp güldü. Sesi çok sinir bozucuydu. Dikkatimi karanlığa ve bekleyen vampirlere verdim ama gülen vampire bakmamak çok kolay değildi. Neyin komik olduğunu sormamak da kolay değildi.

"Merhamet," dedi Colin yeniden. "İşte bu Jean-Claude için kullanacağım bir kelime değildi. Yoksa insan hizmetkârına aşık mı oldu? Jean-Claude'un kalbine giden yolun aşk olduğunu hiç zannetmiyorum. Yoksa seks mi?" Sesini yükseltip bana seslendi. "Öyle mi, Bayan Blake? Baştan çıkartıcıyı, sonunda baştan mı çıkarttın? Paketin bu kadar iyi mi, Bayan Blake?"

Omuzlarım gelirdi ama gözlerimi diğer vampirlerin üzerinde tuttum, makineli tabanca iki elimdeydi. "Bir hanımefendi öpüşüp, sonra da anlatmaz, Colin."

Bu, onu yeniden güldürdü. "Eğer onun yüzyıllar sonra bulduğu en iyi paketi öldürürsem Jean-Claude beni asla affetmez. Yeniden söylüyorum bana Asher'ı ve sarışın kurdu verin. Asher'ın hayatını ve kurdun Barnaby'inin elleri altındaki korkusunu istiyorum. Topraklarımda güven içinde dolaşmanızın bedeli bu."

Gülme sırası bendeydi, hafif ama sert bir sesti. "Siktir git."

"Bunu bir hayır olarak kabul ediyorum," dedi Colin.

"Öyle," dedim. Karanlıktaki vampirlere baktım. Hareket etmiyorlardı ama bir hareket hissi vardı, güç artıyordu. Ateş etmeye başlamamı gerektirecek hareketlerden değildi ama hoşuma gitmemişti.

"Bayan Blake hepinizin adına mı konuşuyor?" diye sordu Colin.

"Jason'ı işkence etmek için alamazsın," dedi Richard.

"Ben de hayatımı gönüllü olarak vermem," dedi Asher.

"İnsan hizmetkâr herkes adına konuşuyor, ne ilginç ama eğer cevap hayırsa, o zaman cevap hayırdır."

"Anita!" diye bağırdı Asher.

Silahı Colin'e doğrulttum ama bir şey yüzümü pençeledi, darbe bir gözümün üzerinden geçti. Bir an tereddüt ettim, elim gözüme gitti, güzümü tuttum. Düşünecek zamanım olunca aptallık ettiğimi anladım ve elimi indirip, silahımı kaldırdım ama bir vampir bana çarptı ve birlikte yere serildik.

Sırt üstü yerdeydim, üzerimde bir kadın vardı, ağzı açıktı, bir köpek gibi sivri dişlerini gösteriyordu. Silahın namlusunu bedenine dayayıp tetiğe bastım. Mermiler sırtından kan yağmuru ve daha yoğun parçalar fışkırtarak fırladı. Bedeni üzerimde sarsıldı, titreyip, gerildi. Onu üzerimden ittim, ayağa kalktığımda, geç kalmıştım. Vampirler lunapara girmiş ve dövüş başlamıştı.

Sağ gözümle göremiyordum, kanla kaplanmıştı ve galiba daha fazlası da akıyordu. Önümde bir şekil belirdi, ben hemen bedeni boyunca, aşağıdan yukarıya kafası patlayıp, etrafa kan saçıncaya kadar ateş ettim. Sağ gözümü kapattım ve mümkün olduğu kadar onunla ilgilenmemeye çalıştım. Yarayla ilgilenmek beni öldürtebilirdi.

Etrafa, diğerlerine baktım. Verne bir vampirin kafasını kopartıp karanlığa doğru fırlattı. Richard bir kalabalığın ortasındaydı, neredeyse üzerine yapışmış bedenlerin arasında kaybolmuştu. Asher'ın üzeri kanla kaplıydı, Colin'e bakıyordu. Her yer, kurt ya da adam-kurt formunda kurtadam doluydu. Üzerime doğru iki vampir geldi ve manzarayı seyretmem sona erdi.

Bir tanesi kemiklerine kadar çürümüştü, diğeri normaldi. Önce normal görüneni vurdum çünkü onu öldürebilece-

ğimden emindim. Çürüyen vampirleri mermilerle öldüremezdim. Normal olan makineli tabancanın mermilerini yiyince, etrafa kan saçarak dizlerinin üzerine çöktü, kafası olgunlaşmamış bir kavun gibi ikiye ayrıldı.

Çürüyen vampir gözle takip edilmesi zor bir hızla üzerime atladı, ben silahı ona doğrultmaya çalışırken, çarpıştık ve yere yuvarlandık. Ağzı yüzümün hemen üzerinde açıldı, açıktaki tendonları çene kemiklerinin arasında gerildi, dişleri yüzme doğru hamle etti. Bedenine doğru ateş ettim ama silahım kötü bir açıdaydı, mermiler ölümcül yerleri ıska geçti. Bu kadar çaba karşılığında elde ettiğim şey bir kurdun bağırışıydı, yanlışlıkla bizden birisini vurduğumu anladım. Hassiktir.

Başımı yana çevirdim ve dişler deri ceketimin omzuna saplndı. Bağırarak elimi ceketin cebine sokup yedek haçımı çıkarttım. Çürümüş bir el yüzümü okşadı, gözümün üzerindeki yarayı okşuyordu. Deri ceket bir çeşit zırh görevi görmüş, sivri dişleri omzumu iyice ısıramamıştı. Ağzı omzumla kemikle oynayan bir köpek gibi uğraşıyordu, kalın deriyi parçalayıp, altındaki ete ulaşmaya çalışıyordu. Canım yanıyordu ama eğer hemen bir şey yapmazsam öyle çok canım yanacaktı ki hissedeceğim acının yanında bu, hiç kalacaktı.

Haç, hapsedildiği yerden fırlamış bir yıldız gibi parladı ama vampirin yüzü deri ceketimin içindeydi, haçı görmedi. Ben de haçı göremiyordum. Haçı zincirinden tutup, vampirin kafatasına savurdum. Haç ona çarpınca kafa kemiğinden duman çıktı ve vampir benden uzaklaştı, ağzı bu sefer çığlık atmak için açılmıştı. Haçı tekrar suratına savurdum, vampir de dişlerini beni uzaklaştırmaya çalışan köpek gibi birbirine çarpıyordu ama dişleri zincire takıldı ve refleksle ısır-

dı. Derisinin çoğu soyulmuş olmasına rağmen yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Kollarımla yüzümü kapattığımda hafif bir patlama oldu, kollarıma kafatasının parçaları sıçradı. Kolumda keskin bir acı hissettim ve bakınca, sol koluma saplanmış kemik parçasını gördüm. Parçayı çıkartınca da yara kanamaya başladı.

Vampirin parçaları etrafa saçılmıştı. Haçım yerdeydi ve hâlâ parlıyordu, sanki metali yeni dövülmüş gibi üzerinden duman çıkıyordu, vampir kanına bulanmıştı. Onu almak için zincirine uzandığımda Colin'in hizmetkârı Nikki yanımda belirdi. Savurduğu bıçağın parlaklığını gördüğüm anda yuvarlandım, elimde Browning, tek dizimin üzerinde doğruldum. Yanıma gelip bıçağını tekrar savurmaya hazırlandı ama ben ayakta değildim, bana saldıracak fırsatı bile olmadı. Tetiği çekmeye başladığım anda üzerine bir kurtadam çullandı ve beraber karanlığın içine gittiler. Hassiktir. Ne yapmam gerekiyordu, voleybol oynar gibi 'benim' diye mi bağırmalıydım.

Jason'ın bağırdığını duydum. Yaklaşık bir metre ötedeydi, iki eli, çürüyen bir vampirin göğsünün içindeydi, kollarını panik içinde dışarı çekmeye çalışıyordu ama görünüşe göre elleri kaburgaların arasında sıkışmıştı. Vampir bu durumdan pek etkilenmiş gibi değildi, aksine Jason'ın yüzünü yaladı ve Jason yeniden çığlık attı. Başka bir çürüyen vampir Jason'ın sırtına çıktı, saldırmak için başını geriye attı, onun başına nişan aldım ve ateş ettim. Vampirin başı geriye gitti ve beyni arkadan açılan delikten koyu renkli bir sıvı olarak fışkırdı ama yine de başını yavaşça döndürüp bana baktı. O sakin yüzüne art arda üç el daha ateş ettim, sonunda kafası, içi boşalmış yumurta kabuğu gibi büzüldü. Vampir, Jason'ın üzerinden düştü.

Jason'a ve diğer vampire doğru yürüdüm. Şimdi vampir Jason'dan kurtulmaya çalışıyordu ama kazadan sonra birbirine geçmiş araba tamponları gibiydiler, birbirlerinden ayrılamıyorlardı. Silahın namlusunu vampirin çenesinin altına dayadım, diğer elimi, korumak için Jason'ın gözlerinin üzerine koydum ve ateş ettim. Vampire, beyninin parçalanıp, vücudunun hareketsizleşmesi için üç el daha ateş etmem gerekti.

Elimi, Jason'ın gözlerinden çektim, Jason arkama odaklandı, gözleri büyümüştü. O daha bağırmadan ben arkama dönmeye başlamıştım. "Arkanda!"

Darbe ben dönüşümü tamamlayamadan geldi. Omzum ve kolum uyuştu. Ben hâlâ bana neyin vurduğunu görmeye çalışırken elim açıldı ve Browning elimden kaydı. Yere atıldım, sağlam omzumun üzerinde dönüp tek dizimin üzerinde doğrulunca Nikki'yi elinde büyük bir sopayla üzerime gelirken gördüm. Bıçağını bir yerlerde kaybettiği için şanslıydım.

Sırtımdaki büyük bıçağı çekmeye başladım ama sağ elim hâlâ çalışmadığı için sol elimi kullanıyordum. Ben, sol elle yavaştım ama Nikki inanılmaz derecede hızlıydı. İnsan üstü bir şekilde, gözle takip edilmeyecek kadar hızlı hareket ediyordu. Üzerime atıldı, sopasını savuruyordu, ben artık bıçağı çekmekten vazgeçtim ve bana vurmaması için çabalamaya başladım. Tek yapabildiğim savurduğu sopa bana ulaşmadan önce bir yana atılmaktı.

Ben yerdeyken, Nikki'nin elindeki dalın kırık ucu yüzümün yanında yere saplandı. Nikki bir an onu çıkartmak için çabaladı ve ben dizini tekmeledim. Dengesini kaybetti ama dizi yerinden çıkmamıştı, yoksa bağırırdı, yine de darbem onu sopadan uzaklaştırdı. Ben de yuvarlanarak

uzaklaştım, ayağa kalmaya çalıştım. Ama beni yakaladı sanki halter kaldırır gibi başının üzerinde kaldırdı. Sonra bir anda kendimi havada buldum. Meşe ağacının yakınlarında bir yerde, kemiklerin arasına, onları parçalayacak kadar sert yere düştüm. Ellerimden ve dizlerimden, içime geçen güç ciğerlerimde kalan havayı vücudumdan dışarıya attı. Sadece açıklığın üzerinden fırlatıldığım için değil aynı zamanda kemiklerden vücuduma akan güç yüzünden de yerde yarı baygın kaldım. Güç, bir ölüm büyüsüydü, gerçi benimkinden farklıydı ama beni tanımıştı, gücümü tanımıştı. Kemiklerin arasında yatarken çemberi harekete geçirebileceğimi anladım. Fakat çemberin korumaları harekete geçtiğinde ne olacaktı? Bu sürü Odin'e tapıyordu. Eğer güç çemberini harekete geçirirsem güç burayı kutsal bir yer mi yapacaktı? Bir anda tapınağın içindeymişiz gibi mi olacaktı? Eğer Asher ve Damian'ı uyarabilirsem, bu bana bazı seçenekler veriyordu.

Zorla dizlerimin üzerinde doğruldum ve kaybettiğimizi gördüm. Baktığım her yerde bizimkilerin vampirlerin arasında kaldığını gördüm. Asher ve Damian hâlâ yalnız duruyorlardı ama ikisi de kan içindeydi, Barnaby ve Colin saldırılarını sürdürüyordu. Richard'ın sadece uzun pençeli kolu görünüyordu, geri kalanı kalabalığın arasında kalmıştı. Verne, insan formunda başka bir kurtadamla beraber duruyordu. Kadının boyu benden bile kısaydı, omuzlarına gelen siyah saçları vardı, kalçalarını örtecek kadar uzun bir tişört ve pantolon giymişti. Verne'in yanında ufak kalmıştı ama Verne'in adamlarından sadece o ayakta kalmıştı. Diğerleri ya ölmüştü ya da yerde can çekişiyordu.

Sağ kolumu yeniden kullanabiliyordum, çıkmamıştı, sadece uyuşmuştu. Şanslıydım. Bilek kılıflarının birisinden bı-

çağımı çektim. Ayin için kutsanmamıştı ama yine de işe yaramalıydı.

Asher ve Damian'a uçmaları için fısıldamak istedim ama fısıldayamayacağım kadar uzaktaydılar ve ikisinin de zihnine nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Düşünebildiğim tek şey bağırmaktı. Bağırdım. "Asher, Damian!"

İkisi de şaşkın yüzlerini bana çevirdiler.

Bıçağı görebilecekleri bir yere kaldırdım ve "Uçun, lanet olsun, uçun!" diye bağırdım.

Asher neredeyse kemik çemberine girmişti. "Ben 'Uçun!' diye bağırınca, Damian'ı bileğinden yakaladı ve uçtu, onların güvende olduklarından emin olmadan yapacağım işe dönmek zorunda kadım. Bunun işe yarayıp yaramayacağını görmek için çok az vaktim vardı. Nikki'nin gücü de benimkine benziyordu. Eğer ne yaptığımı fark ederse ve eğer gücü yeterse beni durdururdu.

Ellerimi ağacın gövdesine dayadım ve oradaki gücün içime geçmesine izin verdim. Ölülerle oluşturulmuş bir büyüydü ve bu benim uzmanlık alanımdı. Ağaca dokunduğum anda insan kurban edilmediğini anladım, burası muninin toplandığı yerdi. Ölülerinin ruhları burada, kemiklerde, ağaçta ve topraktaydı. Havayı, sadece benim duyabileceğim fısıldayan, titrek seslerle doldurdular.

Lukoi ölülerini yerdi, en azında bazı parçalarını ve yedikleri etle atalarının bilincinin bir kısmını içlerine alırlardı. Bunu, Odin'in kuzgunu olan Munin yani Hafıza diye adlandırmışlardı. Hayalet değillerdi ama ölülerin ruhlarıydılar ve ben nekromensirdim. Munin benden hoşlanıyordu. Etrafımda serin bir rüzgâr gibi okşarcasına dolaşıyordu, hayalet kediler gibi bana sürünüyordu. Munini, tıpkı transa geçmiş bir medyum gibi yönlendirebilirdim fakat medyumdan daha

güçlü, daha kötü şeyler için kullanabilirdim. Daha önce sadece, doğunun kötü cadısı, Raina'nın muninini kullanmıştım. O geldiğinde tokmak gibi geliyordu. Burada yüzlerce, birlerce muninin arasında dururken, onları açabileceğimi biliyordum ama bu kapı açmak gibiydi, bir davetti. Geçmişle oynayabilir, diğer hayatları yaşayabilirdim. Bu, baştan çıkarıcı bir fısıltıydı. Raina bir tecavüzcü gibi geliyordu, ezici bir güçtü, o paylaşmazdı, alırdı.

Yine de onlar bu yere muninlerini kan büyüsü, ölüm büyüsüyle bağlamışlardı. Avuç içimi kestim ve ağaca dayadım. Dua ettim ve ayağımın dibindeki kemiklere kan sıçrattım. Çemberin gücü, sanki derimi etimden ayıracakmış gibi bir hisle harekete geçti. Çemberi harekete geçirdim. Korumaları çağırdım, tapındım ve bu yeterli oldu.

Geceyi çığlıklar ve bağrışmalar kapladı. Vampirler alev aldı. Koruma çemberinin sınırına doğru yanarak koşuyorlardı, çemberden geçenlerin hepsi parçalara ayrılıp patlıyordu.

Damian ve Asher'ın üzerimde uçtuklarını hissettim. Geride kalan vampirlerin hiçbiri kaçmaya çalışmak dışında bir şey yapamadı. Çoğu, daha adım atamadan yanarak yere düştüler. Yüz yaşın altındakilerin hepsi oldukları yerde yandılar.

Kızılderili kadın gelip kemik çemberinin kenarında durdu. Vampirler çığlıklar içinde ölürlerken bana baktı, yanık et ve saç kokusu insanı boğacak kadar arttı. Kadının yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Sopasını yerden çıkartmıştı.

Sonunda, "Seni öldürmeliyim," dedi.

Başımla onayladım. "Evet, öyle ama adamların öldü ve efendin uçup gitti. Senin yerinde olsaydım, yapabiliyorken, buradan giderdim."

Başıyla onayladı ve sopayı yere attı. "Colin ve Barnaby yaşıyor, yeniden görüşeceğiz, Anita."

"Dört gözle bekliyorum," dedim. Sırtımın ağaca dayalı olduğunu fark etmemesini umuyordum çünkü kendi başıma ayakta durabileceğimden emin değildim.

Nikki başını yukarı aşağı salladı ve karanlığa doğru yürüdü, ağacın ve kemiklerin arasından geçti, çemberin sınırına ulaştı, bir şeyler söyledi ve koruma büyüsünün içinden geçti. O geçince, büyü azaldı ve güç yere geri döndü.

Bana karanlığın içinden, gücü azalan çemberin diğer tarafından baktı. Uzun bir süre birbirimize baktık; eğer yeniden karşılaşırsak ve eğer mümkün olursa beni öldüreceğini anladım. O, Colin'in insan hizmetkârıydı. Bu, onun işiydi.

Kemiklerin üzerine oturuncaya kadar ağaçtan kaydım. Bacaklarım beni taşıyamayacak kadar zayıftı ve ellerim titremeye başlamıştı. Lunapara bakıp, eserimi inceledim. Bazı cesetler hâlâ yanıyordu ama çemberin içinde hareket eden vampir yoktu. Vampirlerin hepsi ölmüştü. Hepsi.

21

Başka bir dövüş, başka bir duşla sonuçlandı. Çürüyen vampirler üzerinizde, onunla yatağa girmek istemeyeceğiniz türden bir koku bırakıyordu. Jean-Claude'u, ne yaptığımızı anlatmak için aradığımda saçlarım nemliydi. Tamam ne yaptığımı.

Ona olabilecek en kısa versiyonu anlattım. Cevabı, "Sen *ne* yaptın?" oldu.

Ben de tekrarladım.

Ahizenin diğer ucunda sessizlik oldu. Nefes alışını bile duyamıyordum.

"Jean-Claude, hâlâ orada mısın?"

"Buradayım, *ma petite*." İç çekti. "Beni bir kere daha şaşırttın. Bunun olabileceğini tahmin etmemiştim."

"Çok mutlu değil gibisin. Haberler daha kötü de olabilirdi. Hepimiz ölebilirdik de."

"Colin'in bu kadar aptal olabileceğini düşünemiyorum."

"Yaşa ve öğren," dedim.

"Colin senden korkmakta haklıydı, *ma petite*."

"Colin'e bizimle uğraşırsa ne olacağını söylemiştim. Düğmeye o bastı, ben değil."

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun, *ma petite*, beni mi, kendini mi?"

Bunu bir süre düşündüm. "Bilmiyorum."

"Hatalı olduğunu kabul mü ediyorsun?" Sesinde hafif bir alay vardı.

"Hayır," demeyi düşündüm. Sonunda, "Kaybediyorduk, Jean-Claude. Bizi öldüreceklerdi. Bir şey yapmam gerekiyordu. İşe yarayacağından bile emin değildim." Telefonu tuttum ve burada olup bana sarılmasını diledim. Onu böyle istiyor olmaktan nefret ediyordum. Herhangi birisini böyle istemekten nefret ediyordum. İnsanlara ihtiyaç duymaktan nefret ediyordum. Böyle kişilerin ellerimde ölme alışkanlıkları vardı ama şu an beni rahatlatacak kollar için pek çok şey verebilirdim.

"*Ma petite, ma petite*, ne oldu?"

"Al ikinci adamınla konuş. Asher'a sor bakalım başka seçenek var mıymış. Eğer başka seçenek vardıysa bile ben göremedim." deyip telefonu Asher'a uzatmaya hazırlandım.

"Sesinde bir şey var, *ma petite*. Kırılgan bir şey." Son kelimeleri fısıldar gibi söylemişti.

Sadece başımla onayladım ve telefonu, Asher'a verdim. Ondan uzaklaşıp, kendime sarıldım. Kırılgan, demişti. Daha çok, korkuluydu. Bu gece kendimden korkmuştum. Lunaparda ortaya çıkarttığım güç, etraftaki meşaleleri söndürmüştü. Geride kalanlar, cesetlerin üzerindeki alevlerle aydınlanmıştı. Dante'nin *Inferno*'suna yakışan bir sahneydi ve bunu ben yapmıştım. İçimdeki güç bunu yapmıştı. Evet, korkmak sözcüğü, hissettiğim şeyle tam olarak örtüşüyordu.

Damian yanıma geldi. "Jason, duşta ağlıyor," diye fısıldadı.

İç çektim. *Harika, tam ihtiyacım olan da buydu, yeni bir kriz.* Ama sorular sormadım. Sadece banyonun kapsını çaldım. "Jason, iyi misin?"

Bana cevap vermedi. "Jason?"

"İyiyim, Anita." Sesi, duşun gürültüsüne rağmen, titrek gelmişti. Daha önce onu ağlarken duymamıştım ama sesi ağlıyor gibiydi, sesi gözyaşlarına boğulmuş bir sesti.

Başımı kapıya yaslayıp, iç çektim. Bu gece bunu yapmak içimden gelmiyordu, ama Jason benim arkadaşımdı ve onu rahatlatmak için başka kimi gönderebilirdim? Durumu bana Damian söylemişti. Nathaniel pek el tutup, sakinleştirecek bir tip gibi değildi ve Cherry, şey... eğer onu sakinleştirmeye başka bir kadın gönderirsem bu korkaklık olurdu. Asher? Hayır.

Kapıyı yeniden çaldım. "Bir dakikalığına içeri gelebilir miyim?"

Sessizlik oldu. Eğer kendisini biraz olsun iyi hissediyor olsaydı, beni sonunda duşta görmekle ilgili bir espri yapardı. Hiç şakalaşmıyordu; ve bu, kötüye işaretti.

"Jason, içeriye gelebilir miyim.. lütfen?"

"İçeri gel," dedi sonunda.

Kapıyı açtım ve etrafımı ılık bir sis kapladı. Kapıyı arkamdan kapattım. İçerisi çok nemliydi. Sıcaktı ve duvarlardan su akıyordu, sanki suyu açabildiği kadar sıcak açmıştı; su eğer insansanız, derinizi haşlayacak kadar sıcak olmalıydı.

Duş perdesinde gölgesi görünüyordu. Ayakta değildi. Yere çömelmiş, sinmişti.

Dolaptan aldığım bir havluyu kucağıma koyup oturdum. "Ne oldu?"

Derin, göğsünü titreten bir nefes aldı, duşun sesine rağmen inlediğini duyabiliyordum. Ağlamak pek yeterli olmamıştı, inliyordu.

Konuşurken onun yüzünü görmek isterdim ama çıplak görmek de istemiyordum. Seçenekler seçenekler.

"Konuş benimle Jason ne oldu?"

"Üzerimden çıkaramıyorum. Temizlenemiyorum."

"Yani mecazi olarak mı, yoksa gerçekten mi?" diye sordum.

"Hepsi üzerimde ve çıkaramıyorum."

Korkak ve çekingen davranmanın sırası değildi. Perdeye uzandım ve içeriye su sıçramasını engelleyecek kadar açtım.

Jason dizlerini göğsüne çekmiş, kollarıyla kendine sarılmıştı. Su, beni geriletecek kadar sıcaktı. Onun da teni pembeleşmişti ama sadece o kadardı. Ben olsaydım şimdiye kadar her yerim su toplar ya da daha kötüsü olurdu.

Sırtına yapışmış ceset parçaları vardı. Bir koluna da büyük bir parça yapışmıştı. Keselenmiş ve kendisini neredeyse haşlamıştı ama temizlenememişti.

Musluklara bakıyor ve hafifçe sallanıyordu. "Duşa girip, pislikleri üzerimden çıkaramayacağımı anlayıncaya kadar iyiydim. Sonra Branson'daki o iki vampir gözümün önüne geldi. Yvett'i ve onun çürüyüşünü düşündüm; ama asıl düşündüğüm Branson'dakilerdi. Ellerini hâlâ üzerimde hissediyorum, Anita. Bazen gün ortasında ter içinde uyanıyorum, aklıma geliyorlar."

Branson, Missouri'de oranın Şehir Efendisi'yle karşılaşmıştık. İki genç kızı yakalamıştı ve eğer içimizden birileri yerlerine geçmezse onlara işkence edecekti. Jason'ın iki dişi vampirle sevişmesini teklif etmişlerdi, o zaman kızlardan birisini bırakacaklardı. Başta bu Jason'ın hoşuna gitmişti ama sonra vampirler tam sevişme sırasında çürümeye başlamışlardı.

Jason onlardan kaçmış, duvara doğru sürünmüştü. Göğsü et parçalarıyla kaplıydı. Boynundan, göğsünden pelte gibi bir şey akıyordu. Üzerinde dolaşan bir örümceği atmaya çalışır gibi onları temizlemeye çalışıyordu. Pantolonu neredeyse kasıklarına kadar inmişken, sırtını duvara dayamıştı.

Sarışın, doğrulup ona doğru emeklemişti, kemik ve kurumuş et parçalarından ibaret elini ona uzatıyordu. Sanki kuru toprakta çürümüş gibiydi. Esmer olanı ıslaktı. Yerde yatıyordu ve etrafında kendi bedeninden akan koyu renkli sıvıdan bir havuz oluşmuştu. Kendi deri ceketinin önünü açmıştı, göğüsleri içi sıvı dolu poşetler gibiydi.

"Senin için hazırım," demişti esmer olan. Sesi net ve temizdi. O çürüyen dudaklarla hiçbir insan öyle konuşamazdı.

Sarışını Jason'ın kolunu tutmuş ve Jason çığlık atmıştı.

Başımı iki yana salladım ve hatırladıklarımı gözümün önünden yok etmeye çalıştım. Ben sadece şahit olduğum halde, rüyalarıma giriyordu ama bu, Jason için fobi olmuştu. Konseyin dalkavuklarından birisi de çürüyenlerdendi. O da ona işkence etmişti çünkü ondan bu kadar korkuyor olması çok hoşuna gitmişti. Yvett'in eziyeti sadece iki ay önce olmuştu. Bu gece başına gelenler o yüzden onu bu kadar etkilemişti.

Bilek kılıflarımı çıkarttım ve dolabın üzerine koydum. Yatağa gitmeye hazırlanırken bile bilek kılıflarını takıyor olmam da, benim fobimin bir parçasıydı. Musluğa uzanırken, suyun sıcaklığını korku içinde hissettim. Yıllarca, sıcak bir şeye dokunmamam söylendiğinden ateşin hayvan adamları öldürdüğünü biliyordum ama görünüşe göre sıcaktan etkilenmiyorlardı. Musluğu, suyun sıcaklığı dayanabileceğim bir seviyeye gelinceye kadar kıstım.

Su soğumaya başladığı anda, Jason titremeye başladı. Açıkçası, kulübenin sıcak suyunun bu kadar çok olmasına önceden şaşırmıştım. Yer ıslaktı, kotumun paçalarını ıslatmıştı. Neyse ki yedek bir tane daha vardı.

Bir kalıp sabun buldum ama kese simsiyah olmuştu. Onu musluğun içine attım ve temiz kalan sonuncu keseyi aldım. Fazladan havlu da istemeliydim.

Jason sonunda, başını yavaşça döndürerek, bana baktı. Mavi gözleri neredeyse cam gibiydi, sanki şok geçiriyordu. "Bunu yeniden yaşayamam, Anita. Yapamam."

Keseyi köpürünceye kadar sabunladım. Sırtına dokununca, gerildi. O an beni tutması, şaka yapması ya da bana asılması için neredeyse her şeyi verebilirdim. İyi olduğunu gösterecek herhangi bir şey yapması yeterliydi. Onun yerine çıplak, ıslak ve zavallı bir şekilde oturuyordu. Boğazım düğümlendi ve eğer ağlamaya başlarsam, duramayacağımdan korkuyordum. Buraya Jason'ı rahatlatmaya gelmiştim, onun beni rahatlatması için değil.

İşin kötüsü, sırtındaki parçayı ben de çıkartamıyordum. Kendi üzerimdekileri de zar zor çıkartmıştım ama Jason benim duştan çıkmamı beklerken geçen bir saat, sıvıyı tutkal gibi yapmıştı. Sonunda tırnaklarımı kullanmaya karar verdim ve Cherry'nin tırnaklarımı boyama teklifini geri çevirdiğime sevindim. Çok kötü hale gelirdi. Sıcak su akarken sırtındaki parçaları tırnaklarımla kazıdım. Jason sürekli titriyordu; ama onu titreten soğuk değildi. İçerisi gereğinden fazla nemli ve sıcaktı, ben de kendimi iyi hissetmiyordum.

Sırtının iyice alt kısmındaki bir parça dışında her şeyi temizlemiştim. Pislik pantolonundan içeriye de akmıştı, leke tam poposunun başladığı yerdeydi. Onu temizlemeye biraz

çekindim. Çünkü, Jason çıplak olduğunun farkında değilmiş gibiydi; ama ben gayet farkındaydım.

Ayrıca yatağa girmek için giydiğim büyük tişörtü ıslatmamak için çok çaba harcıyordum. Normalde aldırmazdım ama yanıma yedek uyku tişörtü almayı unutmuştum. Sonunda duşu kapattım ve suyun sıcaklığını, altından kaçmayacağım bir seviyeye indirdim.

Jason'ın yanına geçtim ve üzerindeki son parçayı da temizlemeye başladım. Konuşup, ellerimin nerede olduğunu düşünmemeye çalıştım. "Bütün vampirleri öldürdük, Jason. Önemli değil."

Başını iki yana salladı. "Barnaby'yi öldürmedik. Onu kaçırdık ve onları üreten o. Onun bana dokunduğunu düşünemiyorum, Anita. Bunu yeniden yapamam."

"O zaman eve git, Jason. Jeti al ve buradan git."

"Seni terk etmem," dedi. Bir an yüzüme baktı. "Ve bunu sadece Jean-Claude'un hoşuna gitmeyeceği için yapmam."

"Bunu biliyorum ama tek yapabileceğim gücüm yettiği sürede seni Barnaby'den koruyacağıma söz vermek olabilir," dedim.

Ona doğru eğilmiştim, kolum sırtındaydı. Sonunda utancımdan kurtulup, üzerinde kurumuş pislikleri temizlemeye konsantre olmuştum. Lisede kestiğimiz kurbağa gibiydi. Öğretmen beyni kesmemizi söyleyinceye kadar iğrençti. Sonra kafatasını açmaya konsantre olmuştum, o kadar dikkatliydim ki, beyne zarar vermemeye çalışıyordum, kokuyu, zavallı kurbağayı unutmuştum, sadece beyni tek parça halinde çıkarmaya konsantre olmuştum. Sadece laboratuvar ortağım ve ben beyni zedelemeden çıkartmayı başarmıştık.

Jason başını bana doğru çevirdi, yüzü saçlarıma değdi. "Cherry'nin fondöteni gibi kokuyorsun."

Başımı kaldırmadan konuştum. "Benim fondötenim yoktu, ben de onunkinden biraz kullandım. Kendisi için çok açık renkli bir fondöten kullanıyor, o yüzden benim de işime yaradı. Hepsini temizlediğimi zannediyorum."

"Hmm," dedi. Dudakları kulağıma çok yakındı.

Hareketimin ortasında durdum. Vücudum sırtına dayalıydı, elim poposunun hemen üzerindeki yumuşak yerdeydi. Biraz önce olmayan bir gerginlik oluşmuştu. Nabzım, Jason'ın vücudunu hissedince hızlandı çünkü bir anda onun da benim farkıma vardığını hissetmiştim. Üzerindeki son pislik parçasını da temizledim ve derin bir nefes aldım. Geri çekilmeye hazırlandım ve o anda bir şey deneyeceğini hissettim. Bir parçam çok gergindi ama bir parçam rahatlamıştı. Sonuçta o Jason'du, çıplaktı, ben çok yakındım ve evet, o kesinlikle Jason'dı. Eğer bu fırsatı kaçırsaydı, o zaman düzeltemeyeceğimiz kadar zarar gördüğünü anlardım.

Likantropların sahip olduğu o inanılmaz hızla, kolunu belime doladı. Beni kaldırdığını hissettim ve bir anda o üzerimdeyken, kendimi yerde buldum. Bacakları bacaklarımın üzerindeydi, beni yere yapıştırmıştı. Kollarıyla kendisini yukarıda tuttu, karnı bana değmiyordu, yani bu onun vücudunu görebildiğim anlamına geliyordu. Karışık bir nimetti. Beni öpmek için eğilmeye başladı.

Elimi göğsüne koyup onu durdurdum. "Kes şunu, Jason."

"Bunu en son yaptığımda kaburgalarıma silah dayamıştın ve eğer seni öpersem beni vuracağını söylemiştin."

"Yapardım," dedim.

"Silahlısın ve ellerini tutmuyorum," dedi.

İç çektim. "Kuralımı biliyorsun. Eğer birlerini vurmayı planlamıyorsan, silahımı çekmem. Sen benim arkadaşımsın,

Jason. Beni öpmeye çalıştığın için seni vurmam. Bunu biliyorsun, ben de biliyorum."

Gülümsedi ve biraz daha yaklaştı. Elim göğsünün zerindeydi ama göğsünden aşağıya kaymaya başlamıştı. "Ama ayrıca beni öpmeni de istemiyorum. Eğer gerçekten benim arkadaşımsan, bunu yapmazsın. Kalkmama yardım edersin."

Yüzü benimkine o kadar yakındı ki, gözlerimi odaklamakta zorlanıyordum. "Ya öpüşmekten fazlasını denersem?" Yüzünü aşağıya kaydırdı, dudakları göğsümün üzerindeydi. Nefesini göğüslerimin başladığı hassas yerde hissediyordum.

"Şansını zorlama, Jason. Eğer seni doğru yerden vurursam, seni öldürmez, çok acır ama iyileşirsin."

Başını bana doğru kaldırdı. Sırıttı ve üzerimden kalkmaya başladı. Kapı açıldı ve bir anda Richard üzerimizden bize baktı. Harikaydı, sadece harika.

22

"Kayıp düştüm dersem inanır mısın?" diye sordu, Jason.

"Hayır," dedi Richard. O tek kelime çok soğuktu.

"Üzerimden kalk, Jason."

Jason yana dönüp üzerimden kalktı; ama havluyu almaya çalışmadı. Richard ona havluyu attı. Jason yakaladı, kendini gülmemek için zorladığı için gözleri parlıyordu. Jason'da birisini zorladığı zaman harekete geçen bir eğlence anlayışı vardı. Ortalığı karıştırıp neler olduğunu görme merakı vardı. Bir gün bunu yanlış kişiye yapacak ve canı yanacaktı ama bu, bu gece olmayacaktı.

"Çık dışarı Jason. Anita ile konuşmam gerek."

Jason ayağa kalktı ve beline havluyu sardı. Doğruldum ama ayağa kalkmadım. Jason bana elini uzattı. Neredeyse hiçbir erkeğin kalkmama, oturmama ya da herhangi bir şey yapmama yardım etmesine izin vermezdim. Jason'ın elini tuttum ve o beni ayağa kaldırırken olması gerekenden biraz hızlı çekip kendisine çarptırdı.

"Gitmemi istiyor musun?" diye sordu.

Geri adım attım ama elimi tutmasına izin verdim. "Ben iyiyim," dedim.

Jason kapıdan çıkarken Richard'a sırıttı. Richard omzuyla yaslanarak kapıyı kapattı. Beni etkili bir şekilde içeride tuzağa düşürmüştü ve odayı tenimi karıncalandıran bir enerjiyle dolduracak kadar kızgındı.

"Bütün bu olanlar da nedir?" diye sordu.

"Artık seni ilgilendirmez, değil mi?" diye sordum.

"Bugün beni, Jean-Claude'a sadık olduğun için reddettiğini düşünmüştüm."

"Seni reddettim çünkü bu yapılacak en doğru şeydi." Lavaboya gittim ve tırnaklarımın arasındaki pislikleri temizlemeye başladım.

"Eğer Jean-Claude, Jason'ın ne yaptığını öğrenirse, onu öldürebilir."

"Bizi ispiyonlayacak mısın? Eve koşup olanları efendimize mi anlatacaksın?" Bunu söylerken aynadan ona baktım. Ödülüm, gerildiğini görmek oldu. Bu yorum, hedefi gereğinden daha isabetli vurmuştu.

"Neden Jason?" diye sordu.

"Gerçekten Jason'la sevişiğimi mi düşünüyorsun?" Döndüm ve hafif ıslak havluyla ellerimi kuruladım.

Richard sadece bana baktı.

"Yüce İsa, Richard, senin gördüğün her şeyin üzerine atlaman, benim de aynı şeyi yaptığım anlamına gelmiyor." Kapalı klozetin üzerine oturdum ve havluyla kotumu kurutmaya çalıştım.

"Yani onunla yatmıyor musun?"

Havlu, kotta bir işe yaramıyordu. "Hayır, yatmıyorum." Havluyu bir köşeye attım. "Bunu sorduğuna bile inanamıyorum."

"Eğer beni yerde üzerimde çıplak bir kadınla bulsaydın, sen de aynı şeyi düşünürdün," dedi.

Hmm, burada beni haklamıştı. "Seni o şekilde bulacağım bütün kadınlar ya seninle çıkmış ya seninle düzüşmüş ya da ikisini birden yapmış yabancılar olurdu. Senin yerde gördüğüm Jason'un, Jason'lık yapışıydı. Onun nasıl olduğunu biliyorsun."

"Eskiden eğer sana dokunursa onu vurmakla tehdit ederdin."

Ayağa kalktım. "Sırf bana asıldı diye onu vurmamı mı istiyorsun? Aramızdaki en büyük problemin benim soru sormadan ateş etmeye başladığımı düşünmen olduğunu zannediyordum. Galiba bana kana susamış demiştin." Onu itip yanından geçtim ve tenimiz birbirine değince güç, görünmez bir ateş gibi parladı.

Sanki canını yakmışım gibi gerileyip kolunu tuttu; ama canının yanmadığını biliyordum. Bu, tüylerinizi diken diken eden harika bir güç hissiydi. Aramızda neler olabileceğini hatırlatan küçük dokunuşlardan birisiydi.

Dışarı çıktım. Aramızda bir güç vardı, aramızda bir sıcaklık vardı; ne olmuş? Bu, Jean-Claude'la yattığım gerçeğini değiştirmiyordu. Bu, Richard'ın etraftakilerle düşüp kalktığı gerçeğini değiştirmiyordu. Benim onun kız arkadaşlarını kıskanmam ve onun benim bir adamla sevişmiş olabileceğim düşüncesiyle kıskançlık hissetmesi, kötü bir kozmik şaka gibiydi. Bunu aşabilirdik.

23

Yatağımda üç kişi yatıyordu ve bana yer kalmamıştı. Cherry ve Zane, Nathaniel'in üzerine etten battaniye gibi kıvrılmışlardı. Hayvan çeşidi ne olursa olsun fiziksel yakınlığın, hem fiziksel hem de ruhsal iyileşmeyi hızlandırdığını duymuştum. Richard da, bu bilgiyi onaylamıştı. Nathaniel, bensiz yatacağını öğrenip krize girince, yatağa leoparadamları yatırmıştım.

Yani leoparadamlar yatakta, bense yerde yatıyorduk. Bir yastık bir battaniye ve halının bir kısmını almayı başardım. Yeni bir kulübeye geçmiştik. Verne eski kulübeyi temizlemeye çalışıyordu ama yatak ve halıyı büyük ihtimalle kaybetmiştik.

Bunun için özür diledim ama Verne yanlış bir şey yapmadığını söyledi. Colin'in vampirlerini kızarttığım için havalarda uçuyordu. Ben, o kadar mutlu değildim. İntikam çok korkunç bir şey olabilirdi. Eğer, benim Colin'in vampirlerine yaptığım şeyi birisi Jean-Claude'un vampirlerine yapmış olsaydı, ben... onları öldürürdüm.

Banyo kapısı sessizce açıldı ve kapandı.

Doğruldum, battaniyeyi üzerime çektim. Jason tabutların arasından geçti. Üzerinde ipek bokser vardı. Bunu, banyodaki hadiseden sonra giymiş ve hiçbir şey söylemeden çıkmıştı. Hâlâ leoparadamları da hep beraber çıplak uyuyamayacaklarına ikna etmeye çalışıyordum.

Jason da onlarla beraber uyumak ve kendi olağandışı gücünü, onlarınkine eklemek istemişti ama onu istemediler. Onu, leopar değil de kurt olduğu için değil, ellerini kendi üzerinde tutmak yerine, Cherry'nin üzerinde tutacağını düşündükleri için istememişlerdi.

Jason yatağın önünde durdu, uyuyan leoparadamlara baktı. Ellerini uykuda dağılmış saçlarının arasında gezdirdi. Saçları elleri ile düzeltilecek kadar yumuşak ve düzdü. Yatağın ayak ucunda durdu, sadece bakıyordu.

Sonunda ayağa kalktım, battaniyeye sarındım. Üzerimde, dizlerimin biraz yukarısına kadar inen, büyük boy bir tişört vardı. Tek boy herkese uymuyordu ama yine de gecelik gibiydi, kendim ve başkaları arasında bir şey daha olsun istiyordum. Kendi içimde iffetli biriydim. Battaniyeye sarılmış halde, gidip, Jason'ın yanında durdum. Beni rahatsız eden Jason değildi. Herkesten rahatsız oluyordum.

Cherry sırt üstü yatıyordu, örtü bacaklarına dolanmıştı. Üzerinde kırmızı bir bikinin alt kısmı vardı, dar kalçasına sıkıca sarılmıştı. Uzun bacaklarının yanı sıra, gövdesi de çok uzundu. Göğüsleri küçük ve dikti. İç çekti ve omzu üzerinde döndü, göğüslerinden biri oynayıp, yatağa doğru sarktı. Sanki rüyasında heyecan verici bir şey görüyormuş gibi göğüs ucu setleşti, belki de sadece üşümüştü.

Yan gözle Jason'a baktım. Cherry'e sanki her hattını, göğsünün yana yatışını ezberlemeye çalışıyormuş gibi bakıyordu. Ona bakarken gözleri yumuşamıştı. Belki de arzu-

dan fazlası vardı? Ya da bakışı dokunulmasına izin verilmeyen, güzel bir sanat eserine bakar gibiydi.

Diğer ikisi bu kadar iyi bir gösteri sunmuyordu. Nathaniel top gibi olmuş, başını Cherry'nin beline yaslamıştı. Ayrıca örtünün altına girmişti, sadece başı görünüyordu. Uykusunda mırıldandı ve Cherry başına dokundu, diğer kolu boşluğa düştü, gözleri hâlâ kapalıydı, hâlâ uyuyordu ama uykusunda bile, ona uzanıp rahatlamasını sağladı.

Zane, Nathaniel'in diğer tarafında yatıyordu, kendisinden ufak adama arkadan sarılmıştı ama örtü onun üzerinden açılmış, mavi bikini gibi iç çamaşırı ortaya çıkmıştı. İç çamaşırı çok şüpheli bir şekilde Cherry'ye aitmiş gibi duruyordu sanki yatakta giysin diye Zane'e o vermişti.

Jason'ın gözleri sadece Cherry'nin ince bedenindeydi. Cherry'nin onun bakışlarını uykusunda bile hissetmemesine şaşırmıştım.

Battaniyeyi bir elimle tutup diğer elimle Jason'ın bileğine dokundum. Parmağımla ona gelmesini işaret edip, onu yataktan olabildiğince uzağa, odanın diğer ucuna götürdüm.

Camın yanına, duvara yaslandım. Jason da duvara yaslandı, omzu battaniyeye değecek kadar yakındı. Bir şey demedim çünkü fısıldaşıyorduk. Ayrıca bir süre sonra Jason'ın yaptığı her şeye söylenmek can sıkıcı oluyordu. Bu, kişisel değildi, Jason herkesle şansını zorluyordu.

"Nöbet tutarken bir şey hissettin mi?"

Başıyla reddetti, o kadar yakınıma geldi ki nefesini yanağımda hissettim. "Dün geceden sonra senden korkuyorlar."

Ona baktım ama gözlerine odaklanabilmek için başımı geri çekmem gerekti. "Benden korkuyorlar mı?"

Yüzü çok ciddiydi. "Saf olma, Anita. Dün gece yaptığın çok etkileyiciydi ve sen bunu biliyorsun."

Battaniyeyi omuzlarıma çektim ve yere baktım. Dün geceki gücün etkisi geçtiğinden beri üşüyordum. Bütün gece üşümüştüm. Dışarıda hava neredeyse yirmi beş dereceydi. Havalandırma çalışıyordu ve ben üşüyordum. Maalesef bu, battaniyenin, ısıtıcının ya da başka sıcak bir bedenin geçirebileceği bir üşüme değildi. Dün gece kendimden korkmuştum. Son zamanlarda bu, çok sık oluyordu.

Rüyamda yanan vampirler görüyordum. Beni, alevler içindeki kollarını uzatmış, kovalıyorlardı. Ağızları attıkları çığlıklarla açıktı, sivri dişlerinden ejderhalar gibi ateş çıkıyordu. Yanan vampirler bana Mira'nın başını veriyordu. Sepetin içindeki baş konuşup, bana 'Neden?' diye soruyordu. 'Çünkü dikkatsizdim' demek iyi bir cevapmış gibi gelmemişti. Bütün gece, bir rüyadan diğerine, ölen vampirlerden kaçtım ya da belki uzun bölük pörçük tek bir rüya gördüm. Kim bilir? İki halde de, rahatsız uyudum.

Dün gece, vampirlerin cesetleri hâlâ yanarken Richard dönüp bana bakmıştı. Bana bakmıştı ve benden uzaklaşışını, yaptığım şeyden hissettiği dehşeti, kalbime giren bir bıçak gibi hissetmiştim. Eğer durum tersi olsaydı ve ben kurtadam o da insan olsaydık, o benim Marcus'la yapacağım gösteriden sadece iğrenirdi. Daha fazlası olmazdı. Richard'ın canavarlarla beraber olmasının tek sebebi onun da onlardan birisi olmasıydı.

Richard, Shang-Da ve Jamil'le kendi kulübesine gitmişti. Shang-Da ve Jamil, dehşete düşmemişlerdi; onlar sadece etkilenmişlerdi. Gerçi Shang-Da, "Bunun için hepimizi öldürecekler," de demişti.

Asher aynı fikirde değildi. "Colin, Jean-Claude'dan güçsüz bir başvampir, yine de Jean-Claude'un hiyerarşisindeki ikinci kişinin, yani benim hayatımı ve kurtlarından birisi

olan, Jason'ın aklını istedi. Sınırı aştı. Jean-Claude sadece bunu ona hatırlattı."

Shang-Da yanıp, ağır ağır küle dönüşen cesetlere bakıp. "Sence herhangi bir başvampir bunu karşılıksız bırakır mı?" dedi.

Asher omuz silkti. "Konseyle karşılaşıp hayatta kalan birine karşı kaybetmenin onur kırıcı bir yanı yok."

"Ayrıca, artık korkuyor. Yeniden Anita'la yüz yüze gelmek istemez," dedi Jamil.

Asher başıyla onayladı. "Kesinlikle; artık ondan korkuyor."

"İnsan hizmetkâr, Nikki tıpkı benim yaptığım gibi korumaları etkisiz hale getirdi," dedim.

"Bence, eğer onun insan hizmetkârı senin güçlerine yakın güçlere sahip olsaydı, onu sadece uyarmakla yetinmezdi," dedi Asher.

"Benim büyüyü ortaya çıkarmamı engellerdi," dedim.

"Evet," dedi Asher.

"Yalan söylemiş," dedim.

Asher gülümsedi ve yanağıma dokundu. "Nasıl bu kadar küçümseyici olup aynı zamanda da insanlar yalan söyleyince şaşırabiliyorsun?"

Buna bir cevabım yoktu. Ne yaptığımı yavaş yavaş kavramaya başlamıştım. Şimdi, sabah bile değil, öğlen yaklaşırken – sabahı uyuyarak geçirmeyi başarmıştık – dün gece ne yaptığımı ve bunu Jean-Claude ya da Richard'dan yardım almadan yapmış olduğumu kavrıyordum. Bunu hiçbir vampir izinin yardımı olmadan ya da fazladan güç almadan yapmıştım.

İnsanlık dışı bir şey yapınca ve bunun için başka birisini sorumlu tutamamaktan nefret ediyordum. Bu, bana kendimi bir garabetmişim gibi hissettiriyordu.

Jason omzuma dokundu. Ona baktım. Yüzümde bir şey değişmiş olacaktı çünkü artık sırıtmıyordu. Gözlerinde arada bir görünen, dünyadan bezmiş kederli bakış vardı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Dün gece ne yaptığımı gördün. Bunu ben yaptım. Jean-Claude değil. Jean-Claude değil. Ben. Zavallı ben."

Ellerini omuzlarıma koydu ve başımı çevirip yüzüne baktırdı. "Dün gece beni kurtardın, Anita. Kendini, benim ve o şeylerin arasına soktun. Bunu asla unutmayacağım."

Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ve ben ona yeniden bakıncaya kadar beni hafifçe salladı. Boylarımız neredeyse aynıydı, yani ona bakmak için başımı kaldırmama gerek yoktu. Bütün şakacılığı gitmişti. Geriye daha ciddi, daha olgun, daha az Jason birisi kalmıştı. "Dün gece bizi kurtarmak için öldürdün. Hiçbirimiz bunu unutmayacağız. Verne ve kurtları da bunu unutmayacak."

"Colin de unutmayacak. Peşimizden gelecek," dedim.

Jason başını iki yana salladı. "Asher ve Jamil haklı. Ödünü patlattın. Peşinden gelmez."

Kollarını tuttum, battaniyeyi yere bıraktım. "Ama size zarar verecektir. Seni ele geçirmeye çalışacaktır. Seni Barnaby'ye verecektir. Sadece beni üzmek için seninle uğraşır."

"Ya da Asher'ı öldürür. Biliyorum," dedi Jason. Gülümsedi ve bu normal sırıtışıydı. "Neden dün gece burada senin yanında kaldık zannediyorsun? Ben şahsen, senin korumanı istedim."

"Buna sahip olduğunu biliyorsun," dedim.

Gülümsemesi yumuşadı. "Biliyorum." Nazik bir şekilde yüzüme dokundu. "Ne oldu? Yani gerçekten ne oldu? Bu gün neden bu kadar... kötü görünüyorsun?"

"Dün gece yaptığım şey hiç insanca değildi, Jason. Richard'ın dehşetini hissettim. Onun beni bir canavar gibi gördüğünü hissettim ve haklıydı."

Jason bana sarıldı. Önce kendimi kastım ve o beni bırakmaya hazırlanıyordu, sonra kollarında rahatladım. Beni tutmasına izin verdim, kollarımı sırtına doladım. Yüzümü boynuna dayadım ve içimden ağlamak geldi.

Arkamızdan hafif bir ses geldi. Başımı kaldırıp baktım. Leoparadamlar yataktan çıkıyordu, insan ayakları üzerinde hareket ediyorlardı ama sanki kalçalarında ve bacaklarında benim sahip olmadığım kaslar vardı. Zane ve Cherry gerinip, neredeyse çıplak halde bize doğru yürüdüler. Cherry, bir çocukmuş gibi Nathaniel'in elini tuttu ve onu da yanında getirdi. Fakat çırılçıplak bize doğru gelirken hiç çocuk gibi görünmüyordu. İç çamaşırı, kasığındaki yarayı zedeleyeceği için giyememişti. Şimdi bize doğru gelirken, beni gördüğüne memnun olduğu belliydi. Ya da belki Cherry'nin yanında uyandığı için öyle olmuştu ya da belki erkeklere özel bir durumdu. Ne şartla olursa olsun, hoşuma gitmemişti.

Jason'dan uzaklaştım. Karşı koymadı, geriledi. Leoparadamların gelişini seyretti ama onun endişelendiğini zannetmiyordum. Aslında, enerjisini tenimde hissediyordum. Arzu gibi güçlü duygular şekil değiştiricilerin güçlerini ortaya çıkartırdı. O an, hiç düşünmeden baktım. Jason da, Cherry'yi gördüğü için mutluydu, çok mutluydu.

Gözlerimi kaçırdım, kızarmıştım. Hepsine arkamı döndüm, kendime sarıldım.

Birisi omzuma dokununca gerildim.

"Benim, Anita," dedi Jason.

Bana arkadan sarıldı, kolları dikkatlice omuzlarımı tutuyordu, daha aşağıya inmedi. "Onları öldürdüğün için üzgün

değilim, Anita. Sadece Barnaby'yi öldürmediğin için üzgünüm."

"Birisi bu gösterimin bedelini ödeyecek, Jason. Tıpkı dün gece Mira'ya olduğu gibi. Sizin etrafınızda bir şeyler yapıyorum, bir şeyler söylüyorum ve her şey kötüye gidiyor."

Zane önüme geçti. Jason'ın kolları ağır bir kolye gibi hâlâ omuzlarımdayken ona baktım. Zane'in kahverengi gözleri yolculuk başladığından bu yana gördüğüm en ciddi halindeydi.

Yüzüme dokunmak için uzandı ve sadece Jason'ın hafifçe gerilen kolları geri çekilmemi ya da "Yapma," dememi engelledi. Dokunmak likantroplar arasında Amerikan toplumuyla aynı şeyleri ifade etmiyordu. *İnsanca* diyebilirdim ama pek çok ülkede bizimkinde olduğundan daha fazla sıradan dokunma vardı.

Zane, kaşlarını çatmış yüzümü incelerken, parmakları yanağımdan aşağıya kaydı. "Bizim bütün dünyamız Gabriel'di. O ve Elizabet bizi üretmiş, bizi seçmişti. Ne kadar kötü olduğunu düşünsen de, Gabriel çoğumuzu kurtardı. Ben bir keştim ama Gabriel kendi pardında uyuşturuculara izin vermiyordu."

Bana doğru eğildi, tenimi kokladı, yanağını sürtünce, çenesinde uzamaya başlayan sakallarını hissettim. "Nathaniel sokaklarda fahişelik yapıyordu. Gabriel de onu pazarlıyordu ama her önüne gelene, herkese değil."

Cherry dizlerinin üzerindeydi. Elimi tuttu, yüzünü elime iz bırakan bir kedi gibi sürüyordu. "Ben bana çarpıp kaçan bir araba yüzünden bacağımı kaybettim. Gabriel bana bacağımı önerdi. Kesik yerin biraz üzerini kesti ve değiştiğimde, bacağın tekrar çıktı."

Zane alnımı nazikçe öptü. "Kendi çarpık halinde bile bizimle ilgileniyordu."

"Ama bizim için hiç hayatını tehlikeye atmamıştı," dedi Cherry. Elimi yalamaya başladı, yine kedi gibiydi. Ben ona durmasını söylemeden hemen önce yalamayı bıraktı. Belki de gerginliğimi sezmişti. "Sen Nathaniel'i kurtarmak için hayatını tehlikeye atın. Onun için vampirlerinin hayatını tehlikeye attın."

Zane yüzümü avuçlarının arasına aldı, yüzünü görebileceğim bir yere çekildi. "Sen Asher'ı seviyorsun. Neden, Nathaniel için onu tehlikeye attın?"

Kapının yanında tek başıma ayakta kalıncaya kadar, kolları arasından, nazikçe geriledim. Kaçmaya çalışmıyordum, sadece biraz alana ihtiyacım vardı.

Nathaniel odanın ortasına çömelmişti. Sadece o, bana dokunmamıştı.

"Ben Asher'ı sevmiyorum."

"Ona karşı arzunun kokusunu alabiliyoruz," dedi Zane.

Oh, harika. "Onun hoş olduğunu düşünmediğimi söylemedim. Onu sevmediğimi söyledim." Gözlerim tabuta kaydı. Beni duyamadığını biliyordum ama...

Jason duvara yaslanmıştı, bana sırtını yordu, kollarını göğsü üzerinde kavuşturmuştu. Yüzündeki bakış yeterliydi.

"Onu sevmiyorum."

Cherry ve Nathaniel bana baktı, yüzlerinde neredeyse aynı ifade vardı, ikisininkini de anlayamamıştım. "Onu önemsiyorsun," dedi Cherry.

Bunu bir süre düşündüm, sonra başımla onayladım. "Tamam, onu önemsiyorum."

"Neden onu Nathaniel'i kurtarmak için tehlikeye attın?" diye sordu. Hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Konuşurken, ellen-

ni de yere koydu. Bana doğru emeklerken, göğüsleri yere sarktı. Daha önce bana doğru hiç çıplak bir kadın emeklememişti. Çıplak adamlar emeklemişti ama çıplak kadınlar bunu yapmamıştı. Bu beni rahatsız etmişti. Homofobik mi? Kim ben mi?"

"Nathaniel benim korumam altında. Ben onun Nimirra'sıyım, değil mi?"

Cherry bana doğru emeklemeye devam etti. Zane'de elleri ve dizleri üzerine eğildi ve ona katıldı. Derilerinin altında omuzlarında, kollarında, orada olmaması gereken kaslar oynuyordu. Bana doğru bir zarafet ve sanki içinde şiddet barındıran bir kas potansiyeliyle ilerlediler. Sadece Zane olduğu yerdeydi. O çömeldiği yerde, hareketsiz duruyordu, sanki bir işaret bekliyordu.

Bana doğru gelen leoparadamların üzerinden Jason'a baktım. "Neler oluyor?"

"Seni anlamak istiyorlar."

"Anlaşılacak bir şey yok. Colin, Nathaniel'e sadece bunu yapabildiği için zarar verdi, tıpkı hoşuna gitmeyen bir köpeğe eziyet etmek gibi bir şeydi. Hiç kimse benim arkadaşlarıma eziyet edemez. Buna izin vermem," dedim.

Cherry, Zane'i bekledi böylece bana beraber, bir bütünün parçalanıymış gibi ilerlediler. Neredeyse yanıma gelmişlerdi, dokunma mesafesindeydiler ve bana dokunmalarını istemiyordum. Bir şeyler oluyordu ve bu hoşuma gitmemişti.

"Nathaniel senin arkadaşın değil. Asher'ı tehlikeye atmana yol açan arkadaşlık değildi," dedi Jason.

Ona kaşlarımı çattım. "Bana yardım etmeyi bırak."

Zane ve Cherry bana baktı, galiba bana dokunmak istiyorlardı ama benim bunu hoş karşılayacağımdan emin de-

ğillerdi. "Gabriel bize değer verdiğini söylerdi ama bizim için hiçbir şeyi riske atmazdı. Hiçbir şey feda etmezdi," dedi Zane. Dizleri üzerinde doğruldu, olağandışı enerjisi çıplak bacaklarıma sıcak bir rüzgâr gibi dokunacak kadar yakındı. "Sen dün gece bizden birisi için hayatını tehlikeye attın. Neden?"

Cherry de dizleri üzerinde doğruldu, sanki birbirlerinin hareketlerini tekrarlıyorlardı. Güçleri üzerime kocaman sıcak bir el gibi bastırdı ve ilk defa o zaman birisine ihtiyacı olanın sadece Nathaniel olmadığını fark ettim. Hepsi aynı haldeydi. Hiçbirisinin yuvası yoktu, sevgisi yoku, onlarla ilgilenen yoktu.

"Bu, arkadaşlık değil. Kurt haklı," dedi Zane.

"Nathaniel'le sevişmiyorsun," dedi Cherry.

Onların hevesli yüzlerine baktım. "Bazen bazı şeyleri onun doğru bir şey olduğunu bildiğin için yaparsın," dedim.

"Asher ve Damian'ı tehlikeye attın, sonra da kendini tehlikeye attın. Neden? Neden?" dedi Zane.

"Beni dün gece neden korudun? Neden Barnaby'le benim arama girdin?" diye sordu Jason.

"Sen benim arkadaşımsın," dedim.

Jason gülümsedi. "Şimdi öyleyim ama beni koruma sebebin bu değildi. Zane için de aynı şeyi yapardın."

Jason'a kaşlarımı çattım. "Ne söylememi istiyorsun, Jason?"

"Beni korumanın gerçek sebebini. Nathaniel için bu kadar fazla şeyi tehlikeye atmanın gerçek sebebini. Arkadaşlık değil, seks değil, aşk değil."

"O zaman ne?" diye sordum.

"Cevabı biliyorsun, Anita."

Önce Jason'a sonra diz çömüş iki leoparadama baktım. Bunu kelimelere dökmekten nefret ediyordum ama Jason haklıydı. "Nathaniel artık benim. O da koruyacağım insanlar listesinde. O benim ve hiç kimse bana hesap vermeden ona zarar veremez. Jason da benim. Hepiniz benimsiniz ve benim olan hiçbir şeye, kimse zarar veremez. Buna izin yok."

Bunu yüksek sesle söylemek kendini beğenmişlik gibiydi. Ortaçağ'dan kalma bir fikir gibiydi ama yine de doğruydu. Bazı şeyler sadece doğru oluyordu; onları yüksek sesle söylemenize gerek yoktu, öyleydiler. Ve bir şekilde bir yerlerde, kendi adamlarımı toplamaya başlamıştım. Kendi adamlarımı. Eskiden bu arkadaşlarım demekti ama son zamanlarda, bundan daha fazlası ya da daha azı anlamına geliyordu. Bu, Nathaniel gibi insanlar anlamına geliyordu. Kesinlikle arkadaş değildik ama aynı arkadaşlarım gibi benimdi.

Zane ve Cherry'nin yüzüne baktım, sanki bütün hoşnutsuzluklarını, küçük ihanetlerini, bencilliklerini, zavallılıklarını, zalimliklerini görebiliyordum. Bunun gözlerini doldurusunu seyrettim. Böyle şeyleri o kadar çok görmüşlerdi ki şefkati ve şerefi anlayamıyorlardı; ya da daha kötüsü buna güvenmiyorlardı.

"Eğer bunu gerçekten söylüyorsan, biz seniniz. Hepimizi alabilirsin," dedi Zane.

"Almak?" soru şeklinde söylemiştim.

"Seks demek istiyorlar," dedi Jason. Artık gülümsemiyordu. Sebebini bilmiyordum. Biraz önceki gösteri çok hoşuna gidiyordu.

"Hiçbirinizle seks yapmak istemiyorum," dedim çabucak. Yanlış anlaşılmalar olmasını istemiyordum.

"Lütfen, birimizi seç," dedi Cherry.

Onlara baktım. "Neden içinizden birisiyle seks yapmak isteyeyim ki?"

"Kurtlardan bazılarını seviyorsun. Onlara karşı gerçek arkadaşlık hissediyorsun. Bunu bizim için hissetmiyorsun," dedi Zane.

"Ama arzu duyuyorsun. Nathaniel seni rahatsız etti çünkü onu çekici buluyorsun," dedi Cherry.

Bu gereğinden fazla doğruydu. "Bakın, çocuklar, ben sırf birisini çekici buluyorum diye onunla yatmam."

"Neden?" diye sordu Zane.

İç çektim. "Ben öylesine sevişmem. Eğer bunu anlamıyorsanız, bunu size açıklayabileceğimden emin değilim."

"Eğer bizden bir şeyi istemiyorsan sana nasıl güvenebiliriz?" dedi Cherry.

Buna bir cevabım yoktu. Jason'a baktım. "Bana burada yardımcı olur musun?"

Duvardan doğruldu. "Galiba ama bu hoşuna gitmeyebilir."

"Açıkla," dedim.

"Dertleri şu, onların hiç gerçek bir Nimir-raları olmamış. Gabriel alfaydı ve güçlüydü ama o bir Nimir-raj değildi."

"Kurtadamlardan birisi ona *lion passant*, pasif leopar, gücü olan ama korumayan demişti. Pard beni Nimir-ra yapmadan önce bana *léoparde lionné* diyordu, yani koruyan leopar."

"Biz Gabriel'e de *léoparde lionné* derdik çünkü tek bildiğimiz oydu ama kurtlar haklı o *lion passant*ı," dedi Zane.

"Harika, yani durum anlaşıldı," dedim.

"Hayır. Eğer Gabriel bize bir şey öğrettiyse, o da birisi senden bir şey istemiyorsa ona güvenemeyeceğindi. Bizi

sevmene gerek yok ama içimizden birisini sevgili olarak seçmen gerek," dedi Cherry.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Yani teklif için teşekkür ederim ama istemiyorum."

"O zaman sana nasıl güvenebiliriz?" diye sordu Cherry, neredeyse fısıldamıştı.

"Ona güvenebilirsiniz. Güvenmemeniz gereken Gabriel'di. O sizi seksin bu kadar önemli olduğuna inandırmış. Anita bizim Ulfricimizle bile yatmıyor ama Zane onu dün gece gördü. Beni korumak için ne yaptığını gördü," dedi Jason.

"Bunu vampirini korumak için yaptı. İlgi duyduğunu korumak için," dedi Zane.

"Damian'a, Asher'a karşı hissettiklerimi hissetmiyorum ama hayatımı onun için de tehlikeye attım," dedim.

Leoparlar bana kaşlarını çattı. "Biliyorum ve bunu anlamıyorum. Neden onun ölüme terk etmedin?" dedi Zane.

"Ondan Nathaniel'i kurtarması için hayatını tehlikeye atmasını istedim. Başka birisinden asla kendimin de yapmayacağı bir şeyi istemem. Eğer Damian kendi hayatını tehlikeye atıyorsa, o zaman ben daha azını yapamam."

Leoparların aklı karışmıştı. Bu yüzlerinden belli oluyordu, güçleri tenime doğru akarken gerginlik doluydu.

"Ben senin miyim?" diye sordu Nathaniel. Sesi hafif ve kaybolmuştu.

Diğerlerinin üzerinden ona baktım. Çömelmiş vaziyette yerde duruyordu. Kendi içine çekilmişti. Upuzun saçları etrafına, yüzünün çevresine dökülmüştü. Çiçek gibi gözleri saç perdesinin arkasından bana bakıyordu, sanki tüylerin arasından bakıyordu. Başka likantropların da bunu yaptığını görmüştüm, saçlarının arkasına saklanıp, bakabiliyorlardı. Oraya

çömelmişken, bir anda çok vahşi ve gerçek değilmiş gibi göründü. Saçını bir yana attı, kolu ve göğsünün bir kısmı ortaya çıktı. Yüzü bir anda saf ihtiyaçla gençleşti ve açıldı.

"Hiç kimsenin sana zarar vermesine izin vermem, Nathaniel," dedim.

Yüzünden tek bir damla yaş aktı. "Birisine ait olmamaktan çok yoruldum, Anita. Beni isteyen herhangi birisinin malı olmaktan çok yoruldum. Korkmaktan çok yoruldum."

"Artık korkmana gerek yok, Nathaniel. Gücümün yettiği her şeyden seni koruyacağım."

"Artık sana mı aidim?"

Bu şekilde söylemek hoşuma gitmiyordu ama onu, tek tek kristal gibi yaşlar dökerek ağlarken görünce, dil oyunlarıyla uğraşmanın zamanı olmadığını anladım. İstediğimden daha fazla yakınlık gerektiren bir işin içine girmediğimi umuyordum. "Evet, Nathaniel, bana aitsin." Sadece kelimeler şekil değiştiricileri nadiren etkilerdi. Sanki bir parçaları kelimeleri anlamıyordu.

Elimi ona uzattım. "Gel, Nathaniel, bana gel."

Bana doğru emekledi ama o vahşi kaslara ait zarafet yoktu, başı önde ağlıyordu, yüzü saçlarının arkasında gizliydi. Bana ulaştığında hıçkırmaya başlamıştı. Bana bakmadan bir elini uzattı.

Zane ve Cherry kenara çekilip, onun bana yaklaşmasına izin verdiler.

Nathaniel'in elini tuttum ve onunla ne yapacağımı düşündüm. El sıkışmak yeterli olmazdı, öpmek de pek doğru olmayacakmış gibiydi. Leoparlarla ilgili bilgilerimi düşündüm aklıma bir şey gelmedi. Leoparların beraberken en sık yaptıkları şey birbirlerini yalamaktı. Başka bir şey düşünemedim.

Nathaniel'in elini ağzıma götürdüm, elinin tersini dudaklarıma dayadım. Hızlı bir hareketle elini yaladım, tadı tanıdıktı. O anda Raina'nın da onun yaladığını anladım, vücudu üzerinde dudakları, dili, dişleri baştan aşağıya dolaşmıştı.

Munin içimde kabardı ve ben ona karşı koydum. Munin elini ısırmayı, kanını akıtıp, kremayı yalayan bir kedi gibi yalamayı istiyordu. Görüntü bana çok itici gelmişti. Kendi dehşetim, Raina'yı geri itmeme yardım etti. Onu içime ittim ama asla beni terk etmediğini anladım. Bu yüzden bu kadar hızlı ve kolay gelebiliyordu. Onun içimde yayılmayı bekleyen bir kanser gibi saklandığını hissettim.

Nathaniel'in tadı ağzımda öylece durdum ve Raina'nın daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptım. Onu rahatlattım.

Nathaniel'in başını nazikçe kaldırdım ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Alnını öptüm, yanaklarındaki tuzlu gözyaşlarını öptüm.

Üzerime hıçkırıklar içinde yığıldı, kollarını bacaklarıma doladı, bana sarıldı. Nathaniel'in karnı çıplak bacaklarıma değince, Raina dışarıya çıkmaya çalıştı.

Richard'a uzandım, aramızdaki izleri çağırdım. Gücü üzerimde dolaşan sıcak kürk gibi geldi. O kötü, rahatsız edici varlığı göndermeme yardımcı oldu.

Ellerimi diğer leoparlara uzattım. Yüzlerini bana yasladılar, kediler gibi çeneleriyle beni işaretliyorlardı, sanki yavru kediymişim gibi beni yalıyorlardı. Üç leoparadam üzerime yaslanmışken öylece durdum, Richard'dan ödünç aldığım güçle, Raina'yı uzakta tutuyordum ama bundan fazlası vardı. Richard'ın gücü içimi dolduruyordu, benden leoparlara akıyordu.

Ormanın ortasında yanan ateş gibiydim. Alev Richard'dı ve leoparadamları ısıtıyordu. Bunu içlerine alıp,

onunla kaplanıyorlardı, sanki verilmiş bir söz gibi ona sarılıyorlardı.

Orada, Richard'ın gücü, leoparadamların ihtiyacı ve bir parfüm gibi dolaşan Raina'nın kötü dokunuşu arasında durdum ve dua ettim: Yüce Tanrım, onları yarı yolda bırakmama izin verme.

24

Dün gece yapılamayan karşılama seremonisi bu gece yapılacaktı. Canavarlarla ilgili bir uyarı: Kuralları iyi gözlemlemeniz gerekiyordu. Kurallar karşılama seremonisi yapılması gerektiğini söylüyorsa, şey, bir şekilde, yapılıyordu. İntikam peşinde ki vampirler ya da namusuz polisler ya da cehennemin donması önemli değildi, eğer bir ayin yapılacaksa ya da bir seremoni gerekiyorsa, bu yapılırdı. Vampirler boğazınızı parçalarken bile kültürlü olma konusuna çok meraklıydılar ama kurtadamlar da onlardan geri kalmıyordu.

Ben olsaydım, biraz yemek ısmarlar ve "Boş verin bunları, hadi şu olayı çözelim," derdim ama yönetim ben de değildi. Dün gece yirmi vampiri kızartmış olmam bile beni sürünün ya da herhangi bir şeyin başına geçirmemişti, gerçi Verne'in daveti çok ama çok kibardı. Artık benden korkan sadece Colin değildi.

Colin'in neredeyse bütün vampirlerini infaz etmem artık Verne'in sürüsünün yönetimi ele geçirdiği anlamına geliyordu. Artık Verne'in, Colin'in daha fazla vampir yapmasını en-

gelleyecek kadar çok adamı vardı. Görünüşe göre bu bölgede vampirler ve hayvanadamlar arasında hiçbir bağ yoktu, hangisi daha güçlüyse o diğer üzerinde egemenlik kuruyordu. Dün geceye kadar, Colin kurtları etki altında tutuyordu; ama şimdi işler değişmişti ve Verne'in gözlerindeki bakışa balkırsa Colin'in işi zordu.

Ağustos ayının hareketsiz sıcak gecelerinden birisindeydik. Dünya sanki bu sıcak karanlığın içinde nefesii i tutmuş, hiç esmeyen serin bir meltemi bekliyordu.

Ama ağaçların altında bir hareket vardı. Rüzgâr değildi, bir hareketti. Ağaçların altından insanlar çıkıyordu. Hayır, insanlar değil, kurtadamlar. Hepsi hâlâ insan formundaydılar ama onların insan olmadığı anlaşılıyordu. Ağaçların arasından gölgeler gibi süzülüyorlardı, yerdeki dalların üzerinde neredeyse sessiz ilerliyorlardı. Ağaçların arsından esen hafif bir rüzgâr bile olsa sesler duyulmazdı ama bir çalıya sürtünme, bir yaprağı ezme, yeşil yaprakların ufak bir hareketi oluyordu ve onarı duyuyordunuz. Böyle bir gecede, en hafif sesler bile duyuluyordu.

Sol tarafımda bir dal kırıldı ve ben yerimden sıçradım. Jamil koluma dokundu ve ben yine sıçradım.

"Kahretsin, yavrum, bu gece çok heyecanlısın."

"Bana yavrum demem."

Karanlıkta gülümsemesi göründü. "Affedersin."

Kollarımı ovdum.

"Üşüyor olamazsın," dedi.

"Üşümüyorum." Kollarımın üzerinde böcekler dolaşıyormuş gibi hissettiren soğuk değildi.

"Ne oldu?" diye sordu Jason.

Karanlık ormana baktım, dizlerime kadar otların içindeydim. Başımı iki yana salladım, karanlığı inceledim. Evet, et-

rafta birkaç düzine kurtadam dolaşıyordu ama beni korkutan şekil değiştiriciler değildi. Korkutan şey... sanki yan odadan gelen sesleri duyar gibiydim. Ne dediklerini anlayamıyordum ama onları duyabiliyordum – onları başımın içinde duyabiliyordum. Bunun ne olduğunu biliyordum; munindi. Lunapardaki munindi. Munin beni çağırıyordu, tenime bir şeyler fısıldıyordu. Beni bekliyorlardı, geleceğim için hevesliydiler. Hassiktir.

Zane karanlığa doğru bakıyordu. Derin bir nefes alıp havayı koklayışını duyabileceğim kadar yakındı. Hepsi geceye doğru bakıyordu, Nathaniel bile. Onu gördüğüm en kendinden emin halindeydi, sanki kelimenin tam anlamıyla kendi teni içinde daha rahat gibiydi. Bu öğlenden sonra yaptığımız küçük seremoni üç leopara bir şey ifade etmişti. Ben hâlâ tam olarak bana ne ifade ettiğinden emin değildim.

Hepsinin üzerinde eski kotlar, tişörtler, içinde şekil değiştirirseniz aldırmayacağınız kıyafetler vardı çünkü dolunaya bir gece kalmıştı, kazalar olabiliyordu. Hayır, kaza olmasını istemiyordum. Bu gece bazılarının insan şekillerini kaybettiğini görecektim. Bunu görmek istemediğimi fark ettim. İstemiyordum.

Asher ve Damian burada değildi. Colin ve kalan vampirleri gözetlemek ya da onlarla anlaşmak için gitmişlerdi. Bunun gerçekten kötü bir fikir olduğunu düşünüyordum ama Asher beni bunu beklediklerine ikana etti. Jean-Claude'dan sonra en yetkili ikinci vampir olarak, benim, bizim Colin'i ve onun yardımcısı Barnaby'yi bilerek hayatta bıraktığımız mesajını verecekti. Onun insan hizmetkârının güç çemberinden çıkıp gitmesine bizim izin verdiğimizi söyleyecekti. Gerekmediği halde cömert davranmıştık. Onların kanunla-

rına göre, Colin sınırı aşmıştı. O daha güçsüz bir vampirdi ve bu yaptığı saygısızlık yüzünden elindeki her şeyi alabilirdik.

Elbette işin doğrusu Colin ve Barnaby kaçmıştı. Onların kaçmasını Colin'ın insan hizmetkârı sağlamıştı ama Asher beni Colin'e yalan söyleyeceğine ve Şehrin Efendisi'nin bunu anlayamayacağına ikna etmişti.

Asher ve Damian'ın, Colin ve adamları arasında yalnız olduğunu düşününce midem sıkılıyordu. Vampirlerin her şey için kuralları vardı ama bu kuralları neredeyse kırıncaya kadar eğmeye çok meraklıydılar. Bu gece de bu kurallar Asher ve Damian'a zarar verecek kadar eğilebilirdi ama Asher kendine çok güveniyordu ve benim bu gece lupa rolü oynamam gerekiyordu. Galiba canavarlarla tek tek ilgilenmeliydim.

Beni rahatsız eden bir diğer konu da tabancalarımın olmamasıydı. Bıçaklara izin vardı, onlar pençelerin yerine geçiyordu ama tabanca yoktu. Marcus'la da aynı şekilde oluyordu. Hiçbir Ulfric özel görüşmelere birisinin tabancayla gelmesine izin vermezdi. Bunu anlıyordum ama hoşuma gitmiyordu üstelik Verne için dün gece yaptıklarımdan sonra tabancasız gelmemi istemesi kabalıktı.

Richard bana Colin'in vampirlerini lunaparın içinde öldürmüş olmamın bizim hediyemiz olacağını söyledi, ziyaret eden Ulfric ve lupasının buradaki sürüye verdiği hediye

Hediye genelde yeni öldürülmüş bir hayvan, lupa için mücevher ya da mistik bir şey olurdu. Ölüm, mücevher ya da büyü; sevgililer günü gibi.

Hava dizlerimi terletecek kadar sıcaktı ama ben yine de bacaklarımı otlardan korumak için kotumu giymiştim. İçimizde sadece Jason şort giymişti. Bacakları çiziliyordu ama

o pek aldırmıyordu. Ayrıca görünüşe göre yine bir tek onun üst tarafı çıplaktı. Ben koyu mavi alet giymiştim, böylece en azından üst tarafım serin kalmıştı. Fakat bu sefer de bıçaklar göz önündeydi.

Sırtımdaki büyük bıçak ta çok dikkatli bakılırsa belli oluyordu. Atletin kumaşı içindeydi ve kılıf görünüyordu ama karanlık, pek belli olmamasını sağlıyordu. Bileklerime her zaman kullandığım bilek kılıflarını ve gümüş bıçaklarımı takmıştım. Üzerimde çok belirgin duruyorlardı. Cebimde yeni bir bıçak daha vardı. Üzerine oturup kendimi yaralamak istemediğim için, yanıma emniyet kilidi de olan on santimlik bir sustalı bıçak almıştım. Şu bıçağı doğrudan kabzanın içinden çıkanlardandı. Evet, yasadışıydı. Pek yasal kaygıları olmayan bir arkadaşımdan hediyeydi. Pek çok eyalette taşımak yasadışı olduğu halde neden on santimlik sustalı kullanıyordum? Çünkü cebimde on beş santimliği oturunca rahatsız ediyordu. Yani ölçülerinizi bilen bir arkadaşınızın olması iyi bir şeydi.

Ayrıca boynuma gümüş haçımı da takmıştım. Bu gece kötü vampirlerle karşılaşmayı düşünmüyordum ama Colin'in bir şeyler denemeyeceğin de güvenemiyordum. Eğer bu geceki karşılama seremonisine tabancasız gideceğimi biliyorsa, bu durumu değerlendirmeye çalışabilirdi.

Ağaçların altında yumuşak gri gölgeler vardı. Ay ve yıldızlar ileride parlıyordu ama durduğumuz yerde ağaçlar bizimle gökyüzü arasında bir karanlık oluşturuyordu. Burada karanlıkta durunca kendimi neredeyse klostrofobik hissettim.

"Lukoi dışında hiçbir şeyin kokusun almıyorum," dedi Jason.

Herkes aynı fikirdeydi. Bu gece şekil değiştiricilerden başka bir şey yoktu. Benim dışımda hiç kimse fısıldayan

sesleri hissetmiyordu. Gruptaki tek nekromensır bendim o yüzden ölülerin ruhları benden daha çok hoşlanıyordu.

"Seremoni iyice ilerlemeden, buluşma yerine gitmeliyiz," dedi Jamil.

Ona baktım. "Yani seremoniye şimdiden başladılar mı?"

"Çağrı verildi," dedi Jason.

*Çağrı*yı sanki büyük harflerle söylemişti. "Çağrı verildi de ne demek?"

"Bir hayvan kurban ettiler ve kanın ağaca sürdüler, senin dün gece yaptığına benzer bir şey."

Kollarımı ovdum. "Ben de munini nasıl hissettiğimi merak ediyordum."

"Biz kaya tahtımıza, ruh sembolümüze kan sürdüğümüz zaman munin ortaya çıkmıyor," dedi Jason.

Başımı iki yana salladım. "Sizin lunaparınıza gittim, Jason; bu değişik. Onların büyüsü sizinkinden değişik."

Ağaçların arasından bir şeyin geldiğini hissettim. Bir enerji akımı kalbimi hızlandırdı, nefesim sıklaştı, sanki koşmuş gibiydim. "Yüce İsa, bu da neydi?"

"Çağrıyı hissediyor," dedi Jason.

"Bu mümkün değil. O lukoi değil," dedi Jamil. Parmağıyla Cherry, Zane ve Nathaniel'i işaret etti. "Onlar hissetmiyor. Onlar şekil değiştirici ve onlar lunaparın çağrısını hissetmiyorlar."

Cherry bize baktı, sonra başını iki yana salladı. "Haklı. Ormanda garip bir akım hissettim ama önemli bir şey değildi."

Nathaniel ve Zane, Cherry'i onayladılar.

Tenim sanki güç yüzünden üzerimden ayrılmaya çalışıyor gibiydi. Çok rahatsız ediciydi. "Bana ne oluyor?"

"Çağrıyı hissediyor," dedi Jason.

"Bu mümkün değil," dedi Jamil.

"Onun için hep böyle diyorsun, Jamil ve söylediklerin hep yanlış çıkıyor," dedi Jason.

Jamil'in dudakları arasından kalın bir hırlama yükseldi.

"İkiniz de kesin," dedim. Ormanın içine baktım, hafif ay ışığıyla aydınlamış karanlıktan başka bir şey yoktu. Jason haklıydı. Büyüyü hissediyordum. Bu ayin büyüsüydü ve ölüm büyüsüydü. Likantropların gücü hayattan gelirdi. Onlar, etraflarında bulunduğum en hayat dolu olağandışı yaratıklardı, bazen insandan çok peri gibiydiler ama bu lunaparda hayat kadar, ölüm de vardı; lunapar beni iki kere çağırmıştı. İlki Richard'ın izleri aracığıyla olmuştu; ikincisi nekromansim aracılığıyla oldu. Richard'ın burada olmasını diledim.

Ailesiyle yemeğe gitmişti. Benim ısrarlarım üzerine Shang-Da'da onunla beraberdi. Şerif Wilkes kasabayı terk etmediğimiz öğrenmiş olmalıydı. Dert etmemiz gereken sadece yerel vampirler değildi. Richard telefon edip geç kalacaklarını, o gelmeden başlamamızı söylemişti. Annesi neden biraz daha kalamayacağını anlayamamıştı. Bütün Zeeman erkekleri çok kılıbıktı – oh, kusura bakmayın, evcimen olacaktı.

Ağaçlara doğru yürüdüm ve onlarda peşimden geldi. Devrilmiş bir kütüğüm üzerine çıktım. Asla bir kütüğün üzerinden atlamamalıydınız çünkü diğer tarafta bir yılan olup olmadığını bilmezdiniz. Kütüğün üzerine çıkıp, diğer tarafa bakmalıydınız. Bu gece beni endişelendiren yılanlar değildi. Ağaçların asında yavaşça ilerliyordum. Gece görüşüm bir insan için mükemmeldi ve daha hızlı gidebilirdim. Daha hızlı gitmek istiyordum. Kendimi ağaçların arasına atıp koşmak istiyordum. Fakat koşmadım ama yürümeye devam etmek için irademi zorlamam gerekiyordu.

Sadece ölüleri hissetmiyordum. Saf likantropiden gelen ılık enerjiyi de hissediyorum. Bu hissi Richard'la el ele tutuştuğumuzda hissediyordum. Hissettiğim çağrıyı Richard'la daha önce yapmıştık ama hiç tek başıma yapmamıştım. Hiç tek başıma, kendi kalbimin atışının ötesinde, başka birisinin gücüyle koşmamıştım.

"Richard bana ne yaptın," diye fısıldadım. Belki onun adını söylediğim için belki de sadece onu düşündüğüm için bir anda kendimi arabada otururken buldum. Bir an, Daniel'i arabayı kullanırken gördüm. Daniel'in tıraş losyonunun kokusun alıyordum. Richard'ın göğsündeki gerginliği hissettim. Geri çekildim ve sendeledim. Eğer ağaca sarılmasaydım, dizlerimin üzerine düşerdim. Paylaşımın etkisi Richard için de bu kadar sarsıcı olmalıydı, arabayı kullananın o olmadığına sevinmiştim.

"Anita iyi misin?" Jason omzuma dokundu ve güç sıcak, tenimizi karıncalandıran bir his halinde aramızdan geçti. Ona döndüm ve kendimi yavaşlatılmış gösterimde hareket ediyor gibi hissettim. Gücün üstesinden gelmiyordum ve zihnimi hisler dolduruyordu. Görüntüler, parlak ışığın yanıp söndüğü bir odadaymışım gibi kopuk kopuk geliyordu. Bir yatak ve beyaz örtüler vardı; seksin kokusu o kadar tazeydi ki, sıcak ve yoğun geliyordu. Ellerim pürüzsüz bir göğüsün üzerindeydi. Bir erkek göğsü. O ılık, saf likantrop, saf canavarca güç, aynı altımdaki adam gibi, beni dolduruyordu. Sert, hoş ve heyecan vericiydi. Güç parmak uçlarımdan aktı, ellerimden bıçaklar gibi pençeler çıktı. Canavar bedenimin yumuşak tenini itti; dışarı çıkıp, beni ele geçirmeye çalışıyordu ama ben direndim, bedenimi etrafında gerdim ve sadece ellerimin canavarlaşmasına izin verdim. Pençeler o pürüzsüz göğsü kesti. Kan, dilimle tadına bakacağım kadar sıcak ve tazeydi.

Bana yataktan Jason bakıyordu. Hâlâ benim bedenim, bizim bedenimizin altındaydı ve çığlık atıyordu. Bunu istiyordu, böyle olmasını o tercih etmişti ve yine de çığlık atıyordu. Derisinin pençelerin altında parçalanışını hissettim. Pençeler, yatak örtüsü kanla kaplanıncaya kadar ve Jason altımızda hareketsiz kalıncaya kadar art arda hamle etti. Hayatta olup olmadığına aldırmadığımı hatırlıyordum. Önemli olan, seks, acı ve eğlenceydi.

Bedenimi yeniden hissedebildiğimde, Jason ve ben yerde dizlerimizin üzerindeydik. Elleri hâlâ kollarımın üzerindeydi. Birisi çığlık atıyordu, bunun kendim olduğunu fark ettim. Jason bana yüzü dehşetten neredeyse ifadesizleşmiş bir şekilde bakıyordu. O da benimle aynı şeyleri görmüştü ama bu ona ait bir hatıra değildi..

Richard'ın ya da benim de değil. Bu Raina'nındı. O ölmüştü ama unutulmamıştı. Onun yüzünden muninden korkuyordum. Hepsi içinde beni en çok Raina'nın munini seviyordu.

"Ne oldu?" dedi Cherry. Bana dokundu ve içimde yeniden bir şey açıldı. Bana yine çığlık attırarak, Raina geri geldi ama bu sefer ben de karşı koydum. Karşı koydum çünkü Cherry'yi de, Raina'ın gözünden görmek istemiyordum. Jason buna aldırmazdı belki ama Cherry aldırırdı. Ben de aldırırdım.

Bir his akımı oldu: Terden ıslanmış bir ten bana değiyordu, uzun boyalı tırnaklı eller göğüslerimin üzerindeydi, o gri gözler bana bakıyordu, yastığa omuz uzunluğunda sarı saçlar saçılmıştı. Raina yine üstteydi.

Çığlık attım ve ikisinden de çekildim. Sanki fişi çekilmiş televizyon gibi görüntüler kayboldu. Emekler halde yaprakların üzerinde ilerledim. Sonunda oturdum, dizlerimi göğsü-

me çektim, yüzümü bacaklarım arasına soktum. Gözlerimi o kadar sıkı kaptım ki göz kapaklarımın arkasında beyaz yılanlar görmeye başladım.

Birisinin kurumuş yapraklar üzerinde yürüyüşünü duydum. Yakınımda durduğunu hissettim.

"Bana dokunma," dedim. Neredeyse yeniden çığlık atacaktım.

Duyduğum her kimse, kuru yapraklarım üzerine diz çöktüğünü durdum, sonra Jamil'in sesi geldi. "Sana dokunmayacağım. Hâlâ hatıraları görüyor musun?"

Hatıraları görüp görmediğimi sormamıştı. Bu söylediği garip gelmişti. Başımı kaldırmadan iki yana salladım.

O zaman bitti, Anita. Munin bir kere gitti mi, bir daha çağırılıncaya kadar geri gelmez.

"Onu ben çağırmadım." Yavaşça başımı kaldırıp, gözlerimi açtım. Yaz gecesi biraz daha karanlık göründü.

"Yine Raina geldi?" soru şeklinde söylemişti.

"Evet."

Bana dokunmadan olabildiğince yakına geldi. "Jason ve Cherry'le hatıralarını paylaştın."

Bunun bir soru mu yoksa bir açıklama mı olduğundan emin değildim ama cevap verdim. " Evet."

"Gerçek gibiydi," dedi Jason. Çıplak sırtını bir ağaca dayamış oturuyordu.

Cherry elleriyle yüzün kapatmıştı. Yüzünü gizlemişken konuştu. "O geceden sonra, bana yaptıklarından sonra saçlarımı kesmiştim. Porno filmlerinde oynamamanın cezası onunla bir gece geçirmekti." Ellerini yüzünden çekti, ağlıyordu. "Tanrım, Raina'nın kokusunu alabiliyorum." Ellerini kotuna silmeye başladı, sanki pis bir şeye dokunmuştu ve onu temizlemeye çalışıyordu.

"Bu da neydi böyle? Raina'yı daha önce de çağırmıştım ama böyle değildi. Hatıralarını görüyordum ama böyle film gibi değildi. Hiç böyle değildi," dedim.

"Munini kontrol etmeyi hiç denedin mi?" diye sordu Jamil.

"Sadece onlardan kurtulmayı denedim."

Jamil yakınıma geldi, sanki bir şey arıyormuş gibi yüzümü inceliyordu. "Eğer lukoi olsaydın sana, munini kapatamayacağını söylerdim. Eğer onları çağırma gücün varsa, o zaman bunu kontrol etmeyi öğrenmen gerek, öylece kapatamazsın çünkü bu kapatılacak bir şey değil. Senin içine, senin içinden bir yol arıyorlar."

"Bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bir munini çağırabilen kurtadam tanıyordum. Kız bundan nefret ediyordu. Onları kapatmaya çalıştı. Bir işe yaramadı."

"Senin arkadaşında işe yaramaması, benim yapamayacağım anlamına gelmiyor." Nefesinin sıcaklığını yüzümden hissediyorum. "Geri çekil, Jamil."

Geri çekildi ama yine de istediğimden daha yakındı. Yaprakların üzerine oturdu. "Delirdi, Anita. Sürü onu infaz etti." Gözleri benim üzerimden karanlığa baktı. Dönüp neye baktığına baktım. Karanlıkta iki şekil duruyordu. Birisi uzun, açık renk saçlı ve üzerinde 1950lerin korku filmlerindeki beyaz kıyafetlere benzeyen bir şey giymiş bir kadındı ama çok dik, kendinden çok emin duruyordu sanki bir ağaç gibi yere bağlıydı; duruşunda neredeyse korkutucu bir güven vardı.

Yanındaki adam ince ve uzundu; teni karanlıkta bile kahverengi görünecek kadar bronzdu. Saçları kısaydı ve rengı teninden biraz daha açık bir kahverengiydi. Kadının

sakinliği oranında gergin görünüyordu. Üzerinden tenime yayılan enerji geceyi daha da sıcak hissettirmişti.

"İyi misin?" diye sordu kadın.

"İçimizden iki kişiyle munin paylaştı," dedi Jamil.

"Galiba yanlışlıkla olmuş," dedi kadın. Sesi biraz neşeli gibiydi.

Ben neşeli değildim. Ayağa kalktım, biraz dengesizdim ama ayakta durabiliyordum. "Sen de kimsin?"

"Benim adım Marianne. Bu klanın vargamoruyum."

Dün gece Verne ve Colin'in varga-bilmemne hakkında konuştuklarını hatırlamıştım. "Verne dün gece senden bahsetti. Colin, Verne'in seni evde güvende tuttuğunu söyledi.

"İyi bir cadı bulmak kolay değildir," dedi gülümseyerek.

Ona baktım. "Hiç Wiccan gibi durmuyorsun."

Bana yine gülümsediğini hissettim. Onun bu huzurlu sakinliği sinirime dokunmaya başlamıştı. "Eğer tercih edersen psişik terimini kullanalım."

"Dün geceye kadar vargamor terimin duymamıştım," dedim.

"Nadir bulunur. Pek çok sürüde yok bile. Artık bizi çok eski kafalı buluyorlar," dedi.

"Sen lukoi değilsin," dedim.

Başını yana yatırdı ve gülümsemesi gitti, sanki sonunda ilgisini çekecek bir şey yapmıştım. "Bu kadar emin misin?"

Beni, insan olduğuna ikna eden ya da en azından lukoi olmadığına inandıran bir his aradım. Onun kendi enerjisi vardı. Benim fark edebileceğim kadar psişikti. Söylenmeden birbirimizin ne olduğunu anlayabilirdik. Güçlerimizin ne olduğunu anlayamazdık belki ama benzer ya da rakip güçlerimiz olduğunu anlardık. İçindeki güç her neyse, likantropi değildi.

"Evet, lukoi olmadığına eminim," dedim.

"Neden?" diye sordu.

"Tadın bir şekil değiştirici gibi değil."

O güldü, kulağa hem dolgun, hem de dünyevi gelen zengin, müzikal bir sesti. "Seçmiş olduğun duyu hoşuma gitti. Pek çok insan benden gelen hissin doğru olmadığını söylerdi. Hissetmek çok yetersiz bir kelime değil mi?"

Omuz silktim. "Belki."

"Bu Roland. Bu geceki korumam. Biz zavallı insanların gözetilmesi gerek, yoksa kendini kaybeden şekil değiştiricilerden bazıları bize saldırabilir."

"Nedense o kadar kolay bir av olmayacağını düşünüyorum, Marianne."

Yeniden güldü. "Oh, teşekkür ederim, evladım."

Bana evladım diyince görünen yaşına on yıl ekledim ama göstermiyordu. Karanlıktı ama yine de göstermiyordu.

"Gel, Anita. Seni lunapara götüreceğiz." Sanki bir çocukmuş gibi tutmam için elini uzattı.

Jamil'e baktım. Birisinin ne olup bittiğini bildiğini umuyordum çünkü ben anlamıyordum.

"Önemli değil, Anita. Vargamor tarafsızdır. Asla dövüşmez ve meydan okumalarda taraf tutmaz. Bu sayede insan olmasına rağmen sürüde kalabiliyor."

"Fark etmeden bir meydan okumaya ya da dövüşe mi dahil oldum?" diye sordum.

"Hayır," dedi ama sesi emin değildi.

Marianne ben sormadan araya girdi. "İki dominantı sürüye tanıtmak bir dövüşe yol açabilir. Etrafa Richard kadar güçlü bir kurdun olması genç kurtları heyecanlandırıyor. Onun sürümüzün iki dominant dişisiyle yatması işi daha da kötüleştirdi."

"Yani bir sidik yarışı içine gidiyoruz," dedim.

"Çok renkli bir ifade ama yeterince isabetli," dedi.

"Tamam, şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Şimdi, Roland ve ben seni lunapara kadar götüreceğiz Diğerleriniz önden gidebilir. Sen yolu biliyorsun, Jamil."

"Hiç zannetmiyorum," dedim.

"Neyi zannetmiyorsun?" diye sordu Marianne.

"Ben Kırmızı Başlıklı Kız'a benziyor muyum? Ormanda iki yabancıyla dolaşmayacağım. Hele bir tanesi kurtadam diğeri de... senin daha be olduğunu bile bilmiyorum Marianne ama ikinizle yalnız kalmak istemiyorum," dedim.

"Pekâlâ. Bir kısmınız ya da hepiniz kalabilirsiniz. Ben lukoiyle bağlı başka bir insanla özel konuşmak isteyebileceğini düşünmüştüm. Belki de yanlış düşünmüşüm."

"Yarın gündüz konuşabiliriz. Bu gece böyle gitsin."

"Nasıl istersen," dedi. Yine bana elini uzattı. "Gel. Lunaparda mutlu, büyük bir aile gibi toplanmaya giderken konuşalım."

"Benimle alay ediyorsun. Böyle şeyler seni sevdiğim kişiler listeme koydurtmaz," dedim.

"Ben herkesle biraz alay ederim. Bunda bir zarar yok," dedi. Bana elini salladı. "Gel, evladım, ay üzerimizden geçiyor. Vakit kaybediyoruz."

Beş korumam arkadayken ona doğru yürüdüm. Yine de elini tutmadım.

Şimdi küçümseyici gülümsemesini görecek kadar yakındım. Anita Blake, meşhur vampir avcısı, bir küçük bir kasabanın bilge kadınından korkuyordu.

Gülümsedim. "Ben tabiatım gereği tedbirli ve işim gereği paranoyağımdır. Son beş dakika içinde bana iki kere elini uzattın. Bana bir şeyi sebepsiz yere yapan birisi gibi görünmüyorsun. Bu ne için?"

Marianne ellerini beline koydu ve dudağını büktü. "Her zaman bu kadar zorlu mudur?"

"Daha beterdir," dedi Jason.

Ona kaşlarımı çattım. Karanlıkta beni göremese de, kendimi daha iyi hissettim.

"Evladım tek istediğim, lunaparımıza girmeden önce eline dokunup ne kadar güçlü olduğunu görmek. Dün gece yaptığından sonra, sürümüzden bazıları senin lunaparın içine girmenden korkuyorlar. Senin gücümüzü çalacağından korkuyorlar."

"Onu kullanabilirim ama çalamam," dedim.

"Ama munin şimdiden sana uzandı. Muninini çağırdığını hissettim. Bu gece lunaparda çağırdığımız güç içinden geçti. Bir örümcek ağı üzerindeki hareket gibi munini yerinden oynattın. Buraya ne yakaladığımızı ve yiyebileceğimizden büyük olup olmadığını görmek için geldik, eğer eve götürebileceğimizden büyükse, kesip atacaktık."

"Örümcek mecazı belki ilk iki cümleyi anlamamı sağladı ama sonrasını kaçırdım," dedim.

"Lunapar gücün olduğu bir yerdir, Anita. Bu gece oraya girmeden önce senin ne olduğunu hissetmem gerek." Sesindeki alay gitmişti. Bir anda çok ciddileşmişti. "Sadece kendi güvenliğimizi düşünmüyorum, evladım. Seninkini de düşünüyorum. Düşün, evladım, muninimizdeki ruhlar artarda senin içine girerse ne olur? En azından bunu kontrol edebileceğinden emin olmalıyım."

Sadece bunu söylediğin duymak bile karnımı korkuyla gerdi. "Tamam." Sanki el sıkışacakmışız gibi ona elimi uzattım ama sol elimi uzattım. Eğer hoşuna gitmediyse, reddedebilirdi.

"Sol eli uzatmak bir hakaretti," dedi.

"İster sık, ister sıkma, vargamor. Bütün gece bekleyemeyiz."

"Bu düşündüğünden çok daha doğru, küçüğüm." Sanki dokunacakmış gibi elini uzattı ama elimin biraz üzerinde durdu. Elini tenimin hemen üzerinde açtı. Ben de onun hareketinin aynısını yaptım. Benim auramı hissetmeye çalışıyordu. Bu oyunu iki kişi de oynayabilirdi.

Ellerimi vücudumun önünde kaldırınca, o da benim hareketlerimi tekrar etti. Karşı karşıya durmuş, ellerimizi açmıştık, birbirimize dokunmuyorduk. Boyu uzundu, bir yetmiş, bir yetmiş beş vardı. O uzun elbisesi altında topuklu giydiğini de zannetmiyordum.

Aurası tenimin üzerinde ılık bir histi. Sanki bir ağırlığı vardı, elimi aurası etrafına sanki hamurdanmış gibi gezdirebilirdim. Daha önce hiç aurasında böyle ağırlığı olan birisiyle karşılaşmamıştım. Bu ondan ilk hissettiğim şeyi doğruluyordu. Güçlüydü.

Bir anda ileri atıldı, parmaklarını ellerime sardı. Gücü, kendi auramı içima bir bıçak darbesi gibi itti. Nefesim kesildi ama ne olduğunu biliyordum. Ben de onu geri ittim ve gücü dalgalandı.

Gülümsedi ama artık küçümseyici değildi. Sanki memnun olmuştu.

Ensemdeki tüyler dikilmişti.

"Kuvvetli. Güçlü," dedi.

Boğazımdaki düğümün arasından konuştum. "Sen de."

"Teşekkür ederim," dedi.

Gücünü, büyüsünü üzerimde, içinde esen rüzgâr gibi hissetmiştim. Gücü o kadar hızlı çekildi ki ikimizde dengemizi kaybettik.

Birbirimizden yarım metre ötede duruyorduk, sanki koşmuş gibi nefes nefese kalmıştık. Yüreğim ağzıma gelmiş ve oraya sıkışmıştı. Ayrıca onunda nabzını da içimde hissediyordum. Hatta, duyabiliyordum. Kalbini küçük bir saatin tıklaması gibi duyabiliyordum ama bu onun nabzı değildi. Sanki bir bulutun içinden geçmişim gibi Richard'ın tıraş losyonunun kokusun aldım. Genelde izlerin harekete geçişini bana bu koku haber verirdi. İzleri neyin harekete geçirdiğini bilmiyordum. Belki de diğer likantropların gücü, belki de dolunayın yakınlığıydı; kim bilir? Ama bir şey beni Richard'a açmıştı. Vücudunun tatlı kokusundan fazlasını alıyordum.

"Bu ses nedir?" diye sordum.

"Tarif et," dedi Marianne.

"Tıklama gibi, hafif, neredeyse mekanik."

"Kalbimde yapay kapakçık var," dedi.

"Bu olamaz."

"Neden? Bazen gözümü boyamak için aynaya eğildiğimde, ağzım açıksa aynadan yankılanan sesini duyabiliyorum."

"Ama ben duyamam," dedim.

"Ama duyuyorsun," dedi.

Başımı iki yana salladım. Marianne'nin üzerimdeki hissini kaybediyordum. Benden uzaklaşıyordu, savunmalarını açıyordu. Onu suçlayamazdım çünkü bir an için onun kalbini hissetmiştim. Ses onun için üzülmeme, hatta onun hissettiklerini hissetmeme yol açmıştı. Ses beni heyecanlandırmıştı. İçimde, derindeki bir şeyleri çekmişti. Neredeyse cinsel bir şeydi. O yavaş ve kolay bir avdı. Bu uzun boylu, kendine güvenen kadına bakarken, bir an için onu sadece yemek olarak görmüştüm.

Siktir.

25

Marianne ve koruması Roland'ı, karanlık ağaçlar arasında takip ettik. Ben olsaydım o lanet elbiseyi her dala her çalıya takardım. Fakat Marianne ormanda sanki ağaçlar açılıp o ve elbisesine yol açıyormuş gibi ilerliyordu. Roland hemen yanında ağaçların arasında eski bir kanaldan akan su gibi akıyordu. Jamil, Nathaniel ve Zane'de aynı zarafette ilerliyordu. Geri kalanlar zorlanıyordu.

Benim bahanem insan olmamdı. Jason ve Cherry'ninkini bilmiyordum. Bir kütüğün üzerine çıktım ve kaydım ve karnımın üzerine düştüm, sert ağaç kabuğu kollarımı kesti. Üzerine at gibi oturdum ama bacağımı diğer tarafa atamıyordum. Cherry yaprakların arasında bir şeye takıldı ve dizleri üzerine düştü. Onun ayağa kalkışını ve aynı şeye takılıp yeniden düşüşünü seyrettim. Bu sefer dizleri üzerinde kaldı, başını öne eğdi.

Jason benim üzerinde oturduğum kütüğün kurumuş dallarına takıl. Yüzüstü yere kapaklandı ve küfür etti. Ayağa kalktığında göğsünde ay ışığında siyah renkte parlatacak

kadar kan vardı. Bu bana Raina'nın ona yaptıklarını hatırlattı. Raina'ın Jason'ın göğsünü parçalamıştı ama şimdi yara izi bile yoktu.

Gözlerimi kapattım ve kütüğün üzerine yaslandım, kollarımı kütüğe dayadım. Kollarım acıyordu. Yavaşça doğruldum ve kollarıma baktım. Kesikler içine kan dolmaya başlayacak kadar derindi. Harika.

Jason kütüğe doğru eğildi, bana değmeyecek kadar uzaktı. Galiba hâlâ birbirimize dokunmaktan kokuyorduk. Yaşadığımızın bir tekrarının olmasın istemiyorduk.

"Bize neler oluyor?" diye sordu Jason.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

Marianne bir anda yanımızda belirdi. Geldiğini duymamıştım. Kendimi mi kaybediyordum? Yoksa zaten kaybetmiş miydim?

"O seni serbest bırakmadan önce sen munini dışarı attın."

"Yani?" dedim.

"Yani bu güç gerektirir," dedi.

"Peki, bu benim dengesizliğimi açıklıyor. Ya onlara neler oluyor? Onlar neden kendilerini bok gibi hissediyor?"

Marianne hafifçe gülümsedi. "Muninle mücadele eden sadece sen değilsin, Anita. Onu çağıran sendin ve eğer sen onunla mücadele etmeseydin, diğer ikisi ona karşı savunmasız kalırdı ama onlarda aynı şekilde mücadele ettiler. Hatıralarla mücadele ettiler. Bunun bir bedeli var."

"Sanki nasıl bir şey olduğunu biliyormuş gibi konuşuyorsun," dedim.

"Ben de munini çağırabilirim. Bu kaotik görüntüler munin senin peşindeyse ve sen onu kucaklamak istemiyorsan olur."

"Kaotik olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Gördükleriniz bir kısmını ben de gördüm. Sadece küçük bir dokunuşunu," dedi.

"Sen neden kendini kötü hissetmiyorsun?" diye sordum.

"Ben mücadele etmedim. Eğer muninin seni kucaklamasına izin verirsen, çok daha çabuk ve daha acısız geçer."

Ona hafifçe güldüm. "Bu o eski sırt üstü yat, gözlerini kapat, hemen bitecek tavsiyesine benziyor."

Marianne başını yana yatırdı, uzun saçları bir hayalet gibi omuzları üzerinden kaydı. "Munini kucaklamak hoş ya da nahoş olabilir ama bu munin senin peşinde, Anita. Çoğu zaman bir munin bir sürü üyesiyle aşk ya da paylaştıkları bir hüzün yüzünden bağ kurmaya çalışır."

Ona sadece baktım. "Bunun motivasyonu aşk değil."

"Hayır. Şahsiyetinin gücünü ve sana olan nefretini hissettim. Sana zarar vermek istiyor."

Başımı iki yana salladım. "Sadece zarar değil. Bu oyun ondan geriye kalanın hoşuna gidiyor. Ben onu çağırınca, o çok iyi vakit geçiriyor."

Marianne başıyla onayladı. "Evet ama eğer onunla mücadele etmek yerine onu kucaklarsan, hatıraları ve ne kadar güçlü geleceklerini seçebilirsin. Güçlü olanlar en kolay gelenleridir ama eğer istersen neyin geleceğini ve ne kadar güçlü geleceğini kontrol edebilirsin. Eğer, senin söylediğin gibi, onu gerçekten çağırırsan görüntüler film seyretmek gibi olmaz, daha çok... eldiven takmak gibi olur."

"Sadece ben eldiven olacağım ve onun kişiliği beni ele geçirecek. Hayır teşekkür ederim," dedim.

"Eğer bu muninle mücadele edersem, durum daha da kötüleşecek. Eğer mücadele etmeyi keser ve onunla bir orta yol bulursan, munin gücünü kaybeder. Bazıları sevgiyle

beslenir. Bu korku ve nefretle besleniyor. Bu eski lupanız mı? Onu sen mi öldürdün?"

"Evet," dedim.

Marianne titredi. "Raina'yla hiç karşılaşmadım ama o küçük dokunuşla bile ölmüş olmasına memnun oldum. Şeytaniydi."

"O kendisini öyle görmüyordu. Kendisi kötüden çok tarafsız gibi görüyordu," dedim. Sanki biliyormuş gibi söylemiştim ve de biliyordum. Biliyordum çünkü onun varlığını pek çok defa elbise giyer gibi giymiştim.

"Pek az kişi kendi hareketlerini kötülük olarak görür. Neyin kötü olup, neyin olmadığına kurbanlar karar verir," dedi Marianne.

Jason elini kaldırdı. "Kötüydü."

Cherry'de onunla beraber, "Kötüydü," dedi.

Nathaniel, Zane ve hatta Jamil bile ellerini kaldırdı.

Marianne güldü ve ses yine mutfağa ya da yatak odasına ait gibiydi. Hem bu kadar bütün, hem de kışkırtıcı olabildiği beni şaşırtmıştı. Elbette, Marianne hakkında pek çok şey beni şaşırtmıştı.

"Geç kalacağız," dedi Roland. Sesi düşündüğümden daha kalındı; kalın, dikkatli ve neredeyse bedeni için fazla yaşlıydı. Yeterince sakin görünüyordu ama ona gözlerimin ötesinde şeylerle bakabilirdim. Gerginliği görünmüyordu ama hissedilebiliyordu, Roland gergin bir enerji yumağıydı. Gücü teni üzerinde dolaşıyor; karanlığa, sıcak, buhar gibi, neredeyse dokunulabilir ama görünmez bir bulut gibi yayılıyordu.

"Biliyorum, Roland. Biliyorum," dedi Marianne.

"Onları taşıyabiliriz," dedi Jamil.

Ağaçların arasından bir güç akımı yayıldı. Sanki görünmez bir el kalbime uzandı.

"Gitmemiz gerek," dedi Roland.

"Senin derdin ne?" diye sordum.

Roland bana karanlıkta boş ve sabit görünen gözleriyle baktı. "Sensin," dedi. Söylediği kalın sesinin de etkisiyle bir tehdit gibi gelmişti.

Jamil aramıza girdi böylece Roland'ın görüntüsü neredeyse tamamen gözümün önünden gitti ve aynı şeyin onun içinde geçerli olduğunu düşündüm.

"Şimdi, çocuklar, terbiyeli oynayın," dedi Marianne.

"Eğer acele etmezsek, seremoninin tamamını kaçıracağız," dedi Roland.

"Eğer gerçek bir lupaysan, kurtlarından güç çekip, büyük bir pil gibi geri verebilirsin," dedi Marianne. Sanki bu dersi daha önce vermiş gibiydi. Galiba her sürünün bir öğretmene ihtiyacı vardı. En azından bizim sürümüzün bir öğretmene ihtiyacı olduğunu anlamıştım. Kötü ebeveynler tarafından büyütülmüş, ilgilenilmemiş çocuklarmışız gibi hissetmeye başlamıştım. Büyümüştük ama nasıl davranacağımızı bilmiyorduk.

"Bunu bir lukoi olmadan da yapabilecek psişik güce sahipsin," dedi Marianne.

"Bence nekromensır olmakla psişik olmak aynı şey değil," dedi Jamil.

Marianne omuz silkti. "Pek çok insanın kabul etmek istediğinden daha benzer şeyler. Pek çok dini grubun psişik güçlerle bir sıkıntısı yok ama büyü için aynı durum geçerli değil ama adına ne dersen de ya bunu yaparsın ya da birkaç kurt daha çağırırız ve sizi omzumuzda götürürüz."

İşin kötüsü gücü çağırmanın iki yolunu biliyordum. Birincisi ayindi, diğeri de seks. Birkaç ay önce seksin benim için ayinin yerini aldığını öğrenmiştim. Bu her zaman geçer-

li değildi ve işini içindeki kişiye ilgi duymam gerekiyordu. Cinsel enerjinin benim büyü yapma yollarımdan birisi olduğunu yabancıların önünde açıklamak istemiyordum. İşin içinde gerçek cinsel birleşme olmasa da, yine de utandırıcıydı. Ayrıca, şu anda cinsel herhangi bir şey yapmak, Raina'nın muninine davetiye çıkartmak gibiydi.

Bütün bunları kendimi bir yosma gibi göstermeden Marianne'e nasıl açıklayabilirdim? Bunu iyi bir şekilde anlatmanın bir yolunu bulamamıştım o yüzden hiç denemedim bile.

"Siz bizsiz gidin, Marianne. Biz kendi başımıza geliriz. Yine de teşekkürler."

Yerlere uzanan elbisesinin altından ayağını yere vurdu. "Neden denemeye bu kadar isteksizsin, Anita?"

Başımı iki yana salladım. "Büyünün metafiziğini yarın konuşuruz. Şimdi sen neden kurdunu alıp gitmiyorsun. Biz yavaş ama emin bir şekilde oraya geliriz."

"Hadi gidelim," dedi Roland.

Marianne, önce ona, sonra bana baktı. "Senin bize bir tehlike olduğunu söylemişlerdi ama sen tehlikeli değilsin ve seni burada böyle bırakmak istemiyorum. Üçünüzde zayıfsınız."

"Atlatırız," dedim.

Başını yeniden yan yatırdı, saçları yüzünün etrafına beyaz bir peçe gibi döküldü. "Benim görmemi istemediğin bir büyü mü yapacaksın?"

"Belki," dedim. Doğrusu, cevap hayırdı. Jason ya da Cherry'e gönüllü bir şekilde asla dokunmazdım, bu gece mümkün değildi ama Marianne yalnız kalırsak mistik bir şey yapacağımız düşünürse, gidebilirdi. Onun gitmesini istiyordum.

Bana nereyse bir dakika kadar baktı, sonunda hafif ay ışığı altında gülümsedi. "Pekâlâ ama acele edin. Diğerleri Richard'ın insan lupasıyla tanışmak için sabırsızlanıyorlar. Herkesin merakı kabardı."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ne kadar çabuk gidersen, biz de o kadar çabuk başlarız."

Başka bir şey söylemeden döndü ve ağaçların arasına ilerledi. Roland da peşinde gitti, sonra önüne geçti. Hepimiz durup Marianne'in beyaz elbisesinin karanlıkta bir hayalet gibi yok oluşunu seyrettik.

Sonunda Jason, "Neye başlayacağız?" dedi.

"Hiçbir şeye. Sadece gitmelerini istiyordum," dedim.

"Neden?" diye sordu Jamil.

Omuz silktim. "Bir çuval patates gibi taşınmak istemiyorum." Yürümeye başladım, lunapara doğru yavaş ama emin adımlar atıyordum.

Jamil yanımda yürümeye başladı. "Neden onun teklif ettiği şeyi yapmadın?"

Dikkatli yürüyordum, ayaklarıma her zamankinden daha çok dikkat ediyordum. "Çünkü ölü diriltmek dışında bu işlerde hâlâ amatörüm. Büyük ihtimalle lunapara yürümemiz, benim mistik bir şeyler denememden daha kısa sürecektir."

Jason da benimle aynı fikirdeydi o yüzden ona kaşlarımı çattım ama yine de haklıydı. Elinde dolu bir silah olan ama nasıl ateş edileceğini bilmeyen birisi gibiydim. Ben silahın emniyetten nasıl çıkartıldığını buluncaya kadar kötü adamlar bana milyonlarca el ateş ederdi. Neredeyse iki ay önce, daha önce tanıştığım tek gerçek nekromensır bana yaptığım vudu saçmalıkları ötesinde, gerçek nekromansiyi öğretmeyi teklif etmişti. Bana pek bir şey öğretemeden ölmüştü. Be-

nimle tanıştıktan sonra ölenlerin sayısının bu kadar çok olması komikti. Hayır, onu ben öldürmemiştim.

Cherry dengesini kaybetti ve yeniden düştü. Zane ve Nathaniel bir anda yanında belirdi, ikisi de bir yanındaydı. Birbirlerine sokulup, onun kalkmasına yardım ettiler. Cherry onlara sarıldı, bir an başını Zane'in omzuna dayadı. Tehlikeli karanlığın içinde bize doğru yürüdüler, Cherry, leoparadamların üzerine yaslanmıştı. Aralarındaki bu dayanışma daha önce yoktu. Bunu ben mi yapmıştım? Yoksa onları koruyacak birisin olması aralarında bir bağ mı oluşturmuştu? Yoksa bu Richard'ın gücü yüzünden mi olmuştu? Çok fazla sorum vardı ve cevapları bilen birisi olduğundan bile emin değildim. Belki Marianne bilebilirdi ama önce ona güvenip güvenmediğime karar vermem gerekiyordu.

Jamil bana kolunu uzattı. Onu uzaklaştırdım. Onun da, Raina'yla yattığını biliyordum ve bu hatırasını paylaşmak istemiyordum. "Jason'a yardım et," dedim.

Jamil bir an bana baktı, sonra gidip elini Jason'a uzattı ama Jason teklifi reddetti, "Eğer Anita'nın yardıma ihtiyacı yoksa, benim de yok."

"Zorluk çıkartma," dedim.

"Ama buna ayrımcılık derler," dedi Jason.

"Eğer sana kolunu uzatan ben olsaydım, o zaman kabul ederdin," dedim.

"Hoş bir kıza yaslanma fırsatı mı? Elbette kaçırmazdım." Biraz düşündü. "Ama belki bu gece olmaz. Ben munini çağıramam ama bu gece havada bir şey var." Titredi, kolların ovdu. "Raina'yla aramızda geçen o kadar şeye rağmen acaba neden o hatıra geldi?"

İkimiz de konuşurken, bir yandan da yavaşça yürüyorduk. "Raina'nın en sevdiği üç şey seks, şiddet ve insanları

dehşete düşürmekti. Sizinle yaptıkları bütün düğmelerine basıyordu."

Jason dengesini kaybetti ve dizleri üzerine düştü, bir süre öyle kaldı. Onu bekledim, yardım edip etmemem gerektiğine karar veremiyordum. "Neden Raina'nın porno filmlerinden hiçbirinde oynamadığımı merak ettiğini biliyorum."

"Galiba öyle. Yani pek utangaç birisine bezemiyorsun."

Bana baktı ve ay ışığından bile yüzündeki hüzün pek çok insanınkinden derin ve geniş olduğunu görebilmiştim. Gözlerindeki bakış için yaşı çok gençti ama bakış oradaydı. Masumiyetini kaybetmişti.

"Her zaman beni öldürürken yüzünün aldığı ifadeyi hatırlayacağım."

"Seni öldürmedi ki, Jason."

"Denedi. Yaşamam ya da ölmemin onun için bir önemi yoktu. Gerçekten yoktu."

O paylaştığımız hatırayı düşününce onunla tartışamadım. Raina'nın aldığı zevk, Jason'ın hayatından daha önemliydi. Raina bir seri katil gibiydi.

Jason öne doğru eğildi. "Ama o benim koruyucumdu ve geçiş dönemim de onunla kalmam gerekiyordu. Fırsatını bulunca kaçtım."

"Bu yüzden mi Jean-Claude'a, onun kurdu olmak için gittin? Raina'dan kaçmak için mi?"

Jason başıyla onayladı. "Biraz." Bir anda başını kaldırdı ve sırttı. "Ve tabii elbette Jean-Claude çok daha havalı."

Başımı iki yana salladım ve ona elimi uzattım.

"Sence bu riske girmeli miyiz?" diye sordu.

"Bence girmeliyiz. Şu anda kendimi pek muninvarî hissetmiyorum."

Elimi tuttu ve sadece elini hissettim. Eli avucumun içindeydi. Kalkmasına yardım ettim ve ayağa kalkınca biraz sendeledi, ben de sendeledim. Bir an partiden çıkan iki sarhoş gibi birbirimize tutunduk. Ona sarıldım ve o da bana sarıldı, hızlı bir hareketti. Önce o çekildi, neredeyse utanmış göründü. "Hiç kimseye sana yakınlaşma şansını, hem de senin fikrin olduğu halde, geri teptiğimi söyleme."

Sırtını okşadım. "Kimseye söylemem."

Bana her zamanki haliyle sırıttı ve ormana doğru yürüdük, eğer düşersek birbirimizi tutacak kadar yakın yürüyorduk. Ağaçların arasından bir rüzgâr esti ve her şeyi hareketeye geçirdi. Orman bir anda seslerle canlandı. Serin olmasını umarak, yüzümü rüzgâra çevirdim ama fırından gelen hava gibi sıcaktı.

Jason'ın bir bebeğinki kadar yumuşak saçları rüzgârla hafifçe oynadı. Derin bir nefes aldığını duydum, sonra koluma dokundu. Sessizce konuştu. "Dün kamyonete fırlattığım adamın kokusunu alıyorum."

Sanki bir şey olmamış gibi yürümeye devam ettik. "Emin misin?" diye sordum.

Havayı koklarken burun deliklerinin büyüdüğün gördüm. "Naneli *tabletlerden* ve sigara kokuyordu."

"Pek çok insan nane ve sigara kokar," dedim.

Yürümeye devam ettik, artık eli kolumdaydı. "Ayrıca tabanca yağı kokusu da alıyorum."

Harika.

Jamil ilerde bizi bekliyordu. Üç leoparadam da ağaçların arasında bekliyordu. Jamil bize doğru geldi, gülümsüyordu ve ikimizi de sıkıca kucakladı. "Siz ikiniz bu gece çok yavaşsınız." Iyice sarıldı ve "Solumuz da, iki belki üç kişinin kokusun alıyorum," diye fısıldadı.

"Birisi dün dövdüğüm adam," dedi Jason, sanki tamamen başka bir şeyden bahsediyormuşuz gibi gülümsedi.

"İntikam peşindeler?" Jamil soru şeklinde söyledi.

"Ne kadar uzaktalar?" diye sordum.

Jamil'in yüzünde birden kendisine hiç uymayan bir sıkıntı belirdi. "Birkaç metre. Silahların kokusun alıyorum," diye fısıldadı.

İnce beline sarıldım ve göğsüne doğru fısıldadım. "Bizim hiç tabancamız yok. Tavsiyen var mı?"

Jason eğildi ve gülerek, "Kendimi oları koşarak atlatabilecek kadar iyi hissetmiyorum," dedi.

Kolunu okşadım. "Ben de."

"Eğer buraya intikam almak için gelmişlerse, belki sadece ikinizle yetirler," dedi Jamil.

Ondan uzaklaştım. Söyledikleri hoşuma gitmemişti. "Yani?"

"Burada durup, takılın. Yaklaşıp sizi yakalamaya çalışacaklardır ve ben de onları tepelerim."

"Onların silahları var. Senin yok."

"Zane ve Cherry'yi lunapara gönderirim. Destekle geri gelirler ama onların bizi lunapara kadar takip etmesine izin veremeyiz. Oraya tehlike götüremeyiz."

"Bu bir kurtadam töresi mi?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Pekâlâ ama beni öldürmelerine izin verme, tamam mı?"

"Ya bana ne olacak?" dedi Jason.

"Kusura bakma."

Jamil ikimize doğru eğildi. "Ikinizin bir an evvel rahatlamanız tavsiye ederim, yoksa yutmayacaklar."

Kolunu Jason'ın beline attım. "Bizi ne kadar zamandır izliyorlar," dedim.

"Bağrışmaları duyduklarını varsayarak, sarhoşmuşsunuz gibi yapın derim. Buralarda takılın ama belki size ateş etmeye kalkarlarsa diye, mümkün olduğu kadar yere yakın olun." Jamil bu rahatlatıcı tavsiyeyi verip, diğerlerinin yanına gitti. Karanlığa doğru, leoparadamlarla beraber yürüdü. Zane uzaklaşırlarken bana baktı ben başımı yukarı aşağı salladım, bu onu tatmin etmiş gibi göründü. Döndü ve Jamil'le beraber gitti. Leoparlara gerçek bir alfa bulmalıydım. Bunlar çok itaatkârdılar.

Jason beni ağaca doğru itti.

"Dikkat et," dedim.

Bana sırıttı. "Gerçekçi olmasın istiyoruz değil mi?"

"Biraz önce gerçek bir arkadaşlık bağı kurduk zannediyordum," dedim.

Jason sanki öpecekmiş gibi bana doğru eğildi. "Sırf arkadaş olduk diye bu seninle yatmak istemediğim anlamına gelmiyor." Dudakların hafifçe dokundurarak beni öptü.

Kaşarımı çattım, onu öpmedim. "Lütfen bana bütün kız arkadaşlarınla yatmayı istediğini söyleme."

Ellerini başımın iki yanına dayayıp, ağaçtan destek aldı. "Ne diyebilirim. Ben erkeğim."

Başımı iki yana salladım. "Bu bir bahane değil."

Sanki ayakta şınav çekiyormuş gibi vücudunu bana yasladı. Kollarındaki kaslar gerildi. "Ya peki çünkü ben böyleyim bahanesi nasıl?"

Gülümsedim. "Buna inanırım." Ellerimi beline sardım. Bana yaslanıyordu ama bütün ağırlığını vermemişti. Durumdan şu an yaptığından daha fazla faydalanabilirdi. Kibar davranıyordu. Çok yakın bir zaman önce Jason böyle şeyler için çaba harcamazdı artık arkadaştık. Fakat yere yatmamız gerekiyordu ve şu yaptığımız bizi yere götürmüyordu.

Olabildiğince rahat görünüp, fark ettirmeden etrafa bakındım. Zane ve Cherry'nin saçlarının parlayışını ağaçların arsından görebiliyordum. Jamil ve Nathaniel'in de onlarla beraber olduğunu düşündüm ama sarı saçları o ikisini göz önünde tutuyordu. Eğer kötü adamların yüksek kalibreli bir tüfeği varsa bizi ağaçların arasından vurabilirlerdi. Bizimkiler gözden kaybolunca, bunu yapabilirlerdi.

Ellerimi, Jason'ın göğsünde dolaştırdım. Teni yumuşaktı ama altı yapılıydı. O pürüzsüz teni parçalamanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Munin geri gelmiyordu, sadece ben gördüklerimi hatırlıyordum. Yumruğumu sıktım ve ellerimi yüzüne doğru kaldırdım. Biraz önce aramızda geçen şeyi hatırlatacak bir şey yapmak istemiyordum. Bunu Raina'yı getirme tehlikesi her zaman mevcuttu. Hayır, ormanda peşimizde silahlı kötü adamlar varken Raina'nın yeniden gelmesini istemiyordum.

Jason'ın yüzünü ellerimin arasına aldım ve yüzümü ona yaklaştırdım. Ona doğru eğilince, o da bana doğru eğildi. Bir anda üzerime dayanan vücudunu çok belirgin bir şekilde hissettim. Bu beni tereddüt ettirdi ama dudakları benimkilere değince, ben de onu öptüm. Ellerimi saçlarının arasında dolaştırıp, saçlarını avuçladım.

Ağzının içine doğru, "Bir an evvel yere yatmalıyız," diye fısıldadım.

Beni daha içten öptü, elleri belime kaydı. Parmak uçları belimden içeri kaydı ve önümde diz çöktü. Beni de yanına çekti. Ben de ona izin verdim. Yaprakların üzerine yattı ve beni de üzerine çekti. Yaralı kollarımı göğsüne dayayıp dengemi sağladım. Biraz şaşırmıştım. Böyle durumlar da pek iyi oyuncu değildim.

Elimin altında kalbinin atışını hissettim. Bir anda beni çevirip üzerime çıktı, ben de şaşkınlığı belirten tiz bir ses çıkarttım. Bir anda üzerimde belirmişti, bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Ben üstte olmak istiyorum," dedim.

Dudaklarını yanağıma yaklaştırdı. "Eğer bize ateş ederlerse, ben mermilere senden daha iyi direnirim." Yanağını yüzüme sürdü, kurtadam selamlaşması yaptığını fark ettim. Bu onların el sıkışması olabilirdi ama daha önce hiç el sıkışırken tahrik olmamıştım.

Zaten dudaklarına yakın olan kulağına fısıldadım. "Onları duyabiliyor musun?"

"Evet." Başını beni öpebileceği bir mesafeye kaldırdı.

"Ne kadar yakınlar?" Onu öptüm ama ikimizde pür dikkat etrafı dinliyorduk.Yerde birbirimizin üzerindeydik, bedenlerimiz birbirine kenetlenmişti. Birbirimize Jason'ın sırtındaki kasların gerildiğini hissedebileceğim kadar yakındık.

"Birkaç metre ötedeler. Adamlar iyi." Yanağını, benimkine dayadı. "Çok sessiz hareket ediyorlar."

"Yeterince sessiz değiller," diye fısıldadım.

"Onları duyabiliyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

Birbirimize baktık. İkimiz de birbirimiz öpmeye ya da başka bir şey yapmaya çalışmıyorduk. Vücudunun bana yakın olmaktan memnun olduğunu hissedebiliyordum ama bu ikinci plandaydı. Silahlı adamlar geliyordu ve bu adamlar bizden pek hoşlanmıyordu.

Birkaç santim ötedeki gözlerine baktım. Açık renk olduklarını biliyordum ama ay ışığında sanki gümüş rengiymiş gibi görünüyordu. "Üzerime atılıp beni korumak gibi aptalca bir şey yapmayacaksın değil mi?"

Kalçasını biraz bastırdı ve sırıttı. "Neden üstte olduğumu zannediyorsun?" Sırıtışı ve kalça hareketi, gözlerindeki ciddiyetti fark ettirmemek içindi.

"Üzerimden kalk, Jason."

"Hayır," dedi. Kolları üzerinde doğruldu, vücudu üzerime yaslandı, beni öpecekmiş gibi eğildi. "Neredeyse geldiler."

Bıçaklarımı ellerime aldım.

Dudaklarıma doğru fısıldadı. "Çaresiz görünmemiz gerekiyor, hatırladın mı? Yemler silahlı olmaz."

Yanağının pürüzsüzlüğünü hissediyordum, tıraş kolonyasının kokusu geliyordu. Saçlarının etrafında oluşmuş soluk ışığa baktım. "Jamil ve diğerlerinin bizi kurtaracağına güvenmeliyiz değil mi?"

Çenemi yaladı, sonra da dudaklarımı. İtaatkâr selamlaşmayı yaptığını fark ettim. Benim oyuna devam etmem için yalvarıyordu. Dili çok ıslak ve sıcaktı.

"Beni yalamayı bırakırsan, silahları bırakırım," dedim.

Güldü ama gergin bir gülüştü. Üzerimdeyken bıçakları kılıflarına sokamazdım o yüzden yaprakların arasına bıraktım ama ellerimi üzerlerinde tuttum; rahat, zararsız görünmeye çalışıyordum. Jason üzerimde ve boynumu yalamaya çalışırken, zararsız görünmek kolaydı. Rahat bölümü mümkün değilmiş gibiydi.

Artık, kuru yapraklar üzerindeki seslerini duyuyordum. Çok sessizdiler. Eğer dinliyor olmasaydım, seslerini rüzgâr ya da bitkiler arasında dolaşan hayvanlar zannedebilirdim ama öyle değildi. Bunlar ormanda sessizce hareket eden adamların sesleriydi. Avlanıyorlardı. Beni ve Jason'ı avlıyorlardı.

Ağaçların arasından bir tanesini gördüm ve şaşırmış görünecek kadar iyi bir aktris değildim. Hâlâ üzerimde, boynumu öpen Jason'a baktım.

Adam, dün iri görünmüştü, şimdi ben sırt üstü yatmışken, dev gibi, iki bacaklı bir ağaç gibiydi. Elindeki uzun, siyah tüfek çok tehlikeli görünüyordu. Silahı bize doğrultmamıştı, çapraz tutuştaydı. Soluk yüzünde, büyük bir gülümseme belirdi.

İkinci adam çiftesinin namlusunu Jason'ın omzuna dokundurmadan önce, sesini duydum. Çifteyi görür görmez bizi öldürmeye geldiklerini anlamıştım. Sadece onları korkutmayı düşünüyorsanız, insanları üzerine çifteyle gitmezdiniz. En azından, genelde öyle olurdu.

Eğer gümüş mermi kullanıyorlarsa, bu mesafeden ateş ederlerse ikimizi de ölürdük. Henüz korkmuyordum. Kızmıştım. Kahrolası desteğimiz neredeydi?

Jason yavaşça başını kaldırdı. Çifte neredeyse nazik bir hareketle yanağına değdi. "Kardeşim Mel selam söyledi."

Namlunun üzerinde silahı tutan adama baktım. Üzerinde, siyah, Harley logolu tişört vardı. Göbeği kemerinin üzerine sarkmıştı. Kardeşine benziyordu.

Her kelimeyi dikkatlice söyledim ama korku içinde değildim. "Ne istiyorsunuz?"

Mel'in kardeşi güldü.

İlk adam da onun yanına geldi.

Beraber, ellerinde tüfekleri tepemizde dikilip güldüler. Bu iyiye işaret değildi. Jamil nerede kalmıştı?

"Hiç acele etmeden kalkın," dedi ilk adam. Tüfek şimdi omzundaydı, yanağına dayamış, bize nişan almıştı; ne yaptığını biliyor gibiydi.

Jason beni mümkün olduğu kadar örtecek şeklide üzerime kapandı. Kısa boyu beni tamamen örtmesini engellemişti.

"Üzerimden kalk," dedim.

"Hayır," dedi. O da çifteyi görmüş ve ne anlama geldiğini anlamıştı. Bir kahramanlık yapıp ölmesine izin vermeyecektim. Onun ölüp, beyninin üzerine saçılmasına kesinlikle izin veremezdim. Bazı şeyleri atlatabilirdiniz, bazıların atlatamazdınız. Jason'ın beyin parçalarını yüzümden temizlemek, atlatamayacaklarımdandı.

Sağ elimin altındaki bıçağı bıraktım, bıçak çimenlerin arasına gitti. Sol elimin altındakini sıkıca tutmamak için çok çaba sarf ettim. Elimi hareket ettirmemeye çalıştım. Karanlıkta bıçakları görmeyebilirlerdi. Şu ana kadar görmemişlerdi.

"Kızın üzerinden kalk yoksa ikinizi de yattığınız yerde vururum," dedi adam.

"Kalk Jason," dedim sessizce.

Birbirimizin gözlerini görebileceğimiz kadar doğruldu. Sağımda duran tüfekli adama baktım. Sonra Jason'ın göğsüne dokunup, Mel'in kardeşine baktım. Onun tüfekli adamla uğraşmasını, benim de Mel'in kardeşini alacağımı anlatmaya çalışıyordum. Anlamasını umdum. Ya anlamıştı ya da onun kendi planı vardı çünkü yavaşça doğruldu ve diz çöktü. Ben de doğruldum, ne çok yavaştım, ne de çok hızlı. Sol elim yaprakların arasındaydı, bıçağı sıkıca tutuyordum.

Tüfekli adam, "Ellerini başına koy, evlat," dedi.

Jason tartışmadı. Sanki daha önce de yapmış gibi ellerini başının üzerinde kenetledi.

Hiç kimse bana ellerimi başımın üzerine koymamı söylememişti, o yüzden yapmadım. Eğer şanslıysak bana kız muamelesi yaparlardı. Ben Mel'i döverken, tüfekli adam baygındı. Çiftesi olan ise kavgada yoktu. Acaba Mel ona neler anlatmıştı?

"Beni hatırladın mı, göt oğlanı," dedi tüfekli.

"Sana mı, bana mı soruyor?" diye sordum. Yaprakların arasında, çifteli adama doğru ilerledim.

"Şirinleşme, fıstık. Buraya ikiniz için de geldik ama önce ben kendiminkini istiyorum."

Jason'ın gözleri bana kaydı. "Cazibeni kaybediyor olmalısın, Anita. Senin yerine önce beni istiyorlar."

Tüfekli adam, silahın doğrudan Jason'ın göğünse nişanladı. Eğer gümüş mermileri varsa, Jason'ın işi biterdi. Tüfekli adam, "Chuck," dedi.

Elinde çifte olan, Chuck, sol kolumdan yakaladı. Elimi hemen açıp, o beni kaldırmadan bıçağı yaprakların arasına bıraktım. Jason'ın göğsüne doğrultulmuş tüfek, benim Chuck'ı bıçaklamayı deneyemeyeceğim kadar düzgün duruyordu. Eğer şanslıysam, başka bir şansım daha olabilirdi. Eğer değilsem, hayaletim geri gelir ve Jamil'in peşine düşerdi.

Chuck'ın elleri büyük ve etliydi. Kalın parmakları, kolumu eğer hayatta kalırsam çürütecek kadar sıkı tuttu.

"Eğer söylediklerimi harfiyen herine getirmezsen, bedelini kız arkadaşın öder."

"Sizin diyaloglarınızı kim yazıyor," demek istedim ama sustum. Çifte yanağımdan birkaç santim ötede geziniyordu. Nasıl bir şey oluğunu açık seçik görebiliyordum. Silahın namlusundaki yağın kokusunu alabiliyordum, çok yakın bir zamanda temizlenmişti. Chuck'ın silahına iyi baktığını bilmek güzeldi.

Tüfekli adam aynı anda iki şey yaptı: İleri bir adım attı ve tüfeğini çevirdi. Tüfeğin kabzası Jason'ın çenesine çarptı. Jason sarsıldı ama düşmedi.

Tüfekli ona bir daha vurdu, kabzası bu sefer tam elmacık kemiğine çarptı. Jason'ın yanağından kan akmaya başladı.

Hareket etmiş olmalıydım çünkü çifte bir anda yanağıma dayandı. "Sakın yapma, fahişe."

Yutkundum ve soğuk metal yanağıma dayanmışken çok dikkatli bir şekilde konuştum. "Ne yapmayayım?"

"Hiçbir şey yapma," dedi. Kolumu çekip, tüfeği yanağıma iyice dayadı.

Tüfekli, "Doktor, omurgamın kırılabileceğini, şanslı olduğumu söyledi. Seni iyice benzeteceğim, götoğlanı, sonrada öldüreceğim. Eğer bir erkek gibi davranırsan, kızı bırakırım. Eğer mızmızlanırsan, ikinizde ölürsünüz." Tüfekle, Jason'ın ağzına vurdu. Jason'ın yüzünde, ay ışığı altında, kan ve ondan daha yoğun bir şey parladı. Dayak safhası başlamıştı.

Judo minderinde sakatlanan insanları görmüştüm. Dövüş sanatları turnuvalarına gidiyordum. Birkaç kere de kötü adamlardan dayak yemiştim ama asla gerçekten dövülen birisini görmemiştim, şimdiye kadar gördüklerim böyle değildi. Bu sistemli, düzenli ve profesyonelceydi.

Jason kendisini korumak için hiçbir şey yapmadı. İnlemedi. Sadece yaprakların içinde dizleri üzerinde gelen darbeleri yedi. Yüzü kan içindeydi, gözleri şişmişti. Bayılmak üzere olduğunu biliyordum. Onu kaybetmeden önce bir şeyler yapmalıydım.

Bütün olanlar yetmezmiş gibi, Chuck'ın çiftesi yanağıma o kadar sert dayalıydı ki, yanağımda izinin çıktığından emindim. Silah hiç kımıldamamıştı, bana herhangi bir şey yapma fırsatı vermemişti. Chuck'ın amatör olmadığını düşünmeye başlamıştım. Jamil ya da diğerlerinden ümidi kesmiştim. Bu karanlık ormanda sadece dördümüz vardık. Sadece tüfeğin ete vururken çıkarttığı ses vardı. Arada bir de tüfekli adamın, Jason'ı yalvartmak için harcadığı çabanın inlemeleri duyuluyordu.

Jason sonunda yana kaydı. Ellerini başının üzerinde tutmaya çalıştı ama yapamadı.

Yaprakların üzerine, ellerinin üzerine yığıldı. Vücudunun üst tarafı belirgin bir şekilde titriyordu. Dik durmaya çalışıyordu.

"Durmam için yalvar. Yalvar. Belki o zaman seni sadece vururum. Durmam için yalvar yoksa seni geberinceye kadar döveceğim," dedi tüfekli adam.

Ona inanmıştım. Galiba, Jason'da inanmıştı ama başını iki yana salladı. Eğer adama istediğini verirse, işini bitireceğini biliyordu.

Bir şey hissetim, tenimi karıncalandıran bir sıcaklıktı. Richard'ın gücüydü. Orada bir yerlerdeydi. İçimde, izlerini açmıştı, gücü tenimden akıp, tüfeğin namlusundan Chuck'ın eline kaydı. "Bu da neydi?" diye sordu.

Ne hareket ettim, ne de bir şey söyledim.

"Cevap ver, orospu, bana büyü mü yapıyorsun?" Çifteyi daha da sert itti. Eğer biraz daha yüklenirse, yanağımın diğer tarafından çıkacaktı.

"Beni yapmadım," dedim.

Beni dizlerimin üzerine kaldırdı, artık çifte yanağımda değildi, bir an için başka yere çevirdi. Bu o anlardan birisiydi; her şey yavaşladı, sanki sırtımdaki büyük bıçağı çıkartmak için istediğim kadar zamanım vardı. Bıçak, kılıfından sıyrıldı. Çifteli, Chuck bana doğru döndü. Bıçağı çıkartışımın momentumunu kullanarak savurdum. Bıçağın ucunun Chuck'ın boğazını kesişini hissettim, ölümcül bir darbe olmadığını biliyordum. O anda ağaçların üzerinden bir şey atladı, diğerlerinden biraz daha koyu bir gölge üzerimize geliyordu. Chcuk silahını bana doğrulttu; çiftenin namluları, gözümün önünde iki karanlık tünel gibi belirdi.

Arkamda tüfek sesi duydum ama Jason'a bakacak zamanım yoktu. Suratıma doğrultulmuş bir silah vardı. Gölgelere bakacak zamanım da yoktu.

Üzerimizdeki gölge aramıza düştü; göle tüylüydü. Çifte, tüylü gölgenin yanında ateş aldı. Likantrop geriledi ama düşmedi. Çifte yeniden ateş aldı. Daha yankısı dinmeden, ben yapraklar arasından, likantropun etrafında yuvarlandım. Chuck'ın vahşileşen gözlerinin akı görünüyordu. Çifteyi sol kolu üzerinde kırmıştı, ateşlediği iki fişeği çıkarttı, yerine iki tane yerleştirdi. İyiydi.

Bıçağı, parlak kemer tokasının hemen altına sapladım. Titredi ama fişekleri tüfeğe yerleştirdi. Bıçağı kemiğe dayanıncaya kadar ittim. Omurgasına ya da bel kemiğine saplanmıştı, kim bilebilirdi. Tüfeği kapattı ve kolunun üzerine sanki nişan alıyormuş gibi yerleştirdi. Bıçağı bedeninden çekince etrafa kan saçıldı.

Ağır hareketlerle, dizleri üzerine düştü. Elindeki yeni doldurduğu çifteyi aldım, bana engel olamadı. Yaprakların arasına diz çöktü ve karanlığa doğru gözlerini kırpıştırdı, artık beni göremiyormuş gibiydi.

Birisi tiz ve vahşi çığlıklar arıyordu. Arkama bakınca, seslerin tüfekli adamdan geldiğin gördüm. Bir kolunu aya doğru kaldırmış, yerde oturuyordu. Bileğinden yukarısı yoktu. Jason yaprakların arasından hareketsiz yatıyordu. Zane, onun yanında oturuyordu, sarı tişörtünün sırtında kan vardı.

Ayağa kalkım ve Chuck'tan uzaklaştım. Chuck yüzüstü yaprakların arasına düştü. Yüzünü yana çevirecek kadar kendindeydi ama ellerinden destek alacak kadar değildi. Beni kurtaran kurtadam sırt üstü yatmış, nefes almaya çalışıyordu.

Karnında iki elimden daha büyük bir delik vardı. Kusmuğa benzeyen ama daha beter bir koku vardı. Bağırsakları parçalanmıştı. Kokudan bu anlaşılıyordu. Karnındaki yara onu öldürmezdi; fakat eğer çifte de gümüş mermi olsaydı, anında ölürdü.

İkinci yara daha yukarıda, geniş göğsündeydi. Siyah tüyleri kana bulanmıştı. Koyu renkli, ıslak deliğe ellerimi sokabilirdim ama içini göremiyordum. Kalbine bir şey olup olmadığın anlayamamıştım.

Nefes alırken, hırıltılı, ıslak sesler çıkıyordu. Yaradan çıkan baloncukları görüyordum. En azından bir ciğeri zedelenmişti, duyduğum sesler ondan geliyordu. Nefes almaya çalışıyordu, yani kalbi atıyor olmalıydı, değil mi?

Gerçek kurtadamlar, filmlerdeki kurtadamlara benziyordu ama filmlerde asla tam şekli yakalayamıyorlardı. Bu, kesinlikle erkekti, sırt üstü yatmış, nefes almaya çalışıyordu. Bu bir hayalin nefes alıp verişini seyretmek gibiydi ama bu rüya ölüyordu. Onu tanımıyordum, herhalde Verne'in kurtlarından birisiydi. Sonra bir omzunda ki siyah tişörtünün parçalarını gördüm. Kumaşı nazikçe çektim ve üzerindeki *smiley*i gördüm. Kurdun sarı gözlerine baktım. Jamil'e baktım. Bir korumanın yapması gerekeni yapmıştı. Benim yerime mermiyi yemişti. Üzerimdekini çıkarttım ve göğsündeki deliğe dayadım. Yarayı ancak iki elimle kapatabilirdim, deliği kapatıp, yeniden nefes almasın sağlamaya çalışıyordum. Kan kaybından ölmesini engellemeye çalışıyordum.

"Ellerimde ölme, lanet olası," dedim ve sonra yardım gelsin diye bağırdım.

26

Ellerim kana bulanmıştı. Tişörtüm artık emebileceği kadar kan emmişti ama daha fazlası akıyordu. Kan kotuma da bulaştı. Jamil sarı gözleriyle baktı bana, ağzı açıktı, nefes almak için çabalıyordu. Peçeleşmiş ellerini, kontrolsüzce açıp kapıyordu. Ellerimin altında, tenimi karıncalandıran bir sıcaklık yayıldı. Teni ılık tüylü bir suya dönüşüyormuş gibi kıpırdandı.

Karanlıktan birileri geldi. İnsana benziyorlardı ama öyle olmadıklarını anlamıştım. Kurtadamlardı – etrafım kurtadamlarla dolmuştu.

"Bir doktora ihtiyacı var," dedim.

Küçük, yuvarlak çerçeveli gözlükleri olan siyah saçlı bir adam, Jamil'in yanına, çimenlerin üzerine diz çöktü. Büyük kahverengi çantasını açıp, içinden bir stetoskop çıkarttı. Bir şey demedim. Pek çok sürünün doktoru vardı. Acil tıbbî yardıma ne zaman ihtiyaç duyulacağı belli olmuyordu.

Ellerimi yaradan çekti. "İyileşiyor. Mermi gümüş değilmiş." Yaraya küçük fenerini tuttu. "Bu içindeki şeyde nedir?" diye sordu.

"Tişörtüm."

"Yara üzerine kapanmadan hemen çıkart onu."

Yarası iyileşiyordu, elim artık içine zor giriyordu. Kana bulanmış tişörtümü tutup çıkarttım. Tişört berbat olmuştu, bir yanından ince bir ip gibi kan akıyordu. Tişörtü çimenlerin üzerine attım. Artık bu gece üzerime giyemezdim. Üzerimde sutyenden başka bir şey olmadığını hatırladım ama murumda değildi.

"Yaşayacak mı?" diye sordum.

"Yaşayacak."

"Söz verebilir misin?" dedim.

Bana baktı ve başıyla onayladı. Gözlük camlarından ay ışığı yansıyınca gümüş aynalar gibi parladılar. "Söz veriyorum."

Jamil'in kurda dönüşmüş yüzüne baktım. Alnındaki tüyleri geriye yatırdım. Tüyleri hem katı, hem de gür ve yumuşaktı. "Hemen geleceğim."

Jason ve Zane'in yanında da birileri vardı. Cherry'de, Zane'in yanındaydı, onu kucağına almıştı. Nathaniel'de yanlarına diz çökmüştü ama bana bakıyordu. Tüfekli adamın yanında bile birisi vardı. Kolundan geriye kalanı sarmaya çalışıyordu. Güzel. Onun hayatta kalmasını istiyordum. Ona soracak sorularım vardı ama henüz vakti gelmemişti.

Jason'ın yanına diz çöktüm. Çimenlerin üzerine yan yatmıştı. Bir kadın yaralarıyla ilgileniyordu. Kadının üzerinde kısa şort ve atlet vardı, koyu renk saçlarını at kuyruğu yapıp, toplamıştı. Başını bana çevirinceye kadar Lucy olduğunu fark etmedim. İnce feneri ağzıyla tutmuş, ne yaptığını bilen hareketlerle, Jason'ın yaralarına bakıyordu.

Daha ben sormadan soruma cevap verdi. "İyileşecek ama birkaç gün sürer." Bu, eğer Jason insan olsaydı aldığı darbelerin ölümcül olacağı anlamına geliyordu.

Lucy bana baktı. Gözlerimiz birkaç santim mesafede birbiriyle keşişti. Makyajı daha hafifti ve ay ışığında hoş görünüyordu.

Gözlerimi önce ben kaçırdım. Gözlerindeki ifadeyi görmek istemiyordum. Jason'ın yanına eğildim, yüzüne dokunmak için uzandım ama durdum, ellerimdeki kan daha pıhtılaşmamıştı bile.

Hafif sesle bir şey söyledi. Ne dediğini duymak için eğilmem gerekti. "Kanı yalamama izin ver," dedi.

Ona baktım, gözlerim biraz büyümüştü. "Daha ölmüyorsun Jason. Saçmalama," dedim.

"Bu taze kan, Anita. Sürünün kanı. İyileşmesine yardım edecektir," dedi Verne.

Ona baktım. Yerel sürünün Ulfric'i bir köşede, uzun boyuyla dimdik durmuş, tıp personelinin işini yapışını seyrediyordu. Biz dayak yerken nerede olduğunu soracaktım ama Zane'den bir inleme geldi.

Zane'in, insan olsaydı kolunu kopartacak tüfek yarası iyileşmeye başlamıştı. Fakat canı yanıyordu ve doktor onu tedavi ederken, hafifçe inliyordu.

"Kan iyileşmelerine yardımcı olur. Özelliklede senin gibi güçlü birisinin kanı. Bazen Marianne'de sürüyü besliyor," dedi Verne.

"Bu gerçekten ona yardımcı olacaktır," dedi Lucy. Yüzü ifadesizdi.

Jason'a baktım. Yüzü kan içindeydi. Bir gözü, tamamen şişip, kapanmıştı. Bana gülümsemeye çalıştı ama dudakları o kadar kötü şişmişti ki, gülümseyemedi. Sanki yüzümüm bir kısmı şu an da işlemiyordu.

Parmak uçlarımla yaralı dudaklarına dokundum, taze kanı alt dudağına sürdüm. Dudağını emip, kanın tadına baktı ama bu hareketi yapınca gözlerin kıstı, canı yanmıştı.

İki parmağımı dudaklarının üzerine koydum ve nazikçe ağzının içine soktum. Parmaklarımı emmeye çalıştı ama ağzı bunu yapmaya müsait durumda değildi. Parmakların çıkarttım, uzanıp bileğimden yakaladı. Diğer iki parmağımı ada ğzma götürmesine izin verdim.

Richard hızla açıklığa girdi, çimenlerin arasına dizleri üzerine kapaklandı. Shang-Da iyi bir koruma olduğunu gösterircesine hemen arksındaydı. Richard'la bakışlarımız kesişti, sadece o bakış bile, aramızdaki izin biraz daha ortaya çıkmasını sağladı. Jean-Claude aramızda tampon olmayınca, Richard'la aramızdaki izler güçleniyordu. Olduğu yerde dizleri üzerine çökmüştü, nefes almakta zorlanıyordu. Sanki ben onun yerine nefes alıyormuşum gibi, göğsünün inip, çıkışını hissediyordum. Yanımdaki kadına baktığını hissettim. Bir an için Lucy'i, Richard'ın gözlerinden gördüm. Atleti altında, sertleşen göğüs uçlarını gördüm.

Lucy'nin yüzünün yarısı gölgelerde, diğer yarısı ay ışığı altında kalmıştı. Sanki baktığımı fark etmiş gibi başını kaldırıp gözlerime baktı.

"Seni hâlâ istiyor," dedim.

Hafifçe gülümsedi. "Ama seni istediği kadar çok istemiyor."

Richard'la aramızdaki izler azaldı, artık nefes alışını ya da aklından geçenleri hissedemiyordum. Beni çıkartıp atmıştı. Belki de göreceklerimden korkmuştu. "Ne oldu, Verne? Senin topraklarında güvende olmaları gerekiyordu," dedi Richard.

"Yardım çağırmamız için Jamil üçümüzü yolladı. O" - açıklığın diğer ucundaki gölgeler arasındaki bir adamı işaret etti– "bizim lunapara girmemize izin vermedi. Verne'e bizim yardım isteğimizi iletmedi," dedi Cherry.

Adam ileri çıktı, böylece ay ışığı onu aydınlattı: uzun boylu, kaslı, beyaz tenli, koyu renk saçlıydı. "Onlar sürüden değil. Geçiş hakları yoktu."

Verne bir anda adamın yanında belirdi ve uzun boyu kurtadam yere yapıştı. Hareket ettiğini bile görememiştim. Hızı sanki rüya gibiydi, böyle bir hareket mümkün değilmiş gibiydi ama zorda olsa hareketini sezebilmiştim.

"Ulfric benim. Kimin geçiş hakkı olup, kimin olmadığına ben karar veririm, Eric. Sen sadece Freki'sin, sürüde üçüncü sıradasın. Bana meydan okuyabilmek için en azından bir dövüş daha yapman gerek."

Eric yüzüne dokundu, parmaklarına koyu renkli bir sıvı bulaştı. "Sana meydan okumuyorum."

Arkamda bir hareket oldu, yaprakların sesini duydum. Zane bana doğru emekliyordu, yaralı kolunu bir askıya almışlardı. "Cherry ve Nathaniel nöbetçi kurtla tartışırken ben yardıma geldim." Karanlıkta bile bakışlarının ağırlığını hissediyordum. "O hepsini alıncaya kadar, kan pıhtılaşacak." Çimenlerin üzerinde, dokunma mesafesinde durdu. Tişörtü parçalanmıştı. Bir omzundan parçaları sarkıyordu. Bana bakıyordu ve yetersiz ay ışığında bile ihtiyacını görebiliyordum, gözlerini seçemiyordum ama vücudunun duruşundan bu görülüyordu. Vücudundaki yaraların iyileşmesinden fazlasını istiyordu. Eğer o olmasaydı, Jason ölebilirdi. Likantropların iyileşme sınırının bile bir sınırı vardı.

Jason avucumu ağzına götürdü, uzun yavaş hareketlerle kanı yalıyordu.

"Diğer eli de sen mi istiyorsun?" diye sordum.

"Zane'in işe yaramadan pıhtılaşacak," dedi Lucy.

Ona baktım ve ondan biraz daha nefret ettim. Richard'ın yatağına girdiği için ondan zaten nefret ediyordum. Ric-

hard'la, benim asla yapmaya yeltenmeyeceğim şeyleri yaptığı için nefret ediyordum.

"Leoparadamın kana ihtiyacı yok. O olmadan iyileşir," dedi Richard.

Ona baktım ve elimi Zane'e uzattım. Zane bana doğru emekledi. Zane parmaklarımı emerken, Richard'a baktım. Parmaklarımı, pastanın tabakta kalan son parçalarının tadını çıkartan bir çocuk gibi emiyordu.

"O benim Richard, aynı Jason gibi o da benim. Ben hem lupa, hem de Nimir-ra'yım."

Richard ayağa kalktı. "Ne olduğunu biliyorum, Anita."

Başımı iki yana salladım. "Ne olduğum hakkında en ufak bir fikrin bile yok." Bunu söylediğim anda, içimde büyüyen varlığı hissettim. Munin içimde yavaş yavaş taşan ılık su gibi yükseliyordu. Richard'la aramızdaki iz bazen onu harekete geçiriyordu ya da belki de onun hislerim üzerindeki etkisi munini hareketlendiriyordu. Arzu, kızgınlık ya da ikisi birden. Munine karşı koymadım.

Marianne eğer karşı koymaktan vazgeçersem, üzerimdeki kontrolünün azalacağını söylemişti. Zaten onunla tam anlamıyla baş edebileceğimden de emin değildim. Yapabildiğimin en iyisi onu kontrol edebilmekti. Muninin üzerimden akıp, kollarıma yapışmış iki erkeğe akmasına izin verdim.

Jason bileğime kadar ulaşmıştı, dili, damarlarımın üzerinde dolaşıyordu. Yüzeye bu kadar yakın taze kanın kokusun alınca, biraz tereddüt etti. Sağlam gözüyle bana baktı; gözleri biraz büyümüştü, korkuyordu.

Ona gülümsedim. Gülümsemenin kendime ait olmadığını biliyordum. Ben hâlâ buradaydım ama artık yalnız değildim. Raina'nın düşünceleri bir peçe gibi üzerime geçmişti. dışarısını görebiliyordum ama o gördüğüm her şeyin rengi-

ni değiştiriyordu. Vücudu, vücudumuz, normal de düşünsem bile çığlıklar atarak kaçacağım şeyleri yapmak için kıvranıyordu. Eğer dikkatli olursam, ben de onu, onun beni kullandığı gibi kullanabilirdim. Bu dar merdivenlerden, elimde içi dolu kahve fincanıyla çıkmak gibiydi. Dikkat, dikkat, derken, kenarından biraz dökülürdü ve yanardınız.

Muninin ormanda önceden yaptığı şeyi yeniden yaptırtmaktansa, bunu yapmasını tercih etmiştim. Jason ve Zane bana yapışmışken, onların hatıralarını yeniden yaşamak istemiyordum. Ne bu gece, ne de başka bir zaman. Jason buna dayanamazdı, ben de dayanamazdım.

Jason'a baktım. "Her şey yolunda Jason. Kanın tadını çıkart. Aynı teklifi bir daha yapmayacağım."

Dili kolumun üzerinde dolaştı, tenimi tüylerini temizleyen bir kedi gibi yalıyordu. Zane parmaklarımı emip, temizledi ve sağlam eliyle tutup, elimi yüzüne yaklaştırdı. Avucumu çok yavaşça, dikkatlice yalıyordu.

Arkamızdan bir ses geldi. Dönünce tüfekli adamı gördüm. Kendisine gelmişti, acı çekiyordu. Yuvarlak gözlüklü doktor ona bir iğne yapmak üzereydi.

"Onu bana getirin," dedim.

Doktor ve yanındaki kurtadam açıklığın diğer tarafında duran Verne'e ve Richard'a baktı. Richard diğer Ulfric'in yanına geçmişti. İşlerin nasıl bu hal geldiğini konuşuyorlardı. Onlar istedikleri kadar konuşabilirlerdi. Ben cevap istiyordum.

"Onlara değil, bana bakın ve o adamı bana getirin!" Raina'nın munini, Jason ve Zane'in üzerinden dışarı atıldı. Lucy'nin üzerinden geçerken, Lucy'nin nefesi kesildi. Açıklıktaki herkes, Raina'nın tadına baktı. Onu tutmak gitgide zorlaşıyordu. Düşünmek gitgide zorlaşıyordu.

Tüfekli adamı yanıma taşıdılar. Nasıl göründüğümü biliyordum. Üzerimde pek çok gece kıyafetinden daha fazlasın örten bir sutyen vardı ama yine de sadece sutyendi. Kana bulanmıştım. Jason ve Zane'nin üzerimdeki kanı yalıyordu. Garip ve uygunsuz bir görüntüydü, tehdit ederken çok iyi biçimde kullanılabilecek bir görüntüydü.

Doktor ve diğer kurtadamlar tüfekli adamı önüme bıraktılar. Jason ve Zane onunla ilgilenmediler, dudakları tenimin üzerindeydi. Zane ağzını kolumun üzerinde gezdirdi, dişleri tenimin üzerindeydi. Gözleri tüfekli adam kaydı. Adama iyi bir gösteri sunduğumuzu biliyordum.

Raina'nın muninini içimde ısı gibi hissediyordum. O, artık her neyse, Zane'in dudaklarını öpüp, Jamil'in kanının tadına oradan bakmak istiyordu. Omzundaki bandajı açıp, yarayı yalamak istiyordu. Bunu düşünceyle, böyle yaparsam yaranın daha çabuk iyileşeceğini hatırladım. Tabii ki yapmayacaktım.

Tüfekli adam bana bakıyordu, gözlerinin akı görünüyordu. Terinden korkusunu kokusun alıyordum. Kokusundan ne kadar yaralı olduğunu kestirebiliyordum. Kaybettiği kan yüzünden teninin soğuk olduğunu biliyordum. Bütün bunları kokusundan anlamıştım. Hassiktir.

"Adın ne?"

Soru sanki ona zor gelmiş gibi bana baktı.

"Cüzdanına bakabiliriz. Adın ne?"

Kaybettiği eli istemsizce arka cebine cüzdanına uzandı.

"Eğer onu vaktinde hastaneye ulaştırırsak, elini dikebilirler," dedi doktor.

"Eğer sorulara doğru cevap verirse, onu hastaneye götürebilirsiniz."

"Adın ne?"

"Terry, Terry Fletcher."

"Peki, Terry. Bizi öldürmeniz için, sizi kim yolladı?"

"Bizi rezil ettiğiniz için sizden intikam almak istedik. Hepsi bu. Kimsenin ölmesi gerekmiyordu."

Jason kolumu, dirseğime kadar temizlemişti. Dilinin serinliğini, tenimin üzerinde hissediyordum. Dilinin bana değdiği yer ılıktı ama geçtiği yerler serindi.

"Yalanlar seni hastaneye götürmez, Terry. Yalanlar kolunu kurtarmaz. Bize zarar vermeniz için size kim para ödedi?" diye sordum.

"Beni öldürür."

Ona baktım ve kahkaha attım. Kahkaha dokunulabilecek kadar gür ve dolgundu, sanki ağzımın içinde dönüyordu. Bu benim gülüşüm değildi. Ses ensemdeki tüyleri dikti. Jason gerildi, ağzı kolumun üzerinde kaldı.

"Benim seni öldürmeyeceğimi mi zannediyorsun?"

Sonunda bir meltem esti, sıcak ve nemliydi. Jason'ın dudakları daha serindi.

Jason'ın dudakları, tenimi emecek kadar iyileşmişti ama dudağının bir yanındaki şiş hâlâ duruyordu. Yarasını öpmek, yalamak ve aklıma gelenin doğru olup olmadığını görmek istiyordum. Onu gerçekten bu şekilde iyileştirebilir miydim?

Terry'e baktım. "Size kimin para ödediğini söyle. Bizi öldürmenizi için sizi kimin yolladığını söyle. Ben de doktora seni hastaneye götürmesini söylerim. Belki orada kolunu kurtarabilirler. Bana yalan söylersen, kolun bir parça et olur. Bana yalan söylersen, bu gece, burada ölürsün."

Jason'a doğru eğildim. Dudaklarını kolumun üzerinden çektim. Öpüştük. Jamil'in kanının, kendi tenimin, bileğime sürdüğüm parfümün ve Jason'ın kanının tadını aldım.

Onunda ağzı kanamıştı ve bunun bile tadını alınıştım. Dudaklarımı onunkilere iyice dayayıp, o ılık kanının tadına biraz daha bakmamak, onu yaprakların arasına yatırıp üzerine çıkmamak için elimden geleni yaptım.

Gözlerimi kapatıp, Jason'dan uzaklaştım. Gözlerimi açtım ve adama baktım. Jason karnıma geçmişti, kotumun üzerini yalıyordu. Kanla kaplanmıştı. Kot hâlâ üzerimden olduğu için kan çabuk pıhtılaşmıyordu. Zane arkama geçmişti, sırtımı yalıyordu. Orada kan yoktu ve ensemdeki bıçak kılıfına gelince durması gerekti ama adam için iyi bir gösteri olmuştu.

"Anlat bana, Terry. Onlardan birisiyle düzüşmeye başladığımda rahatsız edilmek istemem." Ona doğru biraz eğildim, o geriledi. Jason ve Zane'den uzaklaştım. Hareketlerim aynen olması gerektiği gibiydi: rahat, tehlikeli, seksi. Şimdi bile, adamın gözleri göğüslerime kayıyordu, tenimin beyazlığına ve iç çamaşırımın siyahlığına bakıyordu. Şimdi bile bir erkek gibi davranıyordu. Raina'nın erkekleri nasıl küçümsediğini hissettim. Onlar hakkında sadece cinselliği düşünüyordu ve onlardan nefret ediyordu. Çok garipti.

Adamı korkutmak hoşuna gidiyordu. Açılmış gözleri, hızlı nefes alışı, kalp atışı hoşuna gidiyordu. Adamın kalp atışını duyabiliyordum. Kahretsin, nereyse kalbinin tadını alabiliyordum. Yemek, adam yemek gibi kokuyordu.

"Seni kim yolladı, Terry?" Sadece onun duyabileceği, özel bir fısıltı gibi söyledim. Ona uzandım, parmaklarım yanağında kayarken, inledi. Eğilip, hızla yanağını yaladım. "Tadın yemek gibi Terry."

Diğerlerinin arkamda olduklarını hissettim. Verne'in sürüsü Raina'nın çağrısına, benim çağrıma karşılık veriyordu. Richard sayesinde, olmak istediğimden daha iyi bir lupa olmuş-

tum ama bu gece bu durum bazı avantajlar sağlayabilirdi. Kurtadamlar her yönden, hareketli gölgelermiş gibi yaklaşıyorlardı. Benim arzuma ve adamın korkusuna yaklaşıyorlardı.

Onlara baktım, bana yaklaşmalarını seyrettim. Adamda başını çevirip onlara baktı. O başka tarafa bakarken yanağından öptüm. Adam çığlık attı.

"Oh, Tanrım, lütfen yapma."

Dudaklarımdan Raina'nın kahkahası yükseldi. "İsimler Terry, isimler."

"Niley, Franklin Niley. Sizi korkutup kaçırmamız için o para ödedi, polislerin olaya karışmayacakların söyledi. Sonra seni, özellikle seni öldürmemizi söyledi. İşimi bozmadan o fahişeyi öldürün dedi."

"Ne işi?" diye fısıldadım. Frank Niley, koruma Milo Hart'ın patronuydu. Onu hiç görmemiştim. Buraya arazi almak için geliyordu. Acaba Greene'nin arazisini o mu satın alacaktı?

Terry'nin gözleri bekleyen kurtadamlara kaydı. "Bilmiyorum, yemin ederim. Bilmiyorum. Sizi pataklamamamız için adam başı beşlik ödedi. Sonra Chuck ve bana seni temizlememiz için beş bin verdi."

"Adam başı beş bin mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Azmış," dedim.

"Senin kurtadam olduğunu bilmiyorduk. Ne olduğunu bilmiyorduk." Gölgelerin içinden gelenler kurtadamlardan birisi bacağını kokladı. Terry'nin sesi her kelimede biraz daha inceliyordu. En son söylediği, 'biliyorduk,' artık çığlık halinde çıkmıştı.

Raina'nın munin, gözlerimin ardındaki bir sıcaklık gibiydi. Sanki öpecekmiş gibi adama doğru eğildim. Adam geri-

ledi ama doktora çarptı. Dudaklarım, adamınkilerin biraz üzerindeydi ama onunla öpüşmek istemiyordum. Öylece durdum, dudaklarım dudaklarının üzerindeydi, öylece durdum kaldım, dudaklarımı boynuna indirmemek, dişlerimi boğazına saplayıp, parçalamamak, ilk kanı döküp, sürüyü beslenmeye davet etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Ondan uzaklaştım, sanki ondan korkan bendim. "Onu hastaneye götürün."

"Yaşamasına izin veremezsin," dedi Zane.

"Eğer konuşursa, onu hastaneye götüreceğimize söz verdim." Zane'in yüzünü okşadım. Yaprakların arasında, dizlerimizin üzerindeydik, ona sarılacak kadar yakındım. Ona bu kadar yaklaştığımın farkında bile değildim. "Kolunu da alın ve onu götürün. Ve Terry," dedim.

Adam bana bakamıyordu, bekleyen kurtlara bakıyordu.

Yeniden, "Terry," dedim. Bu arada Zane'i okşuyordum, bir elim kısa beyaz saçlarının arasındaydı.

Adam bana baktı, gözleri hızla bir o yana bir bu yana kayıyordu, sanki aynı anda hepimizi görmeye çalışıyordu. "Ne? Ne istiyorsun? Hastaneye gidebileceğimi söylemiştin."

"Eğer Niley'e bu geceden bahsedersen, ne olduğumdan ya da burada neler olduğunu anlatırsan, seni öldürürüm." Eğilip, Zane'in alnına bir öpücük kondurdum.

"Söylemem. Hiç kimseye söylemem. Eğer onu ele verdiğimi öğrenirse Niley beni öldürür. Beni öldürür."

"İyi," dedim. Zane bana sokuldu. Boynumu yalamaya başladı. Omzuma kaydı, köprücük kemiğine kemiğime uzanan yeri öptü. Aşağıya kaydı, ben de onu yaralı omzu üzerine düşürtecek kadar sert ittim. Dünyam kararmaya başladı. Raina'yla olan mücadelemi kaybediyordum.

"Onu buradan götürün – hemen!" Sanki kör oluyordum. Görebiliyordum ama her şey değişikti. Raina'la mücadele ediyordum ve bu hoşuna gitmemişti. Şiddet istemişti, reddetmiştim. Seks istemişti, reddetmiştim. Ölüyken bile, reddedilmesi zor bir kadındı.

Ellerimle gözlerimi kapattım. Birisinin bana yaklaştığını duydum. "Bana dokunma."

"Benim, Marianne, evladım. Bana ne olduğunu söyle."

Ellerimi indirip, Marianne'e baktım. Hâlâ beyaz elbisesi içindeydi, uzun beyaz saçları omuzlarına dökülmüştü. "Sen hiç Raina'yla tanışmadın değil mi?"

"Hayır, evladım."

Elini tuttum, normal eldi. Beraberinde bir hatıra gelmedi. Muninin paylaşacağı bir dehşet yoktu. "Bana yardım et."

Elimi, iki elinin arasına aldı. "Munini dışarı atmak için artık çok geç. Onun gitmeyi istemesi gerek."

Başımı iki yana salladım. "O gitmez."

"Daha önce gitmiş."

Başımı iki yana o kadar hızlı salladım ki, saçlarım yüzüme çarptı. "Ne istediğini bilmiyorsun. Ne istediğini anlayamazsın. Yapamam. Olmaz."

Richard yanıma geldi. Omzuma dokunmak için uzandı, gerileyip, yaprakların arasına düştüm. Sanki bana vurmak istemiş gibi elimi kaldırmıştım. Raina'nın, ona ne yaptığını ya da onunla ne yaptığını bilmek istemiyordum. Bu hiç ihtiyacım olmayan bir şeydi.

"Ne oluyor?"

"Muninin istediği bir şeyi yapmazsa, gitmeyecek."

"Sen Raina'yı tanıyorsun. Ona Raina'nın nelerden hoşlandığını söyle," dedim. Gücü içimde yayılıyordu. Tutamı-

yordunı. Gücü ağzımdan bir çığlık olarak yükselinceye kadar arttı.

Richard bana dokunmaya çalıştı ama ben ondan uzaklaştım. "Hayır, hayır, hayır, hayır."

Marianne beni tutup, sarıldı. Beyaz sabun ve leylak kokuyordu. Ondan kurtulabileceğimi biliyordum ama bunu istemiyordum. Birsinin bana sarılmasını istiyordum. Yardım istiyordum. Yardıma ihtiyacım vardı.

Saçlarımı okşadı, beni sanki çocukmuşum gibi sallıyordu. "Anita, bir parçanı munine vermelisin. Bunu daha önce yapmışsın. Richard eskiden olanları anlattı. Şimdi munini yolla, bunun bir daha olmaması için sonra çalışırız."

Başımı, yüzünü görebileceğim kadar kaldırdım. "Bunu gerçekten durdurabilir misin?"

"Sana nasıl durduracağını öğretebilirim."

Bir an için açık renk gözlerine baktım. Yapay kalp kapakçığının garip sesini duyabiliyordum. Munin, seks yerine, yemeğinde olabileceğini işaret ediyordu. Tam olarak karşılamazdı ama işini görebilirdi.

Nazikçe, Marianne'nin kucağından doğruldum. "Sen onun için sadece yemeksin." Ondan yavaşça uzaklaştım.

Marianne bana sadece baktı. Beyaz elbisesi içinde, yaprakların üzerine diz çökmüştü. Açıklıkta sadece o gölgelerin içinde değildi. Beyazlığı bütün ay ışığını topluyordu ve parlıyordu. Hedef gibi görünüyordu.

Ayağa kalktım, nefesim hızlanmıştı. Yüreğim ağzıma gelmişti, onun dilimle alıp bir top gibi oynayabilirdim. Açıklığa bakındım, çaresizce bir çıkış yolu arıyordum. Raina'nın yeteneği ve sonunda benim hayatta kalacağım bir yol arıyordum.

Zane bana bakıyordu. Raina onu istiyordu ama istediğinin seksle hiç ilgisi yoktu. Onun yanına gittim. Yaprakların

arasında, dizlerinin üzerindeydi, bana ay ışığında gümüş gibi parlayan gözleriyle bakıyordu.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, omzundaki bandajı açtım. Acı içinde inledi. Bu Raina'nın hoşuna gitti. Munini dışarı çıkartmanın zor yanı, ona bana neredeyse istediğini yaptıracak kadar güç vermekti. Ona daha fazla kontrol gücü vermek iyi bir fikirmiş gibi gelmiyordu ama o dudaklarını yaranın üzerine yapıştırmak istiyordu. Ben bunu aklım başındayken yapamazdım. Raina içimde, dilimi bir yaranın üzerinde gezdirtecek kadar güçlenmemişti.

Zane'den uzaklaştım ve Jason'ı buldum. Ona baktım. Munin beni ele geçirdiğinde, Jason bir güvenlik alanı oluşturuyor gibiydi. Munin onu seviyordu ve ben ondan korkmuyordum.

Emekleyerek ona doğru gittim ama eğer ona değersem ve o anda muninle mücadele edersem, yeniden bir dehşet ânı yaşayacağımızı biliyordum. Eğer ona dokunursam, bu içten olmalıydı. Birazda olsa taviz vermeliydim.

Jason'ın ağzı tamamen iyileşmişti. Gözündeki şiş biraz inmişti. Kan ya da munin –artık her neyse işe yarıyordu. İyileşiyordu. Muninin likantropları iyileştirmek için kullanılabileceğini biliyordum. Bunu daha önce yapmıştım ama bu şekil de değildi. O zaman da Raina gelmişti ama başımın ne büyük bir derde girdiğinin farkında değildim. Şimdi biliyordum, bu beni korkutuyordu ve bundan nefret ediyordum. Raina bunun harika olduğunu düşünüyordu, ölüyken, beni canlı halinden daha çok korkutuyordu.

Onun aldığı zevki vücuduma yayılan sıcaklık gibi hissettim. Kahkahası zihnimde yankılandı ve kollarımdaki tüyleri dikti. Herhangi birisinin beni ele geçirmesi beni korkuturdu. Bizzat öldürdüğüm, bir sadomazoşit, nimfomanyak, psi-

kopat tarafından ele geçirilmek kelimelerle anlatılmayacak kadar garipti.

Jason yaprakların üzerine yattı. Üzerine emeklerken, ona dokunmamak için büyük çaba harcadım. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona baktım, ona dokunmamak için kollarımı ve bacaklarımı olabildiğince açmıştım.

Sesi kalın ve hırıltılı geldi, sanki boğazında canın yakan bir şey vardı. "Bir planın var mı?"

"Eğer muninle mücadele etmezsem, Marianne, hatıraların değil, sadece gücün olacağını söyledi."

Bana baktı. "Yani bir öpücükle her şeyi iyileştirecek misin?"

Başımla onayladım, saçlarım yüzüme döküldü. "Hem de her şeyi." Sanki şınav çeker gibi ona doğru eğildim. Dudaklarımız titreyerek birbirine dokundu. Bir saat önce tahrik ve biraz da rahatsız edici olacak bir şey bir anda değişti. Öpüşmeyi kestim, el ve ayak parmaklarımdan destek alıp, onun üzerinde durdum. Altımda titreyen enerjisini hissediyordum, benim güç auramı itiyordu, muninin gücünü itiyordu. Üzerinde kaldım, dokunmuyor, yüzüne bakıyordum. Yeniden öpüşünce güç ağzımdan onun sıcak nefesine aktı.

Kendimi, onun üzerine o kadar âni bıraktım ki, darbenin etkisinden, inledi. Ses, ağzımın içine gitti, ısı ve güç dalgası içinde kayboldu. Munini, Jason'a akıttım. Kendimi ona akıttım. Gücü ağzımdan, gözeneklerinden akıttım. Tenimi ona değdiği her yerden ona ulaştım. Sanki bedenim onun içine akıyordu.

Jason önce kendini tuttu, elleri yanındaydı ama güç ikimizi de harekete geçirdi. Kolları sırtımda kenetlendi. Dudakları sanki içime tırmanmak istiyormuş gibi bana uzandı.

Üzerine oturdum. Kotlarımıza rağmen, sert ve hazır olduğunu hissettim.

Bir anda dönüp, üste çıktı. Kendimi korumak için hiçbir şey yapmadım. Bacaklarımı beline doladım. Bana sürtünüşünü hissettim. Her hareketinde, karnımda bir şey kasılıp gevşiyordu.

Gücün içinde yukarı yüzdüm. Göğsüne bastırdım. Bunu bir daha yapamayacaktık. Ben yapmayacaktım. "Kalk. Üzerimden kalk." Sesim, kalın ve hırıltılı çıkmıştı. Munini, kontrolü yeniden ele geçirecek kadar, geriye çekmiştim.

Jason üzerimden dondu kaldı, sonra üzerime yığıldı. Göğsümün hemen üzerinde deli gibi atan kalbini hissediyordum. Nefes alıp verişi hızlanmıştı. Yutkundu ve "Eğer duramayacağım kadar geç kalmıştın dersem inanır mısın?" demeyi başardı.

Altından çıkmaya çalıştım. "Hayır," dedim.

Sırtüstü dönüp, beri serbest bıraktı. Morlukları gitmişti. Yüzü bana her zamanki saflığı ve masumiyetiyle bakıyordu. Bu bokluğu seks olmadan yapabilmeyi öğrenirsem çok iyi olacaktı.

"Sıra ben de mi?" diye sordu Zane. Döndüm. Yaprakların arsında, dizleri üzerindeydi. Tişörtünden kalanları yırtıp atmıştı. Zane'i hiçbir erkek olarak düşünmemiştim, böyle bir şekilde düşünmemiştim. Ama şimdi ay ışığı altında, gölgeler karın ve göğüs kaslarını belirginleştirecek şekilde düşmüştü. Kolları karanlıkta kaybolmuştu. Yüzü sert hatlarla parlamıştı, bir yanı parlıyordu, diğer yanı gölgelerde kalmıştı. Göğüs ucundaki gümüş, sanki davetkâr bir şekilde göz kırpar gibi parlıyordu. Zaten tek gereken de buydu. Önünde durum, ona bakıyordum, muninin istediği şey yaptım. Yaralı kolundan yakaladım ve kolunu olabildiğince gerip,

kendime çektim. Acı içinde inledi. Yaranın üzeri kapanmıştı ama sadece biraz. Dilimi üzerine bastırdım ve kasların yarıldığını hissettim. Kaynamaya başlayan kemikler kırıldı. Dişlerimin izini çıkacak kadar sert ısırdım, gücü yarasına üfledim. Onu iyileştirip, Raina'yla mücadele ettim. O, etinden bir parça kopartmak istiyordu. Onu hem iyileştirip, hem de yaralamak, onun için bir çeşit şakaydı.

Jason'ya teslim olmadan önce, Zane'i ittim. Ayağa kalktım. Gücü her kullanışımda, daha da arttığını hissettim. Beni sanki başka bir şahsiyetle dolduruyordu. İçimde bir şey büyüyüp, derime yükleniyordu.

Jamil'e doğru sendeledim, yanına dizlerimi üzerine düştüm. İnsan formuna geri dönmüştü, bu çok yaralı olduğu anlamına geliyordu. Çıplak bedenine baktım ve Raina'yı ona dokundurmamak için mücadele ettim. Onun istediği şeyi yapmayacaktım. Ya da istediği her şeyi yapmayacaktım.

Yarasına ulaşıncaya kadar elimi göğsü üzerinde gezdirdim. Yara kapanmıştı ama teni yumuşaktı. Yüklenirsem, uzanıp, kalbine ulaşabileceğimi biliyordum. Onun yerine, eğilip, yarasının olduğu yeri, nazikçe öptüm. Gözlerimi kapattım ve kokusun içime çektim. Teni çok yumuşaktı. Yeni iyileşmiş ten hep çok yumuşak, bebek teni gibi olurdu. Ellerimi yaranın üzerinde gezdirdim, o artan sıcak gücü içine bir kılıç gibi sapladım.

Jamil'in gözleri kocaman açıldı, sırtı kasıldı. Çığlık atmaya çalıştı ama ben bunu bir öpücükle engelledim. Üzerine oturdum, daha aşağıdaki, diğer yaranın üzerindeydim. Dudaklarından geri çekildim, ellerimi vücudundan aşağıya kaydırdım onu iyileştirdim. Gücün vücudumdan ılık bir şekle aktığını hissettim. Ellerim daha da aşağıya kaydı. Ona

sürtündüm, sertleşmeye başladı. Kendimi üzerinden attım. Onları Raina iyileştirmişti ve bunun karşılığında onların borçlu olduklarını düşünüyordu.

Raina'la, yaprakların arasına düşüp, çığlıklar atmaya başlayıncaya kadar mücadele ettim. Vücudum kasıldı, sanki sol tarafım, sağ tarafıma uymuyordu. Sanki içimde bir şey kırılıyordu. O kocaman, sıcak varlık, içimdeki ikinci beden, dışarı çıkmaya çalışıyordu. Raina'nın canavarı dışarı çıkmaya çalışıyordu. Beni gerçekten lupa yapmaya çalışıyordu ama bedenim bunu kaldırmıyordu. Ona imkân vermiyordu. Ben insandım ve bana ne kadar güç verirse versin, şekil değiştiremezdim.

Eller beni tutuyordu. Richard'ın sesi sanki çok uzaktan geliyordu. "Ona neler oluyor?"

"Muninle mücadele ediyor." Bu ses Marianne'e aitti. Sesi yakın geliyordu ama onu göremiyordum. Sanki dünya karanlığın içinde yok oluyordu. "Mücadele etme, Anita. Bu gece ne olursa olsun, yarın sana yardım edebilirim. Kendini bırak ve yaşa, yoksa munin seni öldürecek."

"Anita, lütfen, lütfen!" Yeniden Richard konuşmuştu.

"Eğer gücü yeterse seni öldürür. Mezarından uzanıp seni öldürür, Anita. Mücadele etmeyi bırak. Onu kucakla yoksa seni öldürecek."

"*Hayır,*" diye çığlık attım. Sonra bir anda yeniden görmeye başladım. Karanlıktaki ağaçlara baktım. Yaprakların arasından ay ışığı geliyordu. Güneş ışığı kadar parlak gibiydi ama daha yumuşaktı. Hareketsizce yatıp, gözlerimi kırpıştırıp etrafımdakilere baktım. Richard omuzlarımı yere yapıştırmıştı. Verne bacaklarımı tutuyordu. Shang-Da sağ kolumu, Lucy'de sol kolumu tutmuştu. Krize girmiştim. Bunu hatırlıyordum.

Marianne, bana doğru eğilmişti, yüzümü avuçlarının içine almıştı. "Anita?" Soru sorar gibi söyledi.

"Buradayım." Sesim kısık ama anlaşılırdı. Kendimi hafif ve boş hissediyordum ama yalnız değildim. Beni kandıramazdı. Munin gitmemişti. Bu iş bitmemişti.

"Munin gitti mi?" diye sordu Richard.

Marianne başını iki yana salladı. "Hâlâ burada."

Kanmamış olması onu gözümden yüceltti.

"Onu bırakalım mı?" diye sordu Verne.

"Anita?" diye sordu Marianne bana.

"Beni bırakın."

Beni bıraktılar, sanki korkuyormuş gibi yavaş hareket ettiler. Benden mi korkuyorlardı, benim için mi korkuyorlardı, emin değildim. Benden uzaklaştılar. Sadece Richard dizleri üzerinde kaldı. Ona yaslandım ve beni kolları arasına almasına izin verdim. Gözlerimi kapattım ve onun beni bir an için her şeyden uzaklaştırmasına izin verdim. Daha önce hiç kimsenin kollarında kendimi bu kadar güvende hissetmemiştim, hem de hiç kimsenin.

Bacaklarım yaprakların arasındaki bir şeye süründü. Ondan uzaklaşıp, sürünenin yaprakların asındaki bıçağım olduğunu gördüm. Kılıfına yerleştirdim.

Açıklığı diğer tarafından Jason, "Diğer de burada," dedi. Bıçağı demir tarafından tutuyordu.

Yanına gidip, bıçağı ondan aldım. Herkesin bana baktığının farkındaydım. Sanki bir anda önlerinde belirmiş bir şeydim. Diğer bıçağı da kılıfına yerleştirdim.

Jason bana sırıttı. "Bunu yanlış anlama, Anita ama bir gün bunu gerçekten yapmak isterim."

"Neden bu gece olmasın?" dedim.

Jason bana baktı. "Sen ne dedin?"

Açıklığa geri yürüdüm. Gözlerin her hareketimi takip ettiğinin farkındaydım. Kanın, etin ve gücün kokusun alabiliyordum; kurtların dikkatini çekecek bunlardan daha etkili hiçbir şey olmazdı.

Richard orada kotu ve tişörtü içinde duruyordu. Saçları omuzlarına dökülmüştü, ay ışığında gür ve dalgalı görünüyordu.

Tişörtünü avuçlayıp, onu öpebileceğim kadar yakınıma çektim. Öpüşme uzun ve içtendi, tadına baktığım bütün kanların, dokunduğum bütün tenlerin tadını o da aldı. Yavaşça tişörtünü pantolonun içinden çıkarttım; elim çıplak karnı üzerinde, sert göğsü üzerinde geziniyordu.

Kollarımdan yakalayıp, ellerimi uzaklaştırdı. "Sana neler oluyor?"

"O da senin için yeterli değil mi?" Lucy bize doğru geldi. Etkileyici göğüsleri, beyaz atletini germişti. Ya çok büyük göğüs uçları vardı ya da üşümüştü, çünkü az ışığa rağmen göğüs uçları çok belirgindi.

Richard'a baktım. Jean-Claude'la yatıyordum. O da Lucy ve Mira'yla yatmıştı – Mira'yı kesinlikle unutmamalıydım. Onun da sevgililerinin olması normaldi, gerçekten ama bundan nefret ediyordum, bunun beni rahatsız ediyor olmasından da nefret ediyordum. Onu istediğim için kendimden nefret ediyordum. Jean-Claude'la beraber olduğum ve bununla yetinmediğim için kendimden nefret ediyordum. Richard'la beraber olsaydım da, Jean-Claude'u özleyeceğimi bildiğim için kendimden nefret ediyordum. Ne yaparsam yapayım, işim bitmişti.

Lucy'e bakarken, şu an kollarımı tutan ellerin, o nazik gücüyle, Lucy'nin büyük, yuvarlak göğüsleri avuçladığını biliyordum. Lucy'nin Richard'ın her yerine dokunduğunu

Onun içindeyken ona sarıldığını biliyordum. Kıskançlığım o kadar güçlüydü ki, bunun için bulabildiğim tek kelime, nefretti.

Richard'da uzaklaştım ve bıçakların birisini kınından çıkarttım.

Shang-Da sanki aramıza girmek ister gibi atıldı ama Richard onu durdurdu, onu geri yolladı. Shang-Da bize ulaşamayacağı bir yere gidinceye kadar, Richard ona baktı ama Shang-Da'nın yüzünden bundan pek hoşlanmadığını görebiliyordunuz. Onu suçlayamazdım. Richard bana dönüp, baktı ama kendisini korumak için bir şey yapmadı. Benim ona zarar verebileceğime inanmıyor muydu, yoksa zarar veremeyeceği mi düşünüyordu bilmiyordum. Ben verebileceğimden emindim.

Ben kendimi tutamadan elim bıçağı savurmuştu. Bıçak tişörtünü kesti, yara çok derin değildi ama kanıyordu.

Richard gözlerini kıstı, gözleri kendisini kaybetmişti, acı içindeydi. Siktirebilirdi.

Shang-Da bir anda yanımızda belirdi. Richard müdahale etti. Onu tuttu ve beni yakalamasına, elimdeki bıçağı almasına, bana zarar vermesine engel oldu.

Bıçağın ucunu göğsüme dayadım ve kalbimin üzerine bir çizik attım. Acı keskin ve âniydi ama kesik derin değildi. Artık acımıyordu. Kan, beni gıdıklayan parmaklar gibi göğüslerimin arasından aktı. Kan beyaz tenimin üzerinde çok koyu renkte görünüyordu.

Richard bana doğru ilerledi. Verne onu yakaladı. "Bu onun seçimi," dedi Verne.

"Bu o değil; Raina," dedi Richard.

Ama bir şekilde yanılıyordu. Raina sonunda ikimizi de harekete geçiren bir şey bulmuştu. İkimiz de onun acı çek-

mesini istiyorduk. İkimiz de kendimizi aldatılmış hissediyorduk ama ikimizin de buna hakkı yoktu. İkimizi de kendi yaptıklarımızla ona ihanet etmiştik.

Hiç bilmediğim kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Senin kalbin benim, benim ki de senin. Sen Ulfric'sin, ben de lupayım ama ne senin yatağındayım, ne de sen benim." Bıçağı yere fırlattım, sertçe yere saplandı. Bıçağın toprağa, sanki dev bir yaratığı rahatsız ediyormuş gibi saplanışını hissettim. Güç üzerimden toprağa aktı ve içimden bir şey su gibi aktı. Başım döndü ve düştüğümü bile fark etmeden kendimi dizlerimin üzerinde buldum.

Hâlâ debelenen Richard'a baktım ve "Bana yardım et," dedim ama çok geç kalmıştım. Muninin bir rüzgâr gibi dışarı yayılışını hissettim ve dokunduğu her erkek, kokuyu aldı. Neredeyse bedenlerinin harekete geçişini hissediyordum. Raina'nın ne yaptığını biliyordum, bu onun kontrolü elinde tuttuğu son gece olabilirdi, o yüzden bundan daha iyisini seçemezdi. Beni öldürmek dışında, bu alabileceği en iyi intikamdı.

Dizlerim üzerine düştüm, onun ayini bitirmesini engellemeye çalışıyordum ama diğerlerinin gölgelerin içindeki hevesini hissediyordum. Etrafa koku yayıyordum ve bu sadece kan kokusu değildi. Kelimeler sanki boğazımdan bir el tarafından sökülüp çıkartılıyordu. Her kelime canımı yakacak kadar zorlukla çıkıyordu.

"Eğer yapabiliyorsan beni yeniden elde et, Ulfric." Ona bakınca, yüzündeki ifadeyi gördüm. Vahşiydi ve bu bir parçamın hoşuna gitti. Tanrı yardımcım olsun. Kıskançlığımla kendi anahtarlarımı, Raina'ya vermiştim. Gölgelerde bekleyen şekiller baktım. Havada artan gerginliği hissediyordum. Fırtına öncesi gibiydi, artan güç yüzünden nefes almak bile

zorlaşmıştı. Havada artan yıldırımın yaklaştığını hissediyordunuz ama bu fırtına esmek için beni bekliyordu. Benim harekete geçmemi bekliyordu.

Marianne yanıma geldi. "Ayağa kalk," dedi.

Dengemi kaybettim, o da bana yardım etti.

"Şimdi, kaç," dedi.

Ona baktım. "Sen ne diyorsun?"

"Kendini Frejya ilan ettin. Şimdi sabırları tükenip, sana burada sahip olmaya çalışmaya başlamadan önce kaç."

Ne demek istediğin anlamıştım ama yüksek sesle söylemesini istiyordum. "Bana sahip olmak mı?"

"Eğer munin seni ele geçirmeze, bu tecavüz olacaktır ama yine de olacaktır. Şimdi, git!" Beni karanlığa doğru itti. Dengemi kaybettim, son bir kere açıklığa baktım. Richard'ın yüzü dehşet içindeydi. Shang-Da, Richard'ın hemen yanındaydı, o sinirliydi. Bana kızmıştı. Jason'ın yüzü gördüğüm en ifadesiz halindeydi, sanki bana ne hissettiğini göstermemeye çalışıyordu. Roland'ı da gördüm. Onunla bir iki saat önce tanışmıştım ama onun yüzü ifadesiz değildi. Yüzünce açlık ve beklenti vardı. Bunu yapacaklarını anlamıştım. Hepsini öldürmediğim sürece, içlerinden birisi, bir yerde beni yakalayacaktı. Bütün bir kurtadam sürüsüne karşı, iki bıçağım vardı. Şartlar pek iyi değildi ve Richard beni kurtarmak için her şeyi – ama her şeyi yapardı.

"Shang-Da," dedim.

Uzun boylu koruma bana baktı. Ay ışığında bile bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettim.

"Richard'ın hayatı benim güvenliğimden daha önemli, Shang-Da. Onun ölmesine izin verme," dedim.

Bana baktı ve keskin bir hareketle başıyla onayladı.

Marianne kolumdan yakalayıp, "Git!" dedi.

Ben de koştum. Kendimi ağaçların arasına, karanlığa attım ve koştum. Sanki karanlıkta görebiliyormuş gibi koştum. Kendimi belli belirsiz fark ettiğim açıklıklara attım, ormana suya güvendiğiniz gibi güvenmeliydiniz, size karşı koymadan önünüzde açılacağına inanmalıydınız. Küçük bir kızken öğrendiğim gibi kendimi orama attım. Ormanda gözlerinizi kullanarak koşmazdınız. Beyninizin, ensenizdeki tüyleri diken parçasıyla koşardınız. Koştum, sıçradım, eğildim ama bunun yeterli olmadığını biliyordum.

27

Gecenin içinde uzun bir uluma yankılandı. Hırlamalar duyuyordum, sonra birden bir inlemeyle hırlamalar kesildi, birisi yaralanmıştı, hatta belki de ölmüştü. Bu ayrıcalık için gerçekten birbirlerini öldürürler miydi? Gerçek kurtlar böyle saçmalıklar yapmıyordu.

Boyu neredeyse araba kadar olan bir kütüğün üzerinden geçerken kaydım. Sendeleyip, yere kapaklandım. Bir süre yerde yatıp, nefesini düzenlemeye çalıştım. Ne yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kurtadamları duyamıyordum ama ellerimin altındaki toprakta hissediyordum. Munin beni ele geçirdiğinden beri onları bir şekilde hissedebiliyordum. Kütüğe yaslandım, ellerimle yoklayınca bir açıklık buldum. Bir kovuktu. İçine girerken, bıçağımı önümde tutuyordum, içinden bir rakun ya da yılan çıkmasını bekliyordum ama içeride bir şey yoktu, sadece çıplak karnımda hissettiğim çürümüş ağacın serin hissi ve ağacın üzerimdeki ağırlığının baskısı vardı.

Beni bulacaklarını biliyordum. Buraya saklanmak için girmemiştim Beni delikten çıkartmaları zaman alırdı. Za-

man kazanmaya çalışıyordum. Ne için zaman kazanmaya çalıştığımdan bile emin değildim. Bir plana ihtiyacım vardı ve bir planım yoktu. Munin, Richard'ın bizi kurtaracağını düşünmüştü. Sırf bu düşünce bile içimi ürpertti. İş öldürmeye gelince Richard çekingen davranıyordu. Beni kurtarmaya çalışırken ölmesini, benim yakalanmamdan bile daha kötü olurdu. Tecavüze uğramayı, belki atlatabilirdim. Richard'ın ölümünü atlatabileceğimden emin değildim. Elbette daha önce tecavüze uğramamıştım, belki de yanlış düşünüyordum. Belki de atlatamazdım.

Kütüğün etrafında dolaşan kurtadamların seslerini duydum. Kalabalıktılar. Üç, belki de dört. Hassiktir.

Çürümüş kütüğü, üzerinde pençeler dolaştı. Çığlık attım, şu kızlara özgü 'yip' sesinden çıkartmıştım. Bir tanesinin yerde yuvarlanışının sesini duydum. Kurt formuna dönüşürken yaydığı enerjiyi hissettim ve böylece kovalamacanın dışında kaldı. Peşinde oldukları lupayı yakalamadan insan formların kaybederlerse, kaybediyorlardı. Tüylenmek, kaybetmek demekti. Freja olma kuralları, şekil değiştirme özelliği olmayan bir insan için belirlenmemişti. Dolunay bu kadar yakınken, etrafta bu kadar şiddet ve seks varken, zayıf kurtlar canavarlarına yenik düşecekti.

Yaklaşık yarım düzine, hatta bir düzinesi, şekil değiştirecekti. Verne'in sürüsünde yaklaşık elli kurt vardı, bir düzinesinin eksilmesi fena değildi.

Kütüğün yanına ağır bir şey çarptı Bu sefer bağırmamayı başardım. En azından bu bir gelişmeydi. Debelenme sesleri duydum. En az iki tanesi dövüşüyordu. Fakat bir üçüncünün daha olduğuna neredeyse emindim

Sanki narin, ıslak bir şey kırılmış gibi bir ses çıktı ve dövüş sesleri kesildi. Sessizlik o kadar fazlaydı ki, kalp atışlarım gök gürültüsü gibi geliyordu

Kütük hareket etti. Sanki hareketsiz durmak beni kurtaracakmış gibi kasıldım kaldım.

Kütüğün ayağıma yakın olan tarafı havalandı. Kütüğün o tarafı yükselirken, beni gizleyen çalılar üzerime dolandı. Kütüğün boyu iki metreden fazlaydı. Ağırlığını tahmin bile edemedim ama kesinlikle ağırdı. Uzun boylu, sakallı bir adam onu kaldırmıştı. Başının üzerinde tuttu. Bana gülümsedi, dişleri sakalarının arasından çok beyaz görünüyordu.

Sesi hırlama gibiydi, "Dışarı gel küçük şey."

Küçük şey mi? Dikkatlice kocaman kütüğün altından çıktım. Ezici bir ağırlığı olmalıydı. Adam titremeye başladı. O dev gibi şeyi kaldırmak kolay değildi. Bacağının hemen yanında yerde çömelik kaldım. Beni yakalaması için kütüğü bırakması gerekiyordu. Ondan uzaklaşmamamı iyi bir işaret olarak kabul etmiş olacak ki, gülümsemesi genişledi.

Bıçağımı karnına sapladım. Yuvarlanarak kaçarken, bıçakla karnını yardım. Dizleri üzerine düşüp, kütüğün altında ezilirken, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Kütüğün altında kaldı. Ben altında hareket edip etmediğini görecek kadar bile beklemedim. Yerde iki ceset vardı. Birisinin kafatası parçalanmıştı, yere kandan daha yoğun bir şey akıyordu. Karanlıkta her şey gri ve siyahın tonlarındaydı. İkincisi belki yaşıyor olabilirdi ama nabzına bakmadan koştum.

Havada bir hareket hissettim, dönüp baktığımda, bulanık bir hareket gördüm. Bir adam zıplayıp, üzerime atılmıştı. O üzerimdeyken, sırtüstü yere düştüm, bir kolum aramızda kalmıştı. Adamın Roland olduğunu fark ettiğimde, bıçağımı savurmuştum. Gözle takip edebileceğimden daha hızlı geri çekildi, sonra yumruğu çeneme indi.

Bayılmadım ama vücudum hareketsizleşti. Bıçak parmaklarımın arasından kaydı. Bir yanım sessiz bir çığlık atı-

yordu. Diğer yanım 'Ağaçlara bak, ne güzel,' diyordu. Yeniden hareket edebildiğimde, kotum kasıklarıma kadar inmişti. Kan pıhtılaşmış ve üzerine yapışmıştı. Yapışmış kotu çıkartmak zordu.

"Roland, bunu yapma."

Bir şey söylemeden kotu çıkartmaya devam etti. Bana yeniden vurmasını istemiyordum. Eğer bayılırsam, her şey biterdi. Kotu, Nikelarımın üzerinden çıkartmıyordu.

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, bıçağımın nereye düştüğüne bakarken, dost canlısı ve uyumlu olmaya çalıştım. "Roland, Roland, önce ayakkabıların çıkması gerek." Belki yardımcı olursam, birkaç puan kazanabilirdim. En azından belki onu oyalayabilirdim. Richard neredeydi?

Roland kotumu eline sarıp, bacaklarımı tuttu. "Neden bana yardım ediyorsun?" dedi. Sesi ince vücuduna göre hâlâ çok kalındı, hâlâ kelimeleri çok dikkatli seçerek konuşuyordu. Sıcak havalarda asfalttan yükselen buhar gibi oynaşan gücü, hâlâ üzerindeydi. Görünüşü aynıydı ama her şey değişmişti.

"Belki bana yeniden vurmamı istemiyorumdur," dedim.

"Ben de bana bıçak saplamanı istemiyorum," dedi.

"Gayet adil."

Öylece kaldık, birbirimize bakıyorduk, ben dirseklerimin üzerindeydim, o da dizlerinin. Sanki şimdi ne yapacağını bilemiyordu. Galiba benim sakin olacağımı beklemiyordu. Ağlamamı, sinirlenmemi, hatta hevesli olmamı bekliyor olabilirdi ama ben ona beklediği hiçbir şeyi vermiyordum. Sanki bana adres sormuş gibi, dostça davranıyordum ve yardımcı oluyordum. Garip bir şekilde, gayet sakindim. Durumun sürreal bir hali vardı, sanki gerçekten olmuyordu. Eğer bana dokunmaya başlarsa, her şey gerçek olacaktı ama olduğu yerde kaldığı sürece, ben rahattım.

Kotumu dizinin altına sıkıştırdı ve tişörtünü çıkarmaya başladı. Tişört olabilirdi, bunun benim için sakıncası yoktu, zaten hoş bir göğsü vardı. Pantolonu üzerinde kaldığı sürece benim için sakıncası yoktu. Richard neredeydi?

Pantolonunun düğmesini açtı, sinirlerim bu kadar iyi değildi. Kavga ediyor olabileceğini düşünüp, Richard'la zihinsel temas kurmaktan vazgeçtim. İzleri kullanmak dikkat dağıtıcı oluyordu ama yardıma ihtiyacım vardı. Roland'ın iç çamaşırı giymediğine bahse girebilirdim. Bahsi kazandım.

Richard'a ulaştım, dövüşüyordu. Baş döndürücü bir an dünyayı onun gözlerinden gördüm. Eric'le dövüşüyordu. Harika. Bağlantıyı olabildiğince çabuk kestim ama bunun konsantrasyonunu bir an için bozduğunu biliyordum. Tek başımaydım.

Roland, kotunu dizlerine kadar indirdi. Bunun yeterli olacağını düşünmüş olacak ki, dizleri üzerinde bacaklarını arasına girdi. Oh, işte bu çok romantikti.

Bana yardıma gelen Richard olmadı. Tanımadığım bir adamdı. Roland'ın bana yaptığı gibi üzerine atladı. Üzerimde yuvarlanıp, yandaki hendeğin içine düştüler. Olabildiğince çabuk pantolonumu çektim.

Pantolonum daha dizlerimin hizasındayken, arkamda bir hareket daha hissettim, hızla döndüm, görünürde hiçbir silahım yoktu. Gelen Zane'di; bir kolunu göğsüne dayamıştı. Karanlıkta arkasından Nathaniel çıktı. Nathaniel elini bana uzattı. "Hadi."

Ben de fırladım. Nathaniel elimi tuttu ve beni ağaçların arasına çekti. Gölgelerin arasından sızan ışık gibi koşuyordu. Peşinde kalmaya çalıştım, onun geçtiği yerlerden, kendimin de geçeceğine güvendim. Engeli göremesem bile, o zıpladığında, ben de zıpladım, o eğildiğinde, ben de eğildim.

Karanlıkta ulumalar duyuldu. Nathaniel beni daha da hızlanmam için çekti, dengemi kaybettim, bir dal gözümün hemen yanından geçip, yanağımı kesti. "Hassiktir, Nathaniel."

"Geliyorlar," dedi.

"Biliyorum." Yanağıma dokundum, elime kan bulaştı. "Siktir."

"Seni almalarına izin vermeyeceğim," dedi Nathaniel.

Ona baktım. Benden sadece beş santim uzundu. Ağırlığı da on beş kilodan fazla olmazdı. Ağırlık fazlasının tamamı kastı ama yine de ufak tefekti. Herkesin ağaçları kaldırabildiği bir dövüşte cüssenin önemi vardı.

"Seni öldürürler, Nathaniel."

Bana bakmadı, sanki benim duyamadığım şeyleri duyabiliyormuş gibi karanlığa bakıyordu.

Zane ağaçlardan birisine yaslandı, bana bakıyordu. Sağlam eliyle askıda ki kolunu sanki acıyormuş gibi ovuyordu. Acıdığına bahse girerdim.

"Eğer seni yakalarlarsa, sen karşı koyarsın. Onlarda seni öldürürler," dedi Zane. Gözlerin kapattı. "Bu seferki, senin kendini koruyamayacağın ama belki bizim seni koruyabileceğimiz bir durum."

"İkiniz de ölürsünüz," dedim.

Zane sağlam omzunu silkti, sıradan, önemsemediğin belirten bir hareketti.

Bir anda aklıma eğer sevişirsem, bütün bunların biteceği geldi. O zaman, sadece o zaman bitecekti. Raina bütün gücüyle geri gelip, beni sardı. Nathaniel'i istiyordu ve bu isteğine benim bedenim olmadan sahip olmazdı. Nathaniel'le sevişmek, sübyancılık gibi bir şey olurdu. Bunu yapamazdım.

Zane. Zane olabilirdi. Raina her zaman kaypak olmuştu. Gözümün önünde bir an öyle bir şey belirdi ki, kızardım. Etrafta, Raina'nın yatmadığı birileri var mıydı? İkisiyle de yapamazdım. Mümkün değildi.

O zaman öleceklerdi. Bunun kendi düşüncem mi, yoksa munine mi ait olduğunu bilmiyordum. Her iki şartla da doğruydu.

Jason topallayarak bize yaklaştığını gördüm. Onu omuzlarından ve saçlarından tanımıştım. Ya onu tam olarak iyileştirememiştim ya da o da kavgaya girmişti. Belki de her ikisi birden olmuştu. Ben işimi bitiremeden bağımız kesilmişti. Munin daha güçlü iyileştirmeleri seks karşılığında veriyordu. Bu, onun için bu bedeli ödenmesi gereken bir hizmetti. Ödeme yoksa, iyileşme de yoktu. Jason'a yaptığı, uyuşturucu satıcılarının ilk dozu bedava vermesi gibiydi.

Jason, Nathaniel ve Zane'in yaslandığı ağaçlara yaklaşınca, bana çok garip bir şekilde gülümsedi. Sırtını küçük bir ağaca yaslayıp, oturdu. Nefesini verdi.

Hepimiz ona bakıyorduk. Ormandan gelen bir çığlık bakışımızı o yöne çevirdi. Orada, yakınlarda bir yerlerde, dövüşüyorlardı. Sıcak havaya, başka bir uluma daha yayıldı. Ses, başımı karıncalandıracak kadar yakındı.

Ağaçlar, biraz ilerideki yamaçta bitiyordu. Tanıdık bir yerdi. "Şu ileride kulübeler mi var?"

"Evet," dedi Zane.

"Eğer kulübelere gidersek, peşimizden gelirler. Turistlerin görmesine izin veremeyiz," dedi Jason.

"Sıktır et. Bazıları turistlerin göreceğini düşünüp, kulübelere gelmez zaten. Bence gidip, oraya saklanalım," dedim.

"Bu iş birisi kazıncaya kadar bitmez," dedi Jason. Sesi yorgun geliyordu, hatta hevesi kırılmıştı.

"Orada benim yanımda olacak iki vampir var." Yamaca doğru ilerledim. Nathaniel ve Zane hemen arkamdaydı. Jason oturduğu yerde kaldı. Tepeye yolu yarıladığımızda, kalkıp peşimizden geldi. Bütün bu bokluk bitince, ona nesi olduğunu soracaktım. Şimdi, buna zaman yoktu.

Ağaçların arasından şekiller belirdi. Zane beni itti. "Koş. Ben onları oyalarım," dedi.

Nathaniel de onunla beraber döndü, karanlığa, tehlikeye doğru baktı.

"Hayır, sen onunla kal, Nathaniel," dedi Zane. Sonra bana baktı. "Ben bir alfa olmanın ne demek olduğunu öğreniyordum. Nathaniel nasıl dövüşeceğini bilmiyor."

Nathaniel bir ona, bir bana bakıyordu. Sonunda bende karar kıldı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Bir an düşündüm, Zane'in ciddi yüzünü inceliyordum. "Benimle gelmeni isterdim ama Zane'i geride bırakamam."

Uzanıp, Zane'in eline dokundum. "Seni ölüme terk edemem."

Lanet olsun, Anita, eğer sen burada olmazsan, bizi öldürmezler. Bizi pataklayıp, peşine düşerler," dedi Zane.

"Ben bir çeşit yemim yani," dedim.

"Evet."

"Sakın öleyim deme, tamam mı?"

"Elimden geleni yaparım," dedi Zane.

Elini sıktım. "Elinden geleni yapma, sadece ölme. Sen de," dedim Jason'a.

Başını iki yana salladı. "Seninle kalmam gerek. Richard'ın emri."

"Neden?"

Başını iki yana salladı ve göz ucuyla ağaçların asında hareket eden siluetlere baktı. "Sonra anlatırım. Şimdi, gitmeliyiz."

Haklıydı. Koştuk, Zane'i arkamızda, ormanda hareket eden en az beş kişi ile yalnız bıraktık. Biz yamacın tepesine ulaştığımızda, onlarda hızlanmıştı. Ağaçların asından çıkınca dizlerimin üzerine düştüm, çakıl park yerindeydik, önümüzde koşulacak düz bir alan vardı.

Damian, diye düşündüm. Sanki konuşmuşum gibi kapıyı açtı. Yüzünde şaşkın bir ifade ile duruyordu. Bin yaşında bir vampiri şaşırmışken pek sık göremezdiniz. Bir an nasıl göründüğümüzü düşündüm. Ben kan içindeydim, üzerimde sadece sutyen ve kanlı kot vardı. Jason belirgin bir şekilde topallayarak koşuyordu. Nathaniel'de arkamızdaydı.

Kapıya ulaştık. Biz girince, Damian kapıyı kapattı. Biz söylemeden kilitledi. Akıllı bir vampirdi.

"Ne-" demeye başlıyordu.

"Kapıyı ve pencerelerin önünü kapatın," dedim.

Asher ahşap çalışma masasını sanki çok hafif bir şeymiş gibi kaldırdı ve pencerenin önüne koydu. "Çivimiz var mı, yoksa onu böyle tutmak zorunda mıyım?"

Cama bir şey çaptı, çalışma masanın etrafından cam kırıkları döküldü. Asher geriledi. Damian'da ona yardım etti, beraber çalışma masasını cama dayadılar. Kapı, sanki çok ağır bir şey çarpmış gibi yerinde oynadı.

"Zamanında gelemeyecek," dedi Jason.

Nathaniel odanın ortasında ne yapacağını bilmez bir şekilde duruyordu. "Şimdi ne olacak?"

Kapı yeniden sarsıldı.

Jason kapıya gidip, kapıya dayandı. "Nathaniel bana yardım et!" Nathaniel yanına gitti, omzunu esneyen tahtaya daydı.

Masanın yanından eller uzandı. Asher tek eliyle masayı bırakıp, ellerden birisini tutup, bileğinden, sanki kibritmiş gibi kırdı. Bir çığlık duyuldu ve el geri çekildi.

Sanki bütün gücünü çalışma masasını pencerede tutmak için harcamıyormuş gibi konuştu. "Yerel kurtadam sürüsünün bizi neden öldürmek istediğini sorabilir miyim?"

"Bizi öldürmeye çalışmıyorlar. Onu düzmeye çalışıyorlar," dedi Jason. Sırtını kapıya yaslamıştı. Kapıdaki her neyse bir anda çekildi, Jason neredeyse bir anda hareketsizleşen kapının üzerine düşüyordu.

Pencerede güvendeydi. Etraf birden sessizleşti, hep söylendiği gibi çok sessizdi.

"Neler oluyor," dedi Damian.

"Sonra," dedi Jason. Gözleri neredeyse vahşileşmişti. "Richard'ın neden seninle kalkmamı istediğini sorsana."

Ona baktım. "Tamam, Richard, neden benimle kalmanı istedi?"

"Bu iş her hangi bir lukoiyle sevişirsen biter."

Ona baktım. "Bir daha söyle."

"Eğer birileri seni ele geçirecek gibi olursa, seninle yapmamı söyledi.

"Benimle yapmanı mı?" dedim. Komodinin etrafından dolaştım. "Beni becermek mi demek istiyorsun?"

Jason'ın yere bakacak nezaketi vardı. Başıyla onayladı.

Çekmeceyi açıp, Firestar'ı çıkarttım. Kotumun önüne astım. Sonra Browning'i çektim ve emniyetten çıkardım. "Kişisel bir şey değil, Jason ama benim başka bir planım var."

"Bu bana pek bir planmış gibi görünmedi. Bu konuda şakalar yapıyor olabilirim ve seninle beraber olmak çok hoşuma gider ama aynı zaman Jean-Claude'da benim efendim. Beni öldürür."

Yan gözle Asher'a baktım. Haffiçe başıyla onayladı. "Büyük ihtimalle."

"Ya çekingen davrandığın için birisi beni elde ederse?" Soru sorar gibi söylemiştim.

"Richard o kadar kolay öldürmez ama eğer birisi sana tecavüz ederse, bu yüzden bir ayrıcalık yapabilir," dedi Jason.

Silahın namlusunu tavana doğrulttum. "Şansına silahım var."

Jason başıyla onayladı.

Banyodaki pencerenin camı kırıldı. "Hassiktir!" Aptalca davranmıştık. "Kapıyı tutun," dedim. Banyonun kapısını tekmeyle açtım, şimdiden silahla nişan almıştım. Küçük pencereden içeri girmeye çalışan iri bir adam gördüm. Savrulan kapıyı kalçamla tuttum ve adama ateş ettim. Adam bağırdı ve pencereden geri düştü.

"Bu pencere güvende," diye bağırdım.

Kulübenin diğer tarafından dövüş sesleri geliyordu. Çığlıklar, hırlamalara dönüştü. Yükselen enerjiyi hissedince, bazılarının insan formunu kaybettiğini anladım. Kaçıp, ağaçların asından kayboluşlarını hissettim. Neredeyse tüylerinin kokusunu alacaktım. Munin o kadar hızlı geri geldi ki, kapıya doğru sendeledim.

Bakışımı pencereden alıp, Jason'a döndüm. Bu Raina'nın hoşuna gitti. Onun için kiminle olduğunun önemi yoktu. Eğer olacak şey Jean-Claude'un rahatsız edecekse ya da Jason'ın hayatına mâl olacaksa, bunlar da hoş olurdu. Kapıya kaydım, gözlerimi kapatıp, silahı alnıma yasladım.

"Bu pencereyi, başka birisi tutması gerek," dedim. Yüksek sesle konuştuğumu umuyordum. Ne yaptığımın farkında değildim.

Jason onlara neler olduğunu anlatmış olmalıydı çünkü hiç kimse neyim olduğunu sormadı. Banyoya girerken, Damian'ın bacağı, bana süründü. Yanımdan geçerken, içimde bir şeylerin kasıldığını hissettim. Yan gözle ona baktım, o da sanki vücudumun verdiği tepkiyi hissetmiş gibi banyo kapısında durdu.

Bir kedininkiler gibi yeşil gözleriyle bana baktı. Adım gibi emindim, eğer yanıma gelmesini söylersem, gelirdi. Emin olmadığım şey bunu neden yapacağımdı.

"Damian, pencere," dedi Asher.

Damian olduğu yerde kaldı, bana bakıyordu. "Yapamam."

"Ona pencereyi kollamasını emret, Anita," dedi Asher.

Dizlerim üzerinde doğruldum, boştaki elim, Damian'ın bacağını okşadı. Elim kasığına doğru kaydı. Başımı iki yana salladım. Yeşil, ipek gömleğini avuçlayıp, onu kendime doğru çektim. Parmak uçlarında dengede durup, çömeldi. Ben de dizlerimin üzerinde doğrulup, onu öptüm.

Dilimi, sivri dişleri arasında gezdirdim. Vampirlere, Fransız öpücüğü vermeyi öğrenmiştim. Çalışmak için çok fırsatım oluyordu.

O beni öpmeye çalışmadı. Fısıldayacak kadar geri çekildi. "Üzerinde kan tadı var, başkalarının kanını tadı var." Sonra sanki beni içine çekecekmiş gibi dudaklarını benimkilere dayadı. İnce, soluk elleri yüzümü kavradı, parmakları başımın arkasına, saçlarımın arasına kaydı.

Vücudumu onunkine yasladım. Firestar hâlâ kotumun önündeydi. Silah karnına battı. O canın yandığını belli edecek bir ses çıkartıncaya kadar bastırdım. Browning'i bir yere bırakmıştım.

Banyo penceresinden bir ses geldi. Ben geri çekildim, Damian boynumu öpmeye başladı. Pencereden içeri girmeye çalışan bir adam gördüm, fakat sanki her şey kristal bir tünelin içinde görünüyordu.

Firestar'ı pantolonumun önünden çıkarttım ve adama doğrulttum, alnına nişan aldım. Adamın gözleri büyüdü ve bir anda geriye kaçıp kayboldu. Şimdiye kadar ölmeyi iste-

yeceğim bir şey yapacak kadar ileri gitmemiştim. Merak ettiğim, ne kadar ileri gittiğimdi.

Damian'ın dudakları, boynumdaki atar damarın üzerinde gezindi. Dili damarın üzerini okşadı. İzin istiyordu. Bu gece kanımın bu şekilde akmasını istemiyordum. Damarının kesilmesi Raina'nın da hiç ilgisini çekmiyordu.

Boştaki elimi uzun, kan kırmızısı saçlarına doladım ve yüzünü bana doğru kaldırdım. "Kanımı dökme, düz beni."

"Jean-Claude onu öldürür," diye bağırdı Asher.

"Umurumda bile değil." Bunu söylediğimi duyduğum an benliğim yukarı çıktı. Sanki yüzüme yapışmış, ıslak bir perdeyi açmak gibiydi, nefesimi kesen, içime girmeye çalışan, beni tutan, beni boğan bir histi.

Damian'dan uzaklaşıp, odanın içine emekledim. "Lanet pencereyi kolla, Damian ve benden uzak dur."

Kapının girişinde ayağa kalktı, kararsızdı.

"Efendinin dediğini duydun. Söyleneni yap," dedi Asher.

Banyoya girdiğini duydum. Çizmelerinin cam kırkları üzerinde çıkarttığı sesi duydum. Emekler durumda kaldım, başımı öne eğmiştim, nefes nefeseydim. Firestar'ı sıkı sıkı tutuyordum. Kabzasını artık elim acıyıncaya kadar sıktım. Silahın kabzası elime batıyordu. Bu gerçekti. Bu gerçekti. Raina ölmüştü. Lanet olsun, o sadece başka bir tür hayaletti.

Birisinin bana doğru emeklediğini duydum. Başımı kaldırınca, Nathaniel'in bana leylak gözleriyle baktığını gördüm. Çığlık atıp, ondan uzaklaştım. O bir kurbandı ve Raina kurbanlardan hoşlanırdı. Elimi sanki kendimi bir darbeden korumaya çalışır gibi kaldırmıştım.

Sırtım yatağa dayanıncaya kadar geriledim, silahı iki elimle tutuyordum, ileri geri sallanıyordum.

Nathaniel bana doğru emekledi. Sanki olmaması gereken yerlerde kasları varmış, omurgası bir yılana aitmiş, normalden daha fazla parçası varmış gibi hareket ediyordu. Konuşurken, yüzü bana çok yakındı, nefesinin sıcaklığı yüzüme geliyordu. "Ben seninim, Anita. Sen benim Nimirramsın. Benim kraliçemsin." Bana dokunmamaya dikkat ediyordu. Aramızda ki o son santimi korudu, yani kararı ben verecektim ama kararı ben vermedim.

Benden uzaklaşmasını söylemek istedim ama sesim çıkmadı. Konuşamıyordum. Hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim, kontrolümün o son kırıntısına yapışıp, dudaklarımı ona değdirmemek oldu. Nathaniel'i öpmemek için içimdeki her şeyle mücadele ettim çünkü bu noktadan sonra kimin üzerine düşersem orada kalırdım. Benim iradem bile sınırsız değildi. Bunu Nathaniel'le yapmak istemiyordum. Bu kendimi tutmamı sağlamıştı.

Kapı çalındı. Bu o kadar beklenmedikti ki, çığlık attım. Ben çığlık atıca Nathaniel dizleri üzerinde doğruldu, benden biraz uzaklaşmıştı ama yine de çok yakındı.

"Sen mi açarsın?" diye sordu Asher.

Başımı iki yana salladım ama hayır demek için değildi, bir şey söylememiştim. Düşünemiyordum. Kıyafetlerimi çıkartıp, odadaki her hangi birisiyle düzüşmemek için kendimi zor tutuyordum. Bütün konsantrasyonumu buna harcıyordum.

Galiba Asher bunu anlamıştı çünkü, "Kim o?" dedi. Bu çok medeniydi.

Gelen cevap galiba hepimizi şaşırttı. "Benim Richard."

Kimse bir şey söylemeden, Jason ayağa kalkıp kapıyı açtı. Kapının ortasında pençe izleri vardı. Richard girişte duruyordu. Tişörtü hâlâ omuzlarının üzerindeydi ama o kadar

parçalanmıştı ki, bronz teni üzerindeki pençe izleri görünüyordu. Kapıdan içeriye biraz dengesizce girdi. Zane ve Shang-Da'da hemen arkasından içeriye girdi.

Zane yara almamış gibi görünüyordu ama Shang-Da'nın yüzü alnından çenesine kadar yarılmıştı. Bir gözü kan içindeydi. Kapıyı kapattı, soğuk gözlerle bana baktı.

Hepsini gördüğüme sevinmiştim. Fakat hareket edemiyordum. Eğer hareket edersem, her şey biterdi. Bütün gücümü olduğum yerde kalmaya harcıyordum. Eğer herhangi bir hareket yaparsam, kontrolümü kaybederdim. Bir gözümden, bir damla gözyaşı damladı, yanağımda ılık bir iz bırakarak kaydı. Richard'a bakıyordum, bir sürü şey söylemek istiyordum ama hiçbirini söyleyemiyordum. Kelimeler beni milyonlarca parçaya bölerdi.

Richard bana doğru yürüdü. Üzerimde dikilmiş, bana bakıyordu. Ben ona bakmadım. Dengesini kaybedip, önümde dizleri üzerine çöktü.

Uzanıp, onu tuttum, munin tenimden bir alev gibi aktı. Firestar yere düştü. Parçalanmış tişörtünü avuçladım, onu kendime çekip öptüm.

Dudakları çok kuruydu. Yeniden ıslanıp, öpüşülecek kadifemsi kıvama gelinceye kadar dilimi dudakları üzerinde gezdirdim. Elimi tişörtün yırtık parçaları altına sokup, kalbi üzerindeki, kendi açtığım yaraya dokundum.

Sanki canı yanmış gibi nefesini verdi. Bileğimden yakaladı. Diğer elimi yırtıktan sokup, okşayacak başka bir yara buldum. İki bileğimi de yakaladı. Richard'ın ne kadar iri olduğunu unutmuştum. Genel olarak iri bir havası yoktu ama istese iki bileğimi tek eliyle tutabilirdi. Kollarımı arkama doğru çekti. Ellerimi kurtarmaya çalıştım. O daha sıkı tuttu. Bana doğru eğildi ama öpüşmek istemiyordu.

Göğsümdeki bıçak yarasını yaladı.

Biraz acıdan, biraz zevkten, nefesim kesildi.

Dilini yaranın üzerinde gezdirirken, göğsümün yumuşak üst kısmına ulaştı. Nazikçe ısırdı, iz bırakacak kadar sert değildi, sadece dişlerini hissedeceğim kadardı. Hafifçe inledim.

Başını kaldırıp bana baktı. Bileklerimi bıraktı, elleriyle yüzümü tuttu. Yüzümü sıkıca tuttu ve beni o mükemmel çikolata rengi gözlerine bakmaya zorladı.

"Anita beni duyabiliyor musun?"

Onu öpmek için ileri atıldım ama elleri beni tutuyordu. Ellerim göğsüne uzandı, yaralı ve pürüzsüz tenin okşuyordu. Vücudumu, onunkine yaslamaya çalıştım ama elleri yüzümü tuttuğu için fazla yaklaşamadım.

"Anita, Anita, konuş benimle. Orada mısın?" Yüzümü neredeyse canımı yakacak kadar sıkı tutuyordu.

Munini dışarı atamadım. O geri çekildi. Raina'nın, konuşmama izin verecek kadar gerilediğini hissettim. "Buradayım." Sesim fısıltı kadar kısık çıkmıştı.

"Bunu yapmak istiyor musun?" diye sordu.

Ağlamaya başladım; yüzümden kocaman gözyaşı taneleri dökülüyordu.

"Beni böyle, bu şekilde istiyor musun?" Yüzümü salladı, sanki beni kendime getirmeye çalışıyordu.

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum, ağlarken, ellerini tuttum. Onu istiyor muydum? "Evet," yine fısıltı kadar kısık söylemiştim.

"Şu anda, bu şekilde mi?"

Soru benim için çok zordu. Parmaklarımla ellerini kavradım, ellerini yüzümden çekmeye çalışıyordum. "Öp beni, lütfen, öp beni. Lütfen, Richard, lütfen!" Yeniden ağlamaya başlamıştım, sebebini bilmiyordum.

Bana doğru eğildi, elleri hâlâ yüzümü tutuyordu. Beni öptü. Dudakları, benimkileri sanki yakıyordu. Dili, dudaklarım araladı, ben yeniden ona yaklaşmaya çalıştım ama elleri beni tuttu. Bana yaklaştı, dudakları benimkilerin üzerindeydi. Sanki tadıma bakmaya çalışıyormuş gibi öpüyordu, sanki ağzımın içine diliyle uzanıp, beni içine çekecekti.

Dudaklarının hissi yüzünden, elleri arasında titredim. Gözlerimi kapattım, ellerim yana düştü, kendimi ona bıraktım. Elleri, yavaşça, yüzümden kaydı. Parmak uçları, çıplak omuzlarıma kayarken, beni öpmeyi hiç kesmedi. Elleri sırtımdaki bıçak kılıfının askılarına gelince, sanki onlarla ne yapacağını bilemiyormuş gibi tereddüt etti.

Gözleri açtım, ellerimi ona yardım etmek için kaldırdım. O ellerimi tutup, yanıma indirdi. "Ben bir yolunu bulurum," dedi hafifçe.

Ona baktım. Zar zor nefes alabiliyordum. Çıplak tenimi, benimkine değmesini istiyordum. Tişörtünü yırtık parçalarından birisinin ucundan tutup, biraz daha yırttım. "Çıkart."

Başını iki yana salladı. "Daha değil."

Üzerine aç bir kurt gibi atılmak istiyordum ama o çok kontrollüydü. Arzusunu hissedebiliyordum. Onun arzusunun da benimkisi kadar çok olduğunu hissedebiliyordum, fakat yine de o bana yakınken, bu kadar yakınken kendisini tutabiliyordu.

"Herkes çıksın," diye emretti Richard.

Bizi seyredenler olduğunu unutmuştum. Yüzümü, Richard'ın göğsüne sakladım. Ellerimi sırtında kavuşturdum, ona yaslanmaya çalışıyordum.

"Ya diğer kurtlara ne olacak?" dedi Asher.

"Verne'la bir anlaşma yaptım. Buradaki durum dışında her şey halloldu."

Richard'ın geniş omuz üzerinden, Asher'ın yara izli yüzüne baktım; yüzü ifadesizdi, boştu, okunamıyordu. Aklıma bir düşünce geldi: Bir şey saklıyordu ama düşüncelerim Richard'ın teninin kokusunda kaybolmuştu. Taze kanın kokusun alıyordum; toprağın, çamların ve yaprakların kokusunu alıyordum. Üzerindeki terin tuzlu kokusun alıyordum. Pişman olacak durumda değildim. Sadece bana yaslanan bedenin sıcaklığını hissediyordum.

"Eğer onunla bu haldeyken beraber olursan, tecavüzle aynı şey olur," dedi Asher.

"Öyle olmaması için elimden geleni yapacağım," dedi Richard.

Asher gülmeye benzer hafif bir ses çıkarttı. "*Bon heur,*" dedi ve çıktı. İyi şanslar demişti. Fransızca söylemişti, bu bana Jean-Claude'u hatırlattı.

Richard'ın vücudunun sıcaklığına çok yakındım, onun sert ve hazır olduğunu hissediyordum, aynı zaman da Jean-Claude'u düşünüyordum. Richard'a sarılmayı istiyordum. Onu üzerime bir battaniye gibi sarmak istiyordum ama buna diğer sevgilim ne derdi? Bu düşünce munini diğer her şeyden daha etkili harekete geçirdi.

Aylardır, Jean-Claude'un yatağını paylaşıyordum ama yine de Richard'ı istiyordum. Onu, Raina ya da munin değil *ben* istiyordum. *Ben* istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki kollarının arasından olmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Fakat bu adil değildi, böyle olmamalıydı. Raina beni kullanırken olmamalıydı.

Raina üzerime sıcak su gibi aktı. İstediği bedel buydu. Buydu. Biz ilk defa beraber olurken, o da burada olmak istiyordu. Bu her zaman onun bir parçası olacaktı. Tenim

sanki yanıyordu, dokunulmak istiyordu. Vücudum hiç bilmediğim arzularla yanıyordu.

Herkes çıkıp, kapı kapanınca, Richard beni kendisinden uzaklaştırdı. Ben ona yaklaşmaya çalışırken, o beni kollarımdan yakalayıp, uzak tuttu. Ona ihtiyacım vardı. İhtiyacım vardı.

Ağlayarak ona uzandım. "Richard, lütfen, lütfen."

Beni hızla döndürdü, yatağın ayak ucuna düştüm. Elini sırtıma koyup, dönmemi engelledi. Sırtımdaki bıçak kılıfının askılarını açıp, kollarımdan sıyırdı. Kılıfı bir kenara fırlattı, duvara çarpıp yere düştü. Bana doğru eğildi, bir eliyle yataktan destek alıyordu. Saçları bana değinceye kadar eğildi. Vücudunu bana yasladı, kollarımı tutup, göğsüme sardı. Bana sarılıp, kolları arasına aldı, o kadar sıkı tutuyordu ki, sırtımdan kalp atışlarını hissediyordum.

"Durmak istediğin anda söyle, bunu yaptığın an biter. Ben de giderim."

İnleme gibi bir ses çıkarttım ve "Düz beni, Richard, düz beni, lütfen."

Vücudu baştan aşağıya titredi, yavaşça nefesini verdi. Sutyenimi açmak için geri çekildi, sonra yavaşça omzumdan sıyırdı. Sutyenin askılarının yardımıyla kollarımı yeniden indirdi. Sutyeni çıkartıp, yere bıraktı.

Elleri belimi sardı. Teni çok sıcaktı. Dokunuşu yavaşça yukarı kaydı, o kadar yavaştı ki, bağırmak istiyordum. Elleri göğüslerimi kavradı, onları okşuyordu. Parmakları göğüslerimin üzerinde dolaştı, inledim.

Beni kendisine çevirdi. Elleri popomda kenetlendi, beni kaldırdı, hâlâ dizlerinin üzerindeydi. Dudakları, göğüslerime uzandı. Dili hızlı hareketlerle göğüs uçlarımı yaladı.

Ona doğru eğildim, göğsümü ağzına alıp, emmeye başladı. Dudaklarının dokunuşu içimi kasmıştı. Çığlık atmayı, kıvranmayı, durmasını söylemeyi ama aslında hiç durmamasını istiyordum. Göğsümü son bir kere emip, bırakınca inledim. Diğer göğsüme geçti, bu sefer daha sertti, dişlerini daha çok kullanıyordu. Göğsümün yumuşak derisini ısırdı, sonra göğüs ucumu emdi, dilini üzerinde gezdirdi. Canım yakacak kadar ama hafifçe ısırdı, bir anda kendimi tavana bakarken buldum.

Dizleri üzerinde, bana doğru eğildi, tişörtünü tutup, yırtıp üzerinden çıkarttı, kaslı göğsü ve kolları ortaya çıktı. Göğsünün üst ve alt kısmında iki pençe izi vardı. Yukarda olanı göğüs ucunun tam üzerindeydi, ucunda kan pıhtılaşmıştı.

Doğrulup ona uzandım. Beni durdurmaya çalışmadı. Dilimi göğsü, yaraları üzerinde gezdirdim, inledi. Kanlı göğüs ucunu hızla yaladım, beni uzaklaştırmayınca, dudaklarımı üzerine kenetledim ve emdim. Yarayı temizleyinceye kadar emdim, yarayı yeniden açacak kadar sert davranmıştım.

Bu sefer inleme sırası ondaydı. Beni nazikçe yere itti. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarttı, ben de izin verdim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım yanıyordu, nabzım boğazımda kalmış bir hayvan gibi çırpınıyordu.

Elleri kotumun üzerine uzandı. Üs düğmemi açınca, karnım kasıldı. Fermuarı açtı ve kotu kalçalarıma kadar indirdi. Üzerime yapışmış kumaşı sıyırmasına yardım ettim. Son bir hareketle kotumu çıkarttı, üzerimde sadece siyah külotumla kaldım.

Dizleri üzerinde bana bakıyordu. Elleri kendi kotunun üzerindeydi, düğmelerini açıyordu. Tereddüt etti. "Bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki, Anita. Seni istiyordum ama böyle..."

Raina'yla birbirimizden nefret etsek de varlığıyla o an birbirimizi mükemmel şekilde anlamıştık. Dizlerimin üzerinde, ona doğru ilerledim.

"Oh, hayır, yapamazsın. Şu anda bana izcilik taslayamazsın." Uzanıp, pantolonun fermuarını açışını tamamladım.

Ellerimi tuttu, yüzümü inceliyordu. "Yine kendin oldun."

"Evet, benim," dedim. Ellerim çektim, o da müsaade etti. "Benim için soyun, Richard; seni çıplak görmeme izin ver."

"Beni daha önce çıplakken görmüştün," dedi hafifçe.

"Böyle değildi. Durmak yok, soru sormak yok," dedim.

Ayağa kalktı. "Bu benim için her şeyi değiştirecek, Anita. Senin içinde bir şeyleri değiştirmesi gerek."

Ellerini tuttum ve bağırdım. "Tanrı aşkına Richard, konuşmayı kes. Ellerinin vücudumun üzerinde olmasını istiyorum. Senin içimde olmanı o kadar çok arzuluyorum ki, düzgün düşünemiyorum bile. Sen nasıl orada öylece durup, makul olabiliyorsun?"

Yüzüme bir şey çarptı ve ellerime doğru kaydı; kotu ve iç çamaşırıydı. Ayağa kalınca, Richard'ın çıplak olduğunu gördüm. Ona sadece baktım. Teni altın sarısıydı; beli de, dar kalçaları arsındaki bölüm de, karnının kabardığı yerde de, geniş ve sert göğsünde de, geniş omuzlarında da aynı renkteydi. Saçları gür altın rengi bukleler halinde yüzünün bir tarafına dökülüp, o tarafı gölgede bırakmıştı.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm. Korkuyordum. Gerginlik kelimesi durumumu anlatmak için yeterli değildi. Hem korkuyordum, hem de hevesliydim. Ellerimi göğsüne koyup, parmak uçlarımda yükselip, dudaklarımı ona sundum. Öpüştük, vücudumu onun üzerine bıraktım. Aramızda siyah, dantelli iç çamaşırım dışında bir şey yokken onun sertliğini hissedince içim titredi ve ondan uzaklaştım.

Elleri belime dolandı ve bizi bir arada buttu. Sonra bir anda dizleri üzerine indi, elleri külotumu sert bir hareketle, hızla indirdi. Bir anda çırılçıplak kaldım, o da tam önümde dizleri üzerindeydi, bana bakıyordu. Gözlerindeki bakış içimde bir şeyi kastı.

Büyük ellerini kasıklarıma koyup, bacaklarımı açtı. Parmakları kalçamda gezinip, popomu kavradı, karnımı, yüzüne yaklaştırdı. Yanağını bana yasladı, hızlı bir hareketle kalçamı yaladı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, nefes alamıyordum ama konuşabildim. "Lütfen, Richard, lütfen, lütfen."

Elini kasıklarımın arasına kaydırdı. Bir parmağı içime girdi. Titredim, gözlerimi kapatıp, başımı geriye attım.

"Sulanmışsın," dedi.

Gözlerimi açıp, ona baktım. "Biliyorum." Sesim nefes nefeseydi.

"Raina da böyleydi."

"Hâlâ öyle. Onu gönder," dedim.

Kasığımın için yaladı, sadece yalayarak, beni bacaklarımı açmaya zorladı, dudakları tenimin üzerindeydi. Dili bacaklarım arasına ilk defa deyince, nefesim kesildi.

Beni oradan, aynı dudaklarımı öper gibi öptü, dilinde kullanıyordu. Beni uzun, kendinden emin hareketlerle yaladı, sonra tam yerini buldu ve emmeye başladı. Bunu yaparken, bana baktığını gördüm. Gözlerinde koyu renkli bir parlaklık vardı, kelimelerle ifade edemeyeceğim bir ilkellikti. Bunun kurtadam olmasıyla hiç ilgisi yoktu, tamamen erkek olmasıyla ilgiliydi. Bu his vücuduma dalgalar halinde yayılıyordu. Hisler baş döndürücüydü. O kadar iyiydi ki, zevk neredeyse dayanılmazdı bir acı veriyordu. Sıcaklık karnımdan yukarı doğru altın renkli bir akıntı gibi yükselinceye, etrafı sanki sisin içinden bakıyormuş gibi, bulanık

görmeye başlayıncaya kadar beni dudaklarıyla içine çekti. Son zevk hissiyle Raina'nın gidişini fark ettim. Richard beni yere yatırırken, muhtemelen gitmişti.

Dudakları parlıyordu. Tişörtünden kalanlarla dudaklarını sildi. "İstediğin zaman gidip, dişlerimi fırçalayabilirim," dedi.

Sadece başımı iki yana salladım. "Buna cesaret bile edemezsin." Ona kollarımı uzattım."

"Gitti mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Sadece ben varım, sadece biz varız."

"Güzel," dedi. Üzerime çıktı, çıplak bedeni benimkine yasladı. Misyoner pozisyonu için çok uzun boyluydu, göğsünde boğulurdum. Şınav çeker gibi kollarından destek aldı. İçime girdi, o kadar dar ve ıslaktım ki, her santimini hissediyordum. İçime girince, bana baktı. Gözleri kurtlaşmış, amber rengi olmuştu. Neredeyse tenin altın rengiyle aynıydı.

Bir kere, iki kere, üç kere, girdi çıktı, nazikti, sanki yer açıyordu. Sonra kalçaları ritmi yakaladı. İçimden çıkarken, uzanıp kalçalarına uzanıp, poposunu avuçladım, tırnaklarımı pürüzsüz tenine bastırdım. Daha hızlı, daha sert hareket etmeye başladı, hâlâ ağırlığını çoğu kollarında ve omuzlarındaydı.

Kalçalarını kaldırıp ona yaklaştım. Vücudunun altında sıkışık olmadığım için hareket edebiliyordum. Bir ritim yakalamıştık, kaslarımız beraber hareket ederken, sıcak bir dalga yayılıyordu.

Benim de, onun da içinde bir şey açıldı. Bizi birbirimize bağlayan izin, bir kapı gibi açıldığını hissettim. Kapıdan, altın renkli, bir güç akımı aktı. Üzerimize, içime aktı. Sanki elektrik akımı gibi vücudumdaki tüm tüyleri dikti.

Hâlâ içimdeyken Richard beni kaldırdı. Beni yatağa yatırdı. Üzerime yattı, teninin sıcaklığı ve göğsünün altında kaybolmuştum. Sanki güç tenimin üzerinde dolaşıyordu; her hareketinde bir sıcaklık dalgası içine akıyordu. Sanki hem içeriden, hem dışarıdan bedeninden gelen o altın renkli güçle yıkanıyordum. Her seferinde altın renkli güç artıyordu. Dalgalanmalar, beni onun etrafında daraltıtı.

İnledi ama boşalmadı. Kolları üzerinde doğruldu, sadece bacakları ve kalçalarıyla beni yatağa yapıştırmıştı. Gözleri hâlâ amber rengiydi, insanlıktan çıkmıştı ama benim umurumda değildi. Canavarın o yabancı gözlerde yükselişini seyrettim. Onun bana Richard'ın gözlerinden bakışını seyrettim. O yakışıklı yüzünde, seksten çok, yemekle ilgisi olan ve aşkla hiç ilgisi olmayan düşüncelerin dolaşışını seyrettim.

Elleri iki yanımda yatağın üzerinde gerildi. Kumaşın yırtılışını duydum. Başımı çevirince ellerin uzadığını, pençeleştiğini gördüm. Pençeleri çarşafı yırtıyordu.

Richard'a baktım, yüzümdeki korkuyu gizleyemiyordum. "Richard," dedim.

"Sana asla zarar vermem." Bunu fısıldayarak söyledi. Elleri yatağı kavrayınca, etrafta şiltenin beyaz dolgusu uçuştu.

"Richard!" dedim. Sesim tizdi, panik içinde değildi ama yakındı.

Pençelerini yatakta savurdu, içimden çıkıp, üzerimden kalktı. Yan yatıp, top gibi büzüldü. Elleri pençeleşmişti, tırnakları, incelip uzamış, canavarlaşmıştı, tehlikeli bir hal almıştı.

Hassiktir.

Sırtını okşadım. "Üzgünüm, Richard. Üzgünüm."

"Sevişirken değişmem, Anita ama dolunay bu kadar yakınken, bu çok zor." Başını çevirip, bana baktı, gözleri hâ-

lâ amber rengiydi. Elleri, düzelip, insan eli halini aldı. Değişimi seyrederken, gücünü tenimin üzerinde gezinen böcekler gibi hissettim.

Onu bu halde bırakırsam, asla kendini toparlayamayacağını biliyordum. Benim bir kaybım olmazdı ama onun en büyük korkusu tasdik edilmiş olurdu: o bir canavar olduğunu ve yerinin canavarlar arasında olduğuna inanıyordu. Richard canavar değildi. Ben buna inanıyordum. Bana zarar vermeyeceğine güveniyordum. Buna bazen kendime güvendiğimden daha fazla güveniyordum.

"Dön," dedim.

Bana sadece baktı.

Kalçalarından tutup onu kendime döndürdüm, o da bana izin verdi. Artık tam anlamıyla sert değildi. Sevgiliniz yardım isteyip, haykırması, böyle şeyler yapıyordu. Ona dokundum, titredi, gözlerin kapattı. Ellerim arasına alıp, yeniden ısınıp, sertleşinceye kadar okşadım.

Üzerine oturdum, bu açıdan neredeyse çok büyüktü, neredeyse çok fazlaydı. Bir şekilde üstte olmak daha sert, daha fazlaydı. Dudaklarında hafif bir inleme kaçtı.

"Seni seviyorum, Richard. Seni seviyorum." O neredeyse tadını alabileceğim kadar içimdeyken, üzerinde hareket ettim.

Elleri belimi sardı, sonra göğüslerime uzandı. Ben onun üzerindeyken, ellerini üzerimde hissetmek neredeyse dayanılmazdı. Kalçamı önce nazikçe oynatmaya başladım, sonra hızlandım. Onu içime girmeye zorladım, kendimi iyi mi hissettiğimden, yoksa canımı mı yandığından emin olamayıncaya kadar hızlandım.

Richard nefes alıp verişi değişti, hızlandı, yaklaştığın anladım. "Daha değil, daha değil," diye fısıldadım.

Ellerini iki yanıma uzatıp, yatağı kavradı. Ellerinin değiştiğini hissettim. Derisini yırtılışın hissettim. Gücünün yayılışını, vücudunun bana yaptıklarının bir yankısı gibi hissettim. Pençeleri yatağı parçalıyordu. Şiltenin yırtıldığı duydum ama artık çok geçti.

Orgazm sırtımı gerip, beni inleten bir darbeyle yakaladı. Üzerimden, tenimi gerip sinirlerimi zıplatan, vücudumun her tarafını başka yöne gitmek istiyormuş gibi hissettiren bir hisle kapladı. Bir an için kendimi, tensiz, kemiksiz, onun vücudumuz üzerindeki bir zevk yumağı gibi hissettirdi. Beni, kimliğimi sadece onun vücudu tutuyordu.

Gözlerimi açınca, gözlerinin yeniden insanlaşıp, kahverengileştiğini gördüm. Bana elini uzattı, ben de kendimi üzerine bıraktım. Başımı göğsüne yasladım ve kalbinin atışını yanağımda hissettim. Öylece yatıp, kolları beni tutarken, vücudunun altımdaki hareketlerini hissettim.

Neşeli bir şekilde güldü. Başımı kaldırıp beni hafifçe ve dikkatlice öptü. "Ben de seni seviyorum," dedi.

28

Sıcaktı. Yanımdaki adam çok sıcaktı. Adam mı? Gözlerim kocaman açıldı. Uyku cam gibi kırılıp dağıldı. Yatakta kalbim hızla atarken yatıyordum, karnımın üzerine bronz tenli bir kol atılmıştı. Kolu takip edince, Richard'ı yüz üstü yatarken buldum, saçları yüzüne perde gibi dökülmüştü. Ben sırt üstü yatıyordum, yatak örtüsü üzerimden kaymış, bel hizamda Richard'ın kolunun altına sıkışmıştı.

Başımı kaldırınca, yatağın başucunda asılı Van Gogh'un *Ayçiçekleri* tablosunu gördüm. Richard'ın kulübesindeydik. Benimkisi harap olmuştu.

Örtüyü çekip göğüslerimi örtmek istiyordum. Tamam, tamam, Richard dün gece her şeyi görmüştü ama artık sabah olmuştu, üzerimi örtmek istiyordum. Utanmıştım. Büyük bir utanç değildi, hani şu garip, kafa karıştıran utançlardandı.

Kollarım göğsümün üzerine koymuş yatarken, sanki saklanıyormuş gibi durduğumu fark ettim. Richard'ın kolu, soluk tenimi üzerinde çok koyu renkli görünüyordu. Jean-Claude tenimi neredeyse onun ki kadar soluk olduğunu

söylemişti. Hortlaklarla evlilik öncesi ilişkiye girmek aklımı yeterince meşgul ediyordu. Tek tesellim tek eşli olmamdı. Şimdi bunu da kaybetmiştim. Büyükanne Blake'in her zaman uyardığı yosmalık sonunda gelmişti. Bir şekilde, haklı çıkmışı. Bir kere birisiyle seks yapınca, bunu başkalarıyla da yapma ihtimali daha da artıyordu.

Kulübenin perdeleri sımsıkı kapalıydı. Sabah güneşi, beyaz perdelerin içinden geçip, yatağa dökülüyordu. Daha önce hiçbir erkeğin vücudunu sabah güneşi altında görmemiştim. Daha önce hiçbir adamla yatıp, yanında uyanmamıştım. Oh, bir kere Stephen'la uyanmıştım ama o zaman giyiniktim, silahlıydım ve kötü adamlar her an kapıyı açıp içeri dalabilirdi, o zaman durum farklıydı.

Ürkerek, Richard'ın koluna uzandım. Dün gece yaptıklarımızdan sonra daha cesur olacağımı düşünebilirdiniz ama neredeyse ona dokunmaya korkuyordum. Richard'la ilgili cinsel fantezilerim vardı ama bu – bu çok ileri safhada bir şeydi. O kanlı, canlı, uyurken yanında uyanmıştım. Tanrı beni affetsin ama bu değerli bir şeydi.

Koluna o kadar hafif dokundum ki, tenine değilde, kolundaki altın rengi tüylere değdim. Parmağımı ilerletip, üst kolu ve omzunun tüysüz bölümüne geldim. Teninin sıcaklığını hissedince, parmaklarımı çektim. Çok sıcaktı, sanki ateşi varmış gibiydi.

Omuzları ve sırtında, biraz önce olmayan bir gerginlik geldi, uyanmıştı. Gülümsedi, bu belki yüzlerce defa içime eritmiş o sıcak gülümsemesiydi. "Günaydın," dedi.

"Günaydın," dedim. Düşünmeden yatak örtüsünü çekip göğüslerimi örttüm.

Bana yaklaştı, hareket edince örtü üzerinden kaydı ve pürüzsüz poposu ortaya çıktı. Beni öptü, çok narindi, son-

ra yanağını benimkine sürdü, nefesi kulağımı ve saçlarımı ısıtıyordu. Kurt selamlaşmasını yapıyordu. Hafifçe boynumdan öpmeye başladı, çıplak omzuma gelince durdu.

"Gergin gibisin," dedi.

"Sen de değilsin," dedim.

Güldü, ses hem içim titretti, hem de gülümsetti. Daha önce Richard'dan hiç duymadığım bir gülüştü. Çok erkeksiydi, çok... farklıydı: sahip çıkan, tatmin olmuş bir sesti.

Yüzümün kızardığını hissettim. Böyle bir şeyden utanmak, kendimi aptal gibi hissettirdi. "Oh, kahretsin."

"Ne?" diye sordu. Yüzümü okşadı.

"Bana sokul, Richard. Seks harikaydı ama şu an bana sokulmanı, bana sarılmanı istiyorum."

Hafifçe gülümsedi, bu hoşuna gitmişti. Yan döndü, hatta örtüyü üzerine bile çekti. Kolunu kaldırdı.

Ben de arkamı ona verecek şekilde yan dönüp, ona sokuldum. Böyle yatmak için boyu çok uzundu ama rahat edeceğimiz bir pozisyon buluncaya kadar oynaşıp, gülüştük. Kolunu bana doladı, ben sıcak göğsüne yaslandım ve iç çektim. Çıplak teninin üzerimdeki hissi heyecan verici değildi, sanki zaten öyle olması gerekiyormuş gibiydi. Vücudunun, beni sahiplenişini hissetim. Sonsuza kadar böyle kalmak istiyordum.

Teni çok sıcaktı. "Sanki ateşin varmış gibi," dedim.

"Dolunay var. Yarın gece tam dolunay olunca, vücut ısım, otuz sekiz derecenin üzerine çıkacak."

Saçlarımı kenara çekip, enseme sokuldu, tüylerim diken diken oldu. "Böyle yapınca gıdıklanıyorum."

"Evet, biliyorum." Sertleştiğini hissettim.

Gülüp, sırt üstü döndüm. "Bak sen, Bay Zeeman, beni gördüğünüze sevinmiş gibisiniz."

Beni öpmek için eğildi. "Her zaman."

Öpüşme uzadı. O dizleri üzerinde doğrulunca, ona yaklaşıp, bacaklarımla sarıldım.

"Ne oldu?" diye sordum. Dün gece doğum kontrol hapı kullanmıyor olsaydım, çok zor duruma düşeceğimiz bir şekilde birleşmiştik. Bunu fark edince, Richard çok hoş bir dehşete düşmüştü. Kurtadamların hastalık kapma ya da taşıma ihtimali olmadığı için, hamilelik güvence altına alınınca, güvende oluyordunuz. Bu, dün gece likantropların kanlarını rahat rahat yalamamın sebebini de açıklıyordu. İğrenç olabilirdi ama tehlikeli değildi.

"Yapamam," dedi Richard.

Vücuduna baktım. "Oh, ama ben hazır olduğunu görüyorum."

Kızardı. "Beni dün gece gördün, Anita. Şimdi dolunaya daha yakınız, kontrolüm daha da kötüleşti.

Yatağa sırtüstü uzandım. "Oh." Biraz bozulmuştum. Birkaç dakika önce, arzumuza yenik düştüğümüz için endişelenen bendim ama şimdi bunu yapamadığımız için üzülüyordum. Erkekler konusunda mantıklı olmam pek beklenemezdi.

"Hayal kırıklığı uğramana sevindim. Bir an için yataktan kalkıp, bütün bunların çok büyük bir hata olduğunu söyleyip, Jean-Claude'a gitmeni bekliyordum."

Ellerimle gözlerim kaptım, sonra kendimi Richard'a bakmaya zorladım, biraz sonra söyleyeceklerimi dinlerken yüzüne bakmalıydım. Orada kelimeler tarif edilemeyecek kadar şahane bir halde duruyordu ama bu söyleyeceklerimi geçiştiremezdim. Eğer Jean-Claude'u terk ettiğimi düşünüyorsa, durumu geçiştiremezdim. Fakat geçiştirmek istiyordum. "Dün gecenin ne anlama geldiğini düşünüyorsun, Richard?"

Gülümsemesi biraz azaldı ama tamamen yok olmadı. "Benim için bir anlamı var, Anita. Senin içinde olduğunu zannediyordum."

"Var. Tabii ki. Ama..."

"Ama ya Jean-Claude'a ne olacak." Richard bunu sessizce söylemişti ama birisinin söylemesi gerekiyordu.

Başımla onayladım, yatak örtüsünü göğsüme çektim. "Evet."

"Dün geceden sonra, gidip onunla çıkmaya devam edebilir misin?"

Doğrulup, eline uzandım. O da tutmama izin verdi. "Seni çok özlüyorum, Richard. Seks de güzeldi ama..."

Kaşların kaldırdı. "Güzel mi, sadece güzel mi?"

Gülümsedim. "Harikaydı ve sen de bunu biliyorsun. Öyle demeye çalışmadığımı biliyorsun."

Başıyla onayladı, saçları gözlerinin önüne döküldü. Eliyle geri taradı. "Biliyorum. Ben de seni özlüyorum. Sensiz geçen zaman da kendimi kaybetmiş gibiydim."

Yanağını okşadım. "Ben de."

İç çekti. "Yani ikimizle birden mi beraber olacaksın?"

Elini kucağıma koydum, hâlâ tutuyordum. "Sen bunu kabul eder misin?"

"Belki." Eğilip alnımı çok nazikçe öptü. "Dikkat ettiysen onu bırakıp, sadece benimle çıkmanı istemedim."

Yüzüne dokundum. "Biliyorum. Buna hem şaşırdım, hem de rahatladım. Bunu istemediğin için teşekkür ederim."

Yüzümü görebilecek kadar geri çekildi çok ciddi görünüyordu. "Sana ültimatom verilmesinden hoşlanmıyorsun, Anita. Eğer seni zorlarsam, kaybederim."

"Ne kazanmak istiyorsun, Richard? Neden beni terk etmiyorsun?"

Gülümsedi. "Şimdi bana seçenek sunmuş mu oluyorsun?"

"Sana daha önce seçenek vermiştim. Yani, Jean-Claude'un beni neden istediğini biliyorum. Ben onun gücünün temeliyim. Sen kendine, iyi, güvenli bir kurtadamı lupa olarak seçseydin çok daha rahat olurdun. Ben senin gücünü zedeliyorum."

"Ben sana aşığım," dedi.

"Neden bu yüzden kendimi kötü hissediyorum?" diye sordum.

"Senden neden nefret edemediğimi çok düşündüm. Neden seni bırakamadığımı."

"Ve?" Çıplak durmamak için yatak örtülerini üzerimde topladım. Bu konuşmanın bir yerinde benden ayrılacağını söylerse, o anda çıplak olmak istemiyordum. Aptalcaydı ama böyle düşünüyordum.

Çıplaklık Richard'ı rahatsız etmiyor gibiydi. Aslında bu dikkatimi dağıtıyordu. "İnsan olan bir kız arkadaşa ihtiyacım var. Canavar olmayan birisine ihtiyacım var."

"Pek çok insan seninle beraber olmaktan gayet memnun olur, Richard."

"Bunu fark ettim ama hiçbirisiyle sevişmedim," dedi.

"Neden?"

"Dolunay ne kadar uzaksa kontrolüm o kadar iyi oluyor. Ellerim bir yana, gözlerim bile değişmiyor. İnsan gibi davranabilirim ama ben insan değilim. Sen bunu biliyorsun ve sen bile bunu kabullenmekte güçlük çekiyorsun."

Bu konuda söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, o yüzden bir şeyler söylemeye çalışmadım.

Yatağa baktı, yatak örtüsünün bir ucuyla oynuyordu. Sesi kısık çıkıyordu. "Sürüdeki ilk senemde, diğer yeni kurt-

lardan birisinin insan kız arkadaşı vardı. Sevişirlerken kızın belini kırmıştı."

Gözlerim büyüdü. "Biraz fazla sertmiş," dedim.

Richard başını iki yana salladı. Su sefer saçlarını geriye atmadı, yüzünün çoğu gölgelenmişti. "Anlamıyorsun, Anita. Güç, güçtür. Küçük arabaları kaldırıp, fırlatıp atabiliriz. Eğer gücün farkında olmazsan, onu kontrol edemezsin." Bir anda bana baktı, saçlarının arasından bakıyordu. Gabriel bu hareketi çok severdi, sanki saçların arasından bakmak hoşuna gidiyordu ya da onlara tüylerini hatırlatıyordu. "Sen, ben değiştiğimden beri seviştiğim likantrop olmayan ilk kişisin."

"Her halde onur duymalıyım."

"Hâlâ sana, arkadaşımın yaptığı gibi ya da çok farklı şekillerde zarar vermekten korkuyorum. Sevişirken kontrolünü kaybedersin. İşin eğlencesinin büyük bölümü buradır. Ben asla kontrolümü kaybedemem, başka bir likantropla beraber değilsem bunu yapamam."

Ona baktım. "Sen ne söylemeye çalışıyorsun, Richard?"

"Sen ikimizle de çıkacaksın, ikimizle de sevişeceksin diyorum. Bundan nefret edeceğim ama..."

Ona bakıyordum. Cümleyi yarıda bırakması hoşuma gitmemişti. "Ne, Richard?"

Saçlarını iki eliyle geriye attı ve yüzünü açtı. "Sen ikimizle çıkacaksın ama ben de diğer likantroplarla çıkacağım."

Ona bakamya devam ettim.

"Bir şey söyle," dedi.

Ağızım açtım, sonra kapattım, sonra bir daha açtım. "Sen de Lucy'le sevişmeye devam edeceksin."

"Lucy'le değil, o... onu gördün. O asla sürümüzün lupası olamaz."

"Yani lupa aramaya devam mı edeceksin?"

"Bundan henüz emin değilim ama eğer sen Jean-Claude'la yatacaksan, benim de başkalarıyla yatmaya hakkım olmalı."

Bu konuda onunla tartışabileceğimden emin değildim ama yine de tartışmak istiyordum. "Hâlâ beni Jean-Claude'dan vazgeçirmeye çalışıyorsun."

"Hayır. Eğer sen bana karşı tek eşli olmazsan, ben neden öyle olayım?"

"Sebebi yok galiba. Sadece... Birbirimizi sevdiğimizi zannediyordum."

"Seviyoruz. Seviyorum." Ayağa kalktı, yerden kotunu aldı. "Ama sen beni Jean-Claude'dan vazgeçecek kadar sevmiyorsun. Ben neden seni herkesten vazgeçecek kadar seveyim?

Ona baktım, gözlerimde yaşlar birikmeye başlamıştı. "Seni piç."

Başını yukarı aşağı salladı. İç çamaşırı giymeden, kotunu giydi, dikkatlice fermuarını çekti. "İşin kötü yanı ben seni herkesten vazgeçecek kadar çok seviyorum. Seni Jean-Claude'la paylaşabileceğimden emin değilim. Senin onun yatağında olduğunu bilmeye dayanabileceğimden emin değilim. Senin onunla neler yaptığını bilmek beni..." Başını iki yana salladı. "Ben duş alacağım. Hâlâ incelemem gereken troller var."

"Seninle gelip, şu biyologla görüşmem gerek. Franklin Niley'nin arazinin peşinden mi olduğunu öğrenmeliyiz. Dün gece kolu kopan adam ondan korkuyordu. Etrafı kurtadamlarla çevrili birisini bile korkutabilmek kolay değildir. Bildiğimiz arazi tüccarları böyle tipler değillerdir."

Richard yatağın yanına geldi. Beni belimden kavradı ve öptü. Bana sıkıca sarıldı, sanki ağzımın içine girip, diğer ta-

raftan çıkacaktı. Beni bırakıp yatağa oturduğunda, nefesim kesilmişti.

"Sana dokunmak istiyorum, Anita. Elini tutup, aptalca, salakça şeyler yapmak istiyorum. Birbirine aşık insanların yaptığı şeyleri yapmak istiyorum."

"Biz birbirimize aşığız," dedim.

"O zaman bugün için, bütün şüphelerimizi bir kenara atlım. Sadece hep seninle birlikte olmak istediğim gibi olalım. Eğer bugün sana dokunmak istersem, bunu yapmaya çekinmek istemiyorum. Dün gece olanların bir şeyleri değiştirmesini istiyorum."

Başımla onayladım. "Pekâlâ."

"Pek emin değilmiş gibisin," dedi.

"El ele tutuşup dolaşmak harika olur, Richard. Bunun farkındayım... Oh, kahretsin, Richard, Jean-Claude'a ne diyeceğim?"

"Jean-Claude'a senin vampir izlerinin sana neler kazandırdığını sordum, fiziksel hasara direncinin ne durumda olduğunu sordum. Neden sorduğumu anladı. Sonunda ona arkadaşını ve kız arkadaşı hakkındaki acıklı hikâyeyi anlattım."

Ona baktım. "Jean-Claude ne dedi?"

"Kendine güven *mon ami*, sen o acıklı hikâyedeki arkadaşın değilsin, ayrıca Anita'da normal bir insan değil, aslında bundan çok daha fazlası, ikimizde onun insanlığına karanlık dünyamızı aydınlatan son ateş kırıntısı gibi sokulmuş durumdayız ama sadece aşkımızla bile onu daha az insanlaştırıp, çok daha fazlası yapıyoruz."

Kaşlarım kaldırdım. "Bütün bunları hatırlıyor musun?"

Richard bana uzun bir süre baktı. Başıyla onayladı. "Hatırlıyorum çünkü haklıydı. Haklıydı. İkimiz de seni benzer sebeplerden seviyoruz. Seni ona çeken tek şey güç değil.

Sen onu bir canavar gibi görüyordun ama artık öyle görmüyor olman, kendisini de öyle değilmiş gibi hissettiriyor."

"Siz ikiniz oturup bu konuda uzun uzun konuşmuş gibisiniz."

"Evet, tam bir erkek erkeğe muhabbetti." Sesi acı, yorgunmuş gibi çıkmıştı.

"Ayrıca benimle sevişeceğini benden önce Jean-Claude'la konuşmuş gibisin."

"Asla doğrudan olmadı. Hiç o konuya doğrudan girmedik," dedi.

"Yine de sanki ondan izin almışsın gibi," dedim.

Richard yeniden banyo kapısına yönelmişti. "Eğer seninle seviştikten sonra, Jean-Claude beni öldürmeye çalışsaydı, sen ne yapardın? Beni korumak için onu öldürür müydün?"

Ona sadece baktım. "Bilmiyorum. Ben.. ben seni öldürmesine izin vermezdim."

Başıyla onayladı. "Kesinlikle. Ya Jean-Claude beni öldürürdü ya da ben onu, belki de sen ikimizden birisini öldürürdün, içimizden birisinin ölümüyle izlerin bizi öldürme tehikesinden kurtulsaydık bile, sen ve ben bütün bunların sonunda hayatta kalmayı başarsaydık bile, onu öldürdüğün için asla kendini affetmezdin, asla toparlanamazdın, asla beraber yaşayamazdık. Ölüp gitse bile, Jean-Claude peşimizi bırakmazdı."

"Yani ortalığı kolaçan ettin," dedim.

Richard başıyla onayladı. "Evet, öyle yaptım."

"Ondan izin aldın," dedim.

Yeniden başıyla onayladı. "Ondan izin aldım."

"Ve o da verdi," dedim.

"Bence Jean-Claude da eğer beni öldürürse, senin onu öldüreceğini biliyordu. Bu sadece birimiz için, hepimizi feda etmek demekti."

Bu doğruydu. Bu şekilde söyleyince kulağa biraz aptalca geliyordu ama yine de doğruydu. "Galiba öyle olurdu."

"Yani eğer ben dayanabilirsem ve sen de yapmak istersen, ikimizle de çıkabilirsin. İkimizden yatağında da yatabilirsin." Yumruklarını sıktı. "Ama eğer ben sadece seni alamayacaksam, o zaman sen de benden aynı şeyi bekleyemezsin. Adil değil mi?"

Ona baktım ve hafifçe başımla onayladım. "Adil ama hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç hoşuma gitmiyor."

Richard bana baktı. "Güzel," dedi ve banyo kapısını kapattı. Biraz sonra akan suyun sesini duydum. Yatakta istediğim her şey bana gümüş bir tepside sunulmuş halde, çırılçıplak kalmıştım. O zaman neden öylece, dizlerimi göğüslerime çekmiş otururken, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum?

29

Giyinmek istiyordum. Sırf bunun için kendi kulübemdeki valizimi getirmiştim ama önce bir duşa ihtiyacım vardı. Çok fazla dövüşe girmiştim, çok fazla kan dökülmüştü, ayrıca gece çok fazla cinsellik olmuştu, duş kesinlikle gerekiyordu. O yüzden, Richard'ın tıraş losyonu, benim parfümüm, ten ve seks kokan yatak örtülerini üzerime çekmiş oturuyordum. Ağlamamayı başarmıştım. Aslında, Richard bana bağlılığın bildirseydi, onunla beraber duşa girerdim ama öyle yapmamıştı, o yüzden şimdi aklım karışmıştı.

Kapı çalındı. Şaşırdım. Neredeyse ilgilenmeyecektim. Neredeyse, hâlâ uyuyormuş ya da başka işlerle uğraşıyormuşuz gibi yapacaktım ama ikinci çalınma daha ısrarcıydı. Üçüncüsü o kadar sertti ki, kapı sarsıldı.

"Açın, polis."

Polis mi? "Giyinik değilim. Bir dakika." Valizime sabahlık koymamıştım. Bir anda içim sıkıldı. Eğer Şerif bizim kasabadan gitmemizi istiyorsa, neden bu kadar erken gelmişti? Neden bize toparlanıp, gitmemiz için vakit vermemişti?

Belki de artık bizim gidip gitmememiz artık onu ilgilendirmiyordu. Belki de dün gece olanları biliyordu. Belki de bizi öldürmek istiyordu. Daha önce kötü polislerle karşılaşmıştım, aslında bir kere. Bu her işi karıştırmıştı. Eğer kapıyı elimde silahla açarsam, bu onlara beni vurmaları için bahane olurdu. Eğer kendimi korumazsam ve onlar beni yine de vururlarsa, o zaman kızardım.

"Şu kapıyı aç, Blake."

Silahımı almadım, telefon ettim. Aradığım kişi avukatım değildi. Carl Belisarius iyi bir avukattı ama bir mermiyi durdurmama yardımcı olacak kadar iyi değildi. Dolph'u aradım. Tek istediğim vurulmamı engelleyecek bir şahitti. Başka bir eyaletin polisi iyi bir fikir gibi gelmişti.

Telefon yatağın başucundaydı. Yastığın altında Browning vardı ama eğer silahımı çekersem ölürdüm.

Dolph, "Storr," diyerek telefonu açtı.

"Benim, Anita. Wilkes ve adamları kapımı kırmak üzereler."

"Neden?"

"Sebebini bilmiyorum."

"Diğer hattan oradaki eyalet polisin arıyorum."

"Neden? Ben açmayınca, polisler kapımı kırdı diye mi?"

"Eğer yardımı mı istemiyorsan, neden arıyorsun, Anita?"

"Onlar kapıdan girdiklerinde başka bir polisle konuşuyor olmak istiyorum."

Birkaç saniye Dolph'un nefesini dinledim, sonra, "Elinde silahın yok değil mi. Onlara bir bahane verme."

Bir anda kapı kırıldı. Kapıdan, önce Maiden girdi. Eğilip, attan gelebilecek bir tehlikeye karşı güvenliği aldı. Yara izi olan uzun boylu şerif yardımcısı da yukarıyı aldı. Maiden'in büyük kırk-beşliği tam eline oturmuştu.

Öylece durdum. Bir elimle üzerimdeki yatak örtüsü tutuyordum, öteki elimde telefonunun ahizesi vardı. Hareket etmemeye çalışıyordum.

Ahizeden Dolph'un sesi geldi: "Anita?"

"Buradayım Çavuş Storr." Bağırarak söylememiştim ama sessim duyulduğundan emin oldum.

Yardımcılarının ardından Şerif Wilkes içeriye girdi. Silahı kılıfındaydı. "Telefonu kapat, Blake."

"Oo, Şerif Wilkes, böyle güzel bir sabah da Richard'ın kulübesine gelmeniz ne hoş."

Wilkes bana doğru geldi. Telefonu elimden kaptı, ona karışı koymadım. Buraya birisini öldürmek için gelmemişti, fakat birisinin canın yakmaya hazırdı. Ona bir bahane vermemeye çabalıyordum. Bugün her ne yaparsa yapsın, işini kolaylaştırmayacaktım.

Telefonu kulağında, Dolph'u duyacak kadar tuttu, sonra kapattı. "Telefon bu sefer seni kurtaramayacak, Blake."

Ona masum kahverengi gözlerimle baktım. Kirpiklerimi de kırpıştırmamak için kendimi zor tutmuştum. "Kurtarılmaya ihtiyacım mı var, Şerif Wilkes?"

Telefon çaldı. Öylece durup, çalışını dinledik. Wilkes yedinci çalışta açtı ve hemen kapattı. Çok kızgındı, titriyordu. Elleri, kolları belirgin bir şekilde titriyordu. Pişman olacağı bir şey yapmamak için kendini kastığı için yüzü kızarmıştı.

Olduğum yerde olabildiğince hareketsiz durmaya çalıştım. Olabildiğim kadar zararsız görünmeye çalışıyordum. Uzun saçlarım uykudan dağılmışken, üzerimde yatak örtüsü dışında bir şey yokken zararsız görünmem hiç zor değildi.

Banyo kapısı açıldı, kapıda Richard belirdi, üzerinde sadece bir havlu vardı. Silahlar ona döndü. Olduğu yerde dondu kaldı, üzerinden buhar yükseliyordu.

Dışarıda bağırış çağırış vardı. Polisler bağırıyordu, "Eller yuları! Yere yat!" Richard eliyle saçların düzeltti, çok sakin duruyordu. Onları duymuştu. Duştan çıkarken orada olduklarını biliyordu. Pencereden kaçabilirdi ama kaçmamıştı.

Elbette, eğer bizim tehlikeli olduğumuzu düşünüyor olsalardı o kapıda belirince üzerine çullanırlardı ama yanımıza gelmesine izin verdiler. Bize suçluymuşuz gibi davranmıyorlardı. Onlar suçluymuş gibi davranıyordu.

Maiden, Richard'ı yere yatırıp, kelepçeledi. Yüzünde yara izi olan şerif yardımcısı, ıslak saçlarından tutup onu dizleri üzerinde kaldırdı. Richard'ın havlusu düşmemişti, ne havluymuş.

Telefon çaldı. Üç kere çaldı. Her çalışı sanki bir öncekinden daha gürültülüydü.

Wilkes telefonu kapıp, söktü. Karşı duvara fırlattı. Bana baktı, nefesi o kadar hızlanmıştı ki, canı yanıyor gibiydi.

Çok dikkatli bir şekilde konuştu, sanki bağırmaya korkuyordu, sanki sesinin kontrolünü bile kaybetse, her şeyin kontrolden çıkacağından korkuyordu. "Size kasabamdan gitmenizi istemiştim."

Sesi alçak tuttum, çok sakindim. "Bize bu akşama kadar mühlet vermiştin, Wilkes. Daha sabahın dokuzu. Bu acele niye?"

"Bugün gidecek miydiniz?"

Yalan söylemek için ağzım açıyordum ki, Richard, "Hayır," dedi.

Hassiktir.

Wilkes kolumdan yakaladı ve beni Richard'ın yanına sürükledi. Yatak örtüsüne takıldım, o yüzden son birkaç metre beni taşımak zorunda kaldı. Benim dikkatim daha çok yatak örtüsünü üzerimde tutmaya harcadım. Morluklarla

idare edebilirdim; fakat önlerinde çıplak kalmak hiç hoş olmazdı.

Wilkes beni yere atar gibi Richard'ın yanına oturttu. Richard ayağa kalkmaya çalıştı ama yüzünde yara izi olan şerif yardımcısı çiftesinin kabzasıyla omzuna vurdu.

Richard'ın koluna dokundum. "Önemli değil, Richard. Herkes sakin olmalı."

Yüzünde yara izi olan şerif yardımcısı, "Vay, ne soğuk kanlı bir yosmaymışsın."

Ben sadece Wilkes'e baktım. Liderleri oydu. İşlerin ne kadar sarpa saracağına o karar verecekti. Eğer o sakin olursa, diğerleri de olurdu. Eğer o kendini kaybederse, o zaman boka batardık.

Wilkes de bana baktı. Nefesi düzelmişti ama gözleri hâlâ kızgındı. "Kasabayı terk edin, Bay Zeeman. Hemen bugün gidin."

Richard ağzın açtı, ben kolunu sıktım. Ben onu susturmazsam, doğruyu söyleyecekti. Şu an bize gereken doğrular değildi.

"Gideceğiz, Wilkes. Durumu açıkladın," dedim.

Wilkes başını iki yana salladı. "Yalan söylüyorsun, Blake. Bence Richard kalmayı planlıyor. Bence sen bizi buradan göndermek için ne gerekiyorsa onu söylüyorsun."

Bu doğruydu, o yüzden tartışmanın bir anlamı yoktu. "Kalmamız aptallık olur, Wilkes."

"Bence Richard bir aptal. Yumuşak kalpli, ağaç sever bir liberal. İkna etmen gereken ben değilim, Anita. Erkek arkadaşını ikna etmen gerek."

Erkek arkadaş yorumuna bu sefer karşı çıkmadım, artık bir şey söyleyecek durumda değildim. Biraz Richard'a doğru yaklaştım. "Onu nasıl ikna etmeyi planlıyorsun?"

"Thompson," dedi Wilkes.

Yüzünde yara izi olan şerif yardımcısı Richard'ın arkasından çekilip, yerini Maiden'e bıraktı. Maiden karasız görünüyordu, sanki olaylar onun için çok hızlı gelişiyordu ama silahını dışarıda tuttu, Richard'a doğrultmamıştı ama ona yönelik gibiydi.

"Thompson, Bayan Blake'in üzerini aramadık."

Thompson gülümsedi; geniş, memnuniyetini belirten bir gülümsemeydi. Beni dengemi kaybettirecek kadar sert çekti. Kolumu arkama büktü, beni kendisine doğru çekti. Kemerim karnıma yapıştı ama onun sayesinde vücudunun geri kalanı bana değmedi.

Richard'ın arkamdaki hareketini hissettim. Arkama baktım. Maiden silahını yerleştirmiş, copunu çıkartmıştı. Copunu Richard'ın çenesinin altına dayamıştı, nefes borusunu ezmemek için boğazının biraz üzerinde tutuyordu. Görünüşe göre Maiden bu işin eğitimini almıştı.

"Şimdiden heyecanlanma, aşk çocuğu. Daha heyecanlı yerlere gelmedik," dedi Thompson.

Bu pek hoşuma gitmemişti. Thompson yatak örtüsünü tuttu ve üzerimden almaya çalıştı. Ona karşı koydum. Benden uzaklaştı, yatak örtüsü hâlâ elindeydi, hızla çekti. Dengemi kaybettirecek kadar sert çekti ama yine de bırakmadım.

"Thompson, ebelemece oynamayı bırak ve şu işi yap," dedi Wilkes.

Thompson yatak örtüsünü sıkıca tuttu ve bütün gücüyle asıldı. Dengemi kaybedip, dizlerimin üzerin düştüm ama ben kazanmıştım. Yatak örtüsü üzerimdeydi. Onu kızdırmaya başlamıştım, bu iyi bir fikir değildi ama çıplak kalmak istemiyordum. Hiçbir zaman üzerimde kıyafet yokken rahat olmamıştım.

Ensemden yakalayıp, beni yatağa fırlattı. İsteseydim ondan da kurtulabilirdim ama o zaman elinde ucu kanlı bir avuç saç kalırdı bu canımı çok yakardı ve birlerini öldürmeye karar vermeden böyle şeyler yapmak istemiyordum. Ne kadar karşı koyarsam, muamele o kadar kötü olacaktı.

Richard'ın iyiliği için biraz hırpalanmaya dayanabilirdim. Thompson, saçlarımdan sürükleyip beni yatağa atarken, kendime bunu söyleyip duruyordum.

Başımdan tutup, ağırlığını kolunun üzerine verdi. Yatak örtüsü sırt tarafımda, belime kadar aşağıdaydı, Thompson daha çekıp, popumu açtı.

O zaman debelenmeye başladım. Başımı yatağa o kadar sert yasladı ki, nefes almakta güçlük çekiyordum. Şilte böyle bir durum için yeterince sert değildi, yüzüm içine gömülmüştü. Hareket etmedim. Yüzümü şilteye yapıştırmasını istemiyordum. Bayılırsam kötü olurdu. Böyle durumlarda bayılıp, sonra ayılınca, hiçbir zaman başladığınızdan, iyi bir durumda uyanmıyordunuz.

"Olduğun yerde kal yoksa kelepçe takarım," dedi Thompson.

Söylediğin yaptım. Richard kelepçeleri parçalayabilirdi. Ben bunu yapamazdım. Richard'ı, etraf kötü polislerle doluyken içeride serbest hareket eden tek kişi kalmasını istemeyecek kadar çok seviyordum. Eğer işler kötüleşir ve kavgaya girişmemiz gerekirse, birileri ölebilirdi. Bildiğim kadarıyla Richard hiç insan öldürmemişti. Şekil değiştiricileri öldürme konusunda bile tutuk davranıyordu.

Thompson bileklerimden tutup, kollarımı iki yana açtı. Sanki çıplak tenimde bir yere silah saklayabilecekmişim gibi elleri kollarımın üzerinde gezindi. Elleri sırtıma geçti, belimden daha aşağıya kaydı; sonra popomun üzerinden bal-

dırlarıma kaydı. Bacaklarımı araladı. Bu Richard'la dün gece yaptıklarımıza çok benziyordu.

Doğruldum. "Bu nedir, bir çeşit tecavüz senaryosu mu?"

Thompson enseme tokat attı. "Rahat dur, yoksa ben seni rahatlatırım." Ama elleri artık baldırlarımda değildi. Elleri aşağılarda dolaşmadığı sürece bana istediği kadar sert vurabilirdi.

"Bunların hepsi bitebilir, Richard. Hepsi bitebilir. Sadece buradan gidin."

"Trolleri siz öldürdünüz," dedi Richard.

Dönüp Richard'a baktım. Ona, "Yalan söylesene!" diye bağırmak istiyordum. Durumu sonra çözebilirdik, şimdi yalan söylemesini istiyorum ama bunu yüksek sesle söyleyemezdim. Ona baktım ve çok sık yapmadığım bir şeyi yapmaya çalıştım. Ona uzandım, ellerimi ya da kollarımı kullanmamıştım ama yine de uzanmak gibiydi. Göremediğim ama hissettiğim şeylerle ona uzandım. İçinde bir yeri açtım. Açıldığını hissettim. Richard'ın gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Kalp atışını hissettim.

Thompson omzumdan yakalayıp, beni yatağa itti. Bu konsantrasyonumu bozdu.

Kapı çalındı. İlk karşılaştığımızda, Thompson'un yanındaki şerif yardımcısı içeri girdi. Odaya göz gezdirdi, bakışları benim üzerimde kaldı ama yüzü ifadesizdi. "Dışarıdaki kalabalık artıyor, Şerif Wilkes."

"Kalabalık mı? Ağaç severler çok kıymetli trollerinin mi peşindeler? Eğer sadece korumalarsa, siktir et," dedi Wilkes.

Şerif yardımcı başını iki yana salladı. "Bir hayli insan var, Şerif."

Wilkes iç çekti. Richard'a baktı. "Bu son uyarım, Zeeman." Bana doğru yürüdü, Thompson geri çekildi. Wilkes

yanıma çömeldi, gözlerimiz aynı hizaya geldi. Yatak örtüsünü üzerime topladım ve gözlerinin içine baktım.

"Chuck ve Terry nerede?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım, yüzüm ifadesizdi. Çok yakın zamana kadar, bunu başaramazdım ama artık yüzüm hiçbir şeyi ele vermiyordu. Yüzüm vücudumun üzerindeki yatak örtüsü kadar boş ve ifadesizdi.

"Kim?"

"Thompson," dedi Wilkes.

Thompson'un arkamda hareket ettiğini hissettim.

"Bütün pis işlerini o mu yapıyor, Wilkes? Silahsız bir kadını hırpalayacak kadar erkeliğin yok mu?"

Wilkes elini tersiyle bana vurdu, yatağa düştüm. Ağzımda kan tadı vardı. İsteseydim tokadı engelleyebilirdim ama o zaman ikinci darbe daha sert olurdu. Ayrıca, buna kaşınmıştım. Hak ettiğimi söylemiyordum, sadece Thompson yerine Wilkes'ın hırpalamasını tercih ederdim. Wilkes onu dizginlemiyorken, Thompson'un insafına kalmak istemezdim. Thompson bir polis değildi, sadece rozeti olan bir serseriydi.

İkinci darbe tokattı, üçüncü de yine elinin tersiyle vurdu. Darbeler çok çabuk geldi ve kulaklarımı çınlatacak kadar sertti. Gözümün önünde küçük noktalar belirmeye başlamıştı. Gerçekten yıldızları görüyordum ve daha yumruk atmamıştı bile.

Wilkes tepemde dikiliyordu, nefesi çok hızlıydı, yumrukların sıkmıştı. Titreme geri gelmişti, sanki yumruk atmamak için kendisini zor tutuyordu. İkimiz de, eğer yumruk atmaya başlarsa, duramayacağını biliyorduk. Eğer bana yumruk atarsa, her şey biterdi. Birisi onu üzerimden alıncaya kadar duramazdı. Odadaki herhangi birisinin bunu yapacağını zannetmiyordum.

Ona baktım, ağzımın kenarından kan sızıyordu. Kanı yalayıp, Wilkes'ın kahverengi gözlerine baktım. Bakışlarında dipsiz bir kuyu gördüm. Canavar oradaydı, kafesinden çıkmak üzereydi. Wilkes'ın kendisini kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. O anda son uyarısı değildi şeyin aynen söylediği gibi son uyarı olduğunu fark etmiştim. Bu sadece bizim değil, Wilkes'ın da son şansıydı. Onunda güzel ellerini kana bulamaması için son şansıydı.

"Şerif, dışarıda neredeyse yirmi kişi var," dedi kapıdaki şerif yardımcısı.

"Bu işi etrafta birileri varken yapamayız," dedi Maiden.

Wilkes hâlâ bana bakıyordu, ben de gözlerimi ona diktim. Sanki ikimiz de gözlerimizi kaçırmaya korkuyorduk, sanki en ufak hareket bile canavarı kafesinden çıkartmaya yetecekti. Belki de korkmam gereken Thompson değildi.

"Şerif," dedi Maiden hafifçe.

"Yirmi dört saat içinde," dedi Maiden, sesi neredeyse duyulmayacak kadar az çıkıyordu. "Chuck ve Terry kayıp ilan edilecek. O zaman geri geleceğiz, Bayan Blake. Geri geleceğiz ve sizi kaybolmalar konusunda sorguya çekeceğiz."

"Onların nerede olduğunu bildiğimiz belirten rapora ne yazacaksın?"

Bana bakmaya devam etti ama titremesi kesilmişti.

Sesi olabildiğince ifadesiz tuttum, "Eminim ağaç severlerden bazıları dün gece polisi aramıştır ama hiç kimse gelmedi. Sen bu kasabada kanunu temsil ediyorsun, Wilkes. Bu insanlarla kötü adamlar arasında sen varsın. Dün gece gelmedin çünkü neler olduğunu biliyorsun. Chcuk ve Terry'nin kendilerin kaybettiklerini düşündün. O yüzden bugün buraya cesetleri toplamaya geldin ama ceset falan bulamadın," dedim.

"Onları öldürdün," dedi, sesi gergindi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır öldürmedim." Bu teknik olarak doğruydu. *Onları* ben öldürmemiştim. Chuck'ı ben öldürmüştüm ama Terry'i öldürmemiştim.

"Onları dün gece görmediğini mi söylüyorsun?"

"Bunu söylemedim. Sadece onları öldürmediğim söyledim."

Wilkes yan gözle Richard'a baktı. "İzci çocuk mu yaptı?"

"Öyle bir şey de söylemedim."

"Yanındaki ufak tefek adam mı, Jason? Schuyler? O ikisini birden halletmiş olamaz."

"Evet, olamaz," dedim.

"Beni kızdırıyorsun, Blake. Benim kızmamı istemezsin."

"Evet, istemem, Şerif Wilkes. Senin kızmanı gerçekten istemem ama yalan söylemiyorum. Onları ben öldürmedim. Nerede olduklarını bilmiyorum." Bu en azından tamamen doğruydu. Terry'nin dün gece hastaneye yetişip, yetişmediğini merak etmiştim, yetişemediğini düşünmeye başlamıştım. Verne'in sürüsü ölmeyeceğine dair söz vermeme rağmen onu öldürmüş müydü? Bunu yapmamış olmalarını umuyordum.

"Ben senin yaşından uzun zamandır polislik yapıyorum, Blake. Sinir katsayımı çok aştın. Bana yalan söylüyorsun ve bu işi çok iyi yapıyorsun."

"O iki arkadaşını ben öldürmedim, Şerif. Şu anda nerede olduklarını bilmiyorum. Bunlar doğru."

Yeniden yanıma çömeldi. "Bu son uyarı, Blake. Kasabamdan siktirin gidin, yoksa sizi en yakın deliğe gömerim. Uzun zamandır burada yaşıyorum. Eğer bir cesedi saklarsam, o şekilde kalır."

"Buralarda çok kaybolan oluyor mu?" diye sordum.

"İnsanların kaybolması turizm için iyi olmaz," dedi Wilkes. Ayağa kalktı. "Ama bazen olur. Dikkat edin sizin başınıza gelmesin. Hemen bugün gidin. Eğer hava kararıncaya kadar gitmemiş olursanız, her şey biter."

Ona baktım ve bunu yapacağını anladım.

Başımla onayladım. "Bu iş bitmiştir."

Wilkes, Richard'a döndü. "Ya sen izci çocuk? Sen de aynı fikirde misin? Bu kadar yeter mi? Yoksa daha kötü mü olması gerek?"

Odanın karşı tarafına baktım, yalan söylemesini istiyordum. Maiden'in copu hâlâ boğazındaydı. Havlu sonunda kaymıştı, çıplaktı, elleri arkasında kelepçeliydi.

Richard yutkundu, sonra, "Bu kadar yeter," dedi.

"Hava kararınca gideceksiniz?" Wilkes soru sorar gibi söylemişti.

"Evet," dedi Richard.

Wilkes başını yukarı aşağı salladı. "Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam, Bay Zeeman. Hadi gidelim, çocuklar."

Maiden yavaşça copunu Richard'ın boğazından indirdi ve geri çekildi. "Rahat duracağına söz verirsen, kelepçeleri çıkartırım."

"Her şey bitti, değil mi, Richard? Kelepçeleri çıkart. Artık bizi rahatsız etmeyecekler," dedi Wilkes.

Maiden, Wilkes kadar ikna olmuşa benzemiyordu ama söyleneni yaptı ve kelepçeleri çıkarttı.

Richard bileklerini ovdu ama yerdeki havluyu almadı. Richard kıyafetleri olmadan da rahattı. Pek çok likantrop öyleydi.

Maiden, dışarı çıkan Wilkes'ın peşindeydi ama gözlerini üzerimizden ayırmamıştı, sanki hâlâ bir şey yapmamızı bekliyordu. İyi bir polis asla arkasını tamamen dönmezdi.

Kapıdan en son Thompson çıktı. "Sevgilininkinin boyuda, neredeyse senin kadarmış," dedi.

Söylediği hiçbir şey beni utandırmamıştı ama bunu söyleyince yüzüm kızardı. Bundan hiç hoşlanmamıştım ama kendimi tutamamıştım.

Güldü. "Umarım kasabada kalırsınız çünkü gerçekten seninle yalnız kalmayı istiyorum."

"Hayattaki yeni amacım, Thompson, seninle asla yalnız kalmamak olacak."

Yeniden güldü. Kapıdan çıkarken hâlâ gülüyordu. Kalabalığın toplandığını söyleyen şerif yardımcısı da gitmişti. Sadece Maiden, kapıda Wilkes'ı bekledi.

"Umarım birbirimizi bir daha hiç görmeyiz, Blake," dedi şerif.

"Bence de, Şerif," dedim.

"Bay Zeeman." Sanki bizi yolda çevirmiş ve sadece bir uyarıda bulunmuş gibi başıyla selam verdi. Kapıya yaklaştığı anda bütün vücut dili değişmişti. Yabancıları dün geceki gürültülerinden ötürü uyaran iyi bir polis olmuştu.

Kapıyı arkalarında kaptıkları anda, Richard yanıma geldi. Elini yüzme doğru uzattı, sonra durdu, parmakları yüzümü hizasında dolaşıyordu. "Yaralandın mı?"

"Biraz."

Bana sarıldı, nazikçe beni kendine çekti. "Evine git, Anita. St. Louis'e geri dön."

Yüzünü görebilecek kadar geri çekildim. "Oh, hayır. Eğer sen kalıyorsan ben de kalıyorum."

Yüzümü elleri arasına aldı. "Sana zarar verirler."

"Eğer gittiğimizi düşünürlerse veremezler. Verne'in adamları bizi saklayabilir mi?"

"Dışarıda toplanan kalabalığın kim olduğunu zannediyorsun?"

Yüzüne baktım. "Diğer adamı da öldürdüler mi? Verne'in adamları biz gittikten sonra Terry'i de mi öldürdü?"

"Bilmiyorum, Anita." Bana yeniden sarıldı. "Bilmiyorum."

"Eğer bize bildiklerini anlatırsa, onu hayatta bırakacağıma söz vermiştim."

Geri çekildi yüzüm elleri arasına aldı. "Dün gece onu gözünü kırpmadan öldürebilirdin ama şimdi sırf onun güvenliği için söz verdin diye, üzülüyorsun."

Richard'dan iyice uzaklaştım, ayağa kalktım, yatak örtüsünü dizlerinin altından çektim. "Eğer ben söz verirsem, bunun bir anlamı olur. Eğer yaşayacağına dair söz vermişsem ve eğer o şimdi ölmüşse, bunun sebebini bilmek isterim."

"Polisler hâlâ bize karşı. Verne'i ve sürüsünü kızdırma, Anita. Tek yardımcımız onlar."

Yatağın diğer tarafındaki valizimin yanına çömeldim ve kıyafetlerimi çıkartmaya başladım. "Hayır, Richard, sadece biz birbirimize yardım edebiliriz, yanımızda, Shang-Da, Jason, Asher ve benim beraberimde getirdiklerim var. Eğer dün gece Verne'in adamları ben gittikten sonra Terry'i öldürdüyse, onlar bize yardım edemez. Bizi sıkıştırmışlar demektir çünkü onlara ihtiyacımız var ve onlar da bunu biliyor."

Kıyafetlerimi kolumun altına alıp, ayağa kalktım ve yatak örtüsü hâlâ üzerimdeyken banyoya yöneldim. Bir sebepten artık Richard'ın önünden bile çıplak olmak istemiyordum. Yarı yolda durdum, yastığımın altından Browning'i de aldım ve kıyafetlerin üzerine koydum. Artık silahsız dolaşmayacaktım. Eğer bu birilerini rahatsız ederse, bu onların derdiydi. Bu en sevdiklerim için bile geçerliydi. Garip bir şekilde, ben kapıyı kapatırken Richard silah ya da diğer yaptıklarım hakkında hiçbir şey söylememişti.

30

Uzun sıcak bir duş almak istiyordum, fakat kısa ama sıcak bir duşla yetindim. Önce Dolph'u arayıp iyi olduğumu bildirmek istemiştim ama sadece mesaj bırakabildim. Ona Franklin Niley'nin adını verip suç kaydı olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Dolph genelde davada beraber çalışmıyorsak, polis bilgilerini benimle paylaşmazdı ama bu sefer bir ayrıcalık yapmasını umuyordum. Kötü polisler Dolph'un en sevmediği şeylerden biriydi. Belki sırf Wilkes'i durdurmak için yardım edebilirdi.

Beyaz koşu çorapları, kot pantolon ve koyu mavi atlet giydim. Browning'i saklamak içinde üzerime kısa kollu gömlek giymiştim. Omuz askısı koltuk altımdan belli oluyordu ama yaz mevsiminde silah gizlemek için giyilecekle-rin listesi kısıtlıydı. Trol ve biyologların peşinden ormana girecek olmasaydık, şort giyecektim. Serin kalmak yerine çalılardan korunmayı tercih etmiştim.

Saçlarıma hâlâ nemliyken, krem sürdüm ve böylece işi bitmiş oldu. Makyajla da uğraşmadığım için kısa bir duş olmuştu. Oval aynayı havluyla silip, kendime baktım. İlk kav-

gada aldığım morluklar geçmişti, sanki hiç olmamış gibiydi, fakat yine de dudağım biraz şişti ve ağzımın kenarında kırmızı bir iz vardı. Görünüşe bakılırsa, dayak yediğimin ertesi günü iyileşmiş oluyordum.

Kapının diğer tarafından sesler geliyordu. Seslerden birisi Richard'ındı. Diğer ses kalındı, herhalde Verne'di. Güzel; onunla konuşmak istiyorum. Birkaç ses daha vardı. Nathaniel'in sesini gayet net duydum. "Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum."

Herkes oradaydı. Konuşma konusunun ne olduğunu merak etmiştim. Gerçi birkaç fikrim vardı.

Browning'i kotumun önüne yerleştirdim. Oturmadığım sürece, sıkıntı vermezdi. Kapıyı açtım, konuşma sanki bir düğmeye basılmış gibi kesildi. Galiba konuşma konusunu anlamıştım.

Bana en yakında Nathaniel duruyordu. Üzerinde bol kısa bir şort ve atlet vardı. Uzun saçları örülüydü. Pahalı bir spor salonun reklam afişi gibi duruyordu. "Kapıyı ben tutuyordum, Anita ama onlar polisti. Ne yapacağımı bilmedim." Gözlerini kaçırdı, sonra arkasını döndü, kolundan yakalayıp, kendime döndürdüm.

Büyük leylak rengi gözleri bana baktı.

"Kötü bir korumayım," dedi.

Bu aslında doğruydu ama yüzüne söylemek istemiyordum. Yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Odanın karşısında duran Shang-Da'ya baktım. Sırtını duvara dayamıştı, rahat bir şekilde parmak uçları üzerinde duruyordu. Siyah kumaş pantolon ve kısa kollu beyaz gömlek giymişti. Yüzünde ki pençe izleri, kırmızı çiziklere dönüşmüştü. Normalde hayatı boyunca taşıyacağı yara izleri, birkaç gün içinde kaybolup gidecekti.

"Eğer sen olsaydın, Shang-Da, sen ne yapardın?" Bunu sorarken Nathaniel'in kolunu bırakmadım.

"Senin iznin olmadan yanımdan geçemezlerdi."

"Seni kelepçelemeye çalışsalardı direnir miydin?"

Bunu biraz düşündü, sonra bana baktı. "Kelepçelenmekten hoşlanmam."

Nathaniel'i kendime çekip, kolumu beline attım. "Gördün mü, Nathaniel, onlara ateş etmeleri için fırsat verecek korumalar da var. Merak etme." Ama içimden, Nathaniel'i bir daha tek başına konıma olarak bırakmamayı düşünüyordum. Aynı şeyi Shang-Da'da içinde düşünüyordum. Farklı sebepleri vardı ama ikisine de güvenmiyordum.

Verne pencerenin yanındaki sandalyede oturuyordu. Üzerindeki tişört, dışında aynı onu ilk gördüğüm gibiydi. Belki de bütün gardırobu bu şekildeydi. Kotları ve sonsuz sayıda tişörtü vardı. uzun ve kırlaşan saçlarını at kuyruğu yapmıştı.

Richard bir kot giyniş ve saçlarını fönlemişti, fakat başka bir değişiklik yoktu. Bütün gün üzerinde bir kot ya da şortla dolaşabilirdi, belki dışarı çıkması gerekirse ayakkabılarını giyerdi. Gerçekten de Richard üzerine sadece dışarı çıkacağı zaman bir şey giyiyordu. Vücudunu rahatça sergiliyordu. Elbette onunki gibi bir vücudu varken, bunu niye yapamayacaktı ki?

"İyi misin?" diye sordu Verne.

Omuz silktim. "İyiyim. Hazır aklıma gelmişken, Terry nasıl? Hastanedekiler kolunu dikebildi mi?"

Richard bana elini uzattı. Tereddüt ettim ama sonra elini tuttum. Beni yanına çekmesine izin verdim. Browning'i kotumdan çıkartıp, bacakları arasına oturdum. Beni göğsüne yaslayıp, dizlerinin arasına aldı. Kolları çok sıcak ve belir-

gindi. Başımı göğsüne yasladım. Bütün bunları yaparken gözlerimi Verne'den ayırmamışım.

Browning elimdeydi.

Richard nemli saçlarım öptü. Bana iyi bir kız olmamı, yeni bir kavga başlatmamamı söylüyordu. Kendisine göre haklıydı. Zaten elimizde yeterince kavga vardı.

"Sürümden pek çok kişi insan gibi davranıyor Anita. O bok herifin çenesini kapalı tutacağını gerçekten inanmış mıydın?" Sandalyesinde öne doğru eğildi, ellerini kavuşturdu. Söylediklerinde içtendi.

"O bizim kötü adamlarla tek bağlantımızdı, Verne. Bizimle konuşmaya sadece o razı olmuştu."

Richard'ın kolları bana biraz daha sıkı sarıldı. Eğer biraz daha sıkarsa silahı doğrultamayacağımı fark ettim. "Onu vurmayacağım, Richard. Sakin ol, tamam mı?"

"Sadece sana sarılıyor olmaz mıyım?" diye sordu, sesi kulağıma çoky akındı, neşesini hissetmiştim.

"Hayır," dedim.

Kolların açıp, belime sarıldı, dizlerim yukarıda olduğu için elleri neredeyse kucağımdaydı. Başka şartlarda, ilginç bir pozisyon olabilirdi ama bir şey anlatıyorken, dikkatim dağılmamalıydı.

"Benim önceliğimde sürü var, Anita. Böyle olmalı."

"Sürünü tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam, Verne ama eğer bize bildiklerini anlatırsa, onu hastaneye götüreceğimize söz vermiştim. Söz vermiştim, Verne."

"Sözünü bu kadar ciddiye alıyor musun?" dedi.

"Evet."

"Buna saygı duyarım," dedi.

"Onu öldürdün değil mi?" diye sordum.

"Kişisel olarak değil ama emri ben verdim."

Richard'ın kolları beni sıkıca sardı. Rahatlamaya çalıştığını hissettim. Çenesini nemli saçlarıma sürdü, elleri çıplak kollarımı okşuyordu, birisini ısıracağından korktuğunuz bir köpeği sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi.

"Ve ben de söz vermiştim," dedim.

"Bunu telafi etmek için ne yapabiliriz?" diye sordu Verne.

'Hiçbir şey,' demek istiyordum ama Richard haklıydı, onlara ihtiyacımız vardı. Daha doğrusu birilerine ihtiyacımız vardı ve elimiz de sadece onlar vardı. Bunu telafi etmek için ne yapabilirdi? Ben ölüleri diriltebiliyordum ama onu bir zombi olarak geri getirmenin bir anlamı yoktu.

"Açıkçası Verne bilmiyorum ama bir şeyler düşüneceğim."

"Yani sana bir iyilik borçluyuz," dedi.

"Bir adam öldü, Verne. Bunun büyük bir iyilik olması gerek."

Bana uzun bir süre baktı, sonra başını yukarı aşağı salladı. "Galiba öyle."

"Tamam. Tamam. Bunu burada bırakalım Verne ama senden isteyecek bir şey bulduğumda, beni yeniden hayal kırıklığına uğratmak iyi bir fikir olmaz," dedim.

Bana gülümsedi. "Roxanne'le tanışmanı isteyip istemediğimden emin değilim."

"Roxanne'de kim?" diye sordum.

"Onun lupası," dedi Richard.

Verne ayağa kalktı. "Richard, eğer birbirinizi öldürmezseniz, Roxanne'le iyi anlaşacağını söylemişti. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum." Bize doğru yürüdü. Elini uzattı, ayağa kalkmama yardım etmek istiyordum ama hareketin daha başka bir anlamı olduğunu hissetmiştim.

Richard kollarını açtı, ben de Verne'in elini tuttum. Ben ayağa kalkerken, elimi pek sert çekmemişti. Browning hâlâ diğer elimdeydi.

"Eğer sürüme zarar verecek bir şey istersen, bunu yapacağıma söz veremem ama onun dışında söz veriyorum, benden ne istersen olacak." Bir anda sırıttı, sonra arkama, Richard'a baktı. "Tanrım, çok ufak tefek bir şey."

Richard, akıllıca davranıp, cevap vermedi.

Verne önümde diz çöktü. "Sözümü mühürlemek için, sana boynumu sunacağım. Bunun ne anlama geldiğini anladın mı?"

Başımla onayladım. "Eğer kurt olsaydım, boğazını parçalayabilirdim. Bu bir güven belirtisidir."

Başıyla onayladı, başını yan yatırdı, şah damarı boynuna olabileceği en yakın yere geldi. Hâlâ elimi tutuyordu.

Yan gözle Richard'a baktım. "Benim ne yapmama gerek?"

"Şah damarın öp ya da hafifçe ısır. Ne kadar sert sırırsan, karşındakine o kadar güvenmiyorsun ya da kendimi o kadar üstün görüyorsun demektir."

Verne'e baktım. Çok uysal davranıyordu. El ele tutuşuyor olmamıza rağmen, gücünden ezer yoktu. Ne kadar güçlü olduğunu hissetmiştim; eğer istese bütün tenimi karıncalandırabilirdi.

Elini sıkıca tuttum ve ona yaklaştım. Browning'i yatağın üzerine attım. Elimi boynunda gezdirip, şah damarını buldum.

Richard'a baktım. Neredeyse yüzünde ki 'hayır' ifadesini görebiliyordum, düşündüğüm şeyi yapamam için uyarıyordu. Bu isteğimi daha da kabartmıştı.

Verne beni kendisine doğru çekti, sanki bana sarılacak-

mış gibi elimi göğsüne yaklaştırdı. Sanki bunu daha önce yapmış gibi, dudaklarımı boynuna yaklaştırdım.

Sanki güneşin altındaymış gibi ılık bir kokusu vardı. Ağaçların ve toprağın kokusu üzerine yapışmıştı. Burnumu teni üzerinde gezdirdim. Kanın kokusunu alabiliyordum. Sanki boyundaki deri gitgide inceldi, kanın kokusunu sanki artık burnumla arasında hiçbir şey yokmuş gibi alabiliyordum.

Dudaklarım nabzının ılıklığı üzerinde dolaştı. Vücudunun kokusu içinde kaybolmuştum. Dudakları sanki canlı bir varlıkmış gibi hareket eden o şeyin üzerine koyma arzusu dayanılmazdı. Bunu yapabileceğimden emin değildim, daha doğrusu, bunu yaparken aşırıya kaçmayacağımdan emin değildim. Richard'da bunu yaparken aynı zorlukları yaşıyor muydu? O da karşısındakileri, kırılgan şeyler olarak mı görüyordu?

Galiba çok tereddüt etmiştim. Belki de Verne beni ele geçirmeye çalışan gücü fark etmişti. Gücü üzerimde gezindi ve nefesim kesildi. Bu çok fazlaydı. Susuz bir adama verilmiş içecek gibiydi.

Dişlerim o ılıklığın üzerinde kenetlendi. Tenini dişlerimin arasında hissettim. Dilimle şah damarını bulup, orayı ısırdım, o zıplayan, hareket eden şeyi ezmeye çalışıyordum.

Gücü üzerimden aktı ve içimde bir şey birbiriyle çarpışan dalgalar gibi ona atıldı. İçimde bir yerde bir kıyı vardı, orası dalgaların arasında kayboldu gitti.

Gözlerimin açıldığını hissettim ama gözler benim değildi. Jean-Claude kilometrelerce ötede gözlerini açmıştı, daha saatler sürecek uykusundan uyandığı için şaşkındı. Açlığı onu uyandırmıştı, benim açlığımdı, bizim açlığımızdı, beslenmeye başlamalıydık.

Eller beni o atan sıcaklıktan uzaklaştırdı. Eller beni çekiyordu. Richard beni kaldırmaya çalışıyorken kendime geldim, tamamen savunmasızdım. Hâlâ Verne'in üzerindeydim. O da beni tutmuş, geri çekmeye çalışıyordu. Boynu kanıyordu. Teninde dişlerimin izi çıkmıştı. Richard beni üzerinden çekerken, Verne'in eli de beni bıraktı.

Verne'in gözkapakları ağırlaşmıştı. Derin bir nefes alıp güldü. İçimi geren, kalın bir sesti. "Tanrım, Yüce İsa, kızım, bu da neyin nesiydi?"

Ona gitmeye çalışmadım. Başladığım şeyi bitirmeye çalışmadım. Richard'ın kollarında hareketsiz duruyordum, sabah güneşi gözümü almıştı, Verne'in boynundaki ize bakıyordum, ne yaptığımı anlayamamıştım.

Yeniden konuşabilince, "Bu da neyin nesiydi?" diye sordum.

Richard, bir çocukmuşum gibi beni kucağına aldı. Ayakta durabileceğimden emin olmadığım için, pek söylenmedim. Kendimi sanki çok uzaklarda ve çok kötü hissediyordum.

Richard bana sarılıp, alnımdan öptü. "Beraber olunca izlerin gücü arttı. Jean-Claude böyle olacağını düşünüyordu."

Richard'a baktım Gözüm odaklanamıyordu. "Yani seninle seviştiğim için onun üzerimizdeki gücünün arttığını mı söylüyorsun?"

Richard bunu biraz düşündü. "Birbirimiz üzerindeki gücü arttırdı."

"Beni yere bırak."

Söylediğimi yaptı. Dizlerimin üzerine düştüm, ayağa kalkamıyordum, Richard bana yardım etmeye çalışınca, bacaklarından ittim. "Bunu biliyordun ve bana söylemedin."

"Dün gece olanları değiştirir miydi ki?" diye sordu.

Ona baktım, gözyaşları dökülmek üzereydi, hayır demek istiyordum. "Evet. Evet," dedim. Richard'ın yatağına girmenin aramızdaki izleri güçlendireceğini bilseydim dün gece çok farklı olurdu. Elbette, dün gece ne kast ettiğini anlamayabilirdim. Gün gece birilerinin boğazından beslenmeye çalışmıyordum.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama yine düştüm. Gücüm olmadığı için değildi ama sanki sarhoş gibiydim. Fakat uyuşmamıştım, hatta kesinlikle daha canlıydım. "Bana neler oluyor?"

Cevabı Shang-Da verdi. "Daha önce vampirleri böyle şeyler yaparken görmüştün. Eğer çok güçlü birisinin kanını içerlerse ya da çok... güçlü kan içerlerse böyle oluyordu.

"Hassiktir."

"Ben kendimi çok iyi hissediyorum," dedi Verne. Isırdığım yere dokundu. "Daha önce hiçbir vampirin bana bunu yapmasına izin vermemiştim. Eğer bu kadar iyi bir şeyse, çok şey kaçırmışım."

"Daha iyidir. Daha iyi olabilir," dedi Nathaniel.

"Bu vampir değildi. Bu güçtü. Verne'in, benim, Anita'nin ve Jean-Claude'un gücüydü," dedi Richard.

"Bir çeşit olağandışı intihalar kokteyli," dedim ve kikirdedim. Yere yatıp, ellerimle yüzümü kapattım, kendime gelmeye çalışıyordum. Hissettiğim şeyi alıp üzerime bir örtü gibi üzerime sarmak istiyordum ama o derin ve parlak sıcaklığın içinde karanlığı hissettim. Jean-Claude'un bir kara delik gibi sıcaklığımızı, hayatımızı çektiğini hissettim. O anda iki şeyi anladım. Bir, Richard'la seviştiğimizi anlamıştı. O da bunu hissetmişti. İki, o bizim hayatımızı çekerken, biz de onun karanlığını çekiyorduk. O, güneşin ısıttığı tenin tadına bakarken, biz de o hareketsiz, ölü şeyin tadına bakı-

yorduk. Hepimiz ondan güç alıyorduk. Işık ve karanlıktan. Soğuk ve sıcaktan. Hayat ve ölümden. İzler bizi yaklaştırdıkça, hayat ve ölüm arasındaki çizgi bulanacaktı. Jean-Claude'un kalbinin son dört yüzyıldır hiç atmadığı kadar belirgin attığını hissettim. Onun memnuniyetini ve neşesini hissettim. O an da, ondan nefret etmiştim.

31

İki saat sonra Richard, Shang-Da ve ben ormanda biyolog ve trol peşine düşmüştük. Hava kararmadan kasabayı terk etmemiz gerekiyordu ama böyle bir şey yapmayacağımız için, kendi planlarımızı uygulamaya devam ediyorduk. Biz giderken, arkada kalan herkes karıncalar gibi çalışıp eşyalarımızı toparlıyordu. Toparlanıp gidecektik. Aslında, giderken Şerif'i aramamız bile gerekiyordu. Wilkes bize kasabanın dışına kadar eşlik etme nezaketini bile gösterecekti. Tabii bu hava kararıncaya kadar geçerliydi, hava karardıktan sonra, bize bir mermi ve bir yerimizde açacağı deliği sunacaktı.

Ağaçların arasında Richard'ın peşinden gidiyordum. Ağaçların arasında sanki açıklıkları görebiliyormuş gibi ilerliyordu, ya da bekli de ağaçlar açılıp ona yol veriyordu. Tam emin değildim. Etrafa bunu yapabilecek kadar olağandışı güç yaysa fark ederdim ama Richard'a bakınca bu işi rahatlıkla yaptığını görebilirdiniz. Rahatlığı kurtadam olduğu için gelmiyordu, rahatlığı Bay Araziadamı olmasından geliyordu. Arazi ayakkabıları yeterince yumuşayıp rahatlamıştı

Önünde denizöküzü, arkasında denizayısı resmi olan mavi, yeşil bir tişört vardı. Evde aynısından benim de vardı, Richard hediye etmişti. Onu da yanımda getirmediğime üzülmüştü ama zaten getirmiş olsaydım bile, giymezdim. Bobbsey İkizleri gibi dolaşan çiftlerden hoşlanmazdım. Ayrıca bir şekilde hâlâ ona kızgındım. Richard'la sevişirsek neler olacağını bilmeyen tek kişi ben olmamalıydım. Bunun bizi birbirimize daha da yaklaştıracağını biliyor olmalıydım. Elbette tişört Richard'ın üzerine ikinci bir deri gibi sarınmışken, ona kızmak kolay değildi. Gür saçlarını at kuyruğu yapıp toplamıştı. Üzerine ne zaman güneş ışığı düşse saçları parlıyordu. Onu her gördüğümde göğüsüm sıkışıyorken, ona kızmam kolay olmuyordu.

Richard önümüzde gayet rahat ilerliyordu. Ben de Nikelarımın içinde peşindeydim, fena değildim. Richard kadar iyi değildim ama ağaçların arsında nasıl dolaşılacağını biliyordum.

Diğer yandan Shang-Da orman ortamına pek yatkın değildi. Ağaçların arasında neredeyse çıtkırıldım hareketlerle dolaşıyordu, sanki bir şeyin üzerine basmaya korkuyormuş gibiydi. Kumaş, pantolonu ve beyaz gömleğinin üzerinde, Richard'ın da benimde aldırmayacağım lekeler oluşmuştu. Yürüyüşe başladığımızda Shang-Da'nın ayakkabı boyası parlak ve cilalıydı. Maalesef öyle kalamadılar. Resmî ayakkabılar, erkekler için olanları bile, ormanda yürümek için uygun değildi. Daha önce hiç şehirde daha rahat eden bir kurtadamla karşılaşmamıştım ama görünüşe göre fiziksel yapısı ne kadar uygun olursa olsun alışık olayınca arazide zorluk çekiyordu.

Bugün hafif bir rüzgâr vardı. Ağaçlar hareket edip, rüzgârla hışırdıyordu ama rüzgâr yere ulaşmıyordu. Biz sıcaktan

kavrulan yeşil ve kahverengi bir dünyada ilerliyorduk. Yaprakların güneş ışığıyla parlıyordu, koyu gölgelerin etrafında sarının tonlarında gölgecikler oluşturuyordu. Gölgede kalan yerlerde ısı birkaç derece daha azdı ama yine de sıcaktı. Neredeyse öğlen olmuştu ve sıcaktan böcekler bile susmuştu.

Richard biraz ilerimizde durdu. "Sesi duyuyor musunuz?" diye sordu hafifçe.

"Birisi ağlıyor. Bir kadın," dedi Shang-Da.

Ben hiçbir şey duymuyordum.

Richard başıyla onayladı. "Bir kadın olabilir." Ağaçların arsında koşarcasına ilerledi. Eğilmişti, elleri neredeyse yere değiyordu. Gücü bir anda üzerinden etrafa yayılmıştı.

Peşinden gittim. Yola dikkat etmeye çalışıyordum ama takılıp düştüm. Shang-Da kalkmama yardım etti. Ondan kurtulup koşmaya devam ettim. Ayaklarıma ya da ağaçlara bakmaktan vazgeçmiştim. Richard'ın sırtına bakıyordum. Onun doğru yolu bulacağına güvenip, onun hareketlerini taklit ettim. O üzerinden atlayıncaya kadar fark etmediğim kütüklerin üzerinden atladım. Bu neredeyse hipnotize edici bir şeydi. Dünya, Richard'ın ağaçların arasında hızlanan vücudundan ibaret olmuştu. Aklımın çalıştığından daha hızlı hareket ediyordum. Eğer Richard bir uçurumdan atlarsa ben de atlardım, hareketi engelleyemezdim. Sanki vücudumu terk etmiştim. Sadece işleyen kaslarım ve koşan bacaklarımdan ibaret olmuştum. Dünya, Richard'ın ağaçlar arasında koşan vücudunun yanından akan bulanık mavi ve yeşil renkten ibaret olmuştu.

Richard sanki bir düğmeye basılmış gibi durdu. Biraz önce koşuyordu, sonra durmuştu, arada bir şey yoktu ama ona çarpmadım, ben de durmuştum. Sanki beynimin ulaşamadım bir bölümü beni durdurmuştu.

Shang-Da arkamdaydı. Pahalı tıraş losyonunun kokusun alabileceğim kadar yakınımda durmuştu. "Bunu nasıl yaptın, insan?" diye fısıldadı.

Yan gözle ona baktım. "Neyi?"

"Koşuşu."

Koşmanın lukoi arasında daha fazla bir anlamı olduğunu biliyordum. Öylece, terlemiş ve nefes feseyken, daha önce olmamış bir şeyin olduğunu anlamıştım. Richard'la daha önce beraber koşmayı denemiştik ama beceremiştik. Benden neredeyse otuz santim uzundu ve bu farkın çoğu bacaklarındaydı. Onun yavaş koşuşu benim normal koşuma eşitti, ona yetişemiyordum. Bir likantrop olduğunu da eklersek, şey, yani, benden hızlıydı. Daha önce sadece elimden, tutup beni gücü ve aramızdaki izlerle beni çektiği zaman ona yetişebiliyordum.

Dönüp Shang-Da'ya baktım. Yüzümde bir şaşkınlık görmüş olacak ki, onun ifadesi de yumuşadı, neredeyse acıma vardı.

Richard bizden uzaklaştı, ikimiz de dönüp onun ne yaptığına baktık. Kalp atışım yavaşladı ve onların çok uzun zaman önce duydukları şeyi duydum: Birisi ağlıyordu – gerçi ağlama denemeyecek kadar hafif bir sesti. Sanki birisi kalbi kırılmış gibi hıçkırıyordu.

Richard sese doğru gitti, ben de peşindeydim. İlerideki açıklığın ortasında kocaman bir firavuninciri vardı. Ağacın büyük gövdesinin yanında bir kadın sinmiş ağlıyordu. Çömelmiş, bir top gibi kıvrılmıştı, dizlerine sarılmıştı. Yüzünü güneşe doğru kaldırmıştı, gözleri kapalıydı.

Siyah denilebilecek kadar koyu renkli saçları çok kısaydı. Teni beyazdı, siyah kaşları soluk teni üzerine kalemle çizilmiş gibiydi. Yüzü küçük ve üçgendi ama onun dışında ta-

rif edilecek bir şey yoktu. Ağlamıştı, gözleri şişmiş, yüzü kızarmıştı. Ufak tefekti, üzerinde haki şort, kalın çoraplar, arazi botları ve tişört vardı.

Richard gidip yanında eğildi. Bir şey söylemeden koluna dokudu, kadın yerinden sıçrayıp, çığlık attı. Bir an yüzünde sadece panik vardı, sonra kendisini Richard'ın göğsüne attı, yeniden hıçkırarak ağlamaya başladı.

Richard saçların okşayıp, bir şeyler mırıldanıyordu. "Carrie, Carrie, Artık geçti. Artık geçti."

Carrie. Dr. Carrie Onslow olabilir miydi? Öyle görünüyordu. Ama trol projesinin baş biyologunun neden ormanda sinir krizi geçiriyordu?

Richard onu yaprakların arasına yatırdı. Bir çocukmuş gibi kucağına aldı. Buradan söylemesi zordu ama ufak tefekti, benden bile küçüktü.

Ağlaması azaldı. Richard'ın kucağında, onun kolları arasında yatıyordu. Beraber çıkmışlardı. Kıskanmaya çalıştım ama yapamadım. Acısı çok fazlaydı.

Richard yüzünü okşadı. "Ne oldu, Carrie? Ne yaptılar?"

Göğsünü titreten, derin bir nefes aldı, sonra başını yukarı aşağı salladı, gözlerini kırpıştırıp, bana ve Shang-Da'ya baktı.

"Shang-Da." Gözleri bana kaydı. Onu kontrolünü kaybetmişken gördüğümüz için utanmıştı. "Seni tanımıyorum."

"Anita Blake."

Yanağı Richard'ın göğsü üzerindeydi, o yüzden gözlerini yukarı kaydırıp ona baktı. "Sen onun Anita'sısın?" Soru sorar gibi söylemişti.

Richard bana baktı. "Birbirimize kızgın değilken, öyle, evet."

Kendisini toparlayışını seyrettim, kişiliğini üzerine kışlık kıyafetleri üst üste giyer gibi yerine oturduğunu gördüm. Gözlerini zekâ, güç ve bağlılıkla doluşunu seyrettim, bakışları öyle sert, öyle parlaktı ki, sanki teni üzerinde parlıyordu. Ona bakarken, Richard'ın neden onla çıktığını anlamıştım. Ona bakarken, insan olmasına ve Richard'ın onunla sevişmemesine memnun olmuştum. Çünkü onu sadece birkaç dakika görerek, onun dert açabileceğini sezmiştim. Tek eşli olmamanın gerçek tehlikesi buydu. Beni rahatsız eden sadece seks değildi. Tehlikeli olan diğer kişinin tatmin olmayıp, gözünün dışarıda olmasıydı. Eğer gözünüz dışarıdaysa, bazen aradığınız her neyse bulabiliyordunuz.

Gözle görülür bir şekilde acı içinde olduğu belli olan bu kadına bakıp, kendi dertlerimi düşünmek istemiyordum. Ondan biraz korkuyor olmak pek hoşuma gitmemişti. Yani, ben de insandım ve Richard benimle sevişmişti. Her şeyden önce bunu düşünmüş olmaktan nefret etmiştim. Hem de çok.

Richard'ın kolları arasından doğruldu.

"Ben varım diye rahatsız olma," dedim. Sesim kuru ve iğneleyici çıkmıştı. İyi de olmuştu, yaralı ve şaşkın çıkmasından iyiydi.

Richard bana baktı. Yüz ifadesini okuyamıyordum ama benimkinin boş olduğundan emip olup, ona hiçbir şey vermedim.

Dr. Carrie Onslow yan gözle Richard'a baktı, kaşlarını çattı, sonra üzerinden kalktı. Ağaca yaslandı. Gözlerini kısmış, bir Richard'a bir bana bakıyordu, sanki şaşırmıştı ve bu hoşuna gitmemişti.

"Ne oldu Carrie?" diye sordu Richard yeniden.

"Bugün her zaman ki gibi şafaktan biraz önce yola çıktım." Konuşmayı kesti, kucağına bakıyordu, sonra derin bir nefes aldı. Üçüncü nefesini alınca, biraz daha düzelmiş göründü. "Bir ceset buldum."

"Başka bir kampçı mı?" diye sordum.

Gözleri bana kaydı, sonra yeniden kucağına baktı, sanki hikâyesini anlatırken birisine bakmak istemiyordu. "Belki, söylemesi çok zor. Bir kadındı onun dışında..." Sesi gitti. Bana gözyaşlarıyla parlayan küçük gözleriyle baktı. "Daha önce hayatımda bu kadar kötü bir şey görmemiştim. Yerel polis trollerin yaptığını söylüyor. Bu da o kampçıyı trollerin öldürdüğüne bir delilmiş.",

"Küçük Smokey Dağı Trolleri insanları avlayıp öldürmezler," dedim.

Bana baktı. "Ama bir şey bunu yapmış. "Eyalet polisi benim uzman görüşümü istedi." Yüzünü ellerinin arasına aldı, sonra yüzünü, sanki suyun içinden çıkar gibi kaldırdı. "Isırıklara baktım. Primat çene yapısı olan bir şey yapmış."

"İnsan olabilir mi?" dedim.

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Zannetmiyorum. İnsan çenesinin o kadar hasar verebileceğini zannetmiyorum." Kendisine sarıldı, bu sıcakta bile titriyordu. "Eğer kanıtlayabilirlerse, bunu kullanıp, bazı ödül avcıların çağırıp trollerimizi öldürmek isteyecekler. Onları öldürmelerini ya da hayvanat bahçelerine tıkmalarını nasıl engelleyebileceğimi bilemiyorum."

"Bizim trollerimiz insanları öldürmez," dedi Richard. Bunu söylerken kadının omzunu tutmuştu.

"Bir şey yapmış, Richard. Kurt, ayı ya da benim bildiğim başka bir hayvan değildi."

"Eyalet polislerinin de orada olduğunu söylediğin, değil mi?" diye sordum.

Carrie bana baktı. "Evet."

"Onları sen mi aradın?"

Başını iki yana salladı. "Yerel polisten biraz sonra onlar da geldiler."

Onları kimin çağırdığını bilmeyi çok isterdim, gerçi eğer yerel polislerin olayın cinayet ya da olağandışı ölüm olduğunu düşündükleri anda eyalet polisini ya da en yakın vampir avcısı araması yasal prosedürdü ama bu genelde ölümden bir hortlağın sorunlu olduğunu düşündükleri zaman oluyordu.

"Ceset bir mezarlığın yakınlarında mıydı?" diye sordum.

Dr. Onslow başını iki yana salladı.

"Neden?" diye sordu Richard.

"Güller olabilir. Korkaktırlar ama eğer kadın düşüp bayılmışsa, gûller gelip onu yemiş olabilirler. Onlar aktif leş yiyicilerdir."

"Bu da ne demek? Yani aktif leş yiyici ne demek?" diye sordu Dr. Onslow.

"Bu gûllerle dolu bir mezarlıkta yaralı olmak istemezsin demek."

Bana baktı, sonra sonunda başını iki yana salladı. "Hayır mezar yoktu. Sadece arazimizin, trollerin arazisinin ortasında bir yerdi."

Başımı yukarı aşağı salladım. "Cesedi görmem gerek."

"Sence bu iyi bir fikir mi?" diye sordu Richard. Sesini olabildiğince ifadesiz tutmuştu.

"Zaten onu bekliyorlar," dedi Dr. Onslow.

Bu hepimizi şaşırttı. "Bu da ne demek?" diye sordum.

"Eyalet polisi burada olduğunu öğrenmiş. Görünüşe göre ünün cesede senin de bakmanı isteyecekleri kadar yayılmış. Ben giderken kaldığınız yeri arayıp, sana ulaşmaya çalışıyorlardı."

Ne güzel ve ne garipti. Eyalet polisini kim aramıştı? Benim adımı onlara kin vermişti? Kim, kim, kim?

"O zaman gidip cesede bakayım."

"Yanında Shang-Da'yı da al," dedi Richard.

Uzun boylu adama baktım. Yüzündeki pençe izleri duruyordu ve çok kötü görünüyordu. Başımı iki yana salladım. "Hiç zannetmiyorum."

"Yalnız gitmeni istemiyorum," dedi Richard.

Kendinin gelmeyi teklif etmemesi garipti. Burada kalıp Dr. Onslow'u teselli edecekti. Peki. Ben büyük bir kızdım.

"İdare ederim, Richard. Sen doktor ve Shang-Da'yla burada kal.

Richard ayağa kalktı. "Çocukça davranıyorsun."

Gözlerimi çevirip, onun Dr. Onslow'dan uzakta bir yere gitmesini işaret ettim. Doktorun bizi duyamayacağı bir yere gelince. "Shang-Da'nın yüzüne bak," dedim.

Dönüp bakmadı. Nasıl olduğunu biliyordu. "Ne olmuş?"

Ona baktım. "Richard sen her zaman birisi meçhul bir şekilde öldürülürse en önce kurtadamların suçlandığını söylemiyor muydun?"

"Bizi pek çok şeyle suçluyorlar," dedi.

"Şu âna kadar Wilkes ve adamları senin ne olduğunu bilmiyorlardı. Eğer Shang-Da o şekilde ortaya çıkıp, sonrada iyileşirse, anlayacaklardır. Etrafta bir ceset varken bunu anlamalarını istemezsin."

"Shang-Da hava karıncaya kadar iyileşmez," dedi Richard.

"Ama şu an olduğundan biraz daha iyileşmiş olur. İnsanlar o kadar hızlı iyileşmezler. Wilkes biz kasabayı terk etmeden ne olduğunuzu öğrenirse, elindeki her şeyi kullanır. Senin kimliğini orta çıkartır ya da bu suçu senin üzerine atar."

"O kadını ne öldürmüş olabilir?"

"Görmeden bilemem."

"Oraya yalnız gitmeni istemiyorum. Ben de seninle geleceğim."

"Polis sivil erkek arkadaşların suç mahallinde dolaşmasından hoşlanmazlar, Richard. Burada kal; Dr. Onslow'u rahatlat."

Bana kaşlarını çattı.

"Mızmızlanmıyorum, Richard." Gülümsedim. "Pekâlâ, çok fazla mızmızlanmıyorum. Şok geçiriyor. Git elini tut. Ben idare ederim.

Nazikçe yüzüme dokundu. "Senin elinin tutulmasına ihtiyacın yok, değil mi?"

İç çektim. "Seninle bir gece geçirdim ve neredeyse Verne'in boğazını parçalıyordum. Bir gece geçirdim ve ormanda aynı bir... bir kurtadam gibi koştum. Sadece bir kere seviştik ayrıca sen buların olabileceğini biliyordun. Bunu en azından dün gece bana söylemeliydin, Richard."

Başıyla onayladı. "Haklısın söylemeliydim. Nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum. Özür dilerim, Anita."

Samimi yüzüne bakınca, kızmam mümkün değildi ama ona inanmamakta güçlük de çekmemiştim. Belki de Richard, Jean-Claude'dan izleri nasıl kontrol edeceğini öğreniyordu. Belki de yalancılık ta bulaşıcıydı.

"Gidip cesedi görmem gerek, Richard."

Dr. Onslow bana yeri tarif etti. Ormana doğru yürüdüm. Richard peşimden geldi. "Seninle yürüyeyim."

"Silahlıyım, Richard. Gerek yok."

"Seninle gelmek istiyorum."

Durdum, dönüp ona baktım. "Benimle gelmeni istemiyorum. Şu anda başka bir yerde olmanı istiyorum."

"Senden bir şeyler gizlemeye çalışmadım. Dün gece her şey o kadar hızlı oldu ki. Düşünemedim."

"Bunu ilgilenen birisine anlat, Richard." Ağaçlara doğru yürüdüm, o arkamda olduğu yerde kaldı. Beni ağaçların arasında kaybolunıcaya kadar takip ediğini hissettim. Arkama baksaydım, el sallar mıydı? Arkama bakmadım. Richard'ı seviyordum. O da beni seviyordu. Bundan emindim. Emin olmadığım tek şey, aşkın yeterli olup olmayacağıydı. Eğer o başka kadınlarla yatacaksa, yeterli olmazdı. Adil olsun olmasın, bununla baş edemezdim.

Richard, benim Jean-Claude'dan vazgeçmemi istemediğini söylemişti. İstememişti de ama ben Jean-Claude'un yatağını paylaştığım sürece, Richard'da diğer kadınlarla yatacaktı. Ben tek eşli olmadığım sürece, o da olmayacaktı. Jean-Claude'u bırakmamı istememişti. İşin sonunda benim de memnun olmamamı sağlamıştı. Richard'da başkalarıyla yatabildiği sürece, ona sahip olabilirdim. Bu ikinci tercihi yapmaya hazır değildim ve birincisiyle de yaşayamıyordum. Üçüncü bir seçenek yoksa, başımız dertteydi.

32

Cinayet mahalli ormanın ortasında bir yerdeydi. Dr. Onslow'a göre bir dört çekişli araçla bile en yakın yola yedi kilometre mesafedeydi. Troller için harika bir yerdi ama polis araştırmaları için değildi. Her şeyi buraya taşımaları ve işleri bitince cesetle beraber hepsini geri taşımaları gerekecekti. Hoş bir iş değildi, hızlı da olmayacaktı.

İzole bir yerde olmasının tek avantajı bakmaya gelenlerin olmamasıydı. Pek çok cinayet mahalline gitmiştim, bakmaya gelenler sadece geç saatler olmuşsa ya da hiç kimsenin yaşamadığı bir yerde olursa olmuyordu. Eğer çevre nüfusu kalabalıksa geç saatlerde bile araştırmaları seyretmeye gelenler oluyordu. İnsanlar şafak sökerken yataklarından çıkıp cesedi görmeye geliyordu.

Etrafta siviller yokken bile suç mahalleri kalabalık oluyordu. Wilkes ve adamlarında birisini üniformalarından tanıdım. Bugün onları yeniden göreceğimi zannetmiyordum. Etraf eyalet polisleriyle de doluydu, birkaç tane de sivil kıyafetli dedektif vardı. Ellerinde ameliyat eldivenleri vardı,

delillerin üzerine diz çökmeyip, parmak uçlarında çömeliyorlardı.

Çevreye, paketin üzerindeki kurdele gibi sarı suç mahalli şeridi çekilmişti. Benim geldiğim tarafta şeridi koruyan bir üniformalı yoktu çünkü bu taraftan hiç kimseyi beklemiyorlardı. Üzerimden, Browning, Firestar ve sırtımdaki büyük bıçak vardı, o yüzden şeridin altından geçerken cebimdeki vampir infazcısı lisansımı çıkartım. Eninde sonunda beni birisi görüp, yanıma gelecekti.

Tepeden aşağıya inemeden bir eyalet polisi beni gördü. Şerit geniş bir alanı kaplamıştı ve beni gören polis diğer köşesine yakın bir yerde duruyordu. Kahverengi saçları ve koyu renk gözleri vardı, soluk yanakları üzerindeki çilleri parlıyordu. Elini kaldırıp bana doğru yürüdü. "Özür dilerim, bayan ama buradan geçemezsiniz."

Ona lisansımı gösterdim. "Ben Anita Blake. Sizin beni aradığınız duydum. Göz atmam gereken bir ceset varmış."

"Göz atmak mı? Cesede göz atmak mı istiyorsun," dedi. Bunu sessizce söylemişti, pek dalga geçer gibi değildi. Koyu renk gözleri bir an daldı, sonra sanki nerede olduğunu hatırlamış gibi kendisine geldi. Lisansıma bakmak için elini uzattı.

Dikkatlice inceledi, bana geri verdi. Tepenin aşağısında insanların toplandığı yere baktı. Eliyle orayı işaret etti. "Siyah takım elbiseli, kısa boylu adam, sarışın olan, o Yüzbaşı Henderson. Sorumlu o."

Ona sadece baktım. Beni sorumlu kişinin yanına götürmesi gerekiyordu. Beni tanımayan hiçbir polis suç mahallinde başı boş dolaşmama izin vermezdi. Vampir İnfazcıları sivil değildi ama pek çoğumuz dedektif de değildi. Ben polisle çok sıkı ilişki içinde olan nadir infazcılardan birisiydim.

St. Louis'de pek çok polis beni ya ismen ya da şahsen tanırdı ama burada tanınmadığım bir yerde bu olmamalıydı.

Polisin yakasında yazan ismine baktım. "Michaels, değil mi?"

Başıyla onayladı ama gözleri yine dalmıştı. Polis gibi davranmıyordu, korkmuş gibi hareketler yapıyordu. Polisler kolay kolay korkmazdı. Bu işte birkaç sene geçirince, hiçbir şeye aldırmıyorlardı: gittim, gördüm, etkilenmedim, hatıra tişörtü bile almadım havasına bürünüyorlardı. Her suç mahallinde sarsılarak çavuş şeritleri alamazdınız.

Çavuş Michaels. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Bayan Blake?" dedi. Kendisini toparlıyor gibiydi. Bu bana Dr. Carrie Onslow'un kendisini toparlayışını hatırlattı. Onun gözlerinde de aynı kaybolmuş, boş bakış vardı. Şimdi bana doğrudan bakıyordu ama sanki canı yanıyormuş gibi gözlerinde bir kısıklık vardı. Acaba o tepenin sonunda ne vardı? Tecrübeli bir polisi ne bu hale getirebilirdi?

"Hiçbir şey, Çavuş hiçbir şey, Sağ ol." Lisansımı cebime koymadım çünkü yanımda bir polis olmadan yanlarına gitmeden yine durdurulacağımdan emindim. Bir kadın küçük bir çamın dibine kusuyordu. Kadının ve ona yardımcı olmaya çalışan adamın üzerinde Acil Yardım Servisi kıyafetleri vardı. AYSlerin bile kusması kötü bir işaretti. Çok kötü bir işaretti.

Beni Maiden durdurdu. Böylece durup birbirimize baktık, ben tepenin yüksek tarafında duruyor olama rağmen ona tepeden bakamamıştım.

"Bayan Blake," dedi.

"Maiden," dedim. Bilerek Memur dememiştim çünkü artık benim gözümde polis memuru değildi. Kötü adam olunca polisliği bırakmıştı.

Hafifçe, garip bir şekilde gülümsedi. "Seni Yüzbaşı Handerson'un yanına götüreyim, buradan o sorumlu."

"Peki."

"Kendini hazırlasan iyi olur, Blake. Bu... kötü."

"İdare ederim," dedim.

Başını iki yana salladı, yere baktı. Başını kaldırdığında, gözleri ifadesiz, polis gözleriydi. "Belki sen edersin, Blake, belki sen edersin ama ben edemeyeceğim."

"Bu da ne demek?"

"Bu da kim?" Soran Yüzbaşı Handerson'du. Bizi görmüştü. Takım elbise ayakkabıları içinde biraz kayarak bize doğru geldi. Boyu bir yetmiş kadardı, kısa sarı saçları vardı. Gözlerinin rengi garipti ilerlerken güneş ışığına göre rengi değişiyordu, bir an yeşil oldu, sonra grileşti. Gelip aramızda durdu. Maiden'e baktı. "Bu kim ve benim çalışma alanım içinde ne işi var?"

"Anita Blake, Yüzbaşı Handerson," dedi Maiden.

Yüzbaşı doğrudan bana baktı, gözleri içinde yeşilin tonları olan, insanı içine çeken gri renkteydi. Temiz, sıradan bir görünüşü vardı ama yakışıklıydı. Daha fazlası da olabilirdi ama yüzünde bir sertlik, onun hoşluğunu çalan bir ekşilik vardı.

Bana bakan gözlerinin rengi ne kadar sıra dışı olursa olsun, bakışları, mesafeli, ölçülü polis gözleriydi. "Yani sen Anita Blake misin?" Sesi neredeyse kızgındı.

Başımla onayladım. "Evet." Kızgınlığının bana yönelmesine izin vermedim. Bana kızgın değildi. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Suçun ötesinde bir şey vardı. Ne olduğunu merak ediyordum.

Beni baştan aşağıya süzdü, cinsel bir şey değildi, sanki beni tartıyordu. Buna alışkındım ama genelde daha az belirgin olurdu. "Miden nasıldır, Blake?"

Kaşlarımı kaldırdım, sonra gülümsedim.

"Komik olan nedir?" dedi Handerson.

"Bak, kötü olduğunu biliyorum. Biraz önce buraya ikinci defa gelmeye korktuğu için beni yalnız gönderen Çavuş'unun yanından geliyorum. Zaten Maiden'de bana kötü olduğunu söyledi. Beni cesede götürün."

Handerson bana yaklaştı, kişisel alanımı bir hayli ihlal ediyordu. "Buna dayanabileceğine inanıyor musun, Blake?"

İç çektim. "Hayır."

Cevabım sinirinin bir kısmını aldı. Gözlerini kırpıştırdı, sonra bir adım geriledi. "Hayır mı?" dedi.

"Baş edebileceğimden emin değilim, Yüzbaşı Handerson. Her zaman bir sonra göreceğim dehşetli şeyin, berbat, üstesinden gelemeyeceğim bir şey olma ihtimali vardır. Bazen zihnimi alır götürür, bazen çığlık atarım ama şimdiye kadar iyi idare ettim. Beni korkunç kalıntıların yanına götürün. Bu ön sevişme sıkıcı olmaya başladı."

Yüzündeki ifadeleri seyrettim: Neşeliydi, sonra kızdı ama sonunda neşe kazandı. Şanslıydım. "Korkunç kalıntılar mı? Bir muhabir olmadığından eminsin değil mi?"

Bu beni de gülümsetti. "Pek çok günahım var ama bu onlardan birisi değil."

Bu da onu gülümsetti. Gülümseyince, yaşı on sene daha genç göründü ve yakışıklılığı sıradan olmaktan çıkıyordu. "Tamam, Bayan Blake, beni takip et. Seni korkunç kalıntılara götüreceğim." Konuşma sesinden daha kalın bir sesle güldü, sanki şarkı söylese sesi bas çıkacak gibiydi. "Umarım gösterinden sonrada bu kadar neşeli olabilirsin, Bayan Blake."

"Ben de," dedim.

Bana garip bir bakış attı, sonra tepeden aşağıya indi. Ben de peşinden gittim çünkü işim buydu. Bir saat önce günün daha kötüye gidemeyeceğini söyleyebilirdim. Bir anda daha kötüye – çok daha kötüye gideceğini hissetmiştim.

33

Ceset küçük bir açıklıktaydı. İnsana ait olduğunu biliyordum çünkü öyle söylenmişti ama tam olarak bir insana aitmiş gibi durmuyordu. Şeklinden sırt üstü yattığı anlaşılabiliyordu. Daha çok zihnim onun bir insana ait olduğunu reddediyormuş gibiydi. Gözlerim görüyordu ama aklım parçaları birleştirmeyi kabul etmiyordu, hani şu şaşı bak şaşır resimlerine bakmak gibiydi. Sanki kan ve etten bir patlama olmuş ve cesette tam ortasında kalmış gibiydi. Cesetten her yöne kan saçılmıştı, cesedi kaldırdıklarında tam orada ceset şeklinde temiz bir iz kalacaktı.

Her şeyi görüyordum ama hâlâ bir anlam veremiyordum. Zihnim beni korumaya çalışıyordu. Bu daha önce bir iki kere daha olmuştu, bu durumda akıllıca olan yürüyüp gitmekti. Aklımın karışık kalmasına izin verdim çünkü gerçek, o insanın aklını başından alan anlardan birisiyle birlikte gelecekti. Tepedeyken Handerson'a bazı şeylerin insanın aklını başından alacağını söylerken şaka yapıyordum ama söylediğim artık pek komik değildi.

Kendimi cesede bakmaya, gözlerimi kaçırmamaya zorladım ama yaz sıcağı başımı döndürmeye başlamıştı. Ellerimle gözlerimi kapatmak istiyordum, fakat arkamı dönmekle yetindim. Gözlerimi kapatmak, bir korku filminden korkmak gibi, aptalca ve çocukça görünecekti.

Ben arkamı dönünce Handerson da döndü. Sanki ben bakmıyorken o da bakmak istemiyordu. "İyi misin?"

Başımın dönmesi geçti. "Birazdan düzelirim." Sesim nefes nefeseydi.

"İyi," dedi.

Birkaç saniye daha öylece durduk, hafif bir nefes aldım. Cesede bu kadar yakınken derin nefes almamam gerektiğini biliyordum ama bunu yapmam gerekiyordu. Bu işi troller yapmamıştı. Doğal hiçbir hayvan böyle bir şey yapamazdı. Yavaşça dönüp cesede baktım. Pek bir değişiklik olmamıştı.

Henderson'da benimle beraber döndü. En yetkili kişi oydu. Eğer ben yapabiliyorsan o da yapabilmeliydi. Ben yapabileceğimden emin değildim ama yine de başka çarem yoktu...

Bir çift ameliyat eldiveni aldım. Birisi üzerine takmam için biraz daha kalın eldivenler önerdi. Biliyorsunuz, AIDS riski vardı. İstemedim. Bir, ellerim terleyecekti. İki, ip ucu için cesedi hissetmeliydim, o eldivenler hiçbir bok hissedemezdim. Üç, üç vampir izi taşırken artık AIDSi dert etmiyordum. Artık, kanla bulaşan hastalıklardan etkilenmiyordum ya da en azından bana böyle söylenmişti. Jean-Claude'a bu konuda inanıyordum çünkü beni kaybetmek istemiyordu. Kafamın içinde bir ses, *seni seviyor*, dedi. Başka bir ses de *ya tabii*, dedi.

"Kanın üzerinden geçebilir miyim?" diye sordum.

"Kana basmadan cesede yaklaşamazsın," dedi Henderson.

Başımla onayladım. "Doğru. Yeni videoya kaydedip, bütün resimlerinizi çektiniz mi?"

"İkimiz de işimizi nasıl yapacağımızı biliyoruz, Bayan Blake."

"Bunu sorgulamıyorum, Yüzbaşı. Sadece cesedin etrafında rahat dolaşıp dolaşamayacağımı sordum, o kadar. Delilleri berbat etmek istemiyorum."

"Sen işini bitirince onu götüreceğiz."

Başımla onayladım. "Tamam." Cesede baktım ve bir anda onu, tamamını gördüm. Gözlerimi kapatmamak için ellerimi karnımda kavuşturdum. Burnu ısırılmıştı, geriye sadece kanlı bir delik kalmıştı. Dudakları da kopartılmıştı, alttan pıhtılaşmış kan, çene kemiği ve dişleri görünüyordu. Yüzünün bir yanındaki çene kasları da gitmişti. Bunu yapan her ne ise tek ısırışta hepsini götürmüştü. Oturmuş ve onu yemişti. Çok fazla ısırık ve eksik et parçası vardı ama yaraların çoğu derin ya da ölümcül değildi. Isırıkların ölümden sonra olmuş olması için kısa bir dua ettim. Dua ederken bile, gelecek cevabın iyi olmayacağını biliyordum; etrafta çok fazla kan vardı. Bütün bunlar olurken kadın hayattaymış. İç organları yırtık kotunun üzeride dökülmüştü, organların üzerinde kandan daha yoğun bir şey pıhtılaşmıştı. İç organlannda yayılan koku şimdiye kadar gitmişti ama giden kokunun yerine bir yenisi gelmişti. Ceset yaz sıcağında kokmaya başlamıştı. Tarif edilmesi zor bir kokuydu, insanın aklını başından alacak kadar tatlı ama midesini bulandıracak kadar kötü bir kokuydu. Birkaç hafif nefes alıp, kurumuş kanın üzerine bastım.

Sanki görünmez bir şey bana vurdu. Ensemdeki tüyler omurgamın içine kaçmaya çalışıyor gibiydi. Beynimin, ara-

balar ya da evlerin boru tertibatıyla hiç ilgisi olmayan ama kaçmak ya da çığlık atmayı kontrol eden ve düşünmeyle hiç ilgilenmeyen yanı, harekete geçmişti. Bir şeyin yanlış olduğunu söylüyordu. Burada şeytani bir şey vardı – sadece tehlikeli değil, şeytani bir şeydi.

Daha da güçlenmesini bekledim ama yok oldu. Kötü bir hatıraymış gibi gitti, bu bir çeşit büyünün içine yürümüş olabileceğim anlamına geliyordu – ya da kötü bir büyünün kalıntıları içine girmiştim.

Bu kadar kötü bir şeyi, büyücünün içinde duracağı, ya da gelen yaratığın içinde kalacağı bir koruma çemberi olmadan çağıramadınız. Yeri inceledim kandan başka bir şey yoktu. Kan koruma çemberi oluşturmuyordu. Sadece yere sıçramıştı, bir yapısı yoktu.

Bu kadar bariz bir şey olmadığını tahmin etmeliydim. Poliste büyü ile ilgilenen hiç kimse yoktu, gerçi bu değişmeye başlamıştı ama uzun süre polislik yapmışsanız bu kadar garip bir olayda büyü olabileceğini düşünmeliydiniz.

Etrafa dokunulmamış gibiydi ama bu dokunulmadığı anlamına gelmezdi. Eğer iyi bir büyücüyseniz, bakılan şeyi göstermeyebilirdiniz. Bu gerçek görünmezlik değildi. İnsanlar bunu yapamazdı. Fizik kuralları her şartla geçerliydi. Işık bir cisme doğrudan çarparsa yansırdı ama gözü dikkatsizleştirebilirlerdi, böylece bir şeye bakardınız ama aklınız algılamazdı. Aynı gözünüzün önünde duran araba anahtarlarını iki gün deli gibi aramak gibi bir şeydi.

Cesedin yanına çömeldim. Genelde suç mahallerinde üzerime giydiğim tulumum yoktu, o yüzden kotuma kan bulaştırmak istemiyordum. Hâlâ kendime sarılı duruyordum. Burada birilerinin bizim görmemizi istemediği bir şeyler vardı ama neydi.

"Cüzdanını bulduk. Kimliğin görmek ister misin?" diye seslendi Henderson.

"Hayır, hayır," dedim. Bilgiçlik taslamıyordum. Sadece ayağımın dibinde duran şeye bir isim bir kimlik vermek istemiyordum. Bu gerçek değildi. İncelenmesi gereken bir şeydi. Hiçbir zaman gerçek olmamıştı. Başka türlü düşünürsem, delillerin üzerine kusmaya başlardım. Yıllar önce bir kere bunu yapmıştım. Dolph ve ekibi hâlâ benimle alay ediyordu.

Kadının gözleri yerinden sökülmüş, yanaklarına doğru sarkıp kurmuştu. Saçları yüzünün bir yanına ve omzuna yapışmıştı. Sarışın olabilirdi ama kana bulandığı için söylemesi zordu. Uzun saçları kadın olduğunu düşündürmüştü. Gözlerimle arayıp elbisesinden kalanları buldum. Bluzundan geriye kolunun üzerinde bir parça kumaş kalmıştı. Göğsü açıktı. Bir göğsü tamamen parçalanmıştı. Diğeri balon gibi sönmüştü, sanki bir şey bir çocuğunu çöreğin içindeki kremayı emişi gibi, içindekileri yemişti.

Çok doğru benzetmeler değildi. Ayağa kalkmam gerekti. Uzaklaşmam, hava almam gerekiyordu. Gidip açıklığı çevreleyen ağaçlardan birisinin yanında durdum. Derin bir nefes almam gerekiyordu ama bu kokuyu da tamamen içime çekeceğim demek oluyordu. O tatlı koku dilime yapıştı, boğazımı kapladı, sonunda kusmaktan başka bir şey düşünemeye başladım, başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Yutkundum ve koku aşağıya kaydı ve sabah içtiğim kahve dışarı fırladı.

Beni rahatlatan iki şey vardı. Bir, cesedin kalıntıları dışına kusmuştum. İki midemde çıkacak fazla bir şey yoktu. Galiba kahvaltı etmememin sebeplerinden birisi de buydu. Sabahları çok fazla kan görüyordum.

Koru yaprakların arasına diz çökünce, kendimi biraz daha iyi hissettim. Uzun zamandır suç mahallerinde kusmamıştım. En azından burada benimle uğraşacak bir Zebrowski yoktu. Utanmamıştım bile. Bu olgunlaştığım anlamına mı geliyordu?

Arkamdan bir erkek sesi geldi. Şerif Wilkes neredeyse bağırarak bir şey söylüyordu. "O sadece bir sivil. Burada olmaması lazım. Bu eyalette lisansı bile yok."

"Burada sorumlu benim şerif. Kimin gidip, kimin kalacağına ben karar veririm." Henderson bağırmıyordu ama sesi yeterliydi.

Ayağa kalkerken, ağacın gövdesine tutundum, kolum öyle bir uyuştu ki, neredeyse hissizleşti. Ayağa kalkıp, ağaçtan uzaklaşırken az kalsın düşüyordum ama dengemi sağladım. Ağacın pürüzsüz yüzeyine baktım. Yaklaşık iki buçuk metre yukarıya bir pentagram kazınmıştı. Kesikler kana bulanmıştı. Pentagram, üzerine kurmuş kan da gelince, koyu renk ağaç kabuğu üzerinde neredeyse görünmez olmuştu, ayrıca üzerinde bir uzaklaştırma büyüsü vardı. Yani hiç kimse, ben bile ona dikkat etmiştim. Sadece ağaca dokununca fark etmiştim. Bütün illüzyonlar gibi, bir kere görünce artık orada olduğunu biliyordunuz.

Diğer ağaçlara da baktım ve hepsine bir pentagram kazınmış olduğunu gördüm. Burası bir güç çemberi, bir korunma çemberiydi. Wiccanlar –cadılar- karma da bedelini ödemeye razı olurlarsa güçlerini kötülük için kullanabilirdi. Ne yaparsanız yapın, iyilik ya da kötülük olsun, üç katı size geri dönerdi ama kötü bir wiccan bile ağaçları kazımazdı. Yaptıkları büyüyle ağaçları ya da toprağı mı canlandırmışlardı? Bu bir elemental çağırdılar demek oluyordu. Elementaller kötü şeyler yapabilirdi ama şeytani değillerdi.

Eğer üzerinde bulundukları araziyle uğraşırsanız kızgın olurlardı ama kötü değillerdi daha çok tarafsız olurlardı. Çemberi geçer geçmez şeytanı bir şeyler hissetmiştim. Büyük *Ş* ile yazılacak türde bir şeydi. Böyle hissettirecek çok fazla olağandışı yaratık yoktu.

"Yüzbaşı Henderson," dedim. Wilkes'le tartışmayı kesip bana bakmalarını sağlamak için bir daha seslenmem gerekti.

İkisi de dönüp bana baktı. İkisi de dostça bakmıyordu ama en azından artık kime kızdıkların biliyordum: birbirlerine. Yerel polis kendi çöplüklerinde başka birisinin işleri devralmasından hoşlanmazdı. Yerel polisin dışarıdan gelenlerden rahatsız olması normaldi ama ben Wilkes'ın kendi çöplüğünü savunmaktan fazlasını yaptığını biliyordum. Gerçek polislerin burada olması onu çok rahatsız ediyor olmalıydı ama ben şimdi burada foyasını ortaya dökemezdim. Delilim yoktu. Polisleri kanunsuz işler yapmakla suçlamak, diğer polisleri rahatsız ederdi.

"Ağaçlardaki pentagramları gördünüz mü?"

Soru ikisin de sakinleştirip, dikkatlerini çekecek kadar garipti. Pentagramları parmağımla gösterdim ve bütün iyi illüzyonlar gibi, ben gösterince, onlarda gördüler. Kral çıplaktı.

"Ne olmuş?" dedi Wilkes.

"Bu bir koruma, güç çemberi. Kadını öldürmesi için buraya bir şey çağırmışlar."

"Ağaçlardaki izler çok önceden de orada olabilir," dedi Wilkes.

"Pentagramların üzerindeki kanı test edin, kurbana ait çıkmayacaktır ama yine de taze kandır," dedim.

"Niye kurbanın kanın kullanmamışlar?" dedi Henderson."

"Çünkü kanı çemberi mühürlemek için kullandılar. Kan, kadının ölümünden önce gerekiyordu."

"Yani insan kurban etmişler," dedi Henderson.

"Tam olarak değil," dedim.

"Bunu Troller yaptı," dedi Wilkes. Sesi çok emin değildi; sesi çaresizdi.

Henderson ona döndü. "Bunu söyleyip duruyorsun Wilkes. Bunu trollerın yaptığını söyleyip duruyorsun."

"O biyolog bile ısırıkların primata ait olduğunu söyledi. İnsan olmadığında da kesinlikle emindi. Tennessee tepelerinde dolaşan çok fazla primat yok."

"O insansı demiştir," dedim.

İkisi de yeniden bana baktı.

"Dr. Onslow insansı demiştir. Pek çok insan insansının primat olduğunu düşünür ama başka seçeneklerde var."

"Ne gibi?" dedi Wilkes. Çağrı cihazı öttü. Numaraya, sonra bana baktı. "Özür dilerim, Yüzbaşı Henderson."

Henderson bana baktı. "Şerif'le geçmişte aranızda bir şeyler mi oldu, Bayan Blake?"

Kaşlarımı çattım. "Geçmişte mi? Nasıl yani?"

"Senin cesedin yanına gelmemen için elinden geleni yaptı. Bunu trollerin yaptığından emin. Çok emin."

"O zaman sizi kim çağırdı?"

"Kimliğini vermeyen birinden ihbar aldık."

Birbirimize baktık. "Benim bu eğlenceye katılmamı kim istedi?"

"AYSden birisi. Adamın çalışma arkadaşı dün seninle tanışmış."

Başımı iki yana salladım. "Onu tanımıyorum.

"Çalışma arkadaşı bir kız. Lucy bir şey."

Bu Lucy'nin ilkyardım bilgisini ve dolunay olan bir günde neden çalışmadığını açıklıyordu. Ben de onun yerinde olsaydım, dolunay varken taze kanın etrafında olmak istemezdim, çok cazip, çok riskli olurdu.

"Onu hayal meyal hatırlıyorum." Onu gayet iyi hatırlıyordum ama onu en son birisini öldürdükten hemen sonra görmüştüm, o yüzden pek detay vermiyordum. Bir an Henderson'un beni kandırmaya çalıştığını düşündüm acaba ceset Lucy miydi? Ama boyu uygun değildi. Bu kadın uzun boyluydu, benim boyumda değildi. Richard'ın çıktığı kadınların çoğu kısa boyluydu. Eğer sevdiğiniz bir vücut şekli varsa, ona sadık kalırdınız. Mesela benim kurbanlarım çok daha geniş oluyordu.

"Neden bir güç çemberine ihtiyaç duymuşlar, Bayan Blake?" diye sordu Henderson.

"Çağırdıkları şeyi içerde tutmak için."

Bana kaşlarını çattı. "Seninde dediğin gibi, bu ön sevişme can sıkmaya başladı. Bana ne olduğunu söyle."

"Galiba bir iblis çağırmışlar."

Gözleri büyüdü. "Bir ne?"

"Bir ibilis," dedim.

Henderson bana baktı. "Bunu nereden çıkardın?"

"Çemberi geçince, şeytani bir şey hissettim. Gelen canavar ne kadar vahşi olursa olsun, şeytanlıktan başka bir şeye hizmet etmeyen bir varlık gibi bir his bırakmaz."

"Vampir avlarken çok fazla iblisle karşılaşıyor musun, Bayan Blake?"

"Sadece bir kere, Yüzbaşı, sadece bir kere. Çok..." Güç çemberinin içinden çıktım ve kendimi daha iyi hissettim. İzlerini gizlemek için ellerinden geleni yapmışlardı ama bu tarz şeyler havada asılı kalırdı. "Bir kere vampir zannettik-

leri bir kadının olduğu bir dava için çağırılmıştım ama onu iblis ele geçirmişti. Kadın..." Yeniden durdum çünkü durumu aptalca ve melodramatik göstermeyecek kelimeleri bulmamıştım. O yüzden hikâyeyi olduğu gibi anlatmaya karar verdim. Ben ve Çavuş Friday.

"Kadın iki çoğu.olan sıradan bir ev hanımıydı. Şizofreni teşhisi konmuştu, Yüzbaşı. Rahatsızlığı kişilik bölünmesiydi ama o kadar basit değildi. Alnından kakülleri sarkan küçük bir kız gibiydi. İyiyken, çok iyiydi. Kiliseye gidiyordu, Pazar okulunda öğretmenlik yapıyordu. Turşu kuruyordu, kızlarının bebekleri için kıyafetler dikiyordu; ama kötüleşti mi, önüne gelenle yatıyordu, çocuklarına kötü davranıyordu, köpeklerini bahçedeki ağaca asıyordu."

Anlattıklarımı duyunca Henderson tek kaşını kaldırdı. Bir polis için bu şok belirtisiydi. "Neden hastanede değildi?"

"Çünkü ilaçlarını alırsa, iyi bir anne ve eş oluyordu. Onunla 'iyiyken' konuşmuştum, gerçekten iyi birisiydi. Kocasının niye onu bırakmak istemediğini anlamıştım. Beyin kimyasının hayatını mahvetmesi gerçekten trajikti."

"Bu çok acıklı ama iblislerle ilgisi yok," dedi Henderson.

"Komşuların evcil hayvanları kaybolup, sonra kanları çekilmiş halde leşleri bulunmaya başlamıştı. Ben kadına kadar izlerini sürdüm. Aklî dengesinin bozuk olduğu ortaya çıkınca polisler harekete geçti. Şu ana kadar acıklı bir hikâye olmadığı doğru." Tepenin üzerinde toplanmış teknisyen ve polislere baktım. Hiç kimse tepenin aşağısına bakmıyordu. Hiç kimse burada dolaşmak istemiyordu. Psişik bir hassasiyetiniz yoksa bile, içimizdeki hayatta kalma içgüdüsü bazen aklımızdan daha iyi çalışıyordu. Herkes buradan uzak durmak istiyordu ama sebebini bilmiyordu.

"Hâlâ burada mısın, Blake?" diye sordu Henderson.

"Kusura bakma. Onu tutukladığınız gece, iki üniformalıyla onu başka bir adamın yatağından çıkarttık. Olay yerinde başka kadın olmadığı için onunla ben gitmek zorunda kaldım. Kaba ve gürültücüydü, erkeklere sulanıyor, bana hakaret ediyordu. Ne dediğini hatırlamıyorum ama dönüp bana baktığında yüzünün ifadesini hatırlıyorum. Karanlık bir polis arabası içindeydik, başını çevirip bana baktığında, bütün tüylerim diken diken oldu. Gözleri parlamıyordu, sülfür kokusu yoktu, Yüzbaşı Henderson ama şeytanî bir şeyin üzerinden rahatsız edici bir koku gibi yükseldiğini hissettim." Ona baktım, o da bana sanki yüzümü ezberlemeye çalışıyormuş gibi bakıyordu. "Çok kolay korkmam, Yüzbaşı ama ondan, çok korkmuştum. Ondan korkmuştum ve bu yüzümden belli oluyordu, o zaman bana gülmüştü ve his gitmişti."

"Sen ne yaptın?"

"Eksorsizm tavsiye ettim."

"Yaptılar mı?"

"Polis yapmadı ama kocası gerekli kâğıtları imzaladı."

"Ve?" dedi Henderson."

"Ve işe yaradı. Eğer ilaçlarını alırsa, hastalığı kontrol altında tutuluyor. Şizofreni ele geçirilme yüzünden olmamış."

Henderson başını yukarı aşağı salladı. "Hepimiz seminerlerde akli dengesizliklerin bir kişiyi şeytani ele geçirilmeler karışı savunmasız bırakacağını gördük, Bayan Blake. Durum aynı PCP* kullanıcıları gibi ama daha garip."

"Evet. PCP insanları havalandırmaz," dedim.

Bana kaşlarını çattı. "Eksorsizmi gördün mü?"

Başımı iki yana salladım. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Özellikle şimdi ve burada hiç istemiyorum. Kelime-

---

* *PCP:* Phencyclidine, Angeldust/Melektozu.

lerin güçleri vardır Yüzbaşı. Hatıralar daha da güçlüdür. Bununla oynamayalım."

Başıyla onayladı. "Bunu insanların yaptığından emin misin?"

Başımı iki yana salladım. "Onu öldürünceye kadar yemişler. Yapan her neyse onu yemiş. Bir insanlar birisinin boğazını ısırabilir ve bir hayli zarar verici olabilir ama bunların hepsini bir insan yapmış olamaz.

"Eğer bunun bir ele geçirilme olduğunu söylersen, üstlerimi arayıp, bir rahip aramaya başlamam gerekir; ama Blake iblis saldırılarının ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

"Belki de senden daha iyi biliyorum, Yüzbaşı. Pek çok garip bokluk için beni arıyorlar."

"Daha önce bir iblisi doğrudan saldırarak ya da kandırarak bir insan öldürürken gördün mü?"

"Hayır."

"O zaman nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Neden emin olduğumu söyledim, Yüzbaşı. Bir kere bir iblisin varlığını hissedince, nasıl bir şey olduğunu unutamazsın." Başımı iki yana salladım ve cesetten bir adım daha uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum.

"Ben iblisler konusunda uzman değilim, Yüzbaşı Henderson. Bir rahiple bağlantı kurmanızı tavsiye ederim. Ayrıca bu tarz büyülerde de uzman değilim. Buralı bir cadı bulup ona danışın. Belki onlar size daha çok bilgi verebilirler. Benim yapabileceğim en iyi şey genel konularda bilgi vermek olur."

"Sen bir iblis çağırıp onu öldürtebilir misin?"

Ona kaşlarımı çattım. "Sen ne diyorsun?"

"Sadece soruya cevap ver , Bayan Blake."

"Ben ölüleri diriltirim, Yüzbaşı. İblislerle uğraşmam."

"Pek çok insan ikisinin arasında pek bir fark göremiyor."

"Harika, sadece harika. Beni buraya çağırıyorsunuz. Ben size bunun kara büyü olduğunu söylüyorum ve siz beni suçluyorsunuz. Bir cadı avının sıcak tarafında olmak istemem, Yüzbaşı Henderson."

Gülümsedi. "Sadece soruya cevap ver. Yapabilir misin?"

"Hayır bunu yapamam. İblislerle münasebet kurmak ruhu kirletir. Mükemmel bir hristiyan olmayabilirim ama yine de öyle olmaya çalışıyorum."

"Vampirlerle düzüşmekte ruhu kirletir, Blake."

Ona baktım. Ona uzunca bir süre baktım çünkü ona vursam mı, bağırsam mı karar veremiyordum. Hayır, ona vuracaktım ama bunu yapamazdım. Birisine gerçekten zarar vermek istediğinizde oluşan o gülümsemelerden birisinde karar kıldım.

"Peki, Yüzbaşı, peki. Bu güçlü bir büyüydü ve benim güçlü büyüler yaptığıma dair bir ünüm var. İki büyü okulu arasındaki farkı anlamaman senin hatan değil. Cahilliğini sana karşı kullanamam." Sesim istediğim kadar düzdü. "Ama eğer birisini öldürecek olsaydım, büyük ihtimalle gider omu vururdum. Bu en azından beni şüpheli listesinde en başa değil, ortalara bir yere koyardı."

"Hakkında söylenenleri duydum. Ateş etmeyi seviyormuşsun."

Ona baktım. "Kimden duydun?"

"Polisler birbiriyle konuşur, Bayan Blake. Eğer onu kafasında bir mermiyle bulsaydık, senin yaptığına inanırdım."

"Neden bir kadını öldürmek isteyeyim ki?"

"Tanımadığın birisi değil, Bayan Blake." Bana çok dikkatli bakıyordu.

Yan gözle cesede baktım. Ona baştan aşağıya baktım. Tandık hiçbir şey yoktu. Buraya geldiğimden beri tanıştığım kadınların hiçbirisi bu kadar uzun boylu değildi. Sadece bir tanesi.

Ona döndüm, yüzümden kanın çekildiğini hissettim. "Kim o?"

"Betty Schaffer, sevgilini tecavüzden suçlayan kadın."

Birden dünya döndü. Birisi kolumdan yakaladı ve sadece o beni ayakta tuttu. Görüşüm yeniden netleşince, Henderson'u kolumu tuttuğunu gördüm, Wilkes'de gelmişti. "İyi misiniz Bayan Blake?" diye sordu Wilkes.

Gözlerinin içine baktım ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Betty Schaffer'ın başına cinayetten beter bir şey gelmişti. Eğer ayin doğru yapıldıysa ve kişi bir yalancı, bir hain, bir düzenbaz ya da ona benzer bir şeyse, o zaman hayatıyla beraber ruhu da alınabilirdi. Daha önce bir iblis ayiniyle öldürülen bir kadın görmüştüm. Kurban bıçakla öldürülmüştü ama beraberinde ruhu da gitmişti. Ben cesedi diriltememiştim. Eğer ölüme bir iblis karıştıysa o zaman vücut bir parça kilden fazlası olamazdı. Benim hiçbir gücüm yoktu.

İblisi Wilkes çağırmış olmazdı. Adamların hiçbirinin de böyle bir gücü yoktu. Kim yapmış olabilirdi? Buraya geldiğimden beri böyle gücü olan birisiyle karşılaşmamıştım.

Ben bir şey söylemeden Wilkes konuştu. "Seni arıyorlar. Bence baksan iyi olur."

Bir şey söylemekten çekiniyordu. İşin kötüsü, hiçbir delilim yoktu. Kahretsin, neler olduğunun bile farkında değildim. Sıradan görünen bu arazide birilerini öldürmeye değe-

cek ne olabilirdi? Neden trollerin gitmesini istiyorlardı? Bütün bunlar arazinin satılması için miydi? Yoksa daha karanlık bir amaç mı vardı? Birisi bir iblis çağırıp, bunu trollerin üzerine atmıştı. Neden yaptıklarını biliyordum ama kimin yaptığını bilmiyordum. Neden Betty'i öldürdüklerini bile biliyordum. Kendini böyle bir ayin için neredeyse hazırlamıştı.

Filmler ayinlerdeki kurbanların saf ve bakire olmasıyla ilgili saçmalıklarla dolu ama gerçek kötülük, cennete saflık göndermekle uğraşmaz. Gerçek kötülük iyiyi bozmak ister ve iyiler ölünce şeytanın elinden kaçmış olurlar ama saf olmayanları, onları kurban etmek, onları öldürmek – şey, o zaman şeytan istediğini almış olur.

Wilkes sanki bana yardım etmek ister gibi kolumu tuttu.

"Bana dokunma Wilkes. Bana bir daha sakın dokunma."

Elini indirdi. Henderson bize sanki bizim anlattığımızdan fazlasını görüyormuş gibi bakıyordu. Polisler bu konuda iyiydiler. Onlara şüpheli bir şey verirseniz, onlar ikiyle ikiyi toplayıp, bir sonuç elde ederlerdi.

Wilkes bana baktı. "Kurtadamlar yapmış olabilir mi?" Sesi hafifti. . .

Yüzümdeki şaşkınlığı güzleyemedim. Yüzümü toparlamaya çalıştım ama yeterli olmadı. Wilkes, Richard'ın ne olduğunu biliyordu –bir şekilde öğrenmişti- ve şimdi Betty'nin ölümünü Richard'ın üzerine atmaya çalışacaktı. Kurtadamlar iyi bir günah keçisi olurdu, iblislerden daha inandırıcıydılar.

Cebinden bir cep telefonu çıkarttı. Bir numara çevirdi. "Burada." Telefonu bana verdi.

Henderson bize eğleniyor gibi bakıyordu. Telefonu aldım. Hattın diğer ucundan tanımadığım bir erkek sesi geldi.

"Ben Franklin Niley. Galiba yüz yüze görüşmemizin vakti geldi."

"Hiç zannetmiyorum," dedim.

"Wilkes bana o küçük trolleri suçladığımız planı bozduğunuzu söyledi ama sevgilinizi suçlamak için henüz geç değil. Onun bir kurtadam olduğu ortaya çıkınca kaç kişi masumiyetine inanır."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedim.

Henderson'un dikkatli gözlerine sırtımı döndüm. Çok dikkatli bakıyordu. Wilkes bana bakmıyordu. O Henderson'a bakıyordu. Maalesef arkamı dönünce, cesede dönmüş oldum. Diğer tarafa dönüp, ağaçlara baktım.

Hattın diğer ucundaki ses kültürlüydü, neredeyse rahatsız edici derecede kibardı. "Gelin, Bayan Blake, oyun oynamayı bırakılım, sadece ikimiz olacağız. Bay Zeeman'nın ne olduğunu biliyorum ve bir kere suçlanırsa, basit bir kan testiyle polis benim haklı odluğumu görecektir. Çok iyi bir avukat tutmuşsunuz; tebrik ederim ama eğer Richard hüküm giyerse, anında idam edilir. Jüri canavarlara iyi gözle bakmıyor."

"Dinliyorum."

"Benimle kasabadaki restoranda buluşun. Halka açık bir yer, bu sayede güvende olursunuz."

"Neden buluşmak istiyorsun?" Sesim git gide azalıyordu, neredeyse fısıldıyordum.

"Son bir kez kasabayı terk etmeniz için yalvarmak için, Bayan Blake. Size karşı hiçbir ilgim yok. Ruhlar sizin yolunuza çıkmanın ölüm getireceğini söylüyor."

"Ruhlar mı?" diye sordum.

"Benimle buluşun. Siz ve Bay Zeeman. Benimle buluşursanız bütün bunların biteceğine söz veriyorum. Kasabayı terk edeceksiniz ve her şey yoluna girecek."

"Sana güvenmiyorum."

"Ben de size," dedi. Güldü, sesi kalın ve zengindi. "Ama benimle restoranda buluşun, Bayan Blake. Ben de sorularınıza cevap vereyim. Size araziyi neden istediğimi anlatayım. Adamlarım üzerinizde dinleme cihazı olmadığına kanaat getirince, sorduğunuz her soruya cevap vereceğim. Eminim bu ilginizi çekmiştir."

"Sesin ilgi çekme konusunda çok şey bilen birisiymişsin gibi geliyor, Bay Niley."

Yeniden güldü. "Para çok kişinin ilgisini çeker, Bayan Blake ve ben de ondan çok fazla var."

Yavaş yavaş Henderson'dan uzaklaşıyordum. "Bana paramı teklif edeceksin?"

"Hayır, Bayan Blake, bu şekilde bir kanun adamı ve onun adamlarını kendi safıma çektim. Paranın sizin ruhunuzun anahtarı olduğunu zannetmiyorum."

Bunu söyleyiş biçimi hoşuma gitmemişti. "Ne istiyorsun Niley?"

"Sadece konuşmak. Size güvende olacağınız konusunda söz bile veririm ama bana inanacağınızı hiç zannetmiyorum.

"İşte bu doğru."

"Bana gelin, Bayan Blake. Konuşalım. Sorularınıza cevap verdikten sonra, kalıp kalmamaya karar verirsiniz. Şimdi lütfen telefonu Şerif'e verebilir misiniz?"

Beni bekleyen adamlara dönüp, telefonu uzattım. "Yeniden seninle konuşmak istiyor."

Wilkes telefonu aldı. Telefonu almaya çalışırken birbirimize çok yaklaştık. Ben bırakmadım. Ona doğru eğilip, "Para cehennemde harcanmaz, Wilkes. Şeytanın kanı çok farklı," dedim.

Telefonu elimden kapıp ağaçlara doğru yürüdü, telefondaki sesi dinliyordu. Hayatta elde ettiği ya da edebileceği her şeyi parasıyla almayı teklif eden sesi dinliyordu. Cinayet ya da ihanet için en anlayamadım sebep aç gözlülüktü ama lanet olsun ikisi içinde çok popüler bir sebepti.

34

Restorana gitmek için arabaya bindiğimizden beri Richard tek kelime etmemişti. Saçını tutturduğu lastiği çıkartmış onunla oynuyordu, genişletiyor, bırakıyor, genişletiyor, bırakıyor, genişletiyor, bırakıyordu. Genelde böyle sinirli hareketler yapmazdı. İyiye işaret değildi. Arabayı otoparka çekip, motoru durdurdum. Richard ortada oturuyordu, uzun bacaklarını toplamıştı. Arabayı benim kullanmamı istemişti. Dolunay bu kadar yakınken dikkatli çok kolay dağılıyordu. Shang-Da, Richard'ın yanında oturuyordu, yüzü sakindi. Ona her baktığımda korkunç pençe izlerinin biraz daha azaldığını görüyordum. Yarın hava kararmadan, hiç izi kalmayacaktı. Bu çok etkileyiciydi ama onu gören herkes bir şekil değiştirici olduğunu anlardı.

Bir süre oturup, motorun soğuyuşunu dinledik. Richard'a "Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?" diye sordum.

Elindeki lastik kopup yere düştü. "Neden böyle düşündün?"

Koluna dokundum. Bana baktı. Gözleri çikolata kahverengisiydi, insan gözleriydi ama o insan gözlerinin derinliklerinde başka bir şey daha vardı. Canavarı o muhteşem kahverengi kürelerin içinde geziniyordu.

"Bu işin sonuna kadar kendini kaybetmeden oturabilir misin?" diye sordum.

"Oturabilirim."

"Öyle mi?" diye sordum.

Bana hafifçe gülümsedi, yüzündeki ifade hoşuma gitmemişti. "Eğer ay tepemizdeyken halk içinde bir yerde söylediğin kadar sinirlenirsem, değişebilirim. Merak etme, Anita. Öfkemle nasıl başedeceğimi biliyorum." Kendisinden çok emin görünüyordu, sanki kendisini toparlamış, koruma duvarları arkasına geçmişti ama o duvarların arkasında tehlikeli bir şey olduğu hissedilebiliyordu. Eğer Niley'nin büyücüsü içerdeyse, o bir gariplik olduğunu hissederdi. Elbette Richard'ın ne olduğunu biliyorlardı, o yüzden bir problem yoktu, galiba.

Shang-Da, Richard'a yüzüne yapışan siyah güneş gözlükleri verdi. Richard alıp, taktı, elleriyle saçların düzeltti. Gergin bir hareket daha yapmıştı.

"Seni daha önce hiç güneş gözlüğüyle görmemiştim," dedim.

"Bu gözlerim değişirse diye," dedi Richard.

Yan gözle Shang-Da'ya ve açıktaki gözlerine baktım. "Ya sen?"

"Kızla ben çıkmadım. Ondan pek hoşlanmamıştım bile."

Ah. "Harika, hadi gidelim."

Erkekler biraz arkamda, koruma gibi yürüyordu. Enerjiler arkamda bir çeşit psişik duvar oluşturmuş, sırtımı kaşındırıyordu. Restoranın cam kapısından geçtim, girişte durup, Niley'i aradım.

Restoran 1950lerin tarzındaydı, lar, uzun bir girişi vardı, arkaya doğru sonradan eklenmiş gibi duran bölümde genişliyordu. Girişte uzun bir bar ve önünde yuvarlak tabureler vardı. Mekan kasabanın yerlileri ve park yerindeki eyalet dışı araba plakalarına uyan ailelerle doluydu.

Garsonların pembe üniformaları ve işe yaramaz küçüklükte önlükleri vardı. Sarışın bir garson gülümseyerek bize yaklaştı. "Richard, Shang-Da'da sizi görmeyeli neredeyse bir hafta oldu. Albert'in yemeklerinde çok fazla uzak duramayacağınız biliyordum."

Richard kıza, kadınların içini eriten gülümsemesini sundu. Gülümsemenin yaptığı etkinin farkında olmaması, etkisini daha da arttırıyordu.

Shang-Da'da kızı başıyla selamlı, gerçi bu onun için samimi bir hareketti.

"Selam Aggie. Burada birisiyle buluşacaktık. Frank Niley'yle," dedi Richard.

Kız kaşlarını çattı, sonra başını yukarı aşağı salladı. "İlerde, köşedeki masada oturan iri adam. Yolu biliyorsunuz. Ben hemen su ve mönüyü getiriyorum."

Richard kalabalık masaların arasından ilerledi. Genişleyen bölüme geçti, grubumuz bizi bölümün sonunda, hoş dağ manzarasını sergileyen pencerenin önündeki masada bekliyordu.

Afrika kökenli Amerikalı koruma Milo, masadaki üç adamdan birisiydi. Bizi görünce ayağa kalktı. Boyu uzundu, ince kaslıydı, saçları küt kesilmişti, soğuk bir görünüşü vardı ama yakışıklıydı. Üzerinde uzun bir pardösü vardı. Hava pardösü için çok sıcaktı.

Richard'ın kolunu tutup onu yavaşlattım. "Lütfen," dedim.

Richard bana siyah gözlüklerin arkasından baktı, gözlerini göremiyordum. Daha önce yüz ifadesinin çoğunun gözlerinde olduğunu fark etmemiştim. Ne düşündüğünü bilmiyordum. Biraz kendimi zorlasan öğrenebilirdim ama yapmak istediğim en son şey Niley ve adamları önünde izleri hareket geçirmekti.

Richard önden yürümeme izin verdi. Shang-Da beyaz gömleği ve siyah kumaş pantolonu üzerine, spor ceket giymişti. Küt burunlu, krom kaplı bir otuz sekizlik taşıyarak beni şaşırtmıştı. Silahın kılıfı pantolonun arkasına takılacak ve ceketten belli olmayacak kadar küçüktü. Neden silah taşıdığını sorduğumda, "Onlar polis değil," demişti.

Mantıklıydı, silahı eline alır almaz, dolu olup olmadığını kontrol etti. Silah taşımaya alışkınmış gibi görünüyordu. O tanıdığım silah taşıyan, hatta silahlarla rahat görünen ilk likantroptu.

Aslında bizim tarafta silahlı tek kişi olmamak beni rahatlatmıştı.

Masada iki adam daha vardı. Birisinin yaşı yirmi beşin altındaydı, kıvırcık saçları, geniş, neredeyse şaşkın görünen bir yüzü vardı. Niley olamazdı. Diğer adamın boyu bir seksenden fazlaydı ve neredeyse yüz elli kilo olmalıydı. Tam olarak şişman olmamasına rağmen iri görünüyordu. Siyah saçları önlerden dökülmeye başlamıştı, bunu gizlemek için bir şey yapmamıştı. Tersine geri kalan saçlarını çok kısa kestirmiş, kelliğini daha da belirginleştirmişti. Saçları da azalınca yüzü geniş omuzları üzerinde çok küçük kalmıştı.

Beyaz gömleği üzerinde koyu pembe çizgili bir takım vardı, hoş ve pahalı görünüyordu. Yelek de giymişti ama kravatı yoktu. Açık yakasında beyazlaşmış göğüs kılları gö-

rünüyordu. Biz, turistler ve oynaşan çocukları arasından yaklaşırken, bizi yüzünde gülümsemeyle seyrediyordu.

Gözleri neşeli ve boştu, halinden memnun bir yılan gibi bakıyordu. Büyük kalın parmaklı elini bize salladı. Her parmağında bir altın yüzük parlıyordu. "Bayan Blake, ne iyi ettiniz de geldiniz." Benim için ayağa kalkmadı, acaba kucağında bir şey mi vardı. Kesik bir çifte olabilirdi. Ya da belki çok kibar konuşması sadece gösterişti, beraberinde gelecek hareketleri bilmiyordu ya da belki de beni bir hanımefendi olarak görmüyordu.

Shang-Da yana geçip Milo'yla karşı karşıya geldi. Ben de dikkatimi Niley ve genç adama verdim. Genç adam sıradan görünüyordu, sanki diğer masada, normal insanlar gibi oturmuş, normal şeyler yapacak birisiymiş gibi görünüyordu.

Niley bana elini uzattı, ben de sıktım. El sıkışması çok hızlıydı, neredeyse dokunmamıştı. "Bu Howard."

Howard bana elini uzatmadı, o yüzden ben ona uzattım. Büyük kahverengi gözleri daha da büyüdü, o zaman Howard'ın benden korktuğunu anladım. Garipti.

"Howard el sıkışmaz. O güçlü bir klarvoyant.* Eminim durumu anlamışsınızdır."

Başımla onayladım. "Daha önce hiç kendi isteğiyle yabancılara dokunan bir klarvoyant görmedim. Öğrenilecek çok fazla şey oluyor."

Niley başıyla onayladı, küçük kafası geniş omuzları üzerinde oyuncak gibi sallandı. "Kesinlikle, Bayan Blake, kesinlikle."

Oturdum. Richard'da yanımdaki sandalyeye oturdu.

Niley'nin gözleri Richard'a kaydı. "Evet, Bay Zeeman sonunda tanıştık."

---

* Görünmeyen şeyleri görebilen kişi; kahin.

Richard ona siyah gözlük camları arkasından baktı. "Onu neden öldürdün?"

Sorunun garipliği beni olduğum yerde titretti.

Hareketim belli olmuş olacak ki, Richard, "Ben buraya oyun oynamaya gelmedim," dedi.

"Ben de. Eğer benimle erkeler tuvaletine gelirseniz, üzerindeki dinleme cihazı var mı yok mu ona bakacağım. Milo'da korumanıza bakacak," dedi Niley.

"Shang-Da. Onun adı Shang-Da," dedi Richard.

Niley'nin gülümsemesi daha da genişledi. Eğer gülümsemesi biraz daha genişlerde, yüzü ikiye yarılacaktı.

"Elbette."

"Benim üzerimi kim arayacak? Howard mı?" dedim.

Niley başını iki yana salladı. "Diğer çalışma arkadaşımız biraz geç kaldı." Ayağa kalktı, kucağında bir şey yoktu. Paranoyak davranmıştım. "Gidelim mi, Bay Zeeman? Size Richard diyebilir miyim?"

"Hayır," dedi Richard, sesi kalınlaşmıştı, sanki başka bir şey daha söylemek istiyordu.

Yanımdan geçerken koluna dokundum. Yüzüne baktım, aptalca bir şey yapmamasını söylemek istiyordum.

Niley, Richard'ın diğer kolunu tuttu, sanki sevgilisiymiş gibi koluna girdi. Richard'ın kolunu okşadı. "Çok da yakışıklıymışsın."

Niley onu götürürken, Richard bana baktı. O an gözlerini görmek için pek çok şey verebilirdim. Genel de kötü adamlar bana asılırdı.

Shang-Da, Milo'ya yol verdi. Beraber gittiler ama birbirlerine dokunmuyorlardı, aralarındaki gerginlik çok belirgindi.

Howard'la yalnız kalmıştım, sırtımı kapıya vermiştim. Niley'nin oturduğu yere geçtim, böylece girişi görebiliyor-

dum. Hem de Howard'a yaklaşmıştım ama bu onun pek hoşuna gitmemişti. Galiba zayıf halkayı bulmuştum.

"Bu işte ne kadar iyisin?" diye sordum.

"Senden korkacak kadar iyiyim," dedi.

Ona kaşlarımı çattım. "Ben kötü adamlardan değilim, Howard."

"Auranı görebiliyorum." Sesini çatal bıçak seslerinden zar zor duyabiliyordum.

Garson bardaklar ve mönüyle geldi. Ona diğerlerinin masaya geleceğini ama hepimizin yemek sipariş edeceğinden emin olmadığımı söyledim. Gülümseyip gitti.

Howard'a döndüm. "Demek auramı görebiliyorsun. Ne olmuş?"

"Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum, Anita. Bunu hissedebiliyorum."

"Ben senin auranı göremiyorum Howard. Gücünü hissedebiliyorum ama çok değil. Hadi beni şaşırt. Bana ne yapabileceğini göster."

"Neden?"

"Belki sıkılmışımdır."

Dudaklarını yaladı. "Bana başlayabileceğim bir şey ver. Silah olmasın, büyülü bir şey olmasın."

Bu seçeneklerimi biraz azaltmıştı. Sonunda boynumdaki haçı çıkartıp ona verdim. Zincirinden tutup, eline bıraktım. "Lütfen elin bana değmesin," dedi.

Zinciri dikkatlice eline bıraktım, ona dokunmamaya dikkat ediyordum. Haçı avucunun içine aldı. Gözlerini kapatmadı ama restoranı görmediği belliydi. Boş bakıyordu, gücünün üzerine elektrik akımı gibi aktığını hissettim.

"Bir kadın görüyorum, yaşlı, büyükannen." Bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Bunu sen liseden mezun olduğunda vermiş."

Başımla onayladım. "Etkileyici." Bu haçı son zamanlarda yeniden takmaya başlamıştım. Ona çok değer veriyordum ve yıllar içinde pek çok haç üzerimden alınmıştı ama son zamanlarda özel bir şeye ihtiyaç duymaya başlamıştım. Blake büyükanne haçı bana içinde bir notla vermişti, notta: 'İnancın bu zincir kadar güçlü, bu gümüş kadar saf olsun yazıyordu.' Son zamanlarda mümkün olan bütün saflığa ihtiyacım vardı. Howard'ın gözleri, arkamda bir yere takıldı, bir anda nefesi kesildi.

Dönüp onun dikkatini neyin çektiğine baktım. Gelen adamın boyu iki buçuk metre vardı, ağırlığı da iki yüz elli kilo olmalıydı. Temiz tıraşlı değildi, yüzünde hiç tüy yoktu. Kirpikleri bile yoktu. Gözleri kocaman yüzüne göre neredeyse çok küçüktü. Üzerinde, siyah kumaş pantolonun üzerine saldığı siyah gömlek ve siyah ayakkabılar vardı. Kolları ve yüzü inanılmaz derecede beyazdı sanki hiç güneşe çıkmamıştı.

Adam tenimi karıncalandırmamıştı. İşin doğrusu yüzü ifadesizdi, bize doğru geliyordu, sanki kendisini koruma altına almıştı.

Ayağa kalktım. Bunu biraz çok iri olduğu, biraz da sanki onu orada değilmiş gibi hissedemediğim için yapmıştım. Birisinin kendisini korumak için bu kadar uğraşması hoşuma gitmezdi. Genel de bu bir şey sakladıkları anlamına gelirdi. Eğer bu Betty'yi öldüren büyücüyse, o zaman ne sakladığını kesinlikle biliyordum.

Adam önümüzde durdu. Howard kendisine sarıldı ve bizi tanıştırdı. "Linus, bu Anita Blake. Anita, bu Linus Beck." Howard sesi biraz öncekinden biraz daha tiz çıkmıştı, sanki korkuyordu, görünüşe göre pek çok kişiden korkuyordu.

Linus Beck bana gülümsedi. Konuşunca narin soprano sesi beni şaşırttı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Aynı sanatla uğraştığım kişilerle çok nadiren tanışıyorum."

"Biz aynı şeyi yapmıyoruz, Linus."

"Emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle." Ayaktayken bile, yüzünü görmek için başımı geriye yatırmak zorunda kaldım. "Neden Niley'nin birinci sınıf klarvoyant ve büyücü tutması gerekti?"

Linus Beck'in yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "Doğru terimleri biliyorsun. Bu hoşuma gitti.

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi, soruya cevap ver."

"Üzerini aradıktan sonra, hepsine cevap alacaksın."

O büyük beyaz ellerine baktım, bana dokunmasını istemiyordum. Kollarında bile hiç kıl yoktu. Bir çocuğun kolları gibiydi. Aklıma bir fikir geldi ve ona baktım. Belki yüzümden belli olmuştu. Pek zannetmiyordum ama belki de zihnimi okuyabiliyordu.

"Efendime daha iyi hizmet edebilmek için erkekliğimi yıllar önce feda ettim," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen hadımsın."

Hafifçe başıyla onayladı.

Sebebini sormak istiyordum ama sormadım. Pek mantıklı bir cevap gelmesini beklemiyorum, o yüzden uğraşmadım. "Sen ne türsün, sosyopat mı, psikopat mı, şizofren mi?"

Küçük gözlerini kırpıştırdı, gülümsemesi kayboldu. "Yanlış yola sapmış insanlar benim deli olduğunu söylediler, Anita ama sesler duyuyordum, efendimin sesini."

"Evet ama ilk duyduğun sesler efendinin miydi, yoksa beyin kimyan mı karışmıştı?"

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Ne dediğini anlamıyorum."

İç çektim. Büyük ihtimalle anlamıyordu. Büyücüler güçlerini iblislerden –ya da daha kötü kaynaklardan- alırdı. Elde ettikleri şey için pazarlık yaparlardı; ruhlarını para, rahat-

lık, arzu, güçle takas ederlerdi ama bazıları ele geçirilirdi. Bir zihinsel özür ya da kişilik zaafı olan insanlardı. Bazı kusurlar kötülüğün ilgisini çekerdi.

Niley diğer adamlarla geri döndü. Artık Richard'la el ele tutuşmuyorlardı. Richard'ın yüzünde kızgın bir ifade vardı. Shang-Da ve Milo'nun yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu, sanki hiçbir şey olmamıştı. Niley mutlu görünüyordu, Linus Beck'in sırtını sıvazladı, hadım adamda onun elini tutup öptü.

Bekli de hadımlar hakkında düşündüğüm kadar bilgili değildim. Onların cinsiyetsiz olduğunu düşünüyordum. Belki de yanlış düşünüyordum.

"Linus üzerini arayacak, sonra konuşabiliriz."

"Onun bana dokunmasını istemiyorum. Kişisel bir şey değil, Linus."

"Efendimden korkuyorsun," dedi.

Başımla onayladım. "Bahse girebilirsin."

"Linus olmasında ısrar edeceğim, üzerinizde bizi rahatsız edecek büyülü bir şey olabilir."

Ona kaşlarımı çattım. "Ne gibi? Kutsal el bombası mı?"

Niley elini sallayıp, beni dilemedi. "Linus'un üzerini araması gerek ama istersen adamlarında birisi seninle gelebilir."

Hoşuma gitmemişti ama elde edebileceğimizin en iyisi bu gibiydi. Garson siparişi almaya geldi, aç olduğumu fark ettim. Bu iş kolunda bir felaket ya da iğrençlikler ortasında bile yemek yemeyi öğrenmeliydiniz, yoksa başka bir iş bulmanız gerekiyordu. Restoranda gün boyu kahvaltı servisi vardı. Ben de krep ve kızarmış salam istedim.

Richard şaşırmış görünüyordu. "Nasıl yemek yiyebiliyorsun?"

"Felaket ya da iğrenç bir durumda yemek yemeyi öğrenmeliyim Richard, yoksa başka bir iş aramam gerekir."

"Çok pratik, Bayan Blake," dedi Niley.

Ona baktım, dudaklarımda hafif bir gülümseme oluştuğunu hissettim. "Son zamanlar da çok pratik oldum."

"Güzel, çok güzel. O zaman birbirimizi anlıyoruz," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, Bay Niley, seni anlamıyorum. Ne olduğunu ve ye yapabileceğini biliyorum ama sebebini anlamıyorum."

"Ben neysem oyum, Bayan Blake?"

Gülümsemem büyüdü. "Kötü adamsın, Bay Niley; kötü adamsın."

Başıyla onayladı. "Evet, öyleyim Bayan Blake. Çok ama çok kötü bir adamım."

"Galiba bu durumda biz de iyi adamlar oluyoruz," dedim.

Niley gülümsedi. "Ben ne olduğumu biliyorum ve bundan memnunum. Siz memnun musunuz?"

Uzun bir süre birbirimize baktık. "Benim ne düşündüğüm seni hiç ilgilendirmez."

"Bu cevap yeterli oldu," dedi.

"Hadi yemek sipariş edelim," dedim.

Sonunda herkes, Richard bile yemek sipariş etti. Garson gidince Linus, Richard ve ben, üzerimdeki dileme cihazları ve büyülü bubi tuzaklarını aramak için tuvalete gittik.

Tek sorum vardı. "Hangi tuvaleti kullanacağız?"

35

Erkekler tuvaletini kullandık. Linus'un elleri garip bir şekilde yumuşaktı, sanki teninin altında hiç kas yoktu, sadece kemik ve etten ibaretti. Belki de efendisine hizmet edebilmek için başka şeylerden de vazgeçmişti. Garip bir adamdı ama dikkatliydi. Saçlarımı bile aramıştı pek çok insan orayı unuturdu. Narin yerlerde bile terbiyeli davranmıştı. Ne bana, ne de Richard'a müdahale ettirecek bir şey yapmadı.

Beraber masamıza döndük. Yemek henüz gelmemişti ama benim kahvem gelmişti. Kahve her şeyle beraber iyi gidiyordu.

Biz yine arkamızı kapıya veren sandalyelerdeydik. Eğer buraya önce biz gelmiş olsaydık, bu sefer onlar burada otururlardı o yüzden pek şikâyet edecek durum yoktu. Linus, Niley'nin sağına oturdu. Neden bölmeli masaya oturmadığımız anlamıştım, Linus sığmazdı.

"Konuşmak istiyordun, Niley, hadi konuş." Kahveden bir yudum aldım. Acıydı ve çok pişmişti ama içilemeyecek kadar kötü kahve diye bir şey yoktu. Yemeğin daha iyi olmasını umuyordum.

"Kasabadan gitmezi istiyorum, Anita." •

"Wilkes ve adamları bunu hallettiler. Onlara hava kararınca gideceğimizi söylemiştim," dedim.

"Şerifimize ne söylediğini biliyorum," dedi Niley. Artık gülümsemiyordu. Gözleri sertleşmişti, yüzündeki neşe batan güneş gibi kayboluyordu.

"Galiba gideceğimize inanmıyor, Richard," dedim.

"Neye inandığı umurumda bile değil," dedi Richard.

Yan gözle Richard'a baktım. Kollarını kavuşturmuş, Niley'e bakıyordu. Deniz ayılı tişörtü olmasa daha rahatsız edici görünebilirdi ama yine de kızgınlığını ifade edebiliyordu. Richard'la laf yetiştirmece buraya kadardı. Onu sessiz kızgınlığında bırakıp, konuşmaya devam ettim.

"Kasabadan gitmemiz neden bu kadar önemli, Niley?"

"Sana söylemiştim. Ruhlar senin ölüm getireceğini söylüyor."

Başımı iki yana salladım. "Hangi ruhlar?"

"Howard diğer yetenekleri dışında *ouija* tahtası da kullanabiliyor. Ruhlar onu Ölüm Leydisine karşı, benim işimi bitirecek kadına karşı uyarmıştı. Bu işte peşimizde böyle birisi olduğunu söylemişlerdi. Senin adın geçtiği anda, Ölüm Leydisinin kim olduğunu anladık. Ruhlar üzerine gelirsem, beni öldüreceğini söyledi."

"Sen de beni korkutmak için Wilkes ve adamlarını üzerime saldın."

"Evet ve seni öldürmesi için kasabadan iki kişiyi tuttum. Öldüler mi?"

Gülümsedim. "Biz sizin üzerinizde dinleme cihazı var mı diye aramadık, değil mi?"

Bunu eğlenceli bulmuş gibiydi. "Galiba öyle oldu ama o iki adamın paralarının diğer yarısını almak için geri gelecekleri zannetmiyorum.

"Öyle diyebilirsin."

Garson yemeklerimiz getirdi, tabakları yerleştirirken, hepimiz çok sessizdik. Önüme şurupta koyup, başka bir şey isteyip istemediğimizi sordu, hepimiz hayır dedik ve o da gitti. Önümdeki yemeğe baktım ve yemek sipariş etmemiş olmayı isterdim, artık konuşmak istemiyordum, yemek istiyordum.

"Madem benimle doğrudan karşılaşmaman gerekiyordu, neden fikrini değiştirdin? Neden böyle buluştuk?" dedim.

Niley gülümsedi ve omletinden bir parça kesti. "Anita, saf olma. Bence ikimiz de Wilkes'ın işini yapacak yüreği olmadığını biliyoruz. Seni vurabilir ama seni korkutup kaçıracak becerisi yok. Tehditlerinde, nasıl diyelim yeterli korku öğesi yok." Omleti ağzına atıp, çiğnemeye başladı.

"Bu bir tehdit mi?" dedim, şurubu krepin üzerine döküyordum.

Gülümsedi, ağzını peçeteye silip başını iki yana salladı. "Bunu sonraya saklayalım. Şimdi sorularınızı sorun."

"Bu araziyi neden istiyorsun?"

Richard sandalyesinde hareket edip, masaya yaklaştı. O bu sorunun cevabını benden daha çok merak ediyordu.

"Bu arazide, bir yerde, bir kutsal emanet var. Araziyi almam gerek, böylece bu kutsal emaneti arayabilirim."

"Ne kutsal emaneti?" diye sordum.

Gülümsedi. "İsa'yı yaraladıkları mızrak."

Ona baktım. Biraz daha baktım. Şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu. "Bu bir mit, Niley."

"İsa'ya inanmıyor musun?"

"Elbette inanıyorum ama Roma mızrakları binlerce sene sağlam kalamaz. Çok uzun zaman önce parçalanmıştır.

"Kutsal Kâse'ye inanıyor musun?" diye sordu.

"Kâse tarihi bir gerçek. Tarih boyunca iki kere bulunup kaybolmuş. Mızrakla ilgili hiçbir kayıt yok. Etrafta azizlerin kemikleri gibi dolaşan bir söylenti, sadece saf inananlar için bir yem."

"Ben saf birisine benziyor muyum, Anita?"

"Hayır. Peki Tennessee dağlarına nasıl gelmiş?"

"Mızrak Başkan James Madison'a hediye edilmiş."

Ona kaşlarımı çattım. "Tarih derslerinden böyle bir şey hatırlamıyorum."

"Kayıtlara Ortadoğu'dan gelen hediyeler olarak geçmiş. Roman döneminden kalma bir mızrak. Maalesef, bu eser de İngilizler, 1815'de Washington'u yakıp, yağmalarken kaybolmuş.

"Beyaz sarayın 1812 savaşında yandığını ve değerli eşyaların kaybolduğunu biliyorum. Diyelim ki söylediğin doğru, buraya nasıl gelmiş?" diye sordum.

"Howard psişik güçleriyle buraya kadar izini sürdü. Ruhlar bizi buraya getirdi. Bir kahin tuttuk o araştırma alanımızı belirledi. Greene'nin arazisi de bunun içinde kalıyor."

"Araziyi araştırın. Bunun için satın almanıza gerek yok ki. Bir mızrağı ararken trolleri rahatsız etmeniz gerekmiyor," dedi Richard.

"Arazide her yerde olabilir, Richard. Greene'nin arazinin orasının burasının kazılmasından hoşlanacağını hiç zannetmiyorum, almamız gerekiyor."

"Greene'nin hâlâ hayatta olmasına çok şaşırdım," dedim.

"Babasının vasiyetine baktık. Biliyor musunuz eğer oğlu ölürse arazi hayvan barınağı olacakmış. Merhum Çiftçi Greene trollerinizi çok seviyormuş Bay Zeeman."

"Bunu bilmiyordum," dedi Richard.

"Nereden bileceksin? John Greene araziyi bize satmaya çalışıyor. Bize babasının arazisinin bütün imtiyazlarını anlat-

tı. Bundan şikâyet ediyordu ama hayatını kurtardı. Bu yüzden araziyi satın almamız gerekiyor, o yüzden trollerden kurtulmaya çalışıyoruz – tabii siz mahkemede arazi satışını engellemeye çalışmaktan vazgeçerseniz işler değişir." Niley, Richard'a gülümsedi. "Benim için bunu yapar mısın, Richard? Araziyi almamıza izin verir misin? Trollere elimizden geldiğince zarar vermeyeceğimize söz veririm."

Richard bana doğru eğilip, fısıldadı. "Masanın altından ayağınla bacağımı sen mi okşuyorsun?"

Ona baktım. "Hayır."

Richard sandalyesini gürültülü bir şekilde geri çekti. Bana yaklaştı, kolunu sandalyemin arkasına atıp, omzuma sarıldı. "Araziyi alınca, Niley, orayı dozerle dümdüz edersin, biz hiçbir şey yapamayız. Araziyi alırsan iş biter."

"Richard beni hayal kırıklığına uğratıyorsun. Tuvaletteki küçük oyunumuzdan sonra, arkadaş olduğumuzu zannetmiştim."

Richard o kadar kızardı ki, rengi neredeyse morarmıştı. "Betty'i neden öldürdün?"

"Neden mi, tabii ki trolleri suçlamak için. Bunu şimdiye kadar anlamış olduğunuzu zannediyordum."

"Neden Betty?"

Cevabı, ince melodik sesiyle, Linus verdi. "O yalancı, sahtekar, kötü niyetli bir şeydi. Kendisini kötülüğe açtı."

Richard'ın sırtımdaki kolundan içime güçü aktı. Gücü etrafa neredeyse gözle görülebilecek bir şekilde yayıldı. İçimde bir şeyi harekete geçti. Elimi bacağına koydum. Ben olduğumu fark etmediği için sıçradı, sonra kendisine geldi. Onu rahatlatacak şeyler düşündüm ama o Betty'i düşünüyordu ve düşüncesi o kadar yoğundu ki, gözümün önünde Betty'nin cesedi belirdi. Bir anda parçalanmış göğüslerinin

görüntüsü belirdi, Richard o kadar hızla ayağa kalktı ki, sandalyesi düştü. Elleri masanın üzerindeydi, hafifçe sallanıyordu. Bayılacağını zannettim.

Ona dokunmak istiyordum ama daha fazlasını göreceğini düşünerek yapmadım. Shang-Da gelip koluna girdi. Herkes bize bakıyordu. "Richard lütfen yerine otur," diye fısıldadım.

Shang-Da oturmasına yardım etti. Hepimiz sessiz bekledik, etrafımızdakiler yeniden yemeklerine dönünceye kadar bekledik. "Auralarınız bir an için birleşti. Tek parça olup parladınız. Siz nesiniz?" diye sordu Howard.

Richard dişlerinin arsından konuştu. "Betty mükemmel değildi ama böyle ölmeyi hak etmiyordu." Masaya doğru eğildi, ağladığını fark ettim.

Nazikçe sırtına dokundum, hafifçe okşuyordum. "Onun ölümünü trollerin üzerine atamadınız. Şimdi ne olacak?"

"Ne yapacağımızın bir önemi yok, Anita. Siz kasabadan gidiyorsunuz."

"Wilkes'e gideceğimizi söyledik zaten."

Richard güneş gözlüklerini çıkarttı ve elliyle gözlerini sildi.

"Lütfen, bana bakar mısın, Richard," dedi Niley.

Belki lütfen yüzünden Richard bir an için Niley'e baktı. Bir an için Niley, Richard'ın gözlerini gördü. "Ne güzel kahverengi gözler. Sen şanslı bir kadınsın, Anita."

Richard ayağa kalkmaya hazırlanıyordu. Elimi kolunun üzerine koydum. Kasları o kadar sert ve gergindi ki titriyordu, galiba masanın diğer tarafına atlayıp Niley'e bir şeyler yapmak istiyordu.

"Gittiğinizden emin olmak istiyorum. Son zamanlarda ruhlar Howard'a Ölüm Leydisine bir canavarın yardım edeceğini söylediler. Galiba şu an o canavara bakıyorum."

"Nasıl öğrendin?" diye sordum.

Richard gözlüklerini taktı, sandalyesine geri oturdu. Omuzları o kadar çökmüştü ki, tişörtünün dikişleri gerildi.

"Buradaki vampirler sizden pek hoşlanmıyorlar. Onlarla konuştum, mızrak hakkında bilgi edinmek istiyordum. Bazıları olay olurken orada bulunmuş olabilirlerdi. Maalesef, içlerinden bilen çıkmadı ama bana sen, Richard ve St. Louis şehrinin Vampir Efendisi hakkında ilginç şeyler anlattılar. Üçlü bir ilişki yaşadığınızı söylediler, gerçi Richard erkeklere de ilgi duyduğunu itiraf etmekten çekiniyor."

"Sana söylenen her şeye inanma, Niley, özellikle de düşmanlarımız söylemişse. Düşmanlar her zaman dostlarından daha iyi dedikodular üretirler."

Niley güldü. "Ah, Tanrım. O zaman ona boşuna asılmışım." Gülümsemesi kayboldu. "Galiba artık sıra tehditlere geldi."

"Hadi bakalım," dedim.

"Richard için uzaktan uyuşturucu iğne düşünüyorum. Uyandığında kendisini yüz üstü gümüş zincirlerle başlanmış olarak bulacak, çıplak tabii ki. Ona tecavüz edeceğim ve bu onun çok hoşuna gidecek. Sonra Linus'a boğazını kestireceğim ve bu da Linus'un hoşuna gidecek. Soğuk gözleri bana döndü. "Sen, Anita, seni Linus'a vereceğim, o da efendisine verecek."

Linus bana baktı. Görünüşü aynıydı ama ensendeki tüyler içeri kaçıp saklanmaya çalışır gibi dikilmişti. Kollarımdaki bütün tüyler dikildi. Parlak restoranın içinde şeytani bir fısıltı yayıldı.

Howard'ın nefesi kesildi, kendisine sarıldı.

Linus'a baktım ve ifademi gizlemedim. Ondan ve içindeki şeyden korkuyordum.

Niley neşeli bir şekilde güldü. "Galiba sonunda birbirimizi anladık, Anita."

Richard dönüp, Linus'a baktı. Onunda kollarındaki tüyler dikilmişti. Konuşurken doğrudan, büyücüye bakıyordu. "Ey parlak yıldız, seherin oğlu, göklerden nasıl düştün!"

O ilk mısrayla korkutucu varlık azaldı, tenimin karıncalanması hafifledi. Linus'ın yüzü artık hoş değildi.

"Sen ki milletleri devirdin, nasıl yere yıkıldın! Ve kendi yüreğinde dedin: Göklere çıkacağım, tahtımı Tanrı'nın yıldızları üzerine yükselteceğim.' İşaya," dedi Richard. Son mısrai da söyleyince, şeytani his yok oldu. Havada parfüm kokusu gibi kalmıştı ama şimdilik gitmişti.

"Çok etkileyici, Richard. Demek gerçek bir inanansın," dedi Niley.

Richard yavaşça sandalyeden kalktı. Elini masanın üzerine koydu ve üzerine yaslandı. Tenimin üzerinde gücünün sıcaklığını hissettim. Güneş gözlüklerini sadece Niley'nin gözlerini görebileceği kadar indirdi, ne yaptığını biliyordum. Niley'nin o kahverengi gözlerin, amber rengi kurt gözlerine dönüştüğünü gördüğünü biliyordum.

Richard gayet dikkatlice konuştu. "Nur karanlıkta parlar ve karanlık onu anlamadı." Gözlüklerini gözüne taktı ve masadan uzaklaştı. Elini bana uzattı. Ben de tuttum. Beni restorandan çıkartmasına izin verdim. Shang-Da'da peşimizdeydi.

Arkama bakma riskini göze aldım. Taşa dönüşmedim, onun yerine Niley'nin yüzünü gördüm. Bizi öldüreceğini anladım, hiç şüphe yoktu bizi öldürecekti.

36

Richard'a kasabayı gerçekten terk edip etmeyeceğimizi sormadım bile. Cevabı biliyordum ve açıkçası onunla aynı fikirdeydim. Bir şekilde Niley haklı bile olsa, mızrak gerçekten buradaysa bile, onun almasına izin veremezdik. Richard kumdaki çizgiyi çizmişti; iyi kötüye karşıydı. İyiler kuyrukların bacakları arasına sıkıştırıp kaçamazdı. Bu kurallara aykırıydı.

Toparlanıp, gidiyormuş gibi yapmamız yaklaşık üç saat sürdü. Jamil vanın arkasından iki tabutun arasında oturacaktı, savrulmasın diye tabutları tutacaktı. Dün gece namusumu korurken Nathaniel'de sırtını yaralanmayı başarmıştı. Gerçi hevesli bir kurtadamın yanlışlıkla önüne geçtiği için yaralandığını itiraf etmişti. Yine de yaralanmıştı, onunda arkada gitmesi gerekiyordu, büyük ihtimalle tabutlardan birisinin üzerinde yatacaktı. Cherry'de onlarla birlikte arkadaydı – daha çok barış elcisi görevini üstlenecekti. Jamil, Nathaniel'den pek hoşlanmıyor gibiydi. Yanı ben kullanıyordum. Richard dört çekerli aracıyla Shang-Da'yla peşimizdeydi, bütün yaz büyük primatları incelemek için kullandı-

ğı eşyalarını da aracın arkasına yüklemişti. Geri kalan herkes benim yanımdaydı.

Wilkes, polis arabalarıyla bizi kasabanın çıkışına kadar götürmeleri için Maiden ve Thompson'u yollamıştı. Biz kasaba sınırından çıkarken Thompson neşeli bir şekilde el sallamıştı. Ona hareket çekmek çocukça olurdu, o yüzden yapmadım. Benim yerime Zane yaptı. Jason onlara öpücük gönderdi.

Verne'le önceden planladığımız yere varmak için bir saat gittik. Hepimiz tek bir evde kalamazdık. O kadar çok kişi dikkat çekebilirdi, o yüzden ayrılmıştık. Benim hoşuma gitmemişti ama işin yürümesi için kabul etmem gerekti.

Ben Marianne'in evine gidiyordum, kamyonetinin arkasında, Zane, Cherry ve tabutlarla birlikte saklanmıştım. Yarası yüzünden Nathaniel öndeydi. Zane'in tüfek yarası, Nathaniel'in pençe yarasından çok daha hızlı iyileşiyor gibiydi. Acaba Nathaniel mi yavaş iyileşiyordu, yoksa mermi yaraları, pençe yaralarından daha mı zor iyileşiyordu pek emin değildim.

Kamyonetin arkasındaki yolculuk pek rahat değildi. Köşeye dayanmıştım, göğsüm Damian'ın tabutuna dayalıydı. Kamyonet o kadar çok sarsılıyordu ki, boynumu düz tutmak için başımı kamyonete dayarsam, boynumu bile kırabilirdim; dişlerim birbirine çarpıyordu. Hiç durmadan dayak yemek gibiydi, kemikleriniz sızlıyordu, alnınızın tam ortasına bir ağrı saplanıyordu. Güneş batmak üzereydi ama şu an tam üzerimizde parlayıp yüzüm ve kolum terden içinde bırakmıştı.

Zane kaşımdaki köşedeydi, o da Asher'ın tabutuna dayanmıştı. Siyah tişörtü terden üzerine yapışmıştı. Cherry bugün üzerine beyaz tişört giymişti. Yoldan gelen kırmızı toz üzerine yapışmış, terle de karışınca kan lekeleri gibi olmuştu.

Saçlarım yerden ıslanmış kıvır kıvır olmuştu. Shirley Temple'ın ki gibi şirin bir kıvırcıklık değildi. Karma karışık bir şeydi. Zane ve Cherry'nin saçları hiç bozulmamıştı.

Üçümüzde konuşmamaya çalışıyorduk. Kemikleri sarsan, bunaltıcı yolculuğun bir çeşit koma oluğuna karar vermiştik, bu paylaşılacak değil katlanılacak bir şeydi.

Yol düzelip, afsal oldu, bir anda gelen rahatlık neredeyse sersemleticiydi. Yine duyabiliyordum.

"Tanrı'ya şükür," dedi Cherry.

"Araba geliyor, saklanın," diye bizi uyardı Marianne.

Hepimiz tabuları örten brandanın altına girdik. Altımda başka bir branda vardı. Bir arabanın etrafa çakıl saçarak geçtiğini duydum ama Marianne bize çıkmamızı söylemedi, o yüzden çıkmadım. Sıcak loş ışıkta Zane'i gördüm. Birbirimize boş gözlerle baktık; sonra ben ona gülümsedim. O da gülümsedi. Durum gitgide komik olmaya başlamıştı. Bazı rahatsız durumlarda öyle bir hale gelirdiniz ki ya gülerdiniz ya da bağırmaya başlardınız.

Kamyonet sert bir şekilde durdu. Bir anda sessizlik çökünce Zane'in kahkahasını duydum. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Cherry.

"Geldik çocuklar. Artık çıkabilirsiniz," dedi Marianne.

Zane ve ben temiz havaya çıktık, hâlâ gülüyorduk. Cherry bize kaşların çattı. "Bu kadar komik olan ne?"

İkimiz de başımızı iki yana salladık. Durumu ya anlardınız ya da anlayamazdınız. Açıklamak mümkün değildi.

Marianne gelip yanımda durdu. "Seni daha iyi bir halde gördüğüme sevindim."

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim, neredeyse üzerindeki teri sıkabilirdim. "Daha iyi olmalıyım. Durum daha iyiye gitmeyecek."

Marianne kaşlarını çattı. "Senin kadar genç birisine pesimistlik hiç yakışmıyor."

Üzerindeki belini bağladığı beyaz kolsuz tişörtü içinde çok havalı ve derli toplu görünüyordu. Soluk mavi şort ve düz beyaz tenis ayakkabıları kıyafetini tamamlamıştı. Saçları beyazın tonlarıydı: gümüşe yakın gri, açık sarı ve beyaz. Gözlerinin ve ağzını yanındaki gece görünmeyen kırışıklıklar artık belirgindi. Yaşı ellinin üzerinde olmalıydı ama Verne'nin ki gibi onunda vücudu, ince ve sıkı görünüyordu. Havalı, rahat ve çok temiz görünüyordu.

"Bir duşa ihtiyacım var," dedim.

"İkinci sırada ben varım," dedi Cherry.

Zane sadece başını yukarı aşağı salladı.

"Evime hoş geldiniz," dedi Marianne.

Kamyonet iki katlı beyaz bir evin çakıl giriş yolunda duruyordu. Evin sarı kepenkleri, verandanın üzerinde pembe bir dam vardı. Verandaya çıkan geniş merdivenlerin dibinde beyaz ve pembe sardunyalar vardı. Çiçekler canlıydı, iyi sulanmışlardı. Bahçe kahverengiydi, yaz sıcağında kurumuştu. Aslında bu hoşuma gitmişti. Çimenlerin sulanması hoşuma gitmezdi. Bahçede birkaç tavuk dolaşıyordu.

"Hoş," dedim.

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ahır diğer tarafta, ağaçların arkasında. Birkaç ineğim ve atım var. Bahçe evin arkasında. Yatak odasında orayı da görebilirsin."

"Harika, sağ ol."

Gülümsedi. "Nedense domateslerimle hiç ilgilenmediğini düşünüyorum?"

"Önce bir duş aylayım sonra ilgilenirim," dedim.

"Tabutları indirelim, sonra sen ve iki leoparadamın yıkanabilirsiniz. Umarım üç kişiye yetecek dar su vardı. Eğer iki kişi beraber girerse, suyu idareli kullanmış olursunuz."

Başımı iki yana salladım. "Ben küvetimi paylaşmam."

"Kimse senden bunu istemiyor. Sürü bağını kurmanın pek çok yolu var, Anita," dedi Marianne.

"Ben sürünün bir parçası değilim," dedim.

"Sürüye dahil olmanın da pek çok yolu var, Anita. Ben aralarındaki yerimi buldum ama lukoi değilim." Zane, Cherry ve beni tabutları indirmemiz için bıraktı, Nathaniel'i yatırmaya gitti. Cherry ve Zane tabutları bodruma indirmeme yardım etti, sonra beraber yıkanmaya gittiler.

Bodrumun girişi eski tip evlerdeki gibi dışarıdaydı. Arka kapı, telliydi. Kapı, leoparadamlar içer girerken sert bir şekilde çarptı. Marianne beni kapıda karşıladı, ben kapıdan geçerken önüme geçti.

Sakindi gülümsüyordu, sanki kendi evreninde huzur içinde gibiydi. Onu yüzündeki o kendinden emin ifadeyi görünce rahatsız oldum. Bağırıp, onun da kafasını en az benim ki kadar karıştırmak istiyordum. Benim aklım bu kadar karışıkken, o bu kadar tutarlı olmaya nasıl cesaret edebilirdi?

"Bu kadar ters giden nedir, evladım? Kafanın karışıklığını duvarda dolaşan arıların vızıltısı gibi duyabiliyorum."

Evin arkasında askerler gibi dizilmiş bir sıra çam ağacı vardı. Havada Noel kokusu vardı. Aslında çam kokusunu severdim ama bugün hoşuma gitmemişti. Noel havasında değildim. Evin yıpranmış duvarına yaslandım, o da küçük arka veranda da durup bana baktı.

Firestar sırtıma batıyordu. Çıkartıp, pantolonum önüne soktum. Kimin gördüğü umurumda bile değildi.

"Verne'i gördün mü?" dedim.

Bana baktı, gri gözleri çok sakindi, ne düşündüğünü okuyamıyordum. "Boynuna ne yaptığını gördüm, eğer kast ettiğin buysa."

"Evet, onu kast ediyorum."

"Boynundaki izi bize iki şey ifade ediyor. Senin onu dengin olarak gördüğün -bu hafife alınacak bir şey değil- ve onun şimdiye kadar ki ev sahiplinden memnun olmadığın. Bunlar doğru mu?

Cevap vermeden önce biraz düşündüm. "Hiç kimsenin benden üstün olduğunu kabul etmem. Beni dövebilirler, hatta öldürebilirler ama hiç kimse benim üstümde değildir. Daha güçlü olması benden üstün ya da daha iyi olduğu anlamına gelmez."

"Bu konuda seninle tartışanlar çıkacaktır, Anita ama ben onlardan birisi değilim."

"Ve evet, şimdiye kadar ki ev sahipliğinizden memnun değilim. Sizin için Colin'in vampirlerinin yarsını yok ettim. Bu Verne'in çok hoşuna gitti ama yine de dün gece tabancalarımı taşımama izin vermedi. Eğer dün gece tabancalarım olsaydı kötü adamlar Jamil'i, Jason'ı, Zane'i ve kahretsin beni öldürmeye bu kadar yaklaşmazdı.

"Verne dün gece olanlardan pişman, yoksa sana kendisini o şekilde sunmazdı."

"Harika, çok güzel ama üzerinde öyle bir iz bırakmak istememiştim. İsteyerek olmadı. Anlıyor musun, Marianne? İsteyerek yapmadım. Aynı dün gece muninle olduğu gibi bu sabahta kontrol ben de değildi. Kan ve taze et kokusu aklımı başımdan aldı. Bu... çok garipti."

Güldü. "Garip mi? Akınla gelen en iyi kelime bu mu, Anita? Garip mi? Sen Cellat'sın, korkulması gereken bir güçsün ama hâlâ çok... gençsin."

Ona baktım. "Saf mı demek istiyorsun?"

"Genelde kullanılan anlamıyla saf olduğunu zannetmiyorum. Eminim benden fazla ölüm ve kan görmüştün. Bu şiddet, gücünü lekeliyor. Şiddeti hem çekiyor, hem de peşinden koşuyorsun. Ama içinde taze, neredeyse çocukça kalan bir şey var. Ne kadar sertleşirsen sertleş, içinde bir şey 'kahretsin' yerine 'vay' diyecek bir yanın olacak."

Dik bakışlarından kaçmak istiyordum. "Hayatımın kontrolünü kaybediyorum, Marianne, kontrol benim için çok önemli."

"Ben olsaydım senin için *en* önemli şey olduğunu söylerdim."

Başımı iki yana salladım, saçlarım evin dökülen sıvalarının arsına girmişti. "Kontrolü nasıl ele alabilirim, Marianne? Görünüşe göre sen de bütün cevaplar var."

Yeniden güldü, şu yatak odası gülüşü gibiydi. "Bütün cevaplar yok ama belki senin aradığın cevaplar vardır. Muninin peşinden yine geleceğini biliyorum. Belki de en özel anında ya da kontrole en çok ihtiyaç duyduğun anda olacak. Senin üzerine çıkabilir, aynı dün gece olduğu gibi çok değer verdiğin kişilerin hayatını tehlikeye atabilir. Dün gece Rihard'ın hayatını Verne'in müdahalesi kurtardı."

"İçimizden birisini mezara çekmek Raina'nın çok hoşuna giderdi."

"Muninin zarar vermekten aldığı zevki hissettim. Sen de şiddete bağımlısın ama bunu sadece ulvi sebepler için kullanıyorsun, gayet iyi kullandığın bir alet gibi. Eski lupanız da şiddet bağımlısıymış ama bunu kendi zevki için, sırf zarar vermek için kullanıyormuş. Bu kadar negatif bir kişiliğin aynı zamanda bir iyileştirici olması çok ironik."

"Hayat böyle ironilerle dolu," dedim. Sesimdeki iğnelemeyi gizlemeye çalışmadım.

"Onun munininı pozitif bir şeye dönüştürme imkânın var. Bir şekilde, onun ruhunun karmasını düzeltmesine yardımcı olabilirsin."

Ona kaşlarımı çattım.

Eliyle boş vermemi söyledi. "Özür dilerim. Felsefeyi minimumda tutmaya çalışacağım. Senin munini çağırıp, sakinleştirmene yardım edebileceğimi düşünüyorum. Sana sunulan farklı güçleri kullanma yardım edebilirim. Sana sadece munini kullanmayı değil, şu başvampiri ve Ulfric'ini bile kullanmayı gösterebilirim. Sen ikisinin de anahtarısın, Anita. Onların köprüsüsün. Sana olan hisleri üçünüzün arsındaki bağları sağlıyor. Seni at değil de, sürücü yapabilirim."

Yüzünde bir sertlik, tenimi harekete geçiren bir güç vardı. Söylediklerinde ciddiydi; buna inanıyordu ve gariptir, ben de inanmıştım.

"Bunların hepsini kontrol etmek istiyorum, Marianne. Bunu şu an her şeyden çok istiyorum. Eğer engelleyemeyeceksem, en azından kontrol edebilmek istiyorum."

Gülümseyince, gözleri de parladı. "Güzel; ilk dersimize başlayalım."

Ona kaşlarımı çattım. "Ne dersi?"

"İçeri gel, Anita. Eğer kalbini ve zihnin açmaya hazırsan ilk dersin seni bekliyor." Beni beklemeden içeriye girdi.

Bir an yaz sıcağında öylece durdum. 'Eğer kalbim ve zihnimi açmaya hazırsam,' mı, bu da ne demekti? Çok klişe de olsa bile, öğrenmemim tek bir yol vardı. Tel kapıyı açtım ve içeri yürüdüm. İlk ders beni bekliyordu.

37

Marianne beni Nathaniel'i yatırdığı yatak odasına götürdü. Yatak odası ilk kattaydı ve bir hayli geniştı. Saatler önce, sabah güneşi vururken ışıl ışıl olmalıydı, şimdi saat neredeyse öğleden sonra üç olmuştu ve oda neredeyse karanlıktı. Odanın penceresi açıktı ve meltem sonunda bize de ulaşmıştı, beyaz perdeleri odanın içine savuruyordu. Eski model bir vantilatör, bir mutfak sandalyesine konup, yatağa doğrultulmuştu, uyuyan kişiyi serinletiyordu. Mat beyaz duvar kâğıtları üzerinde pembe çiçekler vardı. Tavanda dev bir Rorschach mürekkep lekesi gibi, kahverengi bir leke vardı.

Büyük pirinç yatak da beyaza boyalıydı. Yatak örtüleri el işi gibi duruyordu üzerinde bolca mor ve pembe çiçekler vardı. Marianne yorganı katlayıp, pencerenin altındaki sandığın üzerine koymuştu. "Hava çok sıcak oluyor," dedi.

Nathaniel pembe yatak örtüleri arasında çıplak yatıyordu. Marianne yatak örtüsünü beli üzerine örttü, bir anne gibi omzunu okşadı. Ben olsaydım çıplak yatmasına izin vermezdim ama yaralarını şu an yeni görüyordum.

Pençe izleri sırtının ortasından başlayıp, poposunun sağ yanında bitiyordu. Yara çok derin görünüyordu. Üzerinde kıyafetler varken çok can yakıyor olmalıydı, hem de çok.

Nathaniel'in yarayı daha önce göstermemesine şaşırmıştım. Genelde bana vücudunu göstermeye çok meraklıydı. Acaba ne değişmişti?

Marianne yatağın yanındaki telefonu işaret etti. "Polis arkadaşınla buradan konuş. Normal görüşmeleri telsiz telefonla yapıyorum, bunu sürü işleri için kullanıyorum."

"Telsiz telefonla konuştukların yanlışlıkla başka bir telefondan duyulabilir," dedim.

Marianne başıyla onayladı. Tuvalet masasına doğru ilerledi, üzerinde büyük oval bir ayna vardı, çekmece kulpları mermerdi. "Küçük bir kızken, ne zaman yalnız kalsam ya da kalbim kırılsa, özellikle de hava sıcakken, annem saç örgülerimi çözer, onları tarardı. Saçlarım sırtıma ipektenmiş gibi dökülünceye kadar fırçalardı." Elinde bir saç fırçasıyla bana döndü. "Şimdi bile moralim bozukken, en büyük zevkim bir arkadaşımı saçlarını fırçalamasıdır."

Ona baktım. "Saçlarını fırçalamamı mı istiyorsun?"

Gülümsedi, kocaman, samimi gülümsemeydi ama ben kanmamıştım. "Hayır, Nathaniel'in saçlarını taramanı istiyorum."

Ona baktım. "Efendim?"

Bana doğru yürüdü, yüzündeki aşırı neşeli gülümsemeyle bana saç fırçasını uzattı. "Raina'ya karşı seni güçsüz kılan şey kendini beğenmişliğindi."

"Ben kendini beğenmiş değilim."

"Gururluluğun o zaman."

O kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek."

"Bu, ne zaman bir likantrop soyunsa, sen utanıyorsun demek. Ne zaman içlerinden birisi sana dokunsa, bunu cinsel bir şeymiş gibi görüyorsun. Onlar her zaman bunu istemiyorlar. Sağlıklı bir sürü binlerce nazik dokunuştan oluşur. Milyonlarca küçük rahatlama şekli vardır. Bir erkek arkadaşla ilişki kurmak gibidir. Her dokunuş sizi güçlendirir."

Kaşlarımı daha da çattım. "Cinsel olmadığını söylemiştin."

Bu sefer o kaşlarını çattı. "Başka bir örnek vereyim o zaman. Bu yeni doğmuş bebeğinle kurduğun ilişki gibidir. Her dokunuş, acıktığında onu her besleyişin, altını değiştirmen, korktuğunda onu sakinleştirmen – bu günlük işlerin hepsi aranızda bir bağ oluşturur. Gerçek ebeveynlik yıllar süren ilişkilerle kurulur. Sürü içindeki bağlarda aynı şekilde kurulur."

Yan gözle yatağa baktım. Nathaniel hâlâ yatağın içinde üzerinde sadece bacaklarını örten yatak örtüsüyle yatıyordu. Marianne'e geri döndüm. "Eğer o yeni doğmuş bir bebek olsaydı, çıplak olması beni rahatsız etmezdi. Onu düşürmekten korkabilirdim ama utanmazdım."

"Ben de bunu anlatmaya çalışıyordum," dedi. Saç fırçasını bana uzattı. "Eğer munini kontrol edebilirsen, yaralarını iyileştirebilirsin. Acısını alabilirsin."

"Raina'yı çağırmamı istemiyorsun değil mi?"

"Hayır, Anita. Bu daha ilk ders, bitirme sınavı değil. Bugün, sadece onların çıplaklığına alışman için bir şeyler yapmanı istiyorum. Eğer içinde cinsellik olan sıradan durumlara hassasiyetin azalırsa, Raina'nın üzerindeki etkisi de azalacaktır. Böyle durumlarda içine çekiliyorsun, bu da içine gitmeyi çok istemeyeceğin bir yer, bir boşluk oluşturuyor. Raina'da bu boşluğu doldurup, senin yapmayacağın şeyleri yapmaya zorluyor."

"Natlıaniel'in saçlarını fırçalamanın buna ne faydası olacak?"

Fırçayı bana uzattı. "Bu küçük bir şey, Anita, ben Dr. Patirck'i beklerken, Nathaniel'i rahatlatacak bir şey. Patrick ona acısı için bir ağrı kesici verecektir ama o dikiş atmayı bitirmeden, ağrı kesicinin etkisi geçer. Metabolizmaları ağrı kesiciler için çok hızlı ve daha güçlü bir şey vermek riskli olur. Nathaniel gibi zayıf aurası olanlar için öldürücü bile olabilir."

Onun sakin, ciddi gözlerine baktım. "Ona ağrı kesici olmadan dikiş atılacağını mı söylüyorsun?"

Bana sadece baktı.

"Ve bu benim suçum, eğer munini kontrol edebilseydim onu iyileştirebilirdim."

Marianne başını iki yana salladı. "Bu senin suçun değil, Anita, henüz değil ama munin de tabancaların ya da nekromansin gibi bir araç. Nasıl kullanacağını öğrendikten sonra harika şeyler yapabilirsin. Munini çağırabilme gücünü bir lanet değil de bir armağanmış gibi görmelisin."

Başımı iki yana salladım. "Bence bugünkü dersi biraz ilerlettin, Marianne."

Gülümsedi. "Belki de. Saç fırçasını al, bu ufak şeyi yap. Benim için değil, Nathaniel için değil, kendin için yap. Onun vücudundan gözlerini kaçırtan şeyi al. Raina'ya kalbinde daha az yer bırak."

"Ya utanmamayı başaramazsam ya da cinsel düşüncelerden vazgeçemezsem ve Raina gelip beni yenmeye çalışırsa, o zaman ne olacak?"

Marianne'in gülümsemesi genişledi. "O zaman ben sana yardım edeceğim, evladım. Hepimiz sana yardım edeceğiz, sürü bunun için var."

"Ben ne kadar lukoiysem, Nathaniel de o kadar lukoi," dedim.

"Lukoi ya da pard, seni için fark etmiyor, Anita. Sen iki tarafında kraliçesisin. Birisinde rahatlaman, diğer tarafa da etki edecektir."

Kolumu tutup, çekti. Saç fırçasını elime koyup, parmaklarımı üzerine kapattı. "Onun yanında ol, evladım. Telefonunu bekle. Sadece yatağın yanındaki telefonu aç. O numaradan sadece sürü üyeleri arar. Diğer telefona cevap vermen mümkün değil çünkü başka bir eyalettesin. Kapıyı da açma.

"Sanki bir yere gidiyormuş gibi konuştun," dedim.

"Kendi adamlarının arsında rahat olmayı öğrenmelisin, Anita. Bunu, ben her yaptığına karışırken yapamazsın."

Kolumdan tutup beni yatağın yanına götürdü. Beni yatağa oturmaya çalıştı ama ben oturmadım. Beni itmek dışında yatağa oturması mümkün değildi.

Sabrı tükeniyordu. "Peki burada dur ve hiçbir şey yapma. Bu senin seçimin, evladım ama en azından burada dur," dedi ve gitti.

Normalde oklun ilk günü yalnız bırakılmayı istemeyen bir çocuk gibi peşinden gitmeyi istiyordum ama olduğum yerde durdum. Saç fırçası da oda gibi antika gibiydi. Tahtaydı ama beyaza boyanıp, parlayıncaya kadar cilalanmıştı. Cilası çatlamıştı ama dökülmemişti. Elimi beyaz tüyleri üzerinde gezdirdim. Göründüğü kadar yumuşaktı, bebek fırçası gibi, ipek gibiydi. Tüylerin neden yapıldığı konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

Nathaniel'e baktım. Bana bakıyordu. Yüzü sanki ne olacağına aldırmıyormuş gibi ifadesizdi ama gözleri ifadesiz değildi. Reddedilmeyi, onu bu garip oda da, çıplak yalnız

bırakmamı bekliyordu. On dokuz yaşındaydı, gözlerindeki o saf bakışla bana bakıyordu. Kahretsin daha çok genç görünüyordu. Vücudu harikaydı. Striptizci olunca, kendinize iyi bakmanız gerekiyordu. Yüzü gençti ama aynı zaman da bakışları yaşlıydı. Nathaniel'in gözleri yaşı yirminin altında olan birisi için çok yorgundu. Sadece yorgun değildi, aynı zaman da kayıptı.

Yatağın diğer tarafına yürüdüm. Saç fırçasını yatağın boş tarafındaki yastığın üzerine bıraktım.

Nathaniel başını çevirip bana baktı. Hayır, beni izliyordu. Beni sanki her hareketim önemliymiş gibi izliyordu. Bu durumda, sinmek, kızarmak ya da kaçmak istiyordum. Bakışı tam olarak cinsel bir şey değildi ama cinsel değil de diyemezdim.

Marianne hangi örneği verirse versin, bu bir bebeğe bakmak gibi değildi. Nathaniel gençti ama kesinlikle çocuk değildi. En azından benim yanında rahat edebileceğim bir çocuk gibi bir hali yoktu.

Kısa kollu gömleği çıkarttım. Omuz askısından rahatsız olacak hiç kimse yoktu, hem böylece daha az terleyecektim. Elbette bütün tabancalarımı ve sırt kılıfını çıkartırsam daha iyi olurdu ama hava o kadar da sıcak değildi. Firestar'ı yastığın altına koydum. Namlusu oturmamı engellemeyecek kadar kısaydı ama üzerinizde silah varken etrafta rahat dolaşmak pek mümkün değildi. Tabancalar rahatlık için dizayn edilmiyordu. Silahlar erkeklerin kullandığı ve bir topuklu ayakkabı kadar rahatsız edici olan nadir şeylerden birisiydi.

Yatağın üzerine çıktım, dizlerimin üzerindeydim, yine de dokunma mesafesine girmedim. Bakışları çok kırılgandı, o yüzden durumu açıklamalıydım. "Sana kızmadım, Nathaniel. Sadece öğrencilik hoşuma gitmiyor."

"Marianne'den hoşlanıyorsun ama yine de onu tersledin," dedi.

Bu söylediği beni şaşırttı. Haklıydı, Nathaniel düşündüğümden daha iyi bir gözlemci çıkmıştı. Onun akıllıca bir şey söylemesi beni rahatlattı. O vücudunda bir beyin varsa, belki de itaatkâr bir yığından fazlasıydı ve bekli, sadece belki, kurtarılabilirdi. Bu bütün gün boyunca aklımdan geçen en pozitif düşünceydi.

Saç fırçasını alıp, Nathaniel'e yaklaştım. Beni seyredişine baktım. Gözlerindeki bakış beni durdurdu. Çok dikkatli bakıyordu.

Galiba rahatsızlığımı hissetti çünkü başını çevirdi. Sadece uzun kestane rengi saçların görebiliyordum. Az ışıkta bile çok hoş bir rengi vardı. Gördüğüm en koyu kestane rengiydi ama yine de kahverengi değildi.

Saçlarını yüzünden çektim. Saçları ipek gibi ağırdı, ılıktı. Tabii odanın sıcaklığı yüzden de olabilirdi. Vantilatörün serinliği yatağın üzerinden geçti, yatak örtülerini uçuşturdu, sırtımdan soğuk bir el gibi geçti. Nathaniel'in uzun saçları vantilatörün rüzgârında dalgalandı, üzerindeki örtü uçuştu. Serin hava çıplak vücudu üzerinden geçerken gerildi. Sonra hareketsizleşti. Vantilatör geçişini bitirince saçları, örtü, her şey hareketsizleşti. Sonra vantilatör geri geldi ve her şey tersten oldu; önce pembe örtü, sonra Nathaniel'in saçları uçuştu, serinlik bu sefer göğsüme gelip, saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, sonra geçti gitti ve sıcaklı üzerimize, bizi sıkan bir el gibi çöktü.

Pencereden gelen meltem hafiflemişti. Vantilatör onları uçuşturuncaya kadar beyaz perdeler bir tablo gibi hareketsizdi. Devrini tamamlayınca hafifçe tıklayan vantilatör dışında hiç ses çıkmayan bir odada dizlerimin üzerindeydim.

Saç fırçasını saçlarının asından geçirdim, hareketimi, fırça saçlarının sonuna gelmeden bitirdi n. On dört yaşındayken saçlarım popoma kadar uzanıyordu ama Nathaniel'in saçları dizlerine kadar iniyordu. Eğer kadın olsaydı, saçları üzerine bir elbise gibi dökülüyor derdim. Saçları yaraya değmesin diye yatağın etrafına saçılmıştı. Saçlarını elime aldım, sanki canlı bir şeymiş gibi tutuyordum. Saçları parmaklarımın arsından su gibi aktı, kayarken hafif bir ses çıkartıyordu.

Şu an omzuma gelen saçlar bana yeterince dert veriyordu. Nathaniel'in bu kadar fazla saçı yıkarken neler çektiğini düşünemiyordum bile. Ya saçını ikiye bölüp bir o yanını bir bu yanını tarayacaktım ya da saçlarını geriye atıp yatağın üzerine yayacaktım. Ben ikicisini tercih ettim.

Saçlarını toplayıp, başının arkasında yaydım. Yastığın üzerinde başını hareket ettirdi ama onun dışında hiçbir hareket yapmadı, hiçbir şey söylemedi.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim," dedi. Sesi ifadesizdi, neredeyse boştu.

"Konuş benimle, Nathaniel."

"Seninle konuşmamdan hoşlanmıyorsun."

Ona doğru eğildim, saçlarını yüzünden çekip ona baktım. "Bu doğru değil."

Başını çevirip bana baktı. "Değil mi?"

Bana bakınca biraz geriledim. "Beni rahatsız eden senin konuşman değil, Nathaniel. Sadece seçtiğin konular."

"Ne söylememi istersen onu söylerim."

"Sana ne söylememen gerektiğini söyleyebilirim," dedim.

"Ne?" diye sordu.

"Pornografik filmler, sadomazoşizm ve genel olarak seks hakkında konuşma." Biraz düşündüm. "Genelde bu söylediklerin beni kızdırıyor."

Güldü. "Konuşacak başka şey bilmiyorum."

Saçlarını taramaya başladım. Fırça sert ve akıcıydı, saçını rahat fırçalayabilmek için elime almam gerekti. Saçlar ellerimdeyken, fanın esintisi üzerime geldi, saçlar yüzüme vanilya kokulu bir bulut gibi uçuştu, yüzümü ve boynumu gıdıkladı.

"Herhangi bir şeyden bahset, Nathaniel. Kendini anlat."

"Kendim hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum."

"Neden?" diye sordum.

Bana bakmak için doğruldu. "Sen kendinden bahset."

"Tamam." Sonra nereden başlayacağımı bilemedim. Gülümsedim. "İyi bir noktaya temas ettin, söylediğimi unut."

Telefon çaldı, ben hafif bir çığlık attım. Gergin mi? Kim, ben mi? Arayan Dolph'du. "Anita?"

"Evet, benim."

"Franklin Niley, eğer farklı birisi değilse, bir sanat tüccarı. Mitolojik eserlerde uzmanlaşmış. Onları nasıl elde ettiği konusunda çok seçici değil."

"Nasıl seçici değil?" diye sordum.

"Maimi'de çalışıyor. Polisler onu en az bir düzüne cinayetle ilişkisi olduğunu düşünüyor ama ellerinde delil yok. İş için gittiği yer herde, insanlar kayboluyor ya da ölüyor. Chicago polisi geçen sene bir wiccan baş rahibesinin öldürülmesi suçundan yakalamış ama tanık garip bir şekilde komaya girmiş ve hâlâ kurtulamamış."

"Garip koma?"Soru sorar gibi söylemiştim.

"Doktorlar bir çeşit büyü olduğunu düşünüyor ama bunu ispatlamanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun."

"Ya yanındakiler hakkında ne buldun?"

"Birisi onunla yeni çalışmaya başlamış, Howard Grant adında bir psişik, daha genç, suç kaydı yok. Siyahi koruma-

sı, Milo Hart, karatede ikinci dan siyah kuşak sahibi, bir kere cinayete teşebbüsten içeri girmiş. Beş yıl önce hapisten çıktığından beri Niley için adam dövüyor. Üçüncüsü Linus Beck. O da iki kere içeri girmiş. Birincisi saldırı, diğeri cinayet."

"Ne hoş," dedim.

"Daha da hoşlaşıyor," dedi Dolph.

"Daha mı? Daha ne olabilir ki?" diye sordum.

"Beck'in cinayet suçlaması insan kurban etmek üzerineymiş."

Bunu birkaç saniye sindirdim. "Kurban nasıl ölmüş?"

"Bıçak yarası," dedi Dolph.

Ona yeni gördüğüm cesedi anlattım.

"İblis saldırıları Ortaçağ'yla birlikte ortadan kalktı, Anita."

"Bir trol saldırısı gibi görünmesini istemişler."

"Onlarla konuştun mu?" dedi.

"Evet."

"Neden?"

"Beni tehdit etmek istediler," dedim.

Diğer tarafta kâğıt sesleri duydum. "Neden seni tehdit ettiler?"

Dolph'a neredeyse her şeyi anlattım. Ayrıca ona hiçbir şeyi ispatlayamayacağımı da söyledim.

"Miami'de ki bir polisle konuştum. Niley'nin ona iki cinayeti itiraf ettiğini söyledi, ona detaylarını anlatmış ama tabii ki hakları okunmamış, sorguda değilmiş, mahkemede geçersiz. Konuşmayı seviyor."

"Kendisini dokunulmaz zannediyor," dedim.

"Ama ruhlar senin onu öldüreceğini söylemiş."

"Psişiği de aynı şeyi söylüyor."

"Adını verip bilgi istediğimde, bütün polisler eğer o herifi yakalayacaksak, ellerindeki her şeyi vermeye hazır olduklarını söyledi."

"Kötü adam, her yerde kötüdür," dedim.

"Kendisi de öldürmekten çekinmiyor, Anita. Miami'deki en az iki cinayeti, Prank'ın işlediğini düşünüyorlar. Arkanı çok iyi kolla. Eğer eline delil olabilecek en küçük bir şey geçse bile beni ara."

"Burada bir yetkin yok," dedim.

"Bu konuda bana güven, Anita. Eğer delil bulabilirsen, sana yetkisi olan ve bu herifi içeri tıkmaya hazır birisini yollayabilirim."

"Arananlar listesinde mi?"

"Kariyerini kanunlar hiç sayarak yapmış ve parmaklıkların diğer tarafında yirmi dört saat bile kalmamış. Pek çok insan onun ortadan kalkmasını istiyor."

"Neler yapabileceğime bir bakarım," dedim.

"Ölmesini istiyor demedim, Anita. Tutuklanmasını istiyor dedim."

"Ne demek istediğin anladım, Dolph."

Bir an sessiz kaldı. "Ne demek istediğimi anladığını biliyorum ama yine de söylemem gerektiğini düşündüm. Kimseyi öldürme."

"Yaşa dışı bir şey yapar mıyım?"

"Yine başlama, Anita."

"Kusura bakma. Bilgi için sağ ol. İstediğimden fazlası çıktı. Onunla tanıştıktan sonra, hiçbirisi beni şaşırtmadı. Çok garip bir adam."

"Garip – Anita, o adam garipten çok daha fazlası."

"Endişeli gibisin, Dolph."

"Orada güvende değilsin, Anita. Oradaki polisler dostun değil."

"Bu şekilde düşünmek durumu küçümsemek olur ama eyalet polisleri cinayet soruşturması için burada."

"Ben oraya gelemem," dedi Dolph.

"Gelmeni istemiyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Dolph orada mısın?" demek zorunda kaldım.

"Buradayım." Sesi iyi gelmedi. "Sana hep hiç kimseyi öldürmemeni söylüyorum biliyorsun."

"Evet," dedim.

"Bu söylediğim mahkemede reddederim ama tereddüt etme Anita. Eğer karşı karşıya gelirseniz, doğru seçimi yap."

Ağzım açık kalmıştı. "Dolph eğer fırsatını bulursam onu öldürmemi mi söylüyorsun?"

Dolph yeniden sessiz kaldı. Sonunda, "Hayır, cinayet işleme sadece eğer üzerine gelirse işini bitir. Bu adamın elinde olmak istemezsin, Anita. Buldukları bazı cesetler işkencede görmüş. Bu konuda gerçekten iyiymiş."

"Dosyasında bana söylemediğin ne var, Dolph?"

"Bir adamın kafasını havuzunda yüzerken bulmuşlar. Silah izi yokmuş, sanki çekip kopartılmış. Vücudu bulamamışlar bile. Gerisi böyle uzayıp gidiyor, Anita. Sadece vahşi değil, garip bokluklarla dolu."

"Eğer onu vurup yakalanırsam, kefaleti sen mi ödeyeceksin?"

"Eğer yakalanırsan, biz bu konuşmayı hiç yapmadık."

"Annemin üzerine yemin ederim," dedim.

"Arkanı kolla, Anita. Niley'nin limiti yok. Bu kadar rapordan anlaşılan bu. Adam tamamen manyak, Anita. Şu Beck ve Hart'da öyle."

"Dikkati olurum, Dolph. Söz veriyorum."

"Dikkatli olma, acımasız ol. O işini bitirdikten sonra cesedinden geriye kalanları teşhis etmek istemiyorum."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun, Dolph?"

"Evet," dedi ve telefonu kapattı.

Ben de telefonu kapattım. Sıcak odada yatağın üzerine oturdum. Korkuyordum. Bir anda buraya geldiğimden beri ilk defa korkmuştum. Dolph kolay kolay ürkmezdi. Onun herhangi bir konuda herhangi birisi için böyle konuştuğunu duymamıştım.

Nathaniel bacağıma dokundu. "Ne oldu?"

Başımı iki yana salladım. İçimdeki kötü hissi atamıyordum. Dolph, Bay Kanun ve Düzen birisini öldürmemi söylemişti. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Polis bana kanunu çiğnememi söylüyordu. Çok garipti. Şaşkınlığımı altında aynı zamanda bir huzursuzluk da vardı. İblisler. İblislerden hoşlanmıyordum. Gümüş kurşunlar ya da benzer şeylere aldırmazlardı bile. Richard'ın inancı güçlüydü. Onu kıskanmıştım. *Ben* şu an bir inanç krizi içindeydim. Hortlaklarla yatıyordum ve sevgilimi, bir başkasıyla aldatıyordum. Ayrıca bir iblisle son karşılaşmamdan bu yana öldürdüklerimin de sayısı bir hayli artmıştı. Şu an kendimi saf ve kutsal hissetmiyordum. İblislere karışı buna ihtiyacınız vardı. Emin olmanız gerekiyordu.

Nathaniel başını kucağına yasladı. "Hayalet görmüş gibisin."

Başını kucağıma dayamış, çıplak adama baktım. Evet, şimdi gidip bir iblisin karşısına çıkarsam, benim evim camdan olurdu ve hiçbir şey bir iblis gibi taş atamazdı. Bütün her şeyi başınıza yıkacak yerin neresi olduğu bilir ve oraya nişan alırlardı. Şu anda Tanrı'nın gözünden ne kadar düştüğümü öğrenmeye hiç hevesli değildim.

38

İçeri Cherry girdi. Üzerinde kot şort ve göbeğini açıkta bırakan beyaz atlet vardı. Küçük göğüsleri ince kumaşın altında belirgindi. Benimkiler öyle bir şeyi sutyensiz giymeyi hayal bile edemeyeceğim kadar iriydi ama küçük olsun olmasın o kıyafetin içinde sutyen takması gerekirdi. İffetim kabarmıştı.

Kısa, sarı saçları hâlâ nemliydi. Odaya uzun bacaklarıyla girdi, hem bir yosma gibi hem de olağandışı şekilde zarif görünmeyi başarıyordu.

Onun içeri girdiğini görünce, Nathaniel'in başını kucağımdan kaldırmayı istedim. Onu üzerimden itmemek için kendimi zor tuttum. Yanlış bir şey yapmıyorduk ama yine de beni rahatsız etmişti.

"Senin sıran. Ben Nathaniel'in yanında beklerim," dedi Cherry.

"Zane daha çıkmadı mı?"

Holde bir hareket gördüm, gelen Zane'di. O da kot şort giymişti ama başka bir şey giymemişti. Sadece zayıf göğsü üzerindeki daimi göğüs ucu küpesi vardı

"O şeyi hiç çıkartmıyor musun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Eğer çıkartırsam, deliği kapanır ve yeniden delmem gerekir. Diğer göğüs ucumu da deldirmek istiyorum ama diğerini yeniden yapmak istemem."

"Acıdan hoşlandığını zannediyordum," dedim.

Omuz silkti. "İşin içinde çıplak kadınlar da varsa, bazı durumlar da hoş oluyor, evet." Küpeyi tuttu, göğüs ucu biraz gerilinceye kadar çekti. "Delinirken deli gibi acımıştı."

İnce, çok zayıf görünen göğsüne baktım, özellikle sağ omzuna bakıyordum. Omuzun göğsüyle birleştiği yerde koyu renkli bir alan vardı ama onun dışında bir şey kalmamıştı.

"Mermi yarasından geriye bu mu kaldı?" diye sordum.

Zane başıyla onayladı, yatağın ayak ucuna oturdu, emekleyip, Nathaniel'in yanına geldi, bana daha da çok yaklaşmıştı. "İstersen dokunabilirsin."

Kaşlarımı çattım. "İstemem, sağ ol." Nathaniel'in başını nazikçe yatağın üzerine bırakıp, yatakta geri emekledim. Kendimi tuttum. Marianne, Raina'nın utanmamla, gururumla beslendiğini söylemişti, eğer böyle ufak tefek şeylere karşı daha rahat olursam, Raina gücünü kaybedecekti. Doğru olabilir miydi?

Zane'den cinsel yönden hoşlanmıyordum. Dün gece ki sadece Raina'nın arzusuydu. Kalbi atan her şey, hatta atmayan bazı şeyler bile onu heyecanlandırıyor gibiydi. Dişlerimi sıkıp, Zane'e uzandım.

Bir anda hareketsizleşti, yüzü çok ciddiydi, sanki ona uzanmamın bana neye mâl olduğunu biliyordu. Parmak uçlarımı yaranın üzerinde gezdirdim. Teni sanki yara izi gibi parlak ama daha yumuşaktı. Elimi izin üzerinde gezinip, onu incelerken buldum. Garip bir histi, hem plastik gibiydi, hem de bir bebek teni gibi yumuşaktı.

"Hissi çok... serin."

Zane sırtı. Bu bana Jason'ı hatırlattı ve o düşünceyle omuzlarımdaki varlığının farkında bile olmadığım gerginlik biraz gevşedi.

Cherry, Zane'in arkasına geçti, omuzlarını kavradı, masaj yapıyordu. "Hâlâ bu iyileşme gücümüzü aklım almıyor."

Sırf Cherry ona dokundu diye ben elimi çekmek istedim. Yarayı incelemeyi bırakmıştım ama elimi orada tutmak için kendimi zorladım, sadece dokunabilmeyi becermiştim.

"İyileşirken kaslar kasılabilir. Bazen kramp girer, sanki vücut kasların yetişebileceğinden daha hızlı iyileşiyor gibi," dedi Cherry.

Elimi yavaşça çektim. Yatakta oturup, Cherry'nin, Zane'in omuzlarına masaj yapışını seyrettim. Nathaniel bacağıma sokuldu, bana bakıyordu. Onu uzaklaştırmadım, o da sanki başımı kucağıma koymak için izin istiyormuş gibiydi. İç çekip bana yaslandı.

Zane'de diğer yanıma yattı bana dokunmuyordu ama bana bakıyordu, çok dikkatli bakıyordu.

Cherry yatağın kenarında dizleri üzerinde kaldı, yüzümü inceliyordu. Hepsi bana, sanki dünyalarının merkezi benmişim gibi bakıyordu. Köpek gösterilerinde, sahiplerine böyle bakan köpekler görmüştüm. Köpekler yapınca bu iyi bir şey oluyordu. İnsanlar yapınca rahatsız ediciydi. Köpeğim yoktu çünkü ona bakacak kadar sorunlu olabileceğimi düşünmüyordum. Şimdi bir anda üç leoparadamım olmuştu, onlara karşı sorumluluklarım yerime getirdiğimden de emin değildim.

Elimi Nathaniel'in ılık saçlarının üzerine koydum Zane boylu boyunca büyük bir kedi gibi elerinden, ayak parmaklarına kadar gerindi.

Güldüm. "Şimdi ne yapmama gerekiyor, karnın mı okşamalıyım?"

Herkes güldü, Nathaniel bile. Bir anda onun gülüşünü ilk defa duyduğumu fark ettim. Gülüşü gençlerin, liselerin yapacağı türde bir şeydi. Poposunda pençe izleriyle, kucağımda çırılçıplak yatmış, gayet içten gülüyordu.

Bunu duymak hoşuma gitmişti ama sinirime de dokunmuştu. Beni rahatlatmaya çalışıyorlardı çünkü bir Ulfric öyle ya da leoparlardaki dengi bir Nimir-ra, erkek olursa Nimir-raj böyle hissetmeliydi. Gariptir kurtadamlarda bir kraliçe kurt yoktu. Cinsiyetçiler miydi? Belki de henüz anlayamadığım kadim bir bokluktu? Sonra Richard'a soracaktım.

"Gidip yıkanmam gerek, çocuklar."

"Yardım edebiliriz," dedi Zane. Kolumu yalayıp, gülümsedi. "Ter tadı hoşuma gider ama çakıl ve kum..."

Nathaniel başını diğer kolumu yalayacak kadar kaldırdı. Dili yavaşça kolumun üzerinde gezindi. "Ben toza aldırmam," dedi sesi çok yumuşaktı.

Yataktan yavaşça içindim. İğrenmek ya da bağırmak istemiyordum. Ayakta durunca, kendimi çok rahat ve sakin hissettim. Yatak bir anda çok kalabalık olmuştu. "Sağ olun ama banyo bana yeter. Sadece yatağın yanındaki telefonu açın ve Dr. Patrick dışında hiç kimseye kapıyı açmayın."

"Emredersiniz," dedi Zane.

Firestar'ı kotumun önüne taktım, duvarın yanındaki valizimi aldım. Kapıdan çıkarken dönüp üçüne baktım. Zane, Nathaniel'in yanında yatıyordu, dirseği üzerine doğrulmuştu, diğer eli Nathaniel'in sırtındaydı. Cherry yatağın ayakucuna kıvrılmıştı, Nathaniel'in kalçasını okşuyordu. Ya Nathaniel'in üzerindeki örtü kaymıştı ya da Cherry açmıştı. Yüzlerinde cinsellikle ilgili hiçbir şey yoktu.

Bana bir porno filin açılış sahnesi gibi görünüyorlardı ama ben odadan çıkınca hiçbir şey olmayacağına emindim. Aralarında bir beklenti yoktu, benim gitmemi hevesle beklemiyorlardı. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Birbirlerine seks için değil, rahatlamak için dokunuyorlardı. Rahatsız olan bendim, onlar değildi.

"Mira'yla gittiğim için özür dilerim," dedi Nathaniel bir anda.

Bu beni kapıda durdurdu. "Sen büyük bir çocuksun, Nathaniel. Birisini bulman gayet normal. Sadece seçtiğin kişi yanlıştı."

Zane, Nathaniel'in sırtını, bir köpeği sever gibi okşamaya başladı. Nathaniel başını öne eğdi, saçlan bir peçe gibi öne döküldü, yüzünü gizledi. "Benim efendim, benim üstüm olacağını düşünüyordum. Uzun süredir oyunu anladığını zannediyordum. Hiç kimseyle sevişmemi istemediğini düşünüyordum. Çok iyiydim. Kendi kendimi bile tatmin etmedim."

Ağzımı açtım, kapattım, açtım ama söyleyecek bir şey bulamıyordum.

"Sonunda bana seninle sevişmem için izin verince, bu çok hoş, vanilya gibi olacaktı. Bütün bu bekleme, oynaşma, hepsine değecekti."

Sonunda konuşabildim. "Vanilya ne demek bilmiyorum, Nathaniel."

"Normal seks," dedi Zane.

Başımı iki yana salladım. "Oyun her neyse, ben seninle oynamıyorum, Nathaniel. Bunu asla yapmam."

Bana yan gözle, sanki doğrudan bakmaya korkuyormuş gibi baktı. "Bunu artık biliyorum. Bu yolculukta oyun oynadığımızın bile farkında olmadığını anladım. Beni baştan çıkartmıyordun. Beni aklından bile geçirmiyorsun."

Son söylediği kendini acındırmak içindi ama yine de kendimi tutamamıştım. "Devamlı senden özür dilemek zorunda kalıyorum, Nathaniel. Yarısında neden özür dilediğimi bile bilmiyorum."

"Senin nasıl hem Nimir-ra olup, hem de benim üstün olmadığını anlayamıyorum ama senin bu ikisi farklı şeyler olarak gördüğünü biliyorum. Gabriel için öyle değildi.

"Üst de nedir?" diye sordum.

Yine Zane cevap verdi. "Nathaniel'in itaat edeceği dominant kişi. İtaakâr olana da alt denir."

Ah. "Ben Gabriel değilim," dedim.

Nathaniel güldü ama mutlu bir ses değildi. "Bazen öyle olmanı istediğini düşündüğümü söylersem kızar mısın?"

Ona sadece gözlerimi kırpıştırdım. "Kızman, Nathaniel, sadece şaşırırım. Sizinle ilgilenmem gerektiğini biliyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Sanki bana egzotik bir hayvan hediye edilmişti ve kutunun içinde kullanma kılavuzu çıkmamıştı.

Yastığın üzerine yattı, başını çevirip bana baktı. "Benimle ilgilenmediğini fark edince, Mira'yla gittim."

"Seninle ilgileniyorum, Nathaniel ama o şekilde değil."

"Hâlâ arkadaş kalabileceğimizi söyleyeceğin bölüm burası mı?" Güldü ama sert bir sesti.

"Senin arkadaşa değil bir sahibe ihtiyacın var, Nathaniel."

"Benim sahibin olacağını düşünmüştüm."

Cherry ve Zane'e baktım. "Ya siz çocuklar?"

"Nathaniel aramızda en..." Cherry tereddüt etti, "en kırılgan olanımız. Gabriel ve Raina bizim hep alt olmamızı istedilerdi; sanki bizi bunun için eğitiyorlardı. Onlar üsttü ama... ama Nathaniel..." sonunda omuz silkti.

Ne demek istediğini anlamıştım. Nathaniel en zayıflarıydı. En çok ilgiye onun ihtiyacı vardı.

Valizi yere bıraktım ve yatağın yanında diz çöktüm. Nathaniel'in yüzündeki saçı çekip gözlerine baktım. "Biz hepimiz seninle ilgileniyoruz, Nathaniel. Bizler senin parçanız. Seninle ilgileneceğiz. Seninle ilgileneceğim."

Gözlerinde yaşlar belirdi. "Ama benimle düzüşmeyeceksin."

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. "Evet, Nathaniel, seninle düzüşmeyeceğim." Başımı iki yana salladım, valizimi aldım. Bir öğlenden sonra için alabileceğimi almıştım. Eğer Marianne bu dersten memnun kalmadıysa, istediğin yapabilirdi. Dokunuşların cinsel olmaması gerekiyor olabilirdi ama Gabriel ve Raina leoparadamları öyle bir eğitmişti ki her şey dönüp dolaşıp sekse geliyordu. Marianne'ın buna getireceği çözümü duymaktan bile korkuyordum.

39

Küvet dolmadan sıcak su bitmişti ama aldırmadım. Beyaz fayanslarla kaplı banyo,suyun sıcak olmasını gerektirmeyecek bir ısıdaydı. Banyonun tek penceresi bir hayli yüksekteydi, bu sayede eğer dikkatli olursam dışarıya bir gösteri sunmaktan kurtulurdum. O yüzden pencereyi kapatmadım, perdeler bile açıktı, biraz da olsa rüzgâr esmesini ümit ediyordum. Köpüksüz ılık suyun içine girdim. Beyaz sabun dışında bir şey yoktu, bir de musluğun yanında yarısı yanmış beyaz bir mum vardı. Firestar'ı küvetin köşesine başına yakın tarafa koydum. Browning'i de oraya koymayı denemiştim ama aşağıya kayıp durmuştu.

Kapının sert bir şekilde açıldığını duyduğumda tamamen suyun içindeydim, saçımı temizliyordum. Etrafa su sıçratarak fırlayıp, Firestar'a uzandım. Kapından neyin geldiğini görmeden önce Firestar'ı alıp, nişan almıştım. Geleni gördüğümde, pek bir anlam veremedim.

Kapıdan bir kadın vardı. Fiziksel olarak ufak tefekti, neredeyse benim kadardı ama sanki odayı gözün görebilece-

ğinden daha fazla bir şeyle dolduruyormuş gibiydi. Kahverengi saçları uzundu, yüzünün etrafına peçe gibi dökülecek şekilde kesilmişti, saçlarında hafif bir mavi boya vardı. Üzerinde kolsuz kot ceket vardı. Çıplak kaslı, dövmeli koluyla tekmelediği kapıyı geri gelip suratına çarpmasın diye tutmuştu. Başka şartlarda durumu küçümsedim ama kadından güç akıyordu. Sanki punkların takıldığı bir motosikletçi barından çıkıp yolunu kaybetmiş gibi görünüyordu. Psişik olarak hissi cehennemden esen bir rüzgâr gibiydi, sıcaktı ve dostane değildi.

Küçük odada çok fazla güç vardı, bir an küvetteki suyun kaynayacağını düşündüm. Silahı göğsüne doğrultmuş duruyordum. Galiba onun kapıdan içeri girmesini engelleyen buydu. Yüzünde saf bir öfke vardı.

Saçlarımdan yüzüme su damlıyor, kirpiklerime takılıyordu. Gözlerimi kırptım, elimle yüzüm silmemek için kendimi zor tutuyordum. "Bir adım, sadece bir adım daha atarsan, tetiği çekerim," dedim.

Kadının arkasında Roland belirdi. İşler git gide iyiye gidiyordu. Hâlâ onu son gördüğüm halde; uzun boylu, bronz tenli, kısa ve kıvırcık saçlıydı. Kahverengi gözleri odayı inceleyip, benim üzerimde kaldı, ben küvette çömelmiş duruyordum. Silahı kadının üzerinde tutuyordum ama her an Roland'da da ateş edebilirdim.

Roland, kadının omuzlarına dokundu, kalın sesiyle konuştu. "Roxanne inan bana seni öldürür."

Bunu söyleyince onu vurmak istemediğimi fark ettim.

Odaya ikinci bir adam daha geldi. Roland'dan da uzundu, bu durumda boyu bir seksenin üzerinde olmalıydı. Görebildiğim kadarıyla uzun siyah saçlarıyla bir Amerikan Yerlisiydi. Beni görünce arkasını döndü, başka tarafa bakıyor-

du, gerçek bir centilmendi. "Roxanne bu hiç uygun bir durum değil," dedi.

Roxanne, Roland'ın ellerinden kurtuldu ve içeri yürüdü.

Başının birkaç santim üzerine ateş ettim. Ses gök gürültüsü gibiydi. Mermi kapının bir parçasını alıp, duvara saplandı; neyse ki Glazer Güvenlik Mermisiydi de, duvar onu durdurmuştu. Merminin duvarı delip geçmesi mümkün değildi.

Bu küçük, fayanslı oda da ateş edince kulaklarım çınlamaya başladı. Bir an için birisi konuşsa bile duyamazdım. Gözlerim Roxanne'in üzerindeydi. Olduğu yerde durmuştu. Silahın namlusundan, şirin yüzünü görüyordum. Bir an içinde bütün o dövmelerin, şekilli saçların ve gücün altında, hoş birisi olduğunu gördüm. Klasik, komşu kızı tarzı bir güzellikti. Belki de o yüzden saçını ve dövmeleri yaptırmıştı. Doğa sizi nasıl gösterirse göstersin, hile yapmanın yolları vardır.

"Hadi, Roxanne, çıkalım," dedi Roland.

Roxanne olduğu yerde durdu. Nefesi etrafımda ılık bir bulut gibi yayıldı. Güç akışı sürekli ve boğucuydu. Daha önce bu kadar saf gücü olan bir şekil değiştiriciyle karşılaşmamıştım. Ya da bu kadar güçlü olup da insan gibi davranmaya çalışmayan bir tanesine rastlamamıştım. Roxanne güç yaymıyordu; kendisi güçtü ve bu gücün tadına bakmaya çok yakındım.

"Beni gerçekten öldürürsün," dedi.

"Anında," dedim. Suda çömelmiş durmaktan sıkılmaya başlamıştım. Bu halde sert görünmek zordu. Elbette çıplak olmamın da korkutucu imajıma bir katkısı yoktu.

"Neden beni hemen öldürmüyorsun?"

"Sen Verne'in klanın lupasısın. Seni öldürürsem üzerime her çeşit bok sıçrar ama gerekirse yaparım, Roxanne. Şim-

di dışarı çık, kapıyı kapat ve giyinmeme izin ver. Eğer benimle konuşmak istiyorsan konuşuruz ama bir daha böyle bir şey yapma."

"O küçük silahın olmasaydı, kendinden bu kadar emin olmazdın."

"Evet, bu kendine güvenimi gerçekten arttırıyor. Şimdi siktir git, yoksa seni vururum."

Kapının önünde bir an da Marianne belirdi. "Roxanne gel, biraz çay içelim, bu arada Anita giyinsin." Marianne'in ne yaptığını bilmiyordum ama ben bile biraz sakinleşmiştim. Sanki odaya sükunet ve huzur yaymıştı.

Roxanne, Roland ve Marianne'in onu dışarı çıkartmasına izin verdi; giderken parmağını bana doğru saldı. "Sen Ulfricime hakaret ettin. Silahlı ya da silahsız bunun bedelini ödeyeceksin."

"Peki," dedim.

Kapıyı kapattılar. Kilidi kırılmıştı. Dışarıdan Cherry'nin sesi geldi. "Sen çıkana kadar ben kapıda duracağım kötü adamlar gelirse uyarırım."

Kötü adamlar. Roxanne kötü adam mıydı, yoksa sadece psikopat mıydı? Ben ikincisi olduğuna bahse girerdim.

40

Rekor denecek bir zamanda giyindim. Siyah kot şort, kırmızı tişört, beyaz koşu çorapları ve siyah Nike giymiştim. Normal şartlarda evin içinde omuz askısı takmazdım ama bu sefer üzerime geçirivermiştim. Siyah askıları kırmızı tişört üzerinde çok belirgindi. Firestar'ı kot şortun önüne, Mike Amca'nın Yardımcısı kılıfına yerleştirmiştim. Sırt kılıfını takmamıştım. Derisi ter kokmaya başlamıştı. Yeniden takmadan önce biraz kurutmalıydım.

Saçlarıma krem sürüp, kurumaya bıraktım. Roxanne bana pek sabırlı birisi gibi görünmemişti. Eğer makyaj ve saç kurutmaya vakit harcarsam, ne yaptığıma bakmaya gelirdi. Genelde böyle şeylerle uğraşmazdım. İşin aslı bunları yapmayı istemememin sebebi, Richard'ın Dr. Carrie Onslow'la gelecek olmasıydı, kendime güvenim biraz azalmıştı. Kendime güvenmiyordum, acıklı bir durumdu.

Richard'ın günün çoğunu Dr Carrie Onslow'la geçirmesini kıskanmıştım ve bu da hiç hoşuma gitmemişti.

Elbette önce şu kızgın kurtadamla uğraşmalıydım. Richard'la ne yapacağıma, Roxanne'le konuştuktan sonrada

karar verebilirdim. Bildiğim bir tek şey vardı, eğer onu öldürürsem, iki sürü arasında savaş çıkardı. Adamlarımızın bu duruma düşmesini istemiyordum, o yüzden bunu mümkün olduğu kadar engellemeye çalışacaktım. Politikacı Anita –işte *esas* acıklı olan buydu.

Kapıyı açtım. Cherry oturduğu yerden bana baktı. Yüzünde bir şey vardı, bir tereddüt vardı. "Ne var?" dedim.

Duvardan destek alıp ayağa kalktı. "Sen çok... saldırgan görünüyorsun."

"Tabancalardan mı bahsediyorsun?"

"Tabancalar, kırmızı ve siyah renkler. Hepsi çok göze batıyor."

"Sence silahların üzerine pembe fırfırlı bir şeyler mi giymeliydim?"

Cherry gülümsedi. "Bence Roxanne psikopat derecesinde dominant, eğer yayına bu kıyafetle gidersen, bunu kendisinin de aynı derecede saldırgan olması gerektiğini gösteren bir işaret olarak düşünecektir."

"Sen onu tanımıyorsun bile."

"Sence yanlış mı düşünüyorum?" dedi.

Bu şekilde düşününce... "Valizimde öyle fırfırlı kıyafetler yok."

"Siyah ya da kırmızı olmayan bir şey yok mu?"

Kaşlarımı çattım. "Mor olur mu?"

"Daha iyi olur," dedi.

Gidip üzerimdeki tişörtün aynısının mor renklisini giydim. Mor bana da daha yumuşak görünmüştü. Omuz askısın çıkarmadım ama Firestar'ı sırt tarafıma geçirdim. Teorik olarak oradan da çekebilirdim ama rahat ettiğim bir pozisyon değildi. Hem omuz askısını gizleyebileceğim, hem de mor a uyan tek şey ince siyah gömleğimdi. Artık daha iyi

görünüyordum. Hâlâ neşeli değil siyahlar içindeydim ama artık çok saldırgan değildim. Tabancalar görünmüyordu. Bu kıyafetle bir alışveriş merkezine girebilirdim. Elbette eğer hızlı yürürsem silahım görünürdü ama hey, koşuya çıkmayı düşünmüyordum.

Kapıyı yeniden açıtım. "Nasıl?"

Cherry başını yukarı aşağı salladı, gülümsüyordu. "Daha iyi. Beni dilediğin için teşekkür ederim. Bunun pek sık yaptığın bir şey olmadığını biliyorum."

"Kıyafetim uygun olmadığı için Richard'ı bir savaşın içine sürüklemek istemiyorum."

Gülümsemesi genişledi, neredeyse insanın kalbini ısıtacak kadar içitendi. "Sen iyi bir lupa ve iyi bir Nimir-ra'sın, Anita. Bir insan olarak kesinlikle mükemmelsin."

"Evet ama hâlâ insanım."

Omzuma dokundu. "Ama bunun için seni suçlamıyoruz."

Benimle dalga mı geçiyor diye yüzüne baktım ama anlayamadım. "Bence Roxanne bunun için beni suçlayacak."

Başıyla onayladı. "Belki. Mutfakta bekliyorlar."

Mutfağın zemini siyah beyaz döşemeyle kaplıydı, çok dolaşılan yerlerde çatlamalar olmuştu ama yer tertemizdi. Döşemenin güneş alan bölümü hafifçe parlıyordu. Burası da Nathaniel'in yattığı yatak odası gibi sabahları çok ışık alıyor olmalıydı, ama öğleden sonraları pek aydınlık değildi. Roxanne sırtını kapıya dönmüş, mutfak masasında oturuyordu. Beyaz masa örtüsü kucağına yayılmıştı. Duruşunda geldiğimi hissettiren bir gerginlik oldu ama arkasını dönmedi.

Marianne önünde çay tabağı, elinde çay fincanıyla onun karşısında oturuyordu. Bana sanki gözleriyle bir şey söyle-

mek istiyormuş gibi bakıyordu ama ben ne demek istediğini anlamamıştım.

Roland, Marianne'in çay içtiği porselen takımın geri kalanın durduğu bir rafın durduğu köşeye yaslanmıştı, kollarını bir koruma gibi kavuşturmuştu.

Banyoda şöyle bir gördüğüm diğer adam da karşı köşeye yaslanmıştı, onun da kolları aynı şekildeydi.

Aralarındaki tek benzerlik buydu. Tamam bir tane daha vardı: İkisinin de teni çok hoş yanmıştı ama bu, yeni adamın ten renginin, aynı Richard gibi sadece güneş yanığından gelmediğini düşünmüyordum. Teni kahverenginin zengin bir tonuydu, kahverengi gözleri neredeyse tam badem şeklindeydi. Gözleri yüzüne göre sanki biraz küçüktü. Yüzü köşeliydi, elmacık kemikleri yüksek, alnı genişti, burnu kemerliydi. Her hattı sert ve etnikti. Başını bana doğru çevirince uzun siyah saçları akar gibi hareket etti. Saçları, benimkiler gibi simsiyahtı, güneş ışığında mavileşiyordu.

Boyu en az bir doksandı, belki daha uzundu, omuzları da genişti. Duvara sanki fiziksel potansiyelini biliyormuş ve bunu göstermek için çaba harcamıyormuş gibi rahat yaslanmıştı.

"Bu Ben. Jamil iyileşinceye kadar Sköll'ünüz o olacak."

Hayatımı bir yabancıya emanet etmek istemediğim için bu teklifi geri çevirecektim ama bunun bir hakaret olacağını düşündüm. Onu başımla selamladım. "Selam."

O da aynısın yaptı. "Merhaba."

Roxanne sandalyesinde döndü. "Verne sizin adamlarımızın yaralanmasına yol açtığımız için özür dilemeye gelmişti." Bana bakıyordu, kahverengi gözleri hiç dost canlısı değildi. "Bence özür borçlu olan sensin."

"Ne için?" diye sordum.

Ayağa kalktı, gücü odayı su gibi doldurdu, ayak bileği hizasından bir anda dizlerime yükseldi. Güç arttıkça arttı, sanki bütün odayı kendi varlığıyla doldurabilirdi.

Güçlüydü, ona bu kadar yakınken boğazım düğümlendi. "Hassiktir," diye sordum.

"Verne'e sanki en iyimiz değil de, en kötümüzmüş gibi bir iz bırakmışsın."

"Şu boynundaki şeyden mi bahsediyorsun?" dedim.

Sandalyeyi yere fırlattı. Gürültülü bir şekilde yere çarptı.

Tabancamı çekmemek için kendimi zorlamam gerekmişti.

Marianne durduğu yerde hızla nefes alıp veriyordu. Güçlü duygular güç akışını daha da arttırırdı, kızgınlığı, gücünü tenimin üzerine elektrik akımı gibi gönderiyordu.

Cherry arkama yaklaştı. Zane koridorda belirip, yanıma geçti. İki yanımda, korumalarımmış gibi biraz geride duruyorlardı. Ellerinden geleni yaparlardı ama onların Roland ve Ben'le karşılaşmasını istemezdim. Kazanacak tarafın biz olmadığından neredeyse emindim.

"Verne'de öyle bir iz bıraktığım için üzgünüm," dedim.

"Yalan," dedi Roxanne.

"Gerçekten isteyerek yapmadım."

Bana doğru bir adım attı, titriyordu. Ben geri çekilmedim ama belki de çekilmeliydim. Çok yakındı. Bu mesafeden, Browning'i çekemeyebilirdim, çekebilsem bile hemen kullanmama gerekirdi çünkü tepeme çıkmış olurdu.

"Birisi bana onun neden bu kadar kızdığını ve bu işi içimizden birisi ölmeden nasıl bitirebileceğimizi açıklayabilir mi?"

Marianne yavaşça ayağa kalktı. Roxanne başını ona çevirdi, bakışlarındaki sertlik, başka birisinin özerindeyken bi-

le, beni gerdi. Marianne ellerini kaldırıp, masanın etrafından dolaşıp yavaşça lupasının yanına geldi.

"Roxanne senin Verne'e yaptığın şeyin, Verne'e ve bütün sürüye bir hakaret olarak görüyor."

"Bunu anladım. Hakaret etmek istememiştim. Bunu yapmak bile istemiyordum."

Roxanne başını yavaşça döndürüp bana baktı. Ben bakarken gözleri kahverengiden, rahatsız edici sarı bir renge büründü.

Elimi Browning'in kabzasına götürdüm. "Sakin ol, kurtkız."

Narin boğazından gür bir hırlama yükseldi.

"Eğer gerçekten hakaret etmek istemediysen, o zaman telafi etmek için karşılığında bir şey yapmaya hazır olmalısın?" dedi Marianne.

Bakışlarım Roxanne'in üzerindeydi ama yine de cevap verdim. "Nasıl bir şey yapabilirim?"

"Dövüşebiliriz," dedi Roxanne.

Parlayan sarı gözlerine baktım. "Hiç zannetmiyorum."

Marianne tam olarak aramıza girmemiş olsa bile, öyle duruyor gibiydi. "Sen de boynunu Roxanne'e seremonik şekilde uzatabilirsin."

Gözlerim Marianne'ne kaydı, sonra hemen kurtadama baktım. "Hiçbir şekilde onu boynumun yanına yaklaştırmam."

"Bana güvenmiyorsun," dedi Roxanne.

"Evet."

Bana doğru çok yavaş bir adım daha attı. Marianne aramızdan çekilmedi. Eğer Roxanne biraz daha yaklaşırsa, omuzu Marianne'e değecekti.

"Başka bir seremoni daha var," dedi Marianne.

"Roxanne'ne boynumu uzatmam," dedim.

"Boyun uzatmak yok, birbirinize vuracaksın."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. Karşında neredeyse bana hırlayacak olan kadına baktım. "Şaka yapıyor olmalısın. Beni öldürür."

"Önce senin vurmana izin veririm," dedi Roxanne.

"Bu hikâyeyi okumuştum. İstemem."

Roxanne kaşlarını çattı. "Hikâye mi?"

"*Sör Gawain ve Yeşil Şövalye*," dedim. Hâlâ şaşkın görünüyordu. "Yeşil Şövalye, Sör Gawain'in ilk darbeyi vurmasına izin verir. Gawain onun kafasını uçurur. Yeşil Şövalye başını yerden alıp, 'şimdi sıra ben de!' der."

"Okumadım," dedi Roxanne.

"Galiba en çok okunanlar listesinde değil. Her neyse, durum aynı. Ben sana istediğim kadar sert vurayım, canın bile yakamam. Sen bana fiske atsan boynumu kırarsın."

"O zaman dövüşelim," dedi.

Elim hâlâ Browning'in üzerindeydi. "Seni öldürürüm, Roxanne ama seninle dövüşmem."

"Korkak!"

"Aynen öyle," dedim.

Richard'ın gücünün üzerimden, içimden rüzgâr gibi geçişini hissettim. Roxanne'in arabasını görmüştü ve bana bu karmaşanın içine bir insan getirdiğini söylüyordu. Bizim canavar olduğumuzu bilmeyen bir insan getiriyordu.

Onu görebilmek için gözlerimi mutfak kapısına çevirdim, bunu yapmamalıydım. Roxanne yumruğunu göremedim ama hissettim. Elim Browning'in üzerindeydi, birkaç saniye içinde çekebilirdim ama bulanık bir hareket çeneme çarptı yere düşüşümü ne hissettim, ne de fark ettim.

Yerde yatmış tavana bakıyordum. Marianne yanımdaydı. Dudakları oynuyordu ama hiç ses çıkmıyordu. Sesini so-

nunda duydum ama ses duvarı kırılıyormuş gibi yüksek bir ses çıktı.

Bağırıyordu. Herkes bağırıyordu. Richard'ın, Roxanne'in ve diğerlerinin seslerini duydum. Doğrulmaya çalıştım ama yapamadım.

Marianne omzuma dokundu. "Hareket etmeye çalışma."

Neler olduğunu görmek istiyordum ama vücudumu hareket ettiremiyordum. Hissedebiliyordum ama sanki vücudumun üzerinde korkunç bir ağırlık vardı, uyumak istiyordum.

Sağ elimi oynattım, boştu. Browning'i düşürmüştüm. Açıkçası elimi hareket ettirdiğime sevinmiştim. Roxanne'in hiç zorlanmadan boynumu kırabileceğimi söylerken şaka yapmıyordum.

Doğrulmaya çabalarken, vücudumu hareket ettirmeye de çalıştım. Sonunda başımı neler olduğunu görebilecek kadar kaldırdım. Richard, Roxanne'ni belinden tutup kaldırmıştı. Roland ve Ben, Richard'a, Roxanne'ni bıraktırmaya çalışıyordu. Shang-Da'da da Dr. Carrie Onslow'u mutfaktan dışarı çıkartmaya çalışıyordu.

Roxanne, Richard'dan kurtuldu. Bana doğru ilerledi, Zane ve Cherry bir duvar gibi aramıza girdiler. Roxanne onları itip, "Senin sıran orospu! Senin sıran!" diye bağırdı.

İki leoparadam ona zarar vermeden onu tutmaya çalışırken, bana yan dönmüş duruyordu. Sağ bacağını öne atmıştı. Galiba söylediğim sadece Marianne duydu. "Zevkle."

Roxanne'in diz kapağının tam altına, yukarı doğru tekme attım. Dizi yerinden çıktı, Roxanne çığlık atarak yere düştü. İki kere yüzüne tekme attım. Ağzından ve burnundan kan fışkırdı.

Ayağa kalktım. Kimse bana yardım etmedi. Bir anda sessizlik oldu, sadece Roxanne'in nefes alıp verişi duyuluyor-

du. Yere kan tükürdü. Ben onun ve iki leoparadamın yanından geçip masaya yaklaştım. Ben ve Roland hâlâ Richard'ı tutuyordu ama sanki onu neden tuttuklarını unutmuş gibiydiler. Shang-Da, Dr Carrie Onslow'u alıp dışarı götürürken, Carrie "Richard," diye bağırıyordu.

Şu hem çok yavaş geçen, hem de her şeyin çok hızlı olduğu anlardan birisiydi. Roxanne'in "Bunun için seni öldüreceğim," dediğini duydum ama açıkçası sandalyeyi bunu söyledikten sonra mı yoksa önce mi almıştım bilmiyorum. Tek hatırladım sandalyeyi aldığım ve o üzerime atlarken, sandalyeyi ona beysbol sopasını savurur gibi savurup vurduğumdu. Darbenin etkisinden, parmaklarım uyuşmuştu ama sandalyeyi bırakmadım.

Roxanne yerdeydi ama bayılmamıştı. Gücü üzerimde yakıcı bir rüzgâr gibi yayılırken, sandalyeyi kaldırdım. Bütün gücümle sandalyeyi indirdim. Roxanne sandalyeyi yakalayıp, elimden aldı.

Geri çekilip, Firestar'ı çektim.

"Tabanca yok," diye bağırdı Roland.

Yan gözle Richard'a baktım. O da "Tabanca yok," dedi. Yüzündeki ifade yeterliydi. Korkuyordu. Ben de korkuyordum.

Tabanca yok muydu? Dalga mı geçiyorlardı. Roxanne ayağa kalkmaya çalıştı ama dizi izin vermedi. Sandalyeyle beraber yere düştü. Bağırdı ve sandalyeyi bana fırlattı. Kaçmak için yere atladım.

Elleri ve tek bacağı üzerinde gözle takip edilemeyecek bir hızla bana doğru geldi. Onu vurmak için çok vaktim vardı ama onu vurmamam gerekiyordu. Ondan uzaklaştım. Firestar hâlâ elimdeydi. "Richard!" diye bağırdım.

Aramızdaki izler bir anda açıldı. Tenin ve uzaklardan gelen tüy kokusuyla yıkandım.

Roxanne deli gibi üzerime gelirken bir an tereddüt etti. Hoş yüzü sanki içeriden bir şey itiyormuş gibi uzamaya başladı. İnsan yüzünün ortasında bir hayvan burnu belirdi; insan dudaklarında ruj olan yerde, hayvan formunda da ruj hâlâ duruyordu.

Richard'la aramızdaki güce uzandım. Kendimi onun kokusuna, hissine sardım. Bir anda gündüz olmasına rağmen gökteki Ay'ı hissettim, bir anda bütün hücrelerim, bir gün sonra serbest kalacağını hissetti. Bir an için bu düşüncenin Richard'a mı, yoksa canavarına mı ait olduğunu bilmedim.

Firestar'ı yere bıraktım, arkamdaki pencereden destek alıp ayağa kalktım. Richard'ın ölmeme izin vermeyeceğini biliyordum ama Roxanne'in de canımı yakacağını biliyordum. Bir keresinde bir kurtadamın pencereden fırlatmıştım. Bu kavgayı bitirmişti. Tek aklıma gelen fikir bu oldu. Elbette bunu yapabilmem için Roxanne'nin üzerime deli gibi saldırması gerekiyordu. Eğer yavaş gelirse onu fırlatamazdım.

Bana yavaşça geldi, topallıyordu. Fikrim kalmamıştı. Bildiğim tek bir şey vardı: Eğer o pençeleri ya da ağzıyla beni yaralarsa, bir sonraki ay gerçekten lupa olabilirdim. Zaman yine garip akmaya başladı, hem yavaş, hem de çok hızlıydı. Yapabileceğim birkaç şey düşündüm ama hiçbirisi için yeterince hızlı değildim. Yine de deneyecektim.

"Pençe yok, Roxanne, pençe yok," diye bağırdı Richard.

Roxanne'in onu duyduğunu zannetmiyordum. Pençelerini bana savurdu, ben de eğildim. Gözle göremeyeceğim kadar hızlı darbelerden kaçıyordum, sanki pençesini nereye savuracağını biliyordum. Bu Richard ve izleri sayesinde

oluyordu ama benim için çok yeni ve kafa karıştırıcı bir dövüş biçimiydi. Bunu uzun süre devam ettiremezdim.

Sırt üstü yere yatıp, Firestar'ı ona doğrulttum. Pençeleri ve ağzını açmış üzerime geliyordu. Başka çarem yoktu.

Kapı açıldı ve Verne "Roxanne, hayır!" diye bağırdı. Verne'in gücünün odaya yayılışının hissettim.

Bir anda Ben ve Roland, Roxanne'i yakaladı, onu benden uzaklaştırdılar. Verne böyle bir emir verdiyse bile ben duymamıştım. Roxanne onlara saldırıyordu, kollarını parçalıyordu, onlarda bunu kabullenmişti.

Verne hâlâ bağırıyordu. "Yalan söyledim Roxanne. Yalan söyledim Bana teklifte falan bulunmadı."

Roxanne, kurtadamların kollarında hareketsiz kaldı. Yarı hayvan ağzıyla konuştu. "Sen ne dedin?"

Verne'in arkasındaki açık kapıdan Lucy içeri girdi. Kapıyı kapatıp, yaslandı, gülümsüyordu, gösteri hoşuna gitmişti.

"Yalan söyledim, dedim," dedi Verne. "Ben yaşlı bir adamım, sen de çok güzelsin, güçlüsün ve benden otuz yaş daha gençsin. Beni ısırırken, bana kendisini teklif ettiğini söyledim ama öyle bir şey yapmadı."

Roxanne, kolları kanayan, korumaları arasında rahatladı. Derisi eski haline dönerken, gerginliği de gitti. Yüzü elleri, yeniden insan gibi oluncaya kadar geri çekildi. Burnunu tekmelediğim yerde kan vardı.

"Beni bırakabilirsiniz. Ona zarar vermeyeceğim," dedi.

Onu bırakmadılar. Verne'e baktılar.

"Ya ben hayatım? Bana zarar verecek misin?" dedi Verne.

"Eve gidince, seni mahvedeceğim ama şimdi burada olmaz."

Verne gülümsedi. Roxanne gülümsedi. İkisinin de gülümsemesi aynıydı. İçinde arzudan fazlası vardı. Çiftlerin arasında olan gizli bir dildi, diğer herkesi dışarıda tutan bir hareketti.

Richard'a baktım. "Bunlar bizden daha deli."

O da bana gülümsedi ve gülümsemesi, beni Nikelarının içinde eritti. Ben de gülümsedim ve bütün vücuduma yalın bir kıvılcımla yayılan, bizim kendi gizli bakışımız hissettim. Tanrım onu özlemiştim.

Lucy düz ayakkabıları üzerinde içeri yürüdü, mor şort ve tam olmasa da sutyene benzeyen mor bir şey gitmişti. Richard'a yaslandı, iki koluyla Richard'ın koluna girdi.

"Beni senin için terk etti, tatlım," dedi, gözleri kızgındı ama sesi çok hoştu.

Richard'a baktım. "Bence seni benim için terk etmedi."

Richard'dan uzaklaştı, gelip önümde durdu. Tabancam hâlâ elimdeydi. Kendimi güvende hissediyordum. Richard'la aramızdaki izler geri çekilmişti, yerini Richard'la artık bir çift olduğumuz bilinci almıştı. Bu izlerden çok daha değerliydi.

"Onunla yatakta senin insan vücudunun asla yapamayacağı şeyler yapabilirim. Onun gücünün tamamını alabilirim ve bu hoşuma gider. Benimleyken, dikkatli ya da nazık olması gerekmiyor."

Bu gayet doğruydu, biraz sonra söyleyeceğim şeyin tek mazereti buydu zaten. "Şey, Lucy, bilmiyorum. Seninle bir gece geçirdi ve seni hemen terk etti. Ya söylediğin kadar iyi değilsin ya da ben daha iyiyim."

Lucy'nin yüzü inceldi, gözleri büyüdü; bir an için ağlayacağını zannettim. Ağlamasını istemiyordum. Bu durumu bozardı ve kendim bok gibi hissederdim.

Lucy arkasını döndü, elleriyle yüzün kapattı. Kahretsin.

Arkasında duran Richard'a baktım. Yüzündeki bakışa göre yaptığımdan pek hoşuna gitmemişti. Bu sefer onu suçlayamazdım.

Lucy'i dönerken görmemiştim, hareketini hissetmiştim. Dönerken havanın yarılışını hissetmiştim. Eli suratımda patladı. Düştüğümü hissettim ama yere çarptıysam bile, hatırlamıyordum.

41

Karanlığın içinde uyandım, temiz yatak örtülerinin kokusun alıyordum. Garip pencereye ve odanın içine sızan ay ışığına bakıp gözlerimi kırpıştırdım. Nerede olduğumu bilmiyordum. Daha önce hiç gelmediğim bir yerde olduğumu fark edince, bir anda gerildim. Arkamda birisinin hareket ettiğini hissettim iyice gerildim. Hareketsiz durmaya çalıştım ama nefes alıp verişim değişmişti. Eğer içerideki insansa fark etmemiş olabilirdi ama şu sıralar etrafımda çok fazla insan yoktu.

"Anita, benim Damian."

Sağa döndüm, canım yandı. Sağ kolum, avucumdan, dirseğime kadar sarılıydı. Çok acımıyordu ama kolumu nasıl yaraladığımı bilmiyordum. Vampir kapının önündeki sandalyede oturuyordu. Uzun kızıl saçları karanlıkta kahverenginin garip bir tonunda görünüyordu. Üzerinde çok hoş, büyük ihtimalle özel dikilmiş bir takım elbise vardı. Siyah, lacivert, hatta kahverengi bile olabilirdi. Teni karanlıkta neredeyse parlıyordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Sadece sende saat var," dedi.

Sol kolumu kaldırıp, saatimin ışığını yakan düşmeye bastım. Karanlık yüzünden ışığı olduğundan daha parlak göründü. "Tanrım, saat on biri geçmiş. Saatlerce uyumuşum." Yatağa yattım. "Aklınıza beni hastaneye götürmek gelmedi mi?"

"Güneş batalı sadece iki saat oldu, Anita. Seçeneklerimizin ne olduğunu bilmiyordum. Asher'la uyandığımızda, bodrumdaydık. Beslendik, sonra Richard'ın yerine başucunda ben beklemeye başladım."

"Richard nerede?"

"Galiba lunapara gitti, emin değilim."

Ona yan gözle baktım. Bir şekilde soğuk davranıyordu. "Bana hiçbir şey sormadın?"

"Sen dilenirken başında beklememi söylediler. Bilmem gereken başka bir şey var mıydı?"

"Sen bir köle değilsin, Damian. Soru sorabilirsin."

"Karanlıkta oturup, seni uyurken seyredecektim. Sana ait bir vampir başka ne isteyebilir?" Son söylediğinde biraz kırgınlık vardı.

Yavaşça doğruldum, kendimi hâlâ garip hissediyordum. "Bu da ne demek?" Yatağın başucuna dayandım ama yeterince yastık yoktu, biraz sert geldi. Altımdakileri yukarı çekmeye çalıştım, sağ kolum sızladı.

"Lucy'nin bana vurduğunu hatırlıyorum ama koluma ne oldu?"

Damian bir dizini yatağa dayadı ve yastıkları düzeltti. Hatta kolumun altına koyabileceğim bir tane bile buldu. "Richard'ın söylediğine göre, Lucy kolunu kopartmaya çalışmış."

Bunu duyunca kanım dondu. "Yüce İsa, kadın delirmiş."

"Yastıklar rahat mı?" diye sordu.

"Evet, sağ ol."

Ayağa kalktı, sandalyesine geri dönüyordu.

"Gitme," dedim. Ona elimi uzattım.

Elimi tuttu. Teni ılıktı. Avuç içinde hafif bir nem vardı. Vampirler terleyebilirdi ama bu çok nadir olurdu. Elimi sıkıp, yüzüne baktım. Ay ışığı yüzünü görebileceğim kadar aydınlıktı. Teni soluktu, neredeyse parlıyordu. O parlak yeşil gözleri, ay ışığında ışıldıyordu. Çekip yanma oturttum.

"Bu gece beslenmişsin, yoksa tenin bu kadar sıcak olmazdı, peki niye terledin?"

Elini çekti, başını çevirdi. "Bilmek istemezsin."

"Evet, istiyorum." Parmak uçlarımla çenesine dokundum, yüzünü kendime çevirdim. "Ne oldu?"

"Benimle uğraşamayacak kadar çok sıkıntın yok mu?"

"Bana ne olduğunu söyle, Damian. Bunu duymak istiyorum."

Derin bire nefes aldı. "İşte; yaptın. Doğrudan emir verdin."

"Anlat bana," dedim.

"Burada karanlıkta oturup, seni seyrederken mutluydum. Richard bundan ne kadar mutluluk duyduğumu bilse, başında Asher'ı bırakırdı."

Ona kaşlarımı çattım. "Anlamadım."

"Sen de hissedebiliyorsun, Anita. Benim kadar güçlü değil ama hissedebiliyorsun."

"Neyi hissediyorum, Damian?"

"Bunu." Elimi yüzüme yasladı. Yüzümü tenine sürmek istiyordum. Bir an onu yatağa yanıma çekmek istedim Cinsel olması gerekmiyordu ama ona dokunmak istiyordum. Elimi soluk teni üzerinde gezdirmek, hareketlendirilmiş bedeninin gücüyle yıkanmak istiyordum.

Zorla yutkundum, elimi çektim. "Neler oluyor, Damian?"

"Sen bir nekromensırsın ve ben de yürüyen ölüyüm. Beni iki kere dirilttin. Beni tabutumdan çağırdın, bir kere de gerçek ölümden döndürdün. Beni güçlerinle iyileştirdin. Artık ben seninim. Jean-Claude'a Şehrin Efendisi olduğu için bağlığımı bildiren yeminler ettim ve onlara sadık kalacağım ama seni cehenneme bile gitsen takip ederim. Sadece görevim olduğu için değil, bunu isteyerek yaparım. Seninle beraber olmaktan daha iyi bir şey düşünemiyorum. Beni senin istediğin bir şeyi yapmaktan daha çok mutlu eden bir şey yok. Senin yanındayken, beslenmek ya da huzurundan ayrılmak gibi bir şey yapamadan önce senden izin alma ihtiyacı hissediyorum."

Ona sadece baktım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Bu bugün çok fazla olmuştu ama karanlık bir oda da ona bu kadar yakın oturuyorken, bir şey söylemem gerekiyordu. "Damian, ben... ben böyle bir şeyin olmasını istemedim. Senin hortlak hizmetkarım olmanı istemiyordum."

"Biliyorum ama vampir konseyinin nekromensırları neden gördükleri yerde öldürdüklerini de anlıyorum. Sana korktuğum için hizmet etmiyorum. Bunu yapmak istiyorum. Seninle beraberken, sensiz olduğumdan daha mutlu oluyorum. Bu aşık olmak gibi ama... çok daha korkutucu."

"Bir bağımız olduğunu biliyordum. Neden olduğunu bile biliyorum. Sadece senin için bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Dün geceye kadar senin de, benim sana bağlı olduğum gibi bağlandığını fark etmemiştim. Asher'ı seçebilirdin. O sana hayran ve sen onunla aynı yatağı paylaştığını hatırlıyorsun ama öpmek için beni seçtin. Bana sarılmak istedin. Bunun kazara olduğunu zannetmiyorum.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Dün gece olanları tam olarak hatırlamıyorum. Munin beni sarhoş etmiş gibiydi.

"Bana ne değini hatırlıyor musun?"

"Pek çok şey söyledim." Sesim hafif çıkmıştı ve onun düşündüğü şeyle, benim aklıma gelenin aynı olmasından korkuyordum.

"Kanımı akıtma, beni düz, dedin."

Evet, benim aklıma da bu gelmişti. Sadece hatırlamak bile beni utandırmıştı, biraz sindim. Başını çevirme sırası bendeydi. "Konuşan munindi, sen etrafta Raina'nın sevişmediği nadir erkeklerdendin. Belki de farklı bir şey istemiştir," dedim.

Yüzüme dokunup, başımı çevirip, gözlerine baktırdı. "Sebebi bu değildi, sen de bunu biliyorsun."

Elinden kurtuldum. "Bak, elimde zaten yeterince erkek var. Teklifin çok hoş ama sağ ol istemiyorum.

"Peki şu an yatağını paylaştığın iki erkekle ne kadar mutlusun? Şimdi Richard'la da yattın ve izler sizi birbirinize eskisinden daha fazla yaklaştırdı."

"Bunu benden başka herkes biliyor muydu?" diye sordum.

"Jean-Claude sana söylememi yasaklamıştı. Ben bilmen gerektiğini düşünüyordum."

"Jean-Claude'un bu sabah saat ondan önce uyandığını hissettim. Uyanışını hissettim, Damian. Neşesini, zaferini hissettim." Kollarımı kavuşturmaya çalıştım ama ellerim düzgün hareket etmedi. "Tanrı cezasını versin."

"Eski efendimin hizmetinde çok uzun süre kalmış birisi olarak, Anita. Senin hizmetinde olmak ya da başka birisin hizmetinde olmak beni dehşete düşürüyor." Kolumdaki

bandajlara dokundu. "Ama onların seni kullandığını görüyorum, Anita. Onların senden bilgi sakladığını görüyorum." Bandajlı elimi iki eliyle tuttu. "Jean-Claude'a söz verdim ama senin gücün kalbimi harekete geçiriyor, senin kalp atışının tadını sanki çilekmiş gibi alıyorum."

Elimi çektim. "Sen ne diyorsun, Damian?"

"Üçünüz arasında neler olduğunu bilmeyen tek kişi sen olmamalısın."

"Ve sen bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Başıyla onayladı. "Sorularına cevap verebilirim. Aslında, eğer emir verirsen, onları cevapsız bırakamam."

"Bana ruhunun anahtarlarını veriyorsun, Damian. Neden?"

Gülümsedi, dişleri karanlıkta parladı. "Çünkü herkesten önce sana hizmet ediyorum. Buna karşı koymaya çalıştım ama yapamadım. O yüzden artık çabalamıyorum. Sana kendimi isteyerek veriyorum."

"Eğer düşündüğüm şeyi kastediyorsan, Asher dün gece eğer benimle sevişirsen Jean-Claude'un seni öldüreceğini söylememiş miydi?"

"Evet," dedi.

Ona baktım. "İyi olabilirim, Damian ama hiç kimse uğruna ölmeye değmez."

"Beni öldüreceğini zannetmiyorum. Jean-Claude beni aramızdaki bağ hakkında sorguya çekti."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu hoşuna gitti. Bunu bir nekromensır olarak güçlerinin daha da arttığına dair bir belirti olarak gördü. Haklı da."

"Jean-Claude senin bana isteğin dışında hizmet ettiğini biliyordu ve bunu bana söylemedi mi?" dedim.

"Bunun seni üzeceğini düşündü."

"Bu durumu bana ne zaman söyleyecekti?"

"O Şehrin Efendisi. Bana cevap vermez. Sana nasıl ya da ne zaman söylemeyi planladığını bilmiyorum."

"Tamam, bu izler sayesinde başka ne güçler kazanacağımı düşünüyor?"

Yaralı kolum için koyduğu yastığın yanına uzandı. Tek dirseğini üzerine dayandı, bacaklarını yatak boyunca uzattı. "Vampirlerin fiziksel gücünü, görüşünü, duyuşunu. İnsanlığını kaybetmeden onların sahip olduğu bütün güçleri kazanacaksın. Gerçi bütün güçler için dördüncü iz de gerekli olabilir."

"Sağ ol, kalsın."

"Ölmeden sonsuz hayata kavuşacaksın, Anita. Bu yüz yıllardır herkesin aradığı bir şey."

"Son iki günde çok fazla sürprizle karşılaştım, Damian. Artık Jean-Claude'a yakınlaşmaya çalışmıyorum.

"Şimdi böyle söylüyorsun ama yıllar geçince fikrini değiştirebilirsin. Sonsuz gençlik, Anita. Bu az bir şey değil."

Başımı iki yana salladım. "İzlerden başka ne beklemeliyim?"

"Teorik olarak vampirlerin sahip olduğu bütün güçleri."

"Bütün insan hizmetkârlar da böyle olmuyor mu zaten?"

"Hepsi biraz güç, dayanıklılık, iyileşme gücü, yaralara direnme, hastalık ve zehre bağışıklık kazanır. Gerçi dördüncü iz olmadan hangilerinin geleceğinden emin değilim. Sen şapkandan başka bir tavşan çıkartıncaya kadar Jean-Claude ve Richard'ın da bilebileceğinden emin değilim."

"Munin onları şaşırttı mı?"

"Oh, evet," dedi Damian. Başını kullanmadığım yastığa yasladı. Sırt üstü dönüp bana baktı. "Jean-Claude muninin

ne olduğunu biliyordu ama onların gerçekten ölülerin ruhları olduğunu ve sana ne anlam ifade ettiklerini bilmiyordu. Efsanelerdeki nekromensırlar bile munini kontrol edemiyordu."

"Efsanelerdeki nekromensırların alfa kurtadamlarla bağları yoktu da ondan," dedim.

"Jean-Claude'da böyle düşünüyor."

Yastıklara yaslanıp, biraz aşağıya kaydım. "Bunları benim dışımda herkesle konuşmuş olması inanılmaz."

Damian beni görebileceği bir yere döndü. "Dürüstlüğe ne kadar önem verdiğini biliyorum, Jean-Claude bu güçlerini kazanacağını bilemezdi. Bize insan hizmetkâr kullanılacak bir alettir, eğer güçlü bir alet olursan bu daha iyi olur ama sen olması gerekenden çok daha fazla güç kazanmış gibisin, bazı noktalarda, kimin efendi, kimin hizmetkar olduğu belli değil. Belki de sen nekromensır olduğum için böyle oluyordur."

"Jean-Claude daha ben izleri almadan önce nekromensır olduğum için kimin efendi kimin hizmetkâr olduğunun belli olmayacağını söylemişti ama tam olarak nasıl olacağını söylememişti. Galiba sormam gerekirdi."

"Eğer bütün bunları izlerden önce anlatsaydı kabul eder miydin?"

"İzleri ikisinin, hem de kendi hayatımı kurtarmak için kabul ettim."

"Ama eğer bilseydin, kabul eder miydin?" Yan döndü, yüzü koluma çok yakındı, nefesini tenimin üzerinde hissediyordum.

"Galiba. İkisinin de ölmesine izin veremezdim. Belki, birisinin kaybına katlanabilirdim ama ikisi birden olamazdı. Kurtarma imkânım varken onları bırakamazdım."

"O zaman Jean-Claude bunların hepsini senden boş yere gizledi. Seni boş yere kızdırdı."

"Evet, ona kızdım."

"Ona karşı güvenin sarsıldı." Damian bana biraz daha yaklaştı, yanağını koluma yasladı.

"Evet, ona artık güvenmiyorum. Daha kötüsü, Richard'a da güvenmiyorum." Başımı iki yana salladım. "Bu kadar önemli bir şeyi bir kenara bırak, benden herhangi bir şeyi gizleyeceğini düşünemezdim."

"Onlardan şüphe ediyorsun," dedi Damian.

Vampire baktım. Sadece yanağı bana dayalıydı. Yatakta uzanmıştı ama başka bir yeri bana dokunmuyordu. "Sen böyle değildin, Damian."

"Ne farklıydı?" diye sordu. Elini kaldırıp yatak örtüsünün üzerine koydu. Soluk eli aramızdaydı, dokunmuyordu, sadece... bekliyordu.

"Bu, bütün bu yaptıkların, hiç senin yapacağın şeyler değil."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Anita. Benim gerçekte nasıl birisi olduğumu bilmiyorsun."

"Benden ne istiyorsun, Damian?"

"Şu anda elimi beline dolamak istiyorum.

"Ya evet dersem ne olacak?"

"Bu bir evet mi?"

Richard ne derdi? Jean-Claude ne derdi? Siktirsinler. "Evet," dedim.

Elini belime doladı. Kolunu attıktan sonra yaklaşmasını da gerekirdi ama yaklaşmadı. Aramızda ki mesafeyi korudu.

Sol elimi soluk kolu üzerinde gezdirdim, kolundaki ince tüylerle oynuyordum. Ona dokunmak çok normal gelmişti, sanki bunu yapmayı çok uzun zamandır bekliyordum. Onun bana dokunmasını istemiyordum. Ben ona dokunma-

yı istiyordum. Richard ya da Jean-Claude'a hissettiğim şeylerden farklıydı. Damian haklıydı; bu nekromansiyle ilgili bir şeydi. Ona dokunup, bizi birbirimize bağlayan gücü, onu harekete ettiren gücü keşfetmek istiyordum.

Gücüm Richard'dan çok Jean-Claude'a daha yakındı. Serin bir güçtü, akıl ve bedene doğru rüzgâr gibi esen bir güçtü. O serin gücün elimden çıkıp, Damian'ın koluna yolladım. Güç bir el gibi soluk bedenine uzandı ve Damian'ın içinde bir şeyin alevlendiğini hissettim. Gücüm o parlayan şeyi tanıdı, kendisinden bir parçaydı. Damian daha önce hareket ettiren şey her neyse gitmişti. Artık onu ben hareket ettiriyordum. O gerçek anlamda benimdi ama bunun mümkün olmaması gerekiyordu.

Aramızdaki son santimi de kapattı, baştan aşağıya bana yaslanmıştı. Bacağını benim bacaklarımın üzerine attı, üzerime yaslandı.

"Beni baştan çıkartmaya çalışıyorsun," dedim ama esim çok hafif, çok yakın çıkmıştı.

Kolumu hafifçe öptü. "Ben mi seni baştan çıkartıyorum yoksa sen beni çoktan baştan mı çıkarttın?"

Başımı iki yana salladım. "Üzerimden kalk ve dışarı çık, Damian."

"Beni istiyorsun. Bunu hissediyorum."

"Seni güç istiyor ben değil. Seni Richard'ı ya da Jean-Claude'u istediğim gibi istemiyorum."

"Ben aşk istemiyorum, Anita, sadece seninle olmak istiyorum."

Ellerimi vücudunun üzerinde gezdirmek istiyordum. Vücudunu okşayabileceğimi, her yerine dokunabileceğimi biliyordum, o buna engel olmazdı. Bu hem davetkâr hem de orkutucuydu.

Yataktan çıktım, Damian'ı orada bıraktım. Ayakta durabiliyordum, baş dönmesi yoktu; harika. "Bunu yapmayacağız, Damian. Bunu hiçbir zaman yapmayacağız."

Damian dirsekleri üzerinde doğruldu, beni seyrediyordu. "Bana doğrudan bir emir verdin, sana itaat etmek zorundayım, Anita. Bu Jean-Claude'un bana verdiğiyle kesişse bile uymak zorundayım."

Ona kaşlarımı çattım. "Sen ne diyorsun?"

"Sana başka ne söylememi yasakladığını bilmek istemiyor musun?" diye sordu Damian.

"Seni küçük piç."

Doğruldu, bacaklarını yataktan sarkıttı. "Bilmek istemiyor musun?"

Ona bir an için baktım. "Evet, lanet olası, bilmek istiyorum."

"Bana emir vermen gerek. Yoksa yapamam."

Bunu neredeyse yapmayacaktım. Söyleyebilecekleri beni korkutmuştu. Jean-Claude benden sakladığı şeyleri öğrenmek beni korkutmuştu. "Sana emrediyorum, Damian, bana Jean-Claude'un bana söylemeni yasakladığı şeyleri anlat."

Derin bir iç çekti. "Sonunda özgürüm. Jean-Claude, Asher, hatta benim efendim hepsi Belle Morte, Güzel Ölüm'ün soyundan geliyorlar. O bizim konsey başkanımızdır. Neden yüzlerce yıldır vampirlerin çirkin yaratıklar, yürüyen cesetler olduğu söylenir, biliyor musun?"

"Hayır ama bunun bizimle ne alakası var?"

"Bunu sana açıklamayı çok uzun zamandır bekliyorum, Anita. Bırak anlatayım."

İç çektim. "Peki anlat."

"Bin yedi yüzlerde hiç kimse vampirleri seks objesi olarak görmüyordu. Güzel vampirlerle ilgili hikâyeler vardı ama

bunların hiçbiri gerçek değildi ama sonra durum değişti. Pek çok görgü tanığı vampirlerin çok güzel olduklarını ve cinsel çekicilikleri olduğunu anlatmaya başladı." Yataktan indi, ben geriledim. Onun yaklaşmasını istemiyorum. Ona mı, yoksa kendime mi güvenmediğimden emin değildim.

Ben geri çekilince, o da olduğu yerde durdu, bana bakıyordu. "Hangi vampirlerin gidip yenilerini yapacağına Konsey karar veriyordu. Binlerce yıldır, liderimiz Kâbuslar Kraliçesi; Morte d'Amour, ölümün sevgilisi ve Ejderha vampirlerini gönderiyordu; ama bu oyundan sıkıldılar ve konseyin içine çekildiler. Artık onları çok nadir görebilirsin. Beni yapan vampir beni beraberinde pek çok kere konseye götürdü. Jean-Claude'la orada tanıştım. Belle Morte, Güzel ölüm, dünyayı vampirlerle doldurmak için kendi adamların gönderiyordu. Jean-Claude, Asher ve ben onun soyundanız. Fakat onun kanı bile çirkini güzel yapamaz ama bütün güzellikler onun dokunuşuyla güçlenir. Fakat daha fazlası da var; onu soyundan gelenlerin bazılarında seks gücü olur. Onlar bununla yaşar, onunla nefes alır. Onlar cinsellikle, Colin'in ve eski efendimin korkuyla beslendiği gibi beslenirler. Cinsellikle güçlenirler ve bunu insanları ağlarına düşürmek için kullanırlar." Durup bana baktı.

"Bitir şunu, Damian," dedim.

"Jean-Claude bunlardan birisi. Başka bir zaman da ona incubus* denirdi. Asher ve ben onun gibi değiliz. Bu, doğrudan Belle Morte'nin soyundan gelenler de bile nadir bir güçtür."

---

* Ortaçağ Avrupa folklorunda kadınları, özellikle uykularında baştan çıkarttığına inanılan erkek iblis. Bir efsaneye göre incubus –çoğul, incubi- dişi versiyonu, succubus-aslında cennetten düşmüş melektir.

"Yani, Colin nasıl korkuyla besleniyorsa, Jean-Claude'da cinsellikle besleniyor. Peki bunda ne var?"

Damian bana doğru yaklaştı, omzuma dokunmasına izin verdim. "Anlamıyor musun? Jean-Claude cinsellikle güç kazanıyor, sevişerek değil, cinsel enerjiden, arzudan. Yani sen ne zaman sevişsen, bu onun için güç demek. Üçünüz aranızda ki özel her şey aranızdaki bağı güçlendiriyor ve sizi birbirinize yaklaştırıyor."

Neredeyse bayılacaktım. "Bunu bana ne zaman söyleyecekti."

"Jean-Claude'a göre sana izleri verdiği ilk seferde gücü bu şekilde değilmiş. İlk sefer de cinsellik bu kadar güçlü bir odak değilmiş. İlk seferden kurtulmadan önce de üç izin varmış ama aranızda böyle bir etki yokmuş. Richard'ın da eklenmesinin gücü bu şeklide geliştirdiğini düşünüyor."

"Senin bundan ne çıkarın var, Damian? Bana bunu anlatınca eline ne geçecek?" Karanlıkta ona bakıyordum.

"Efendim beni yüzyıllarca korku ve cinsellikle yönetti. Senin doğruyu öğrenmen gerekiyor, hepsini."

Ondan uzaklaştım, arkamı döndüm. Bu çok mantıklıydı. Diğer insanların koku yaydığı gibi, Jean-Claude cinsellik yayıyordu. İlk işinin neden striptiz kulübü olduğunu da açıklıyordu – besleneceği çok fazla cinsel enerji oluyordu. Bu bir şey değiştirir miydi? Emin değilim. Hiç emin değildim.

Pencereden baktım, alnımı serin cama dayadım. Perdeler hafifçe gece melteminde dalgalanıyordu. "Richard, Jean-Claude'un bir çeşit incubus olduğunu biliyor mu?"

"Hiç zannetmiyorum," dedi Damian.

Pencereden içeriye güç aktı. Neredeyse havadaki ozon kokusunu alabiliyordum. Ensemdeki tüyler dikildi. Güç bir vampire ya da şekil değiştiriciye ait değildi. Gücün ne oldu-

ğunu anlamıştım: Nekromansiydi. Yakınlarda bir yerde birisi benimkine çok benzer bir güç kullanıyordu.

Damian'a döndüm. "Colin'in insan hizmetkârı, o bir nekromensır mı?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Hassiktir,." Gücümü dışarıya yaydım, Asher'ı arıyordum. Gücüm ona dokundu ve geri itildi. Kapıya koştum.

Damian peşimden geldi. "Ne oldu? Neler oluyor?" diye sordu.

Bahçeye çıktığımda Browning elimdeydi. Onları önce Damian gördü, eliyle işaret etti. Colin'in insan hizmetkârı ağaçların başladığı yerde duruyordu, neredeyse karanlığın içindeydi. Asher onun birkaç metre ötesinde duruyordu. Dizleri üzerindeydi.

Koşarken ona ateş ettim. Mermiler alakasız yerlere gitti ama onun konsantrasyonunu bozu, Asher'ı yeniden hissedebildim. Hayatı, oltanın ucuna takılmış bir balık gibi çekiliyordu. Kanının çekildiğini hissettim. Kalbi göğsü içinde kafesinden çıkmaya çalışan bir hayvan gibi çırpınıyordu, Nikki'nin gücü kalbine doğru gitmek istiyordu, sanki kadın uzaktan Asher'ın kalbini sökecekti.

Zar zor durdum. Kadına nişan aldım. Yukarıda bir hareket hissettim, başımı kaldırıp bakınca üzerime gelen kocaman bir avcı kuş gibi yaklaşan Barnaby'nin soluk yüzünü gördüm, sonra Damian üzerine atıldı, yere düştüler ve iki vampir debelenerek havalandı.

Asher'ın yüzünü görebilecek kadar yakındım. Yüzünün her açıklığından kan akıyordu; ağzından, burnunda, gözlerinden. Sanki yüzünde kandan bir maske vardı; kıyafetleri de kana bulanmıştı. Elleri üzerine düştü.

Kadına ateş ettim. İki kere göğsünden vurdum. Yavaşça dizleri üzerine düştü, bana bakıyordu. Şaşkın görünüyordu.

"İnsan hizmetkârların öldürülmemesi gerekiyordu," dediğini duydum.

"Eğer Colin ateş etmeyeceğimi düşünseydi, kendisi gelirdi."

Bu nedense onu gülümsetti. "Umarım o da benimle beraber ölür," dedi. Sonra yüzüstü yere düştü. Ay ışığında bile mermilerin sırtından çıktığı yerleri görebiliyordum.

Asher elleri üzerinde kaldı, ağzından kan akıyordu. Yanına diz çöktüm, omzuna dokundum, gömleği kanla kaplıydı. "Asher, Asher, beni duyabiliyor musun?"

"Onu sen zannettim," dedi sesi hayatta olan bir şeyin boğazında olmaması gereken şeyler yüzünde hırıltılı çıkıyordu. "Beni çağırdığını zannettim." Yere kan tükürdü.

Göğe baktım, Damian ya da Barnaby görünürlerde yoktu. Yardım istedim ama cevap veren olmadı.

Kolumu Asher'ın omzuna attım, kucağıma yığıldı. Olabildiğince onu kucağıma aldım. Sesini duyabilmek için eğilmem gerekti.

"Buluşmak için beni çağırdığını zannettim. Ne ironik değil mi?" O kadar sert öksürdü ki, onu tutmakta zorlandım. Ağzından kandan daha yoğun şeyler döküldü. Hayatı ellerimden akıp gidiyordu. "Damian!" diye bağırdım.

Uzaktan bir çığlık duydum ama başka bir şey olmadı. "Ölme Asher, lütfen ölme."

Öksürdü, ağzından koyu renkli bir şey aktı. Ağzından kan artık hiç durmadan akıyordu. Tenine dokundum, soğuktu.

"Eğer, likantroplardan birisiyle beslenirsen, bu seni kurtarmaya yeter mi?"

"Eğer çabuk olursa, belki." Sesi yumuşaktı.

Alnına dokundum, soğuk bir terle ıslanmıştı. "Yaran ne kadar kötü?"

Benimle ilgilenmedi, hafif bir sesle konuşmaya başladı. "Şunu bil Anita, kendimi senin gözlerinden görmek kalbimi iyileştirdi."

Boğazımda bir şey düğümlendi. "Lütfen, Asher, yapma."

Gözünden bir damla kan aktı. "İki sevgilinle de mutlu ol. Jean-Claude'la benim yıllar önce yaptığımız hatayı yapma." Kanlı eliyle yüzüme dokundu. "Kollarında mutlu ol, *ma cherie*."

Gözleri kapanır gibi oldu. Eğer bayılırsa onu kaybederdik. Gecenin içinde cırcır böcekleri ve rüzgârın sesi dışında hiçbir şey yoktu. Herkes hangi cehennemdeydi?

"Asher, sakın bayılma."

Gözlerini açtı ama odaklanmakta zorluk çekiyordu. Kalbinin düzensiz attığını fark ettim. Kalbi atmadan da yaşayabilirdi ama bu sefer eğer kalbi durursa her şeyin biteceğini anladım. Ölüyordu. Nikki içinde iyileşmesi çok zor bir şeyleri parçalamıştı.

Bandajlı, sağ bileğimi ağzının önüne uzattım. "Benim kanı mı al."

"Senin kanın içersek, üzerimizde gücün olur. Sana şu an olduğumdan daha fazla hizmetkâr olmak istemiyorum."

Ağlıyordum, gözyaşlarım o kadar sıcaktı ki, tenimi yakıyordu. "Colin'in seni öldürmesine izin verme. Lütfen, lütfen!" ona sarılıp, fısıldadım, "Bizi bırakma Asher." O kadar kilometre öteden Jean-Claude'u hissettim. Asher'ı kaybetme düşüncesiyle gelen paniğini hissettim. "Bizi bırakma, şimdi olmaz, şimdi seni yeniden bulmuşken olmaz. *Tu es beau, mon amour. Tu me fais craquer.*"

Gerçekten gülümsedi. "Kalbini parçalarım, demek?"

Yanağından öptüm, yüzünü öptüm ve ağladım, yüzündeki kötü yara izleri üzerinde sıcak göz yaşlarım döküldü.

"Je t'embrasse partout. Je t'embrasse partout. Her yerini öperim, *mon amour."*

Bana baktı. *"Je te bois des yeux."*

"Beni gözlerinle içme, lanet olsun, ağzınla iç." Sağ bileğimdeki bandajı ağzımla açtım ve ılık tenimi soğuk dudaklarına dayadım.

"Je t'adore," diye fısıldadı. Sivri dişleri bileğime saplandı. Keskindi, derine battı. Dudakları tenimi üzerine kenetlendi. Boğazı harekete geçip, yutkunmaya başladı. Açık renk gözlerine baktım ve kafamda bir şeyin perde gibi açıldığını hissettim, bir kalkan kırılmıştı. Bir an midemi bulandıran bir acı hissettim, birden üzerime yayılan sıcaklık dışında bir şey kalmadı. Paniğe kapılacak zamanı bile bulmamıştım. Asher zihnime okyanus gibi yayıldı, zevkliydi, sanki okşuyordu. Üzerimden, teni karıncalandıran, nefesimi kesen bir dalga gibi geçti beni ıslak ve nefessiz bıraktı. Birden Asher'ı yanımda diz çökmüşken buldum, beni nazikçe yere yatırıyordu.

Yere yattım, boşluğa bakıyordum, vücudumdaki hislerin tadını çıkartıyordum. Daha önce bir vampirin bana böyle bir şey yapmasına izin vermemiştim, kanımı çalarlarken, zihnimi de çalmalarına izin vermemiştim; Asher'ın bunu yapabildiğini, bana yapabileceğini bilmiyordum.

Alnımı öptü. "Beni affet, Anita. Zihnin ele geçirebileceğimi bilmiyordum. Herhangi bir vampirin bunu yapabileceğini zannetmiyordum." Yüzüme baktı, bir reaksiyon bekliyordu. Henüz bir tepki verememiştim. Yüzümü iyice görebileceği bir mesafeye çekildi. "Eğer güçlerimi kullanmadan kanını emersem, beni de, Damian gibi etkin altına alacağından korktum. Kalkanın gücünü ölçmek ya da bariyerlerini kırmak istemiyordum ama kendimi gücünden korumalıy-

dım. Böyle aşılmaz bir engeli geçebilmeyi hayal bile demezdim." Yüzüme uzandı, sonra durdu, eli kucağına düştü. "Seni Jean-Claude'a bağlayan bağlar, zihnini ele geçirmesine engel oluyor ama bu işte hiçbir zaman benim kadar iyi değildi. Bunu daha önceden düşünmem gerekirdi."

Öylece yerde yattım, sanki uçuyor gibiydim. Henüz hiçbir şey gerçek gibi değildi. Düşünemiyordum, konuşamıyordum.

Elimi kaldırıp yara izli yanağına yasladı. "Ne yaptığımı anlayınca hemen geri çekildim. Yaptığım, nasıl denir, hızlı bir şeydi. Sadece olabileceklerin küçük bir kısmıydı, Anita. Lütfen, bana inan."

Ayağa kalktı, hareketini göremedim bile. Yattığım yerde düşünmeye çalışıyordum.

Jason yanıma diz çöktü. Onun nereden çıkıp geldiğini merak edecek kadar kendimdeydim. O, Marianne'nin evinden kalmıyordu. Yoksa kalıyor muydu? "Bu senin ilk seferin mi?" diye sordu.

Başımla evet demeye çalıştım ama yapamadım.

"Şimdi neden onların yanında kaldığımı anlamışsındır," dedi.

"Hayır," dedim ama sesim uzaktan geliyordu, sanki benim sesim değildi. "Hayır, anlamıyorum."

"Onu hissettin. Onu yaşadın. Bundan nasıl hoşlanmazsın?"

Açıklayamazdım. Harika bir histi ama zevki geçmeye başlayınca içimde dünyayı kaplayacak büyüklükte bir korku birikmişti. Harika bir histi ve Asher'ın dediğine göre bu 'küçük bir kısmı'ydı. Asher'dan bunun daha fazlasını istemiyordum çünkü eğer bundan daha iyi olursa kalan günlerimi bunun peşinden koşarak geçirebilirdim ve bana bunu

Jean-Claude veremezdi. İzler onun zihnimi ele geçirmesini engelliyordu. Bu hizmetkârla, köleyi ayıran farklardan birisiydi. Jean-Claude'dan bunu asla ama asla alamazdım. Fakat istiyordum. Asher'ın ölmesini istemiyordum. Şimdi bundan çok da emin değildim.

Asher gelip yanımda durdu. Birbirimize baktık. Etrafımıza birileri gelmişti. Birisinin feneri vardı. Üzerime tuttular. Bir an aydınlığın içinde kaldım, neredeyse kör olmuştum. Işık Asher'ın yüzünde çok sert duruyordu, Gözyaşlarının aktığı yerler kıpkırmızı parladı. "Benden nefret etme, Anita. Benden nefret etmene dayanamam."

"Senden nefret etmiyorum, Asher." Sesim hâlâ zevkin etkisinden yoğun çıkıyordu. "Senden korkuyorum.

Olduğu yerde durdu, yüzünden gözyaşları akıyordu. Gözyaşları yüzünün sol tarafından pürüzsüz çizgiler halinde akıyordu. Yara izlerinin olduğu tarafta izlerin arasında kayboluyordu. "Daha kötü. Bu daha kötü," diye fısıldadı.

42

Jason dışında herksi dışarı yolladım. O kalmıştı çünkü yalnız kalmamam gerektiğini söylemeye başlamışlardı. Beni öldürmeye çalışan birileri olduğunu gerçekten unutmuş muydum? Jean-Claude'un eğer ben ölürsem yanımdakileri de öldüreceğini söylediğini unutmuş muydum? Son durum geçerliyse bu şekilde insanları etkileyemez, fazla dost edinemezdim. Duruma yorumum, "Eğer hepimiz ölürsek, bu bütün her şeyi çözer," olmuştu. Ben böyle söyleyince bütün tartışmalar bitmişti.

Jason yatakta yastıkların arasında yatıyordu. Yan dönmeye çalıştı ama acı içinde inleyip, hareketin ortasında durdu. Sanki canı yanıyormuş gibiydi, bu yüzden sandalye de değil yataktaydı.

Ben odanın içinde volta atıyordum. Ufak bir parkur belirlemiştim. Yatağın ayakucu, pencere, karşı duvar, kapının olduğu duvar.

"Biliyor musun, ben saymaya başladığımdan beri tam yirmi tur attın," dedi Jason.

"Kapa çeneni," dedim. Silahlarımı yeniden kuşanmıştım, aslında onlara ihtiyacım yoktu, sadece onlarla rahat ediyor-

dum. Omuz askısının gerginliği, Firestar'ın pantolon içi kılıfının baskısı, beni kendime getiriyordu. Üçümüz arasında sadece ben silah taşıyordum. Onlardan elde etmediğimden emin olduğum tek şey buydu. Silahlar benimdi. Silahlarla gelen şiddet bana aitti. Şu an sadece bana ait bir şeye ihtiyacım vardı.

Jason, çok yavaş hareketlerle yan döndü. Ben tam bir turu tamamlayıncaya o ancak hareketini tamamlayabilmişti. Jason ve Jamil'de bu eve gelmişti. Böylece bütün yaralılar bir arada olacaktı. Roxanne koridorda, koruması Ben'le oturuyordu. Görünüşe göre Richard'ın gücüyle ona çok sert vurmuştum, beyin sarsıntısı geçirmesinden korkuyorlardı. Ben'in onu mu benden, yoksa beni mi ondan koruduğundan emin değildim. Dr. Patrick mutfakta Marianne'in bize bıraktığı yemeği ısıtıyordu. Zane ve Cherry de buraydı ama diğer bütün şekil değiştiriciler lunapara gitmişti. Dün gece yarım kalan seremoniyi tamamlayacaklardı. Aman ne güzel.

Asher'da evin için de bir yerdeydi. Nerede olduğunu bilmiyordum ve bilmekte istemiyordum. Çok kısa sürede çok fazla şey olmuştu. Kendimi toparlamak için zaman a ihtiyacım vardı. Ama zamanın olmayacaktı.

Kapı çalındı.

"Kim o?" diye sordum.

"Benim Damian."

"Git buradan."

"Şerif Wilkes'ın yardımcılarından birisiyle beraber bir vampir geldi. Seninle ya da Richard'la konuşmaları gerektiğini söylüyorlar. Pek polis meseleymiş gibi değil."

Bu dikkatimi çekti. Kapıya gittim. Damian öylece duruyordu, üzerinde hâlâ Barnaby'nin parçaladığı kıyafet vardı.

Colin'in insan hizmetkârı ölünce, Barnaby dövüşü bırakıp, kaçıp girmişti. Damian'ın kıyafeti ışıkta çok koyu renkli görünüyordu, altındaki teni inanılmaz derecede beyaz bir renkte parlıyordu.

"Tam olarak ne dediler?" diye sordum.

"Sadece ikinizden birisine Frank Niley'den bir mesaj getirdiklerini söylediler."

"Siktir," dedim hafifçe."

"Mutfakta Dr. Patrick ve Asher'la birlikte bekliyorlar."

"Roxanne ve Jamil'e kötü adamların burada olduğunu söyle. Ben inip onlarla konuşacağım."

"Adamın silahı var," dedi Damian.

"Benim de var," dedim. Holden aşağıya yürüdüm, Damian'da peşimdeydi.

Yatak odasından Jason seslendi. "Beni de bekleyin."

"Arkamızdan ağır ağır gel Jason. Merdivenlerden düş diye seni bekleyemem."

"Onun ölmesine izin verme Damian," dedi Jason.

Yürürken arkamı dönüp, "O ben ona ne yapmasını söylersem onu yapar," dedim. Aradan bir saat geçmiş olmasına ve öğrendiğim şey üzerinde düşünmüş olma rağmen, moralim düzelmemişti.

Merdivenlerden indim. Damian sessiz bir gölge gibi peşimdeydi. Neden Wilkes ve adamları burayı basmamıştı? Kasabayı terk etmediğimizi öğrendiklerinde silahlarını kapıp bize saldırmalarını bekliyordum. Niley'nin mesajı ne olabilirdi ki? Ve vampir ne zaman devreye gitmişti? Dolph, Niley'nin bir vampirle ilgisi olduğundan bahsetmemişti. Dolph vampirlerden bunu atlamayacak kadar çok nefret ederdi. Çok fazla soru vardı ve bu sefer için, cevaplarını hemen alacaktım. Ne güzel bir şeydi.

Mutfak normal görünüyordu. Yerdeki kanı temizlemişlerdi ve masaya yeni bir örtü serilmişti. Şerif Yardımcısı Thompson mutfak sandalyelerinden birisinde oturuyordu. Sivil kıyafetteydi, üniformasını giymemişti. Yanındaki sandalyede daha önce hiç görmediğim ince uzun bir vampir oturuyordu. Dr. Patrick karşılarında oturuyordu, sırtı bize dönüktü. Diğer sandalyede Nathaniel oturuyordu, vampire bakıyordu.

Zane mutfak tezgahına dayanmış duruyordu. Asher porselen dolabının yanındaydı, Thompson'a, silahına uzanırsa onu durdurabilecek kadar yakındı. Bahsi geçen silah omuz askısında asılı bir 10mm Berretta'ydı. Görev başında taşıdığı silahla aynıydı, sadece kılıfı değişikti. Asher'ı bu kadar yakınına sokmak dikkatsizlikti ama Thompson bunun farkında değilmiş gibiydi.

Bana gülümsedi, kendisine güvenen, kendini beğenmiş bir gülümsemeydi, sanki beni tam olmamı istediği yerde yakalamıştı ve benim buna karşılık yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Neler oluyordu?

"Beni nasıl buldunuz?" diye sordum.

Baş parmağıyla vampiri işaret etti. "Şehrin Efendisi bize hâlâ burada olduğunu hissedebildiğini söyledi. Seni avlamamıza yardım etti. Görünüşe göre seni bulmak erkek arkadaşını bulmaktan daha kolay. Gücün onları çekiyor.

Vampire baktım. Yüzü ifadesizdi, soluk ve boştu. Gözleri koyu griydi, saçları düz ve siyahtı. Saçları ellilerde yaygın bir stilde kısa kesilip, geri taranmıştı. Yaşını da saç stiline uygun hissetmiştim. Öleli elli yıldan fazla olmamıştı.

"Adın ne?"

"Donald."

"Selam, Donald, kızartma partisini kaçırmışsın."

Vampir'in yüzü de kızgınlaştı. Bunu gizleyecek kadar yaşlı değildi. "Efendime buraya sadece üçüncünüzü hapisten çıkarmaya geldiğini söylemiştin. Bunu yaptığına göre gitmen gerekirdi. Kasabayı terk ediyormuş gibi yaptın ama gitmedin. Eğer gitseydin, adamlarımızın ölümünü kabullenebilirdik. Kalarak, efendimizin gücünü ve topraklarımız ele geçirmeye kararlı olduğunu gösterdin."

"Son zamanlarda efendinle konuştun mu? Daha da önemlisi insan hizmetkârıyla konuştun mu?" diye sordum.

Vampir kızgın gözlerle bana baktı, bakışında hiç güç yoktu. "Colin yaralı ama ölmedi. Ama konsey seni onun hizmetkârını ... öldürdüğün için öldürecek."

"İnsan hizmetkâr başka bir vampire doğrudan saldırırsa, güvencesini kaybeder. Konseyin yasası böyle. Anita, Konsey'in onun peşine düşmesini gerektirecek hiçbir şey yapmadı. Eğer Colin bize zarar vermeye devam ederse, sonunda Konsey onunun peşine düşüp yok edecek," dedi Asher.

"Bu kadar vampir saçmalığı yeter," dedim, Thompson'a döndüm. "Evet, mesaj neymiş? Hava kararmadıktan sonra burada kalırsak Frank'ın bizi şahsen öldüreceğini zannediyordum."

"Frank'ın sizden ödü patlamış. Howard işaretlerin kötü olduğunu kasabayı terk etmeleri gerektiğini söyleyip duruyor. Eğer kalırlarsa sen hepsini öldürecekmişsin."

Tek kaşımı kaldırdım. "Niley ve adamlarını gördükten sonra, beni öcü gibi görmeleri gurur verici. Şimdi, neymiş bu mesajınız?"

Thompson cebinden küçük beyaz bir kutu çıkarttı. İçinde pahalı mücevherlerin olacağı kutulardan birisiydi. Kutuyu yüzünde hoş olmayan bir gülümsemeyle uzattı, yüzünü görünce kutuyu almak istemedim.

"Isırmaz," dedi.

Yan gözle Asher'a baktım. Omuz silkti.

Kutuyu aldım. Kapağını açtım. İçinde üzerinde kahverengi leke olan beyaz bir kart vardı. Kutu hafifti ama içi boş değildi. "İçin de ne var?"

"Sürprizi bozmak istemem," dedi Thompson.

Derin bir nefes alıp, kartı kaldırdım. İçinde, pamuğun üzerine yerleştirilmiş, bir tutam saç vardı. Kestane rengi saç uzun ve gürdü, sanki bir hediyeymiş gibi kırmızı kurdeleyle tutturulmuştu. Saçı aldım, avucumun içine düştü. İçinde ki pamuğun bir köşesinde kırmızıya yakın kahverengi bir leke vardı.

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. "Ne bu?" dedim.

"Tanımadın mı? Saçı Zeeman'ın küçük kardeşi verdi."

"Daniel'in saçını keserken bir yerini kanatmış olmazsınız," dedim.

"Hayır," dedi gülümsedi, güldü, sandalyesinde şakasının geri kalanın gelmesini bekleyen bir çocuk gibi hareketlendi. "Kutu da başka bir hediye daha var. Pamuğu kaldırsana."

Saçı masanın üzerine bıraktım. Pamuğu kaldırmak istemiyordum. Daniel'den kesilmiş başka bir şey görmek istemiyordum. Bir an içinde aklımdan pek çok ihtimal geçti, çoğu kutuya sığmayacak kadar büyük parçalardı.

Pamuğu kaldırınca sanki birisi bana vurmuş gibi dizlerimin üzerine düştüm, öylece kaldım, Daniel'e ait olmayacak kadar narin parmak ucuna bakıyordum. Parmaktaki tırnak hâlâ mükemmel, pürüzsüz ve soluktu. Richard'ın annesinin her şeyi birinci sınıftı.

Dr. Patrick masadan kalkıp, lavaboya kustu. Bir kurtadam ve bir doktora göre midesi çok hasatsı.

"O nedir?" diye sordu Cherry.

Ben konuşamadım.

Cevabı Asher verdi çünkü omzumun üzerinde kutuda ne olduğu görebiliyordu. "Bir kadın parmağı."

Jason odaya yeni giriyordu. "Sen ne dedin?"

Vampir Donald, "Sen ne yaptın, insan?" dedi.

"Richard'ın kardeşi ve annesi elimizde. Sizi sadece öldüreceğimizi zannediyordum ama parayı Niley ödüyor. Sizi öldürmeden yollamanın yollarını arıyor. Eğer o sizi öldürmeye çalışmasa, sizin de onu öldürmeyeceğinizi düşünüyor. Komik, değil mi?"

"Bu gece kasabayı terk edin. Bize de Richard'ın annesini ve kardeşini yarın sabah, gittiğinizden emin olunca serbest bırakırız. Eğer yine gitmezseniz, Niley, Zeeman ailesinin parçalarını kesmeye devam eder. Bir daha ki sefer, bir kulak ya da daha büyük bir parça götürebilir." Bunu söylerken sırıtıyordu. Thompson sadist zorbanın tekiydi ama beni hiç anlayamamıştı, eğer anlamış olsaydı gülüyor olmazdı.

Vampir Donald'ın yüzünden beni anladığını gösteren bir ifade vardı.

Yavaşça ayağa kalktım. Kutuyu masanın üzerine saç tutamının yanına bıraktım. Sesim çok sakindi, sanki herhangi bir ifadeden yoksundu. "Neredeler?"

"Onları güvende bir yerde bıraktık," dedi Thompson.

"Ne yaptıklarını bilmiyorum. Üçüncünüzün ailesine saldırdıklarını bilmiyordum," dedi vampir.

Başımı iki yana salladım. "Görüyorsun, problem de bu, Donald. Eğer büyük çocuklarla oynarsan, işin ne kadar kötüye gideceğini belirleyemezsin. Daniel ve Charlotte'u öylece bıraktınız, öylece bıraktınız."

"Evet. Don gelip beni arabasıyla aldı," dedi Thompson.

Parmağa bakıyordum. Gözümü ondan alamıyordum, Gözlerimi vampir Donald'a çevirdim. "Yani ikiniz de nerede olduklarını biliyorsunuz," dedim.

Donald'ın gözleri büyüdü. "Bilmiyordum," diye fısıldadı.

Asher doğrulup ellerimi Thompson'un omuzlarına koydu.

Thomson sakindi. "Eğer bize bir şey olursa, onlarda daha kötü şeyler yaparlar. Richard'ın annesi gerçekten güzel bir kadın. Bunun değişmesi çok kötü olur."

"Yaptıkları şey için özür dilerim ama benim aldığım emirler de aynı. Bu gece topraklarımızın dışına çıkmanız gerek."

"Mutfak telefonunu kullanın. Onlara pes ettiğimizi söyleyin. Onlara zarar vermemelerini söyleyin. O zaman gideriz."

Thompson sırıttı. "Hayır, hayır, telefon yok. Size iki saat veriyorlar. O zamana kadar geri dönmezsek, o zaman daktilo kullanmasından fazlasını engelleyecek yerlerini kesmeye başlayacaklar."

Başımı yukarı aşağı salladım ve Browning'i çektim. Tek harekette nişan alıp, ateş ettim; vampirin kafası etrafa kan ve beyin parçaları saçarak parçalandı. Vücudu sandalyeyle beraber yere düştü.

Asher, Thompson'ı sandalyede tuttu. Kanın bir kısmı Thompson'un yüzüne sıçradı. Alnından kandan daha yoğun bir şey kaydı. Yüzünü temizlemeye çalışıyordu ama Asher onu tuttu.

Kolunun altındaki silahını alıp, Browning'i alnına dayadım.

Thompson debelenmeyi kesti ve bana baktı. Ona hakkını vermek gerekiyordu. Kan ve beyin parçalarına bulanmış,

bir vampir tarafından tutulmuş ve alnına namlu dayanmışken, çok cesurca davranıyordu. "Beni öldürürseniz, onların parçalara ayrılması dışında bir şey elde edemezsiniz."

"Bana nerede olduklarını söyle, Thompson."

"Siktir git! O zaman beni öldürürsünüz."

"Eğer bana nerede olduklarını söylersen ve onları canlı çıkartabilirsek, yaşamana izin veririm, söz veriyorum."

"Sana inanmıyorum, orospu."

"Sahtekar, dolandırıcı, güvensiz birisi olmanın derdi herkesin öyle olduğuna inanmaktır, Thompson." Browning'i emniyete aldım ve kılıfına yerleştirdim. Beni seyretti, şaşırmıştı. "Ben sözümü tutarım, Thompson. Yaşamak istiyor musun yoksa istemiyor musun?"

"Niley ve Linus Beck senden çok daha korkutucular, yavrum."

Bana hem orospu, hem de yavrum demişti. Ya çok aptaldı ya da... "Kendini öldürtmeye çalışıyorsun."

"Eğer konuşursam, hayatım söner ve Niley beni sadece vurmaktan fazlasını yapar." Thomson bana bakıyordu ve gözlerinden zaten öldüğünü bildiği anlaşılıyordu. Sadece nasıl ve kimin tarafından olacağı belli değildi ve o şu an benim yapmamı tercih etmişti.

"Ölümden korkmuyor," dedi Asher yavaşça.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, korkmuyor."

"Polisleri arayabiliriz," dedi Jason.

"Eğer sizden korkmuyorsa, eyalet polisi onu hiç kokutamaz." Ayağa katlım Thompson'a bakıyordum. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum, Thompson ama ne yapamayacağımı söyleyeyim. Burada iki saat oturup, zamanın geçmesini beklemeyeceğim. Daniel ve Charlotte'un ölmesine izin veremem.

"O zaman kasabayı terk edin," dedi Thompson.

"Niley'yle tanıştım. Gerçekten onları bırakacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Öyle yapacağını söyledi."

"Sen de ona inandın mı?" diye sordum.

Thompson bana sadece baktı.

"Ben de öyle düşünüyordum."

Asher'ın parmakları adamın omzunu masaj yapıyormuş gibi okşadı. "Ölümden başka korkulacak şeylerde var, Anita. Sen bunu kabul eder misin?"

O güzel trajik yüzüne baktım ama bir şey okuyamadım. "Aklında ne var?"

"Göze göz," dedi vampir.

O kristal maviliğindeki gözlerine baktım ve söylediği fikir aklımda korkunç bir çiçek gibi açıldı. Pek çok insan işkence görmektense, vurulmayı, kolay bir ölümü tercih ederdi. Ben de onlardan birisiydim ve şimdi biz de aynı şeyden bahsediyorduk.

"Eğer acımasız olursak, eminim önümüzdeki yarım saat içinde şerif yardımcısı bize istediğimiz bilgiyi verecektir. Eğer gerekirse pis işleri ben yaparım. Sadece izin vermen yeterli olur," dedi Asher.

Thomspon endişeli göründü. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Jason," dedim.

Gelip yanımda durdu. Masanın üzerindeki şeye baktı. Bir şey söylemedi ama gözünden yaşlar akıyordu. O da pek çok Pazar gününü Zeemanlar'ın evinde geçirmişti.

"Asher'ın, Thompson'u tutmasına yardım et," dedim.

Jason gidip, Thompson'un yanında durdu, bir kolunu tutup masanın üzerine dayadı. Asher hâlâ omuzlarında tutuyordu.

Asher baktım ve başıyla onayladı. "Tamam yap."

"Damian rica etsem bana bir bıçak verir misin, keskin tarafı tırtıklı olursa daha iyi olur. Kemiği daha iyi keser."

Damian çekmecelere doğru yürüdü, Zane'le beraber bıçak aramaya başladılar.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Thompson.

"Tahmin et," dedim.

"Ben o orospunun hiçbir yerini kesmedim. Onlara dokunmadım bile. Niley'ın garip adamı yaptı. Linus Beck. Parmağı o kesti. O yaptı. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Merak etme, Thompson. Linus'ı da yakalayacağız ama şimdi elimiz de sadece sen varsın."

Damian büyük, tırtıklı bir kasap bıçağı bulmuştu. Elinde bıçakla masaya ilerledi.

Thompson debelenmeye başladı. Onu tutmak zorlaşmıştı. "Yere yatırsanız daha iyi olacak," dedim.

Nathaniel'de yardım etti. Onu yüz üstü yatırdılar, ikisi de bir kolundan tutmuştu. Nathaniel'de bacaklarını tutuyordu. Thompson, iri güçlü bir adamdı ama onlarla baş edemezdi. Hepsi çok güçlüydü. Hem de çok güçlüydü.

Thompson bağırmaya başlamıştı. "Siktirin gidin!"

Damian bıçağı Asher'a verdi. "Onu ben tutarım."

Damian'ın koluna dokunup, başımı iki yana salladım. "Hayır, ben yapacağım."

Damian bana baktı.

"Kuralıma göre, kendi yapmayacağım bir şeyi başkasına yaptırmam. Eğer bunu yapamayacaksam, o zaman kimse yapmayacak. Başka bir yol buluruz."

Jason debelenen adamı tutarken bana baktı. "Başka yol yok." Gözlerinde çok fazla öfke vardı.

"Sen yapabilir misin? Onu doğrayabilir misin?" diye sordum.

Jason hafifçe başıyla onayladı. "O kutunun içindeki şeye karşılık, bütün parmaklarını tek tek ısırır koparırım." Bunu içten söylüyordu, bir an için Jason'ı hiç tanımamış olduğumu düşündüm.

"Bunu hepimiz yapabiliriz Anita. Bize hiçbir külfeti olmaz," dedi Asher.

"Bir külfeti olmalı Asher. Eğer bu kadar kötü bir şey yapacaksak, yapan kişiyi rahatsız etmeli.

"Bu kötülük değil. Sadece pratik. Hatta adil bile denebilir," dedi Asher.

Bıçağı almak için elimi uzattım. "Bu kötü bir şey ve hepimiz bunu biliyoruz. Şimdi, bana bıçağı ver. Ya bunu ben yapacağım ya da başka bir şey yapacağız."

Damian öylece durdu, bıçağı tutuyordu. "Bunun seni için yapmama izin ver, Anita, lütfen."

"Şu lanet bıçağı bana ver."

Bıçağı verdi, çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu. Thompson'nun yanına diz çöktüm. "Neredeler, Thompson?" diye sordum.

"Hayır, hayır, Niley, eğer size yardım edersem bana neler yapacağını anlattı. O herif deli."

"Bekleyin," dedi Zane. Küçük bir satır bulmuştu. "Bu daha iyi iş görür."

"Sağ ol." Elime aldım, dengesini kontrol ettim. Yapabileceğimden emin değildim. Yapabilmeyi istediğimden bile emin değildim. Aslında, yapamamayı istediğim biliyordum ama eğer bu işi gerçekten yapacaksak, benim yapmama gerekiyordu. Ya ben yapmalıydım ya da başka bir yol bulmalıydık. Charlotte Zeeman'ın parmağı masadaki kutunun

içinde duruyordu. İki saatten daha az bir süre içinde, başka yerlerini de keseceklerdi. Vampiri öldürmüştüm, kanı ve beyni Thompson'un üzerine sıçramıştı ama o hâlâ konuşmuyordu. Adi herifin tekiydi ama sert bir adamdı. Charlotte ve Daniel'in onun sertliğinin yumuşamasını bekleyecek zamanı yoktu. Onu kırmamız gerekiyordu, hem de hızlı bir şekilde kırmamız gerekiyordu. Kendi kendime sebepler üretiyordum. Hepsi geçerli ve gerçek sebeplerdi ama yine de, hâlâ yapabileceğimden emin değildim.

"Biz de aynı Linus gibi önce parmaklarla başlayacağız, Thompson," dedim.

"Yapmayın, lütfen, yapmayın! Tanrım, yapmayın!" diye bağırıyordu.

Asher bütün ağırlığını eline verip, parmaklarını açmaya zorladı. "Bana nerede olduklarını söyle, buna gerek kalmasın," dedim.

"Niley karnımı kesip, bana kendi iç organlarımı yedireceğini söyledi. Bunu daha önce Miami'de yapmış. Ona inandım."

"Ona ben de inanıyorum, Thompson ama sen bunu bizim yapabileceğimize inanmıyorsun, değil mi? Bizim de Niley kadar çılgın olabileceğimiz inanmıyorsun."

"Hiç kimse Niley kadar çılgın olmaz."

Satırı kaldırdım. "Yanlış düşünüyorsun." Uzun bir süre öylece kaldım. Satırı indiremiyordum. Yapamıyordum. Daniel, Charlotte.

"Niley, Daniel'e tecavüz etti mi?" O kadar boş sormuştum ki, sanki orada bile değildim.

Thompson debelenmeyi kesti. Hareketsiz kaldı. Gözleriyle yukarı baktı. "Lütfen, yapmayın."

Bir sonra söylediğim şeyi, sorarken gözlerine bakıyor-

dum. "Sen Charlotte Zeeman'a tecavüz ettin mi?" Gözlerindeki korkuyu gördüm. O bakıştan yapığını anladım. Bu kadarı yetmişti. Bunu yapabilirdim. Tanrı'dan af diledim. Satırı savurdum. Küçük parmağını ve diğerinin de ucunun birazını kesmiştim, çünkü hareket etmişti. Sonra onu daha sıkı tuttular ve ben de kesme işinde daha becerikli oldum. Thompson sonunda bize Daniel ve Charlotte Zeeman'ı nerede tuttuklarını söyledi. On beş dakikadan daha az bir sürede bize gizli sosunun malzemelerini ve diğer her şeyi söyleyecek kıvama geldi. Hoffa'yı öldürdüğünü ya da şeytanla dans ettiğini bile itiraf ederdi. Durmamız için her şeyi söylerdi.

Ağzımdan safran dışında bir şey gelmeyinceye kadar bir köşeye kustum, kafam sanki patlayacakmış gibi ağrıyordu. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey yaptığımı biliyordum. İkinci ya da üçüncü darbede içimde hiç düzelmeyecek bir şeyin kırıldığını hissetmiştim. Bunu kabullenmiştim. Eğer Daniel ve Charlotte'ı kurtarabilirsek bunu kabullenebilirdim. İçim de sert, soğuk bir yumru oluştu. Bu nefretin ötesinde bir şeydi. Yaptıkları şeyin bedelini ödetecektim. Onları öldürecektim. Hepsini öldürecektim.

Kendimi garip bir şekilde boş ve hafif hissediyordum, acaba delilik böyle bir şey miydi? Kötü bir his değildi. Sonra şok geçince kendimi daha kötü hissedecektim. Sonra, Thompson'u konuşturmanın başka yolları olup olmadığını düşünecektim. Onun canın yakmak istediğimi, inleyip kıvranmasını istediğimi daha sonra hatırlayacaktım. Charlotte ve Daniel'in çektiği bütün sıkıntıları alıp, onun üzerine kazımak istediğimi hatırlayacaktım. Şimdi gidip Daniel ve Charlotte'u kurtarmalıydım. Oh, son bir şey daha vardı. Thompson yaralı bir tavşan gibi tiz bir sesle inliyordu.

Onu başından vurdum. İnlemesi kesildi.

43

Vanı dar, karanlık, engebeli yolda ben kullanıyordum. Arabayı kullanmayı ben istemiştim çünkü yapacak bir şeyim olmasın istiyordum. Öylece oturup, pencereden dışarıyı seyretmek istememiştim ama şimdi başka birisinin kullanmasına izin mi verse miydim diye düşünüyordum çünkü pek kendime gelmiş gibi değildim. Kendimi hafif, şokta gibi hissediyordum ama daha suçluluk duyamaya başlamamıştım. Thompson ölmeyi hak etmişti. Richard'ın annesine tecavüz etmişti. Richard'ın annesine işkence etmişlerdi. Daniel'e tecavüz etmişlerdi. Hepsi ölmeyi hak ediyordu.

Jamil ve Nathaniel vanın arka tarafından, Roxanne ve Ben'le beraberdi. Lupa dövüşün dışında kalamazdı. Roxanne'le tartışacak vaktim yoktu, o yüzden o da bizimle gelmişti.

Jason ve Dr. Patrick yanındaydı. Zane ve Cherry'i lunapara Richard ve diğerlerini uyarmak için göndermiştim ama biz beklememiştik. Niley'in aklına yaratıcı fikirler gelebilirdi. Evet, Linus ve efendisine de güvenmiyordum. Niley'nin,

psikopatı üzerinde ne kadar etkiliydi? Şimdiden onlara tecavüz etmişlerdi. Şimdiye kadar başlarına daha neler gelmişti? Niley'nin hiçbir kuralı yoktu. Bunu biliyordum.

Direksiyonu o kadar sıkı tutuyordum ki, canım yanmıştı. Farlar karanlığın içinde altın renkli bir tünel açıyordu. Ağaçlar yola o kadar yakındı ki van'ın tavanın pençeler gibi çiziyordu. Ağaçlar sanki etrafımızda bir yumruk gibi sıkılaşıyordu. Farlar yolda parlıyordu ama yeterince ışık yoktu. Hiçbir zaman yeterince ışık olmuyordu. Dünya üzerinde karanlığı yok edecek kadar çok ışık yoktu.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Patrick. Kapı tarafındaydı, sanki benden korkuyormuş gibi kapıya yaslanmıştı.

Jason ortada oturuyordu. "Uzatma, Patrick," dedi.

"Onu bir hayvan gibi doğradı, sonra da vurdu."

Patrick aynı şeyi üçüncü defa söylüyordu.

"Kapa çeneni," dedi Jason.

"Hayır. Bu barbarlık."

"İyi bir gece geçirmiyorum, Patrick. O yüzden uzatma,' dedim.

"Saçmalıyorsun," dedi.

"Thompson acı içinde inliyordu," dedim.

"Ve sen de onu öldürdün," dedi Patrick.

"Birisinin işi bitirmesi gerekiyordu," dedim.

"Sen neden bahsediyordun? Bitirmekmiş!" Sesini yükseltmişti, eğer onu vurursam Roxanne'in ne kadar kızacağını düşünmeye başlamıştım. Bu gece yaptıklarımdan sonra, bu büyük bir şey olmazdı.

"Ne kadardır lukoisin?" diye sordu Jason.

Soru bir anlık bir sessizlik oluşturdu, sonra "İki yıl," dedi.

"Peki avla ilgili kural nedir?" diye sordu Jason."

"Hangisi?"

"Saf olma, Patrick. Hangisi olduğunu biliyorsun," dedi Jason.

Patrick bir süre sessiz kaldı, sadece arabanın tekerleklerinin sesi duyuluyordu. Van engebeli yolda hafif hafif sallanıyordu. Sanki arabanın motor sesinin ötesinde, tiz, çığlık gibi bir ses mi geliyordu? Hayır, bana öyle geliyordu. Bir süre hayal gücüm bana iyi davranmayacaktı.

Patrick sonunda, "Öldürmeye niyetli eğilsen ava asla başlama," dedi.

"İşte bu," dedi Jason.

"Ama bu av değildi," dedi Patrick.

"Evet, öyleydi. Sadece avladığımız şerif yardımcısı değildi," dedi Jason.

"Bu da ne demek?"

Cavabı ben verdim, "Gittiğimiz evdeki insanları avlıyoruz."

Patrick bana baktı. "Oraya hepsini öldürmeye mi gidiyoruz? Adam sadece kadının parmağını kesmiş. Sadece bir kişi suçlu."

"Diğerleri seyretti. Bunu engellemek için hiçbir şey yapmamışlar. Kanun hükmünde bu yapmakla aynı şey," dedim.

"Sen kanun değilsin," dedi.

"Oh, öyleyim."

"Hayır değilsin. Lanet olsun, değilsin!"

"Sebepsiz yere sürüye zarar veren herkes düşmanımızdır," dedim.

"Sürü kanunlarını bana anlatma, insan,"

"Biz düşmanlarımızla nasıl baş ederiz?" diye sordum.

Cevabı Jason verdi, "Öldürerek."

"Pek çok sürü artık eski kanunları uygulamıyor, ikiniz de bunu biliyorsunuz," dedi Patrick.

"Bak, Patrick, sana olan biteni açıklayacak zamanım yok o yüzden işte sana *Reader's Digest* versiyonu: Niley ve adamları, Richard'ın annesi ve kardeşine tecavüz ve işkence ettiler; Bunun için onları öldüreceğiz, hepsini."

"Ya Şerif Wilkes ve adamlarına ne olacak?"

"Eğer Thompson Richard'ın annesine tecavüze yardım ettiyse, o zaman orada tek başına değildi. Onlara dokunan herkimse ölecek. Bunu anlıyor musun, Patrick? Ölecek."

"Ben bunu yapamam," dedi.

"O zaman arabada kal ama çeneni kapat yoksa seni vururum," dedim.

"Gördün mü, gördün mü? Vicdanın seni rahatsız ediyor," dedi.

Ona yan gözle baktım, sindi. "Hayır, vicdanım beni rahatsız etmiyor, daha değil. Belki sonra eder, belki de etmez. Ama o anda yaptığım şeyden pişmanlık duymuyordum. Thompson'ın canını yakmak istiyordum. Onu yaptığı şey yüzünden cezalandırmak istiyordum ve biliyor musun, Patrick, yaptığım yeterli değildi. Hem de hiç değildi çünkü onu çok çabuk öldürdüm." Gözlerimde yaşlar birikmişti. Uyuşukluk ve kızgınlık geçince, çok büyük sıkıntılar çekecektim. Adrenalin ve öfkeye tutunmalıydım. Bu geceyi böyle geçirmeliydim. Yarın, neler olacağını görürdük.

"Başka bir yol olmalı," dedi Patrick.

"O zaman hiçbir teklifte bulunduğunu hatırlamıyorum."

"Seni rahatsız eden ne doktor? Hiçbir şey söylememiş olman mı? Bizi durdurmak için hiçbir şey yapmaman mı?" dedi Jason.

Biz demesi hoşuma gitmişti.

"Ben onu tutmadım. Ona dokunmadım," dedi Patrick.

"Tek söylemen gereken, 'durun yapmayın'dı ama sen sessiz kaldın. Onu doğramamıza izin verdin. Onu öldürmemize izin verdin ve hiçbir şey söylemedin. O hayattayken senin vicdanın da pek sıkı çalışmıyordu," dedi Jason.

Patrick uzun bir süre bir şey söylemedi. Yolda ağaç dallarından kaçarak, çukurlardan sekerek ilerliyorduk. Karanlık, farların aydınlattığı altın renkli tünel ve motor sesi dışında hiçbir şey yoktu. Sessizliğin şu an hoşuma gidecek bir şey olduğunu zannetmiyordum ama Patrick'in bana nasıl bir canavar olduğumu söylemesinden iyiydi. Onunla aynı fikirdeydim, o yüzden söyledikleri daha da batıyordu.

Sessizliği, daha da rahatsız edici bir şey doldurdu. Patrick ağlıyordu. Kapıya yaslanmış, ikimizden de olabildiğince uzaklaşmış, sessizce ağlıyordu. Sonunda, "Haklısınız. Hiçbir şey yapmadım ve bu hayatım boyunca gözümün önünden gitmeyecek," dedi.

"Kulübe hoş geldin," dedim.

Karanlığın içinden bana baktı. "O zaman neden yaptın?"

"Birisinin yapması gerekiyordu.

"Onu doğrayışın asla gözümün önünden gitmeyecek. Senin gibi küçük bir kız... Onu öldürürken yüzündeki ifade. Sanki orada değilmişsin gibi boş bakıyordun. Neden sen yaptın ki?"

"Erkeklerden birisi yapsaydı daha mı iyi olurdu?" diye sordum.

"Evet," dedi.

"Lütfen bana bütün bunların bir maço saçmalığı olduğunu söyleme. Bunu bir kız yaptı diye mi bozuldun?"

Patrick burnunu çekti. "Galiba böyle. Yani eğer diğerlerinden birisi yapsaydı bu kadar kötü görünmezdi. Sen ufak

tefek hoş bir şeysin. İnsanların parmaklarını kesmemen gerekiyordu."

"Oh, lütfen," dedim.

"Mezara giderken bile senin yüzündeki ifadeyi göreceğim."

"Böyle devam edersen, çok yankıda göreceksin," diye mırıldandım.

"Ne dedin?" diye sordu Patrick.

"Hiçbir şey," dedim.

Jason gülme denilebilecek hafif bir ses çıkarttı. Keşke ne kadar ciddi olduğumu bilseydi. Zaten yaptığım şey den yeterince sıkıntı duyuyordum. Yanımda Jiminy Cricket* gibi birisinin ağlayıp ne kadar derine battığımı söylemesine gerek yoktu. Canavarın nefesini ensemde hissetmiyordum; canavar içimdeydi. İçimdeydi, iyice beslenmiş ve şişmanlamıştı. Canavarın içimde olduğundan emindim çünkü suçluluk duymuyordum. Kendimi kötü hissediyordum çünkü kendimi kötü hissetmem gerekiyordu ama öyle hissetmiyordum. Asla geçemeyeceğim kişisel bir sınır olmalıydı, işkencenin bu sınırın ötesinde olduğunu zannediyordum Çok yanlış düşünüyormuşum.

Boğazım düğümlendi ama ağlamayacaktım. Olan olmuştu devam etmeliydim – ya da en azından iş bitinceye kadar bunu geriye atmalıydım. İşimiz Daniel ve Charlotte'u kurtarmaktı. Eğer onları kurtaramazsam bütün bular boşa gidecekti. Boş yere yeni bir kâbus kazanmış olacaktım ama bundan fazlası vardı. Eğer onların ölmesini engelleyemezsem Richard'ın yüzüne bakamazdım. Ona kızgındım ama şu

* İlk olarak Disney'in "Pinokyo" animasyonunda hayat bulan, kendisini Pinokyo'nun vicdanı ilan eden yol arkadaşı, silindir şapkalı, şemsiyesini baston gibi kullanan minik çekirge.

an öyle hissetmiyordum. Bana yeniden sarılması için pek çok şey verirdim. Elbette o da Patrick'le hemfikir olurdu. Eğer Richard bu gece, yaptıklarımı eleştirmezse, çok akıllıca davranmış olurdu.

Ama bu sadece Richard için değildi. Richard ailesinin tamamıyla tanışmıştım. Mükemmele o kadar yakınlardı ki, rahatsız olmuştum. Aile böyle bir kaybı atlatamazdı. Benim ailem atlatamamıştı. Daniel ve Charlotte'un gördükleri işkencenin etkilerini atlamalarını umuyordum. Onların, başlarına gelenlerin ailelerini yok etmesine izin vermeyecek kadar güçlü olmalarını umuyordum. Güçlü olmarını umuyordum. Hayır. Güçlü olmaları için dua ediyordum.

Thompson bize onları nerede tuttuklarını söylemişti. Ormanın içinde, yoldan olabildiğince uzak bir yerdeydi. Pek şaşırtıcı değildi. Belki Thompson bize daha faydalı bilgiler de verebilirdi. Belki daha az işkence edip, daha çok tehdit etseydim, belki o zaman bize daha fazla detay verebilirdi. Belki, belki de vermezdi. İşkenceyle bilgi edinmede henüz çok yeniydim, galiba tekniğim yeterli değildi. Çalışırsam daha iyiye giderim demek isterdim ama bunu bir daha yapmayacaktım. Bu tek sefer bile geceleri çığlıklar içinde uyanama yol açacaktı, fakat eğer bir daha yaparsam kendim kaybederdim. Beni paketleyip, bir yere kaldırmaları gerekirdi. Satırın yere çarpışı gözümün önüne gelip duruyordu. Kemiği kestiğimi hissetmediğimi düşündüğümü hatırlıyordum. Sadece satırın yere çarpışını hissediyordum. Kana bulanmış parmakları görüyordum ama nedense olacağını düşündüğüm kadar çok kan yoktu.

"Anita, Anita, buradan döneceksin."

Gözlerimi kırpıştırdım ve frene asıldım, herkes öne yattı. Sadece benim emniyet kemerim vardı. Genelde herkese kemerini bağlamasını söylerdim. Dikkatsiz davranmıştım.

Jason torpido gözünden doğruldu, koltuğa yaslanıp, "İyi misin?" dedi.

Van'ı yavaşça geri sürdüm. "İyiyim."

"Yalancı," dedi.

Yol tabelasını görünceye kadar geri gittim, tabelada 'Greene Vadi Evi' yazıyordu. Böyle bir yolun sonunda adı olan bir ev bulmayı beklemiyordunuz ama işte karşımdaydı. Sadece yol asfaltlı değil diye insanların bir hayat stili ya da gösteriş iddiası olmaması gerekmiyordu. Bazen aradaki farkı görmek güçtü.

Bu yol çakıldı. Yirmiyle gidiyor olmamıza rağmen arabanın altına çakılar çarpıyordu. Biraz daha yavaşladım. Roxanne evi biliyordu. Greenelerin oğluyla beraber büyümüştü. Çocuğun hormonları harekete geçip ona asılıncaya kadar çok iyi arkadaşmışlar. Yolun sonunda vanı park edebileceğimiz bir açıklık var demişti. Açıklık tam olarak oradaydı. Van'ı çalıların arasına park ettim. Çalılar metali çizip, lastiklere takıldı. Ağaçların arasına park edince, siyah van neredeyse görünmez olmuştu. Acele etmemize gerek yoktu. Elbette, koşup içeri dalmayı planlamıyorduk. Önceliğimiz Daniel ve Charlotte'u sağ salim dışarı çıkartmaktı. Başka bir önceliğimiz yoktu. Bu durumu kolaylaştırıyordu. Rehineleri güvene alacaktık, sonra herkesi öldürecektik. Basitti.

Bir yanım Richard'ın biz saldırmadan gelmesini istiyordum. Bir yanım istemiyordu. Bir, ailesi hakkındaki haberleri nasıl karşılayacağını bilmiyordum. İki, planımı nasıl değerlendireceğini bilmiyordum. Tartışacak zamanımız yoktu.

Buraya gelmenin bedelini ben ödemiştim. Benim istediğim şekilde oynayacaktık.

Birisi koluma dokundu, öyle kötü sıçradım ki bir an konuşamadım. Yüreğim ağzıma gelmişti, nefes alamadım. "Anita, benim Jason. İyi misin?"

Yolcu tarafındaki kapı açıktı, Patrick görünürlerde yoktu. Vanın arkasından birisi yanıma geldi. Gelen Nathaniel'di. Cama vurdu. Ben de açtım.

"Hepimiz indik," dedi.

Başımı yukarı aşağı salladım.

"Bize birkaç dakika ver," dedi Jason.

Nathaniel başka bir şey söylemeden vanın arkasına gitti. Emirlere harfiyen uyuyordu.

"Konuş benimle, Anita."

"Konuşulacak bir şey yok."

"Bir dakikadır boşluğa bakıyorsun. Burada bile değildin. Bu iş için sana ihtiyacımız var. Daniel'in ve Bayan Zeeman'ın sana ihtiyacı var."

Başımı yavaşça ona çevirip ona baktım. "Bu gece onlar için elimden gelenin çok fazlasını yaptım.

"Onlar güvende oluncaya kadar, bu iş bitmeyecek."

"Bunu biliyorum. Bilmediğim mi zannediyorsun? Eğer onları canlı çıkartmazsak, bütün yaptıklarım boşa gidecek."

"Ben ne yaptım zannediyorsun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Sen seyrettin."

"Onu tutmalarına yardım ettim."

"Bunun için özür dilerim."

Jason omzumdan tutup, beni nazikçe sarstı. "Kahretsin, Anita, kendine gel. Korkudan sinmek hiç sana göre değil. Sen iyi bir askersin. Öldürüp, yoluna devam etmelisin."

Ondan uzaklaştım. "Bir adama işkence etim, Jason. Onu yerde kıvranan, acı ve dehşet içinde inleyen bir şeye dönüştürdüm. Bunu yapmak istedim. Charlotte ve Daniel'e yaptıkları yüzünden bunu yapmak istedim." Başımı iki yana salladım. "Bu gece yaptıklarımı yaptım ama bunlar normalmiş gibi davranamadım için beni affet. Bütün her şeye rağmen süperkadın olmadığım için affet."

"Süperkadın değil misin?" Sanki şaşırmış gibi elini göğsü üzerine koydu. "Bunca yıldır bana yalan mı söyledin?"

Bu beni gülümsetti ve gülümsemek istemiyordum. "Kes şunu."

"Neyi keseyim? Seni neşelendirmeyi mi? Yoksa yaptığın şey çok kötü bir şey diye mi kesmeliyim? Sana gerçekten kötü olan şeyi söyleyeyim mi, Anita. Ne yaparsan yap ya da bunun için kendini ne kadar kötü hissedersen hisset hayat devam ediyor. Hayat devam ediyor ve senin de onunla beraber devam etmen gerek, yoksa yolun ortasına oturur kendi kendine acırsın. Senin böyle bir şey yapacağını düşünemiyorum."

"Kendi kendime acımıyorum."

"Thompson'a olanlar yüzünden kırılmadın. Thompson'a yaptıkların ve bunun sana hissettirdikleri yüzünden kırıldın. O senin umurunda bile değil. Nasıl böyle bir canavar dönüştüm diye ağlayıp sızlanıyorsun. Bu kadarını Richard'dan da biliyorum. Bunu bir de senden dinlemek istemiyorum. O yüzden kendini toparla. Kurtarmamız gereken insanlar var."

Ona baktım. "Beni gerçekten neyin rahatsız ettiğini biliyor musun?"

"Hayır, ne?"

"Thompson'u doğradığım için kendimi kötü hissetmiyorum. Bence bunu hak etmişti."

"Etmişti," dedi Jason.

"Hiç kimse işkence görmeyi hak etmez, Jason. Hiç kimse bizim -benim- ona yaptıklarımı hak etmez. Beynimin ön tarafı bana bunu söyleyip duruyor. Bana onun için üzülmem gerektiğini, dehşete düşmemi söylüyor. Bunun beni kıran bir şey olması gerekiyor ama ne oluyor biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu Jason.

"Beni kırmıyor çünkü şu anda duyduğum tek pişmanlık şeyini kesip, Richard'ın annesi için bir hatıra olarak saklamamak oldu. Onu öldürmek, işkence etmek bile yeterli değil. Zeemanlar, aynı Waltonlar gibiydi. Herhangi bir şeyin bunu almasını – sonsuza kadar berbat etmesini- düşünmek bile beni o kadar kızdırıyor ki tek düşüne bildiğim onları öldürmek oluyor. Hepsini öldürmek istiyorum. Hiç pişmanlık duymuyorum." Jason'a baktım. "Pişmanlık duymalıyım, Jason. Göz kırpmadan adam öldürebiliyorum. Şimdi işkence edip, pişmanlık duymuyorum. Ben de canavarlardan birisi oldum, eğer bu Richard'ın ailesini kurtaracaksa, bunu seve seve yaparım."

"Kendini daha iyi mi hissediyorsun?" dedi Jason.

"Evet, öyle. Ben bir canavarım ama bunu iyilik için yapıyorum."

"Richard'ın annesini kurtarmak için birkaç parmak kesmekten fazlasını yaparım," dedi Jason.

"Ben de," dedim.

"Hadi o zaman yapalım," dedi.

Vandan çıkıp yapmaya gittik.

44

Herkes ağaçların arasında, karanlık bir göle atılmış çakıl taşları gibi kaybolmuştu. Roxanne'i taşıyan Ben bile görünürlerde yoktu. Ben ağaçların arasında, daha yavaş, insan hızında ilerliyordum. Nathaniel iyi eğitimli bir köpek gibi yanımda kalmıştı. Neredeyse onunda diğerleriyle gitmesini isteyecektim. Yanımda olması rahatlatıcı değildi çünkü her ne kadar sağlam vücutlu görünse ve bir leoparadam olsa da, onunla beraber bir dövüşe girmek istemiyordum.

Yanımda çömeldi, kolumdan tutup, beni yere çekti. Hemen yanına diz çöktüm, silahım elimdeydi. Sağımızı işret etti, o zaman ben de duydum: birisi çimenlerin üzerinde ilerliyordu. Bizden birisi değildi.

Kulağına eğilip, "Herkimse arkasına geç. Bana doğru sür," dedim.

Başıyla onayladı ve ağaçların arasında kayboldu. Planım gelen her kimse Browning'i karnına dayayıp, evin içinde neler olduğunu öğrenmekti.

Birisinin nefesi kesildi, şimdi tam hız koşuyorlardı. Tam görmeden ağaçların arasında bir hareket hissettim. Şekil değiştiricilerin adamı bana doğru sürüyordu. Nathaniel diğerlerini de bulmuş ve söylediğim yaymıştı. Eğer gelen masum bir otostopçuya... yeterli bir özür düşünmemiştim. Oh, napalım.

Ağaçların asrından bir şekil fırladı ve yanımda geçti. Kolundan tutup, çevirip ağaca yasladım. Silahımın namlusunu çenesinin altına dayadım, ancak o zaman kim olduğunu fark ettim. Psişik Howard'dı.

"Beni öldürme," nefes nefeseydi.

"Neden?" diye sordum.

"Sana yardım edebilirim."

"Konuşmaya başla," dedim.

"Milo ve Wilkes'in yardımcıları orada, adamı kimin öldüreceğini tartışıyorlar."

Silahımın namlusunu iyice dayadım, parmak uçları üzerinde yükseldi. Boğazından garip sesler çıkıyordu. "Charlotte Zeeman hoşuna gitti mi? Onunla yatmak iyi miydi?"

Konuşmaya çalıştı ama silahım namlusu yüzünden yapamadı. Silahın namlusunu boynuna onu boğuncaya kadar dayamayı düşündüm. Derin bir nefes alıp, namluyu konuşabileceği kadar indirdim. "Yüce Tanrım, kadına dokunmadım bile. Hiçbirisine dokunmadım. Tanrı aşkına ben klarvoryantım. Tecavüz ya da işkence sırasında birisine dokunamam," dedi Howard.

Ona inanmıştım. Eğer yalan söylediğini öğrenirsem, dünyada benden hiçbir yerde saklanamazdı. Eğer suçluysa bedelini ödeyeceğini biliyordu. "Daniel'in evde olduğunu söyledin? Charlotte nerede?"

"Niley ve Linus onu, kanını kullanıp iblisi çağırmaya götürdüler. İblise mızrağı aratacaklar. Niley bu gece gitmeyi planlıyor."

"Kutsal emanet bulmak için bir iblisi kullanamazsın," dedim.

"Linus böyle bir saygısızlığın efendisinin hoşuna gideceğini düşünüyor."

"Sen neden kaçıyorsun, Howard?"

"Mızrak falan yok. Yalan söyledim."

Silahı biraz daha indirdim, gözlerimi kırpıştırdım. "Sen ne diyorsun?"

"Bir klarvoyant olarak para kazanmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Pek fazla kötü hatıra var, zaten genelde çok az paraya polisle çalışabiliyoruz. Ben de güçlerimi kanunla arası iyi olmayan zengin insanlar için kullanmaya başladım. Onlara bazı sözler veriyordum ama gerçek olmuyorlardı. Durum genelde polise gidemeyecekleri kadar utanç verici oluyordu. Ya da çalacakları bir mal için kandırıldıkların söyleyemiyorlardı. İşe yarıyordu. Sadece sahtekarları dolandırıyordum. İşe yarıyordu."

"Niley'e kadar," dedim.

"Adam deli. Eğer onu kandırdığımı öğrenirse, beni öldürür, sonra da ruhumu Linus'e verip, o şeye yedirtir."

"Seni göt herif, orada olmayan bir şeyi bulmak için Charlotte'u öldürecekler."

"Biliyorum, biliyorum, üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm. Neler yapabileceğini bilmiyordum. Oh, Tanrım, beni bırak. Kaçmama izin ver."

"Bizi o eve götüreceksin. Daniel'i kurtarmamıza yardım edeceksin."

"Ikisini birden kurtaracak vakit yok. Adamı da, kadını da hemen öldürecekler. Eğer eve girerseniz, siz oraya gidemeden kadını öldürürler," dedi Howard.

Ağacın diğer yanında bir anda, sanki büyü gibi Roxanne belirdi. Howard'ın nefesi kesildi. "Hiç zannetmiyorum," dedi. Sivri dişlerle dolu ağzın açıp, Howard'ın yüzünü çok yakınında dişlerin birbirine vurdu. Howard bağırdı.

Roxanne pençeli ellerini Howard'ın iki yanından ağaca geçirdi. Howard bayıldı.

Onu, Roxanne, vampirler ve Ben'le beraber bıraktım. Kendisine gelince, onları eve sokup Daniel'i kurtarmalarına yardım edecekti. Ben geri kalanları alıp, gidip Charlotte'u kurtaracaktım. Seçenek yoktu, Şu ya da bu yoktu. İkisin birden kurtarabilirdik. Karanlık ormanda koşarken buna inanmalıydım. İçimdeki gücü orya çıkardım ve bir ağ gibi savurdum... hafif şeytani bir şey hissettim. Artık geldiğimi biliyorlardı ama bunu engelleyemezdim. Gündüz Richard'la beraber koştuğum gibi koştum. Sanki yer nereye basmam gerektiğini söylüyormuş, ağaçlar beni elleriyle itiyormuş gibi koştum,. Karanlıkta, önümü görmeden koşuyordum ama buna gerek yoktu. Richard'ın da koştuğunu, bize doğru koştuğunu hissettim. Onun paniğini hissettim ve daha hızlı koştum.

45

Bir zamanlar otlak olan bir tepenin zirvesini seçmişlerdi ama artık otlağı dolduran bütün yeşillik ve çiçekler kurumuştu, o yüzden tepe ay ışığı altında çok çorak görünüyordu.

Filmlerde bir sunak birkaç ateş, en azından bir meşale olurdu ama gecenin karanlığı ve gümüş gibi parlayan ay dışında bir şey yoktu. Açıklıkta ki en soluk şey Charlotte Zeeman'nın teniydi. Yere çakılmış kazıklara çırılçıplak bağlanmıştı. Önce baygın olduğunu zannettim ama elleri kımıldayıp, ipten kurtulmaya çalıştı. Kurtulmaya çalıştığını görünce hem hayatta olduğu için sevinmiştim, hem de baygın olmadığı için üzülmüştüm.

Linus Beck başlığı bile olan kara cübbelerden giymişti. Sanırım beni, onu çıplak görmekten kurtardığı için buna bile şükretmeliydim.

Niley, Linus'un yanındaydı, onun üzerinde hâlâ onu son gördüğümüzde giydiği takımı vardı. Yere pudra gibi ama koyu renkli bir şeyle bir çember çizmişlerdi. Charlotte çemberin içindeydi. İblis için bir yem, bir yiyecekti.

Wilkes'la aramda üç metre mesafe ya vardı ya yoktu; elinde yüksek kalibreli bir tüfek vardı karanlığı inceliyordu.

Nathaniel'le, ağaçların bittiği yerde yere yatmış, olanları seyrediyorduk. Jason ve Jamil'in açıklığın diğer tarafında olmaları gerekiyordu. Bir an için konsantre olunca orada olduklarını anladım. Richard'la aramızdaki izler açılmıştı. Daha önce bir yaz gecesinin kokularına ve seslerine bu kadar kesin ve net hissetmemiştim. Sanki tenim dışarı doğru açılmış, her ağaca, her çalıya dokunuyordu.

Richard ve diğerlerinin ağaçların arsında rüzgâr gibi geldiğini hissettim. Lukoi geliyordu ama millerce ötedeydiler ve büyü neredeyse bitmişti. Büyünün görünmez bir sis gibi güçlenip, yoğunlaştığını hissediyordum Şeytani varlık geliyordu.

Evden gelen silah sesleri tepede yankılandı. Wilkes sese doğru döndü, ben tek dizimin üzerinde doğruldum ve ona doğru nişan aldım. İlk mermi onu sırtının ortasında vurdu. İkincisi biraz daha yukarıya isabet etti çünkü dizleri üzerine düşüyordu. Sanki sonsuzluk kadar uzun süren birkaç saniye dizleri üzerinde kaldı. Üçüncü mermi içinde zamanım olmuştu.

Başımın üzerinden bir mermi geçip arkamdaki ağaca saplandı, yuvarlanıp çalıların arasında girdim. Biraz önce durduğum yere birkaç el daha ateş edildi. Niley'nin silahı vardı, yarı otomatikti, eğer şarjörü modifiye edilmişse, on sekiz mermisi olabilirdi. İyi değildi. Elbette, sadece on mermisi de olabilirdi. Karanlıkta bu mesafeden anlaması güçtü.

Ağaçlardan birisinin yanına doğru süründüm ve ona yaslandım, Niley'nin karanlıkta duran şeklini gördüm. Dikkatlice nişan alıp ateş ettim, Niley yere düştü. Neresinden vurduğumu bilmiyordum ama bir yerinden vurmuştum. O da ateş etti, yere yattım.

Nathaniel yerde sürünüp yanıma geldi. "Ne yapacağız?"

"Çemberi geçemezsin, Anita. Eğer bizi öldürürsen, sadece Charlotte'un öldürülüşünü seyredersin," dedi Niley.

Bir cesaret, başımı kaldırıp baktım. Niley saklanmıştı. Linus'u vurabilirdim ama bunu yaparsam Charlotte'a ne olacağından pek emin değildim. Büyünün ne olduğunu bilmiyordum. Büyücülük hakkında o kadar çok bilgim yoktu.

"Ne isityorsun Niley?"

"Silahını at."

"Sen.de kendininikin at yoksa Linus'u vururum."

"Eğer Linus büyünün ortasında ölürse Charlotte'a ne olur biliyor musun?"

"Şansımı denerim. Silahını at."

Ayağa kalktı ve silahını fırlattı. Linus'ın söylediği sözler yüzünden silahın düşme sesini duymadım ama attığını görmüştüm. Ben de ağaçların asından çıkıp, Browning'i attım. Firestar hâlâ üzerimdeydi.

"Diğer silahını da at. Hatırladın mı Linus bugün üzerini aramıştı," dedi Niley.

Firestar'ı da kurumuş çimlerin üzerine attım. Bu kadardı. Artık silahsızdım.

Büyünün sona yaklaştığını hissettim. Linus büyü için gerekli son sözleri söylerken sesi yükseldi, geceye sesi biraz bozulmuş pirinç bir çan gibi yayıldı ama sesi ne kadar düz çıkmış olursa olsun yine de yankılandı. Ses tenimi sanki dünya üzerindeki her böcek içim girmeye çalışıyormuş gibi hissettirinceye kadar artıp yankılandı. Bir an için ne nefes alabildim, ne de hareket edebildim. Sonra Niley'in sesini duydum, "Geç kaldın, Anita. Çok geç."

Charlotte ağzı bağlı olmasına rağmen çığlık atıyordu. Nefese alabildiği hızda, tekrar, tekrar çığlık atıyordu.

Ona bakınca, çemberin içinde bir şey daha olduğunu gördüm. Yaratığı koyu rengi yüzünden mi yoksa duman gibi şekilsiz formu yüzünden mi net göremediğimden emin değildim. Bir insan boyunda gibiydi, boyu iki buçuk metreden fazla olmazdı. Vücudu sopa gibi inceydi. Bacakları olması gerekenden daha uzundu ve eklemleri bir şekilde yanlış yerde gibiydi. Ona baktıkça, gitgide şekil kazandığını fark ettim. Boynu uzundu, bir yılan gibi kıvrılıyordu, bir balıkçıl kuşunki gibi omuzların arasından çıkmıştı, ağzı olması gereken yerde gaga vardı. Gözleri varsa bile, ben göremiyordum. Yüzü tam oluşmamış gibiydi.

"Geç kaldın," dedi Niley yeniden.

"Hayır. Kalmadım." Ayağa kalktım ve ağaçların arasından çıktım. İblisin geldiğin görünce Niley'nin güveni de yerine gelmişti.

"Sadece Linus onu geldiği yere gönderebilir. Eğer ona zarar verirsen, o zaman iblis kesinlikle güzel Charlotte'u yer."

Onunla ilgilenmedim çünkü zaten planlarının Charlotte'u iblise yedirmek olduğunu biliyordum. Onu kurtarmaya niyetli olduğumu zannettiğimi düşünmelerine izin verdim. Onun hâlâ işe yarayan bir rehine olduğunu düşünmelerine izin verdim. Ben kurmuş oldukları çembere olabildiğince yaklaşamaya çalışıyordum.

Charlotte artık bağırmıyordu. Sesi ağzındaki bağ yüzünden duyulmuyordu ama artık konuşuyordu, bağırmıyordu. Güçlü bir kadındı, çok güçlü bir kadın.

İblis çemberin içinde dolaştı, ince, kamçı gibi kuyruğunu sallıyordu. Sanki hücresini inceleyen bir mahkûm gibi gitgide daha sinirleniyordu.

"Çember tamamlandı. Artık benim emrim altındasın," dedi Linus.

İblis ona tısladı ve ses kafatasımın içinde çınladı. Yaratık dönüp bana baktı, fakat gözleri yoktu. Çemberin kenarında duruyordu. Charlotte gözlerini kapatmıştı ve ben ne yaptığını biliyordum. Dua ediyordu.

Çemberin kenarında dizlerimin üzerine çöktüm. Çemberden bir şey hissetmedim. Benim için yapılmamıştı. Her ne tür bir varlığı engellemek için yapılmışsa ben on türe dahil değildim. "O saf, Linus. Kalbi ve ruhu saf. Charlotte, bu şeye kurban edilmeye uygun değil."

"Saflar efendim için nadir ve hoş bir lezzettir."

"Hayır, Charlotte'un ruhunu ona yediremezsin, Linus. Onun ruhu korunuyor, bu şey ona dokunamaz."

İblis Charlotte'dan çemberin müsaade ettiği kadar uzaklaşmıştı. Mutlu değildi. "Ona emir ver, Linus," dedi Niley.

"Sana taze et, kan ve ruh sunuyorum. Bu adağı al ve arzumu yerine getir."

İblis gidip Charlotte'un yanında durdu. Gagasını yüzün yanında birbirine vurdu, Charlotte çığlık attı. Dua etmeyi kesti, o zaman iblis güldü, birbirine sürünen metal gibi bir sesti.

"Bu kötülüğe karşı bir çember değil mi, Linus? Sadece kötülüğe."

"Sen nekromensırsın. Sen de kötüsün," dedi Niley.

"Duyduğun ya da okuduğun her şeye inanma, Niley."

İblis ellerini aya doğru kaldırdı, parmaklarının ucundaki pençeler bıçak gibiydi. Charlotte gözlerini açtı ve çığlık attı. Dua etsem iyi olurdu ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Tek düşünebildiğim Noel'di. "Aynı civarda çobanlar vardı; geceleyin kırda kalarak sürülerini nöbet bekliyorlardı." Çembe-

rin içine girdim. Bana bir şey olmadı. Çember kötülüğü uzak tutmak içindi. Ben kötü değildim.

"Rabbin bir meleği onların yanında durdu ve rabbin izzeti onların çevresini aydınlattı; çok koktular."

İblis gagasını birbirine vuruyordu, keskin pençelerini bana savuruyordu ama bana değmiyordu. "Melek onlara dedi: Korkmayın çünkü işte, ben size bütün kavime olacak büyük sevinci müjdeliyorum." Diz çöküp, Charlotte'u çözdüm, ağzını açtığımda o da benim söylediklerimi tekrarladı. "Çünkü bugün Davud'un şehrinde size Kurtarıcı doğdu, o da Rab Mesihtir."

Charlotte'un çıplak vücudunu kucakladım. O da bana sarılıp ağladı, be de ağlıyordum. Bu çemberin dışına çıkmalıydık çünkü sadece üç pasaj daha hatırlıyordum.

"Yemlikte yatan, kundağa sarılmış bir çocuk bulacaksınız; size alamet bu olsun." Charlotte ayağa kalkamadı, onu sürüklemem gerekti. İblis gagasını ve pençelerini savurarak üzerimize geldi. "Ve birden bire melek ile beraber gök ordusundan bir cumhur Allah'a hamdederek dediler..." Dua ederken o dikkatlice oluşturulmuş çembere baktım. " En yücelerde Allah'a izzet ve yeryüzünde razı olduğu adamlara selamet." Çemberin bir bölümü elimle sildim. Linus'un koruma çemberini kırdım.

İblis başını geriye atıp, çığlık attı. Ses karga sesi, bir hırlama ya belki başka bir şeydi. Sanki duyuyordum ama aklımda tutamıyordum.

İblis çemberden fırladı ve Linus'un üzerine atladı; nefes alabildiği hızda çığlık atma sırası ondaydı. Etrafa yağmur gibi kan saçıldı.

Bir anda her yerde fenerler belirdi, birileri, "FBI. Kımıldamayın," diye bağırıyorlardı.

FBI mı?

Fenerler iblisin üzerinde durdu. Işık gagası üzerinde parladı, her yeri kan olmuştu. Bence ona ateş etmeselerdi, bir şey yapmayacaktı ama ateş ettiler. Ben Charlotte'u yere yatırıp, üzerine kapandım.

İblis federallerin üzerine atladı, federaller ölmeye başladı. "Mermiler işe yaramaz! Dua edin. Dua edin, kahretsin, dua edin!"

Ben örnek olmaya çalışıyordum, sonunda dua aklıma geldi. Benimle birlikte birkaç kişi daha tekrar etmeye başladı. Başka birisinin, "Tanrın, beni kutsa, günah işledim," diye dua ettiğin duydum. Başka birisi daha dua ediyordu ama Hristiyan değildi. Hindu olabilirdi ama her dinin iblisleri vardı. Her dinin duaları vardı. Tek gereken inançtı. Kanlı canlı bir iblis dışında hiçbir şey insanı dine yaklaştıramazdı.

İblis elinde bir adamın cesediyle doğruldu. Adamın boynu kesilmişti , iblis de uzun diliyle adamın kanın yalıyordu ama artık en azından hiç kimseyi öldürmüyordu.

Dualar gitgide çoğaldı ve hiçbirisinin kilise de bile bu kadar içten dua etmediğinden emindim. Charlotte yeni bir duaya başlamıştı. Galiba Süleyman'ın Meselleri'ndendi. İnsan stres altındayken çok garip şeyleri hatırlıyordu.

İblis ince uzun parmağını bana doğrultup, sanki çok fazla kullanılmıyormuş gibi kulağa paslı gelen sesiyle, "Özgür," dedi.

"Evet. Özgürsün," dedim.

Gagası ve gözsüz yüzü bulanıklaştı. Bir an için saf, neredeyse parlak bir adam yüzü gördüğümü zannettim ama emin değildim. "Teşekkür ederim," dedi ve kayboldu.

Federaller her yerdeydi, bir tanesi sırtında F.B.I. yazan paltolarından birisini Charlotte'a verdi. Charlotte'un doğrul

masına ve paltoyu giymesine yardım ettim. Palto onu, dizlerine kadar örttü.

Bazen ufak tefek olmak işe yarıyordu. Federallerden birisi Maiden çıktı. Ona şaşkınlık içinde baktım.

Gülümseyip, yanımıza diz çöktü. "Daniel gayet iyi. Onu kurtardık."

Charlotte, Maiden'ın yakasına yapıştı. "Oğluma ne yaptılar?"

Maiden'in gülümsemesi kayboldu. "Onu ölesiye döveceklermiş. Ben destek istedim ama... Öldüler Bayan Charlotte. Size bir daha zarar veremeyecekler. Bugün ikinizede yardımcı olmadığım için çok özür dilerim."

Charlotte başını yukarı aşağı salladı. "Oğlumun hayatını sen kurtardın değil mi?"

Maiden yere baktı, sonra başıyla onayladı.

"O zaman benden özür dileme," dedi.

"Bir federal ajan küçük bir kasaba şerif yardımcısı kılığına girmiş ne yapıyordu?" diye sordum.

"Niley burnunu buraya uzatınca beni Wilkes'ın yanına yerleştirdiler. İşe de yaradı."

"Eyalet polislerini sen aradın," dedim.

Başıyla onayladı. "Evet."

"Yanımıza başka bir ajan geldi. Maiden müsaade isteyip yanımızdan ayrıldı.

Richard'ın geldiğini hissettim. Ağaçların arasından gelişlerini hissettim. Bazlarının insan formunda olmadığını biliyordum.

Charlotte'a paltosunu veren ajanı yanıma çağırdım. "Ormanda kurtadamlar var. Onlar dostlarımız. Buraya yardım için geliyorlar. Kimse onları vurmasın, tamam mı?"

Bana baktı. "Kurtadamlar mı?"

Ona baktım. "FBI'ın geleceğini bilmiyordum. Yardıma ihtiyacım vardı.

Bu onu güldürdü ve herkes silahlarını indirmelerini ve kurtadamları vurmamalarını söyledi. Bu herkesin hoşuna gitmemiş gibiydi ama yine de söyleneni yaptılar.

İlkyardım çantası olan bir kadın yanımıza geldi. Charlotte'u muayene etti, gözlerine ışık tutup, hangi günde olduğumuz, nerede olduğunu bilip bilmediği gibi aptalca sorular sordu.

Richard bir anda yanımızda belirdi. Hâlâ insan formundaydı ama üzerine sadece arazi botları ve kotu vardı. Charlotte üzerimden kalıp, onun kollarına atıldı, yeniden ağlamaya başladı. Ayağa kalkıp, Charlotte'u doktorlar ve oğluyla yalnız bıraktım.

Ben uzaklaşmadan, Richard elimi tuttu. Bana bakıyordu, ay ışığında parlayan gözyaşlarını görebiliyordum. "Annem için yaptıkların için teşekkür ederim."

Elini sıkıp, onları yalnız bıraktım. Eğer onları bırakmasaydım, ben de yeniden ağlayacaktım.

Bir ilkyardım uzmanı yanıma geldi. "Sen Anita Blake misin?"

"Evet, neden?"

"Franklin Niley seninle konuşmak istiyor. Ölüyor. Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Onunla beraber Niley'yle konuşmaya gittim. Sırtüstü yatıyordu. Onu bir sedyeye yatırmışlardı, kanamasını durdurmaya çalışıyorlardı ama pek çok yerinde kesikler vardı. Zorlanmadan bana bakabileceği bir yerde durdum.

Dudaklarını yaladı, birkaç denemeden sonra konuşabildi. "Çemberi nasıl geçtin?"

"Çember kötüler içindi. Ben kötü değilim."

"Sen ölüleri diriltiyorsun," dedi.

"Ben nekromensirim. Ben de bunun beni iyi kötü skalasında nereye koyduğunu merak ediyordum ama görünüşe göre Tanrı buna müsamaha gösteriyor."

"Güvende olacağını bilmeden mi içeri girdin?" Kaşlarını çatmıştı, kesinlikle şaşırmıştı.

"Öylece durup, Charlotte'un ölüşünü seyredemezdim."

"Onun için kendini feda mı edecektin?"

Bunu biraz düşündüm. "O zaman bunu çok net düşünemiyordum ama eğer onu kurtarabileceksem, ölmesine izin veremezdim.

Kasıldı, gözlerini kapattı, sonra bana baktı. "Sana zararı ne olacağının önemi yok muydu?"

"Galiba öyle," dedim.

Boşluğa baktı, gözleri iyi odaklanamıyordu. "Sıra dışı, çok sıra dışı." Nefesini verdi ve öldü. İlk yardım ekibi akbabalar gibi üzerine çöktü ama işi bitmişti. Ona bir daha nefes aldıramadılar.

Jason bir anda yanımda belirdi. "Anita, Nathaniel ölüyor."

"Sen ne diyorsun?"

"İnsanlar iblise ateş ederken, göğsüne iki mermi isabet etmiş. Linus'un ne olduğunu bildikleri için federaller gümüş mermi kullanıyorlarmış."

"Oh, Tanrım. Jason'ın elini tuttum. "Beni ona götür."

Etrafında ilkyardım ekibinden adamlar vardı. Yanında ilkyardım malzemeleri, onun yanına bir de ışıldak kurmuşlardı. Işığın altında teni soluk ve plastik gibi görünüyordu. Üzerini çiğ gibi ter kaplamıştı. Ben, İlkyardım görevlilerini itip, yanına diz çökmeye çalışırken, o, beni görmedi bile.

İlkyardım görevlilerinin beni uzaklaştırmasına izin verdim. Çalıların arasında oturup, Nathaniel'in göğsündeki iki deliğe rağmen nefes alıp vermeye çalışışını dinledim. Onu kötü adamlar vurmamıştı. İyi adamların mermileri ona isabet etmişti. Aptalca bir kazaydı. Yanlış yerde, yanlış zamanda durduğu için ölecekti. Hayır, bir kazanın onu almasına izin veremezdim. Tanıdığım başka birisini daha kötü zamanlama yüzünden kaybedemezdim.

Jason'a baktım. "Marianne burada mı?"

"Bakarım." Koşarak kalabalığın arasına daldı.

Nathaniel'in sırtı kasıldı. Nefesi hızlandı. Bir anda çok hareketsiz, şekilde kaldı. İlk yardım görevlilerinden birisi başını iki yana sallayıp ayağa kalktı. Yerde duran malzemelerin bir kısmını alıp, başka birisine yardım etmeye gitti.

Emekleyip, onun yerine gelip, Nathaniel'in yanında durdum. Diğer ilkyardım görevlisine baktım. Sarışın, at kuyruklu bir kadındı.

"Yapabileceğin bir şey yok mu?"

Bana baktı. "Sen yakını mısın?"

Başımla onayladım.

"Yakın mı?"

Başımla onayladım.

"Üzgünüm," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, onun ölmesine izin veremem." Ben kötü değildim. Bütün yaptıklarıma rağmen, inancım hâlâ saftı. Duayı okurken söylediğim sözler, yıllar önce Noel'de onları ezberlerken bana ne anlam ifade ettiyse, şimdi de aynıydı. Kelimeler hâlâ beni etkiliyordu. Tanrı'nın varlığından hiç şüphe etmemiştim. Kendimden şüphe etmiştim. Fakat belki de Tanrı düşündüğümden daha cömertti; Jason, Marianne'le birlikte geliyordu.

Marianne'in elini tuttum. "Munini çağırmama yardım et."

Benimle tartışmadı, sadece yanıma diz çöktü. "Onun bedenini hatırla. Onun gülüşünü. Saçının teninin kokusunu hatırla."

Başımla onayladım. "Saçları vanilya ve tüy gibi kokuyordu." Nathaniel'in yanına diz çöktüm, tenine dokundum, teni şimdiden soğumuştu. Ölüyordu. Sonunda seks hissetmemiştim. Hem üzgündüm, hem de korkuyordum. Başımı öne eğip, dua ettim. Dua edip, kendimi Raina'ya açtım. Gözlerimi açıp, Nathaniel'e bakıp, ona arzu duyabilmek için dua ettim. Dua etmek için garip bir şeydi ama denemeye değerdi. Dua ederken bazen hissettiğim sakinliği hissettim. Bu istediğim şeyin gerçekleşeceğin anlamına gelmiyordu ama belki birisi dinliyor olabilirdi.

Gözlerimi yavaşça açıp Nathaniel'e baktım. Uzun saçlarında yapraklar vardı. Onları temizledim. Saçların elime alıp, yüzüme yasladım. Vanilya kokuyordu. Yanağıma sürdüm, yüzümü kulağının dibine, ipek gibi saçlarının arasına soktum. Yüzüm hâlâ saçlarının arasındayken, elimi yaraları üzerinde gezdirdim. Ben ona dokununca acıyla inledi. Acı içindeki ses yüzünden mi, yoksa vücudunun tanıdık kokusu yüzünden mi, yoksa dua yüzünden mi oldu bilmiyordum ama Raina içimde ateş gibi yayıldı. Munin beni ele geçirdi ve ben kendimi ona açtım, direnmemiştim. Onu kucakladım ve dudaklarımdan onun kahkahası yükseldi. Dizlerimi üzerinde doğrulup, Nathaniel'e baktım.

Artık korkmuyordum. Raina, Nathaniel'le ölürken düzüşmenin harika bir şey olacağını düşünüyordu. Dudaklarımı, Nathaniel'inkilerin üzerine yasladım, dudakları kuru ve serindi. Dudaklarım onunkilere yasladım ve içimdeki ateşi onun içine akıttım.

Parmaklarım göğsü üzerindeki yaraları buldu ve onları okşadı, parmaklarımı yaranın içine sokuyordum. İlk yardım görevlisi beni üzerinden çekmeye çalıştı ama Jason ve başka birisi onu yanımdan aldı. Nathaniel gözlerin açıp acı içinde inleyinceye kadar parmaklarımı içine soktum. Gözlerini kırpıştırdı, leylak rengi gözleri ışıkta çok açık renk göründü. Yukarı baktı ama beni görmedi, hiçbir şey görmüyordu.

Yüzüne hafif öpücükler kondurdum, her dokunuş yakıyor gibiydi. Dudaklarına geri dönüp, nefesimi içine verdim. Geri çekildiğimde, gözleri odaklanmıştı. Nefesi fısıldayabileceği kadar yavaşlamıştı. "Anita."

Onu kucağıma aldım, ellerim çıplak göğsü üzerindeydi. Yaraların elimle kapattım, göğsündeki şeye elimden farklı bir şeyle dokunuyordum. Yarasını hissediyordum. Ellerimden dökülüp, teninin içine giden ve içini dolduran ısıyla yaralı kalbini tutabilirdim.

Yanıyordum. İçimdeki ısıyı ona göndermeliydim. Bu enerjiyi paylaşmalıydım. Yarayı bıraktım ve gömleğimi tuttum. Hemen çıkartıp, çimenlerin üzerine attım ama atletim omuz askısına takıldı. Yabancı eller omuz askısını omzumdan sıyırmama yardım etti. Askı üzerime garip bir şekilde düştü. Kemerimi çözdüm, galiba kemeri çıkartamama yardım eden Marianne'di. Pantolonumu düğmelerini açmamı engelleyen kesinlikle Marianne'di. Raina kafamın içinde hırladı.

Eller sırtımı okşadı, Richard'a ait olduklarını biliyordum. Yanıma diz çöktü, Nathaniel'in bacakları üzerine oturmuştu ama ağırlığını vermiyordu. Beni kendi vücuduna doğru çekti. Bir anda sürünün ortasında olduğumuzu fark ettim. Bizi bedenlerinden oluşan bir duvarın içine almışlardı.

Richard'ın eli sırtımdaki kılıfa uzandı ve çıkarttı. Sutyenimi açtı. Karşı çıkmaya, sutyeni tutmaya çalıştım ama o omuzlarımı öptü, dudakları sırtıma doğru inerken sutyeni de çıkarttı. "Bu işte çıplak ten, daha iyidir," diye fısıldadı. Gücü bize bakan lukoinin içini doldurdu ve bana aktı. Muninin enerjisi, o güçle beslendi, neredeyse tenimi yırtacak bir hale geldi.

Richard beni, Nathaniel'in üzerine yatırdı. Çıplak göğüslerim, Nathaniel'in göğüne değdi, yaralı yerleri pürüzsüz teni üzerindeki kadife gibiydi. Ona değince titredim, sıcaklık çıplak tenimden ona aktı. Önce sanki benim çıplak tenim onun terli teni üzerinde dolaşıyormuş gibi geldi ama sonra teninin eridiğini hissettim. Sanki bedenlerimiz sıvılaşmıştı. Sanki tek vücut olmuştuk, sanki göğüslerimizden birbirimize akıyorduk. Kalplerimizin birbirine dokunuşunu hissettim, birbirleri üzerinde atıyorlardı. Kalbini iyileştirdim, yarasını benimkiyle kapattım.

Nathaniel'in dudakları, benimkileri buldu, güç aramızdan aktı, aramızda hiçbir şey yoktu, sadece beni saran kollarını ve üzerimdeki dudaklarını hissediyordum, Richard uzakta duran bir çapa gibiydi, onun ötesinde de sürü vardı. Onların da güçlerini, enerjilerini sunuşlarını hissettim ve hepsini aldım. Bütün bunların ötesinde uzak bir rüya gibi, Jean-Claude'u hissettim. Onun serin gücünü de bizim gücümüzle birleştirdim ve güçlendirdim; ölümden de hayat alıyordum. Hepsini aldım ve Nathaniel'e gönderdim, dudaklarını benimkinden ayırıp, çığlık atıncaya kadar ona güç verdim. Vücudunun benimkinin altında rahatlayışını hissettim, aldığı zevk üzerimden aktı, onu bekleyen sürüye gönderdim. Onların enerjisini alıp, onlara zevk veriyordum.

Munin beni şaşkın sesler çıkartarak terk etti. Raina başkalarından güç alamıyordu. Bunu ben yapmıştım. Doğunun fahişesi bile daha önce bu kadar çok kişinin zevkini hissetmemişti.

Doğruldum, Nathaniel hâlâ kucağımdaydı. Bana leylak rengi gözleriyle baktı ve gülümsedi. Elimi göğsü üzerinde gezdirdim, yara gitmişti, sadece hafif bir iz vardı. Hâlâ soluk ve çok kötü görünüyordu ama yaşayacaktı.

Richard bana yere attığım gömleği verdi. Hemen giyip düğmelerini ilkledim. Kıyafetimi geri kalanına ne olduğunu bilmiyordum. Omuz askın ve bıçak kılıfım Jason'daydı. Onlar önemliydi.

Ayağa kalmaya çalıştım ama sendeledim, beni Richard'ın eli ayakta tuttu. Kalabalığın arasından geçmeme yardım etti. Buna aldırmamıştım ve umurumda da değildi. Elimi Richard'ın beline dolayıp, bu gece bana yardım etmesine izin verdim. Bunun ne anlama geldiğini yarın kendime dert ederdim ya da belki öteki gün.

Kalabalığın arasından Verne çıktı. "Kahretsin kızım, çok iyisin."

Roxanne de yanındaydı. "İyileştim. Bunu nasıl yaptın?"

Gülümsedim. "Marianne'e sorun." Yürümeye devam ettim.

İlk yardım görevlileri Nathaniel'in yanına gitti. Kadının, "İnanmıyorum! Bu bir mucize," dediğini duydum. Belki de öyleydi.

"Başka bir lupa aramayacağım," dedi Richard.

Ona sarıldım. "Artık seçme yapmayacak mısın?"

"Sen benim lupamsın, Anita. Beraber gördüğüm en güçlü çift oluyoruz."

"Bizi güçlü yapan sadece ikimiz değiliz, Richard. Jean-Claude'da var."

Alnımı öptü. "Onun gücünü de aldığını hissettim. O da gücünü bize verdi."

Durduk. Dönüp ona baktım. "Hoşuna gitse de, gitmese de, biz bir üçlüyüz, Richard."

"Üçlü bir ilişki," dedi.

Kaşlarım kaldırdım. "Tabi eğer Jean-Claude'la benimle konuştuğundan fazla konuşursan bu iş olmaz."

Richard güldü ve bana sarıldı. "Şimdiye kadar beni bozamadı."

"Bunu duyduğuma sevindim." Birbirimize sarılıp tepeden indik. Charlotte, tepenin aşağısında, bir sedyede yatıyordu.

Ellerini bize uzattı. Ellerinde birisini bandajlıydı. Bize gülümsedi. "Bana neden söylemedin, Richard?"

"Değişeceğini düşündüm. Beni sevmeyeceğini düşündüm."

"Aptal şey," dedi.

"Ben de aynı şeyi söylemiştim," dedim.

Charlotte ağlamaya başladı, Richard'ın elini dudaklarına götürdü. Ben sadece gülümseyip, Charlotte'un elini tuttum. Hayat mükemmel değildi ama Richard'la annesine bakıp, onların elini tutuyorken, mükemmele yakındı.

46

Daniel'in burnu kötü kırılmıştı. Mükemmel profil artık o kadar mükemmel değildi. Kadınların bundan hoşlanacağını, sert göründüğünü söyledi. Daniel neler olduğu hakkında hiç konuşmadı. Charlotte'de ama hastaneden çıktıktan sonra beraber yediğimiz ilk Pazar yemeğinde kendisini tutamadı ve ağladı. Yanına mutfağa önce ben gittim. Ağlarken ona sarılmama izin verdi, her şeyin yolunda olduğunu, kendisini aptal gibi hissettiğini söyleyip duruyordu. Ağlaması için bir sebep yoktu.

Eğer insanları gerçekten diriltebilseydim, Niley ve adamlarını geri getirir, onları daha yavaş öldürürdüm.

Richard'ın ailesi artık benim hata yapamayacağımı düşünüyorlardı ve planlarını gizlemeye de çalışmıyorlardı: Evlilik – artık evlenmeliydik. Şartlar farklı olsaydı kötü bir fikir olmazdı ama Richard'la bir çift değildik. Bir üçlüydük. Bunu Richard'ın ailesine açıklamak zordu. Richard'la bile açıklamak zordu.

Psişik Howard Grant dolandırıcılıktan hapse girdi. Geçmişte yaptığı birkaç şeyi de itiraf etti. Eğer bir süre hapiste

kalmazsa onu öldüreceğimi söyledim. O da kabul edip her şeyi itiraf etti. Charlotte ve Daniel'e dokunmamıştı. Niley'den ve o gece olanlardan dehşete düşmüştü ama bütün bunlar onun yalanları yüzünden olmuştu. Bu kadar kolay kurtulamazdı. Çekeceği cezayı seçmesine izin vermiştim.

Polis, şerif yardımcısı Thompson'un kaçtığını düşündü. Hâlâ onu arıyorlardı, bizden kimse konuşmadı. Verne'in sürüsünün cesedi ne yaptığını bilmiyorum. Bekli de ağaçlarında asılı durmuş, hiç gelmeyecek bir Noeli bekliyordur. Belki de onu yemişlerdir. Bilmiyorum bilmek de istemiyorum.

Vampir Konseyi bizi öldürmesi için birilerin göndermedi. Görünüşe göre Colin sınırı aşmıştı. Onu ve adamlarını öldürme hakkını elde etmiştik. Zaten o da hizmetkârının ölümü atlatamadı. Yeni bir Şehrin Efendisi'de atanmadı. Verne ve sürüsü de yerine gelecek kişiyi pek hevesle beklemiyordu.

Bana ait olmayan rüyalar görüyordum. Bana ait olmayan düşüncelere, hislere sahiptim. Bu yeni güç, o ilk arzu ateşiyle aşık olmak kadar baştan çıkartıcıydı ama izleri beni içine çekiyordu. Beni yutuyorlardı. Cinsel her temas işi daha da kötüye götürüyordu. Yani... artık cinsellik yoktu. Önce izleri kontrol etmeyi öğrenecektik.

İkisiyle birden yatmayacağımı söyleyince, Richard'da sakinleşti. Ben kimseyle yatmayacaksam, o da yatmayacaktı. Jean-Claude, galiba, 'Bak, gördün mü, beni gerçekten sevmiyormuşsun,' demeye bahane aradığımı biliyordu. O yüzden o da durumu kabul etti.

Bir ay izin aldım ve Tennessee'ye Marianne'den eğitim almaya gittim. Munini ve izleri kontrol etmeyi öğreniyordum. Öğretmen olarak sadece Jean-Claude'un olması iyi bir fikir değildi. Benim üzerime çok yatırım yapmıştı. Engeller

koymayı; beni ikisinden de koruyacak yükseklik, genişlik ve sağlamlıkta engeller kurmayı öğreniyordum. Kendi duvarlarım ardında güvendeydim.

Ama cinsellik bütün duvarları yıkıyordu. Sanki beni boğuyordu. Eğer ben izin verirsem, onlarda izin verirse, üç parçalı tek bir organizma gibi olabilirdik.

Richard tehlikeyi görmüyor gibiydi. Hâlâ çok saftı ya da belki ben onu anlayamıyordum. Onu seviyordum ama düşüncelerini, duyguların hissediyorken bile onu anlamıyordum.

Jean-Claude tehlikenin farkındaydı. Bunu engelleye bileceğini söyleyip duruyordu ama ona güvenmiyordum. Onu bir şekilde, seviyordum ama ona güvenmiyordum. Triumvirliğimiz güçlenirken onun hissettiği zevki hissetmiştim.

Beni sevebileceğinin en üst seviyesinde sevdiğini söylüyordu. Belki de öyleydi ama gücü daha çok seviyordu.

Yeniden, cinsellikten uzak duruyordum. İki olağandışı yakışıklı erkek peşimdeyken cinsellikten nasıl mı uzak duruyordum? Şehir dışına çıkmıştım.

Üç ay boyunca şehir dışında ki bütün animatörlük işlerini almıştım. Hafta sonlarını Marianne'le geçiriyordum. İçimde çok fazla güç vardı, izlerle değil, ben de. Bu güçle elimden geldiğince yüzleşmiyordum ama Jean-Claude beni yüzleşmem için zorlamıştı. Büyüyü nasıl kontrol edeceğimi de öğreniyordum.

Hayatını ölüleri dirilterek kazan birisinin içinde ki büyüyle ilgilenmemesi kulağa aptalca geliyordu ama öyle yapmıştım. Her zaman idare edeceğim kadarını öğreniyordum artık durum değişmişti.

Marianne bana triumvirliğimiz içinde hayatta kalacak şeylere sahip olduğumu söylüyordu. Bu şeyleri rahat rahat

kullanmaya başlayıncaya kadar, bizimkilerden uzak duracaktım. Üç ay onlara dokunmadan geçmişti. Richard'dan ayrılınca, sürüden de ayrılmış oldum ama leoparadamları bırakmadım. Benden başka kimseleri yoktu. Yani hâlâ Nimir-ra'ydım. Marianne bana leoparla nasıl sağlıklı bir birliktelik kuracağımızı bile öğretiyordu. Marianne ve Verne beraber öğretiyorlardı.

Mümkün olduğu kadar olağandışı şeylerden uzaklaşmıştım. Olduğumu düşündüğüm kişiden geriye ne kaldığını bulmalıydım.

İnancım ve dualarımla bir iblisin karşısına çıkmıştım. Bu Tanrı'nın günahlarımı affettiği anlamına mı geliyordu? Bilmiyorum. Eğer affedilmişsem, Tanrı benden daha cömert demekti.

-SON-

HasretKardeş